

Tô Lạc

Thời
gian
Hoàn

Mục lục

- Chương 1: Hai Chú Rùa Vàng
- Chương 2: Lăn Coi Mắt Bất Ngờ
- Chương 3: Có Hy Vọng? Không Có Hy Vọng? Có Hy Vọng
- Chương 4: Câu Chuyện Thanh Mai Trúc Mã
- Chương 5: Có Chút Động Lòng Với Anh
- Chương 6: Khổ Nhục Kế
- Chương 7: Những Chuyện Các Đôi Yêu Nhau Nên Làm
- Chương 8: Điển Hình Của Tình Yêu Kim Quy
- Chương 9: Hạnh Phúc Phía Bên Kia Bức Tường
- Chương 10: Tiệc Tàn Tính Số
- Chương 11: Thang Hi Hàn, Anh Là Đồ Sở Khanh
- Chương 12: Hai Đầu Nỗi Nhớ
- Chương 13: Cơn Ghen Của Cô Em Họ
- Chương 14: Phần Thưởng
- Chương 15: Cô Ấy Khiến Anh Hạnh Phúc
- Chương 16: Tình Cũ Của Mực Mực
- Chương 17: Không Đọc Bản Gốc
- Chương 18: Lưu Manh Hợp Pháp
- Chương 19: Ngoại Truyện

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hai Chú Rùa Vàng

Trích dẫn

Gió bắc đang thổi, hoa tuyết bay bay, còn bụng Chu Tiểu Viên thì đói meo... Đứng trước cửa hàng miễn tiết vẹt đông nghịt người, trong lòng Tiểu Viên thấy thực sự hối hận. Nếu không phải do cô quá ngốc nghếch, sao lại có thể chọn nơi này làm nơi gặp mặt cơ chứ?

Nói tên nào người nấy quả không sai, Chu Tiểu Viên có một thân hình rất mập mạp. Tuy không thuộc hàng xinh đẹp xuất chúng, nhưng lại vui vẻ, dễ gần, chẳng bao giờ lo nghĩ. Một cô nàng thuộc thế hệ “bốn có”, sinh ra và lớn lên dưới lá hồng kỳ của đất nước Trung Quốc mới.

Nếu bạn hỏi điều “bốn có” kia là gì, cô ấy sẽ chớp chớp đôi mắt nhỏ của mình và trả lời: Có bố mẹ – mặc dù từ khi nhà cô chuyển ra vùng ngoại ô, mỗi chuyến về quê của cô còn lâu hơn cả những lần ngồi xe đi du xuân cùng bạn bè ngày nhỏ. Có công việc – với thành tích học tập khá “khiêm tốn”, may mắn được xét tốt nghiệp với số điểm đủ qua, cô là một y tá mới vào nghề tại một bệnh viện. Có sức khỏe – tuy công việc thường xuyên phải thức đêm và ngủ ngày, nhưng với chiều cao còn thiếu vài centimet nữa mới được 1m60, cân nặng chưa bao giờ dưới năm mươi kilogam, rõ ràng là khỏe mạnh. Có tuổi xuân – với làn da nõn nà tưởng như chạm vào có thể chảy ra nước, đây chính là điều an ủi duy nhất đối với Tiểu Viên, ít ra thì mỗi lần soi gương, cô vẫn có thể tự đánh lừa chính mình rằng, chẳng sao cả, béo khỏe béo đẹp mà.

Điều duy nhất khiến Tiểu Viên phiền lòng là cô không có bạn trai. Thảm

hại hơn điều đó là từ trước tới nay cô chưa bao giờ có bạn trai. Từ nhỏ cô đã thích đọc tiểu thuyết ngôn tình, rồi cả manga Nhật Bản, nhưng chưa bao giờ được trải nghiệm thực tế. Điều này đã khiến Tiểu Viên cảm thấy “bức bối” suốt bao năm qua. Kể từ khi tốt nghiệp ngôi trường mà tỉ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng này, Chu Tiểu Viên luôn hướng về những anh chàng đẹp trai với một trái tim nồng cháy như mặt trời buổi sớm. Nỗ lực hết mình, phấn đấu không mệt mỏi.

Một Tiểu Viên luôn luôn vui vẻ không thuộc mẫu những cô nàng hay lọt vào mắt xanh của các chàng trai, nhưng lại đặc biệt được các vị trưởng bối yêu quý. Năm ngoái, có một cụ ngày trước là hồng quân chuyển đến viện cô, ông cụ rất quý Tiểu Viên. Mỗi lần gặp cô đều hỏi: “Cháu gái, đã ăn gì chưa?” Lúc ấy, Tiểu Viên khi thì xoa xoa bụng tỏ vẻ đã no, khi thì trả lời: “Bây giờ cháu đi ăn ạ.” Ông cụ lại hỏi tiếp: “Ăn gì thế?” hay “Ăn gì vậy?” Và Tiểu Viên trăm lần như một đều trả lời, ăn miến tiết vịt. Sau đó, mỗi lần gặp Tiểu Viên, ông cụ kia đều hỏi: “Cháu gái, hôm nay đã ăn miến tiết vịt chưa?”

Thế đấy, nếu không thì cụ ông ấy sao lại có thể chọn một nơi như thế này làm nơi gặp mặt cho Tiểu Viên chứ? Dần dần, khi Tiểu Viên đã quen hơn, cụ ông kia rất nhiều lần nhắc đến người cháu trai của mình, còn nói muốn Tiểu Viên làm cháu dâu. Tiểu Viên cũng chẳng lấy gì làm lạ. Từ khi làm việc ở viện này đến nay, mười cụ thì có tới chín cụ rất quý cô. Thế nhưng lại chẳng có lấy một tên con trai thèm để ý. Ông cụ nọ miêu tả về cháu trai mình như thế trên đời chỉ có một, đời người có mấy lần được thưởng thức một đóa hoa thơm như vậy chứ? Tuy trong chuyện tình cảm Tiểu Viên là một người khá thực tế, nhưng ai mà không đọc ngôn tình, ai mà không có ước mơ?

Một hôm, sau khi bị ông cụ làm cho đầu óc quay mòng mòng, Tiểu Viên buột miệng hỏi: “Cụ ơi, thế anh ấy có Maybach không ạ?” Ông cụ ngay lập tức trả lời với vẻ rất chắc chắn: “Có chứ, sao lại không có được!” Đôi mắt nhỏ của cô nàng như phát ra những tia sáng lấp lánh, chẳng nói được câu nào.

Cuối cùng thì sau những nỗ lực “vận động hành lang” của ông cụ, cô cũng run run mà nói ra một câu: “Cụ ơi, cháu cụ khi nào sẽ về nước ạ?”

Vì mục tiêu “Maybach”, có một thời gian rất dài Tiểu Viên không ăn miến tiết vịt, mà thật ra thì ngoài không ăn miến tiết vịt, cô cũng chẳng ăn thứ gì khác. Thấy Tiểu Viên như vậy, cô bạn cùng phòng Mục Mục than thở: “Chu Chu à, người ta nhịn ăn một tuần đã giảm được hai, ba cân, sao cậu nhịn ăn một tháng rồi mà vẫn cứ phây phây ra vậy? Thôi, đừng thế này nữa được không? Ông cụ ấy tiện miệng thì nói thế mà cậu cũng tin sao? Cứ cho là người ta có Maybach thật đi nữa, thì liệu cậu có thể trở thành nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình không?”

Tiểu Viên đáng thương xoa xoa cái bụng lép kẹp, nghiêng răng nói với Mục Mục: “Không bỏ cuộc, không được bỏ cuộc, mình sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Trong một lần trực đêm, không biết do bị ngất hay ngủ quên, chỉ biết sau lần đó tỉnh lại, Tiểu Viên chính thức kết thúc việc nhịn ăn dài ngày và khốc liệt nhất trong lịch sử của mình. Một, hai cân vừa mới tạm tiêu biến đi, nay như hổ thả về rừng, nhanh chóng quay trở lại với đội ngũ cũ.

Cậu cháu trai thì vẫn thường xuyên được nhắc đến, có điều chưa bao giờ gặp mặt. Nhưng đúng lúc Tiểu Viên chuẩn bị từ bỏ giấc mơ “Maybach” thì ông cụ ấy tuyên bố, cháu trai mình sắp về nước. Và thế là một cái hẹn với thời gian và địa điểm cụ thể nhanh chóng được vạch ra.

Một lần nữa vì mục tiêu Maybach, tối hôm qua Tiểu Viên không ăn gì, sáng nay cũng không, và có vẻ như cái bụng cũng đã không còn “ngang bụng” như trước nữa. Cả đêm hồi hộp, chẳng ngủ được mấy, tờ mờ sáng Tiểu Viên đã thức dậy, tô tô vẽ vẽ, khiến cho Mục Mục khi bước vào nhà vệ sinh đã được một phen hú vía, vội vàng bắt cô nàng rửa sạch đi, rồi trang điểm lại từ đầu.

Do sợ đến muộn nên Tiểu Viên đi sớm tận năm mươi phút. Trời mùa đông lạnh căm căm, người vốn rất sợ rét như Tiểu Viên, nhưng vì muốn “mảnh dẻ” hơn một chút nên cô chỉ mặc hai chiếc áo bên trong, đến áo khoác cũng chẳng dám choàng, chỉ có độc một chiếc áo ngoài mỏng manh.

Cửa hàng được chọn ấy có thể coi là nơi làm món miến tiết vịt ngon nhất thành phố. Người đến đông đêm không xuể, nhưng vì hình tượng, Tiểu Viên không dám bước vào. Không thể để khi Maybach đến lại nhìn thấy cô đang xì xụp được. Theo kinh nghiệm ngôn tình của cô, trước nay chưa thấy nhân vật nam chính nào lại “fall in love” với nhân vật nữ chính trong hoàn cảnh như vậy cả. Và thế là, Tiểu Viên đội mưa đội gió, cố giữ một tư thế tao nhã nhất có thể, đứng ngoài cửa hàng miến tiết vịt và chờ đợi.

Trong làn gió lạnh buốt, Tiểu Viên đã đứng đợi như vậy được bốn mươi lăm phút. Hết nhìn trời lại nhìn đất, điện thoại chắc hẳn sẽ chẳng rung, số điện thoại của người ta cũng không có nốt, ngoài một cái ám hiệu khi gặp mặt ra thì chẳng có gì hết. Thời gian hẹn gặp là mười giờ ba mươi phút, mà bây giờ đã là mười một giờ, khách khứa ra vào còn mãi tranh giành nhau chỗ ngồi, xì xụp ăn, đâu còn thì giờ chơi trò ám hiệu với cô nữa? Đi hẹn mà gặp phải những tên không đúng giờ thế này Tiểu Viên cũng đã quá quen. Vừa lúc ấy có một bàn trống, Tiểu Viên ngay lập tức chạy tới, ngồi sụp xuống, nhìn người phục vụ rồi tuân một tràng: “Cho một miến tiết vịt đủ hành, tỏi, rau mùi.”

Lời tựa

Vẫn còn nhớ như in về một thời thơ ấu, anh hay nói chuyện, em thích cười. Thời gian như nước chảy, mang tuổi thanh xuân về một nơi xa mãi. Câu nói “Anh yêu em” đã bao lần muốn thốt lên mà chẳng dám mở lời, đến hôm nay mới được nói cùng em...

Nếu anh biết rằng có một ngày mình sẽ yêu em đến vậy, anh nhất định

không để cho thanh mai là em rồi xa trúc mã là anh.

Bạn đã bao giờ thưởng thức trà chưa? Nhắc tách trà lên, từ từ cảm nhận mùi thơm dịu dàng của trà, khẽ nhấp một ngụm rồi để cho nước trà tan trong miệng, và cuối cùng, một vị ngọt thanh tao nhưng sâu đậm sẽ đọng lại nơi đầu lưỡi. Đó cũng chính là cảm giác của tôi khi dịch xong cuốn tiểu thuyết này. Một câu chuyện nhẹ nhàng, không quá nhiều tình tiết hồi hộp, gay cấn, nhưng khi đọc xong, dường như một vị ngọt da diết cứ phảng phất đâu đây. Hy vọng, sau khi gấp cuốn sách nhỏ này lại, đặt nó xuống, bạn sẽ khẽ nhắm mắt, để cho vị ngọt ấy dần dần lan tỏa tới từng tế bào trong cơ thể mình, và cảm nhận...

Khi tôi đặt dấu chấm câu cuối cùng cho bản dịch cuốn tiểu thuyết bạn đang cầm trên tay, trong đầu tôi chợt lóe lên một đoạn status mà mình đã viết trên facebook: “Không hiểu sao, tôi luôn luôn có một niềm tin mãnh liệt rằng số phận rồi cũng sẽ đưa những người yêu nhau trở về bên nhau theo những cách khó hiểu và phi lý nhất.” Đúng vậy, vì Trái Đất tròn nên những người yêu nhau sẽ lại về với nhau. Chỉ cần bạn có niềm tin, và trái tim hai người vẫn luôn hướng về nhau, thì sẽ có một ngày, bạn được hạnh phúc!

Tình yêu giản dị như thế đấy, mà sao cứ khiến con người ta bồi hồi mãi không thôi...

Phạm Minh Tuấn

rùa vàng

Gió bắc đang thổi, hoa tuyết bay bay, còn bụng Chu Tiểu Viên thì đói meo... Đứng trước cửa hàng miễn tiết vạt đông nghịt người, trong lòng Tiểu Viên thấy thực sự hối hận. Nếu không phải do cô quá ngốc nghếch, sao lại có

thể chọn nơi này làm nơi gặp mặt cơ chứ?

Nói tên nào người nấy quả không sai, Chu Tiểu Viên có một thân hình rất mập mạp. Tuy không thuộc hàng xinh đẹp xuất chúng, nhưng lại vui vẻ, dễ gần, chẳng bao giờ lo nghĩ. Một cô nàng thuộc thế hệ “bốn có”, sinh ra và lớn lên dưới lá hồng kỳ của đất nước Trung Quốc mới.

Nếu bạn hỏi điều “bốn có” kia là gì, cô ấy sẽ chớp chớp đôi mắt nhỏ của mình và trả lời: Có bố mẹ – mặc dù từ khi nhà cô chuyển ra vùng ngoại ô, mỗi chuyến về quê của cô còn lâu hơn cả những lần ngồi xe đi du xuân cùng bạn bè ngày nhỏ. Có công việc – với thành tích học tập khá “khiêm tốn”, may mắn được xét tốt nghiệp với số điểm đủ qua, cô là một y tá mới vào nghề tại một bệnh viện. Có sức khỏe – tuy công việc thường xuyên phải thức đêm và ngủ ngày, nhưng với chiều cao còn thiếu vài centimet nữa mới được 1m60, cân nặng chưa bao giờ dưới năm mươi kilogam, rõ ràng là khỏe mạnh. Có tuổi xuân – với làn da nõn nà tưởng như chạm vào có thể chảy ra nước, đây chính là điều an ủi duy nhất đối với Tiểu Viên, ít ra thì mỗi lần soi gương, cô vẫn có thể tự đánh lừa chính mình rằng, chẳng sao cả, béo khỏe béo đẹp mà.

Điều duy nhất khiến Tiểu Viên phiền lòng là cô không có bạn trai. Thảm hại hơn điều đó là từ trước tới nay cô chưa bao giờ có bạn trai. Từ nhỏ cô đã thích đọc tiểu thuyết ngôn tình, rồi cả manga Nhật Bản, nhưng chưa bao giờ được trải nghiệm thực tế. Điều này đã khiến Tiểu Viên cảm thấy “bức bối” suốt bao năm qua. Kể từ khi tốt nghiệp ngôi trường mà tỉ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng này, Chu Tiểu Viên luôn hướng về những anh chàng đẹp trai với một trái tim nồng cháy như mặt trời buổi sớm. Nỗ lực hết mình, phấn đấu không mệt mỏi.

Một Tiểu Viên luôn luôn vui vẻ không thuộc mẫu những cô nàng hay lọt vào mắt xanh của các chàng trai, nhưng lại đặc biệt được các vị trưởng bối yêu quý. Năm ngoái, có một cụ ngày trước là hồng quân chuyển đến viện cô, ông cụ rất quý Tiểu Viên. Mỗi lần gặp cô đều hỏi: “Cháu gái, đã ăn gì chưa?”

Lúc ấy, Tiểu Viên khi thì xoa xoa bụng tỏ vẻ đã no, khi thì trả lời: “Bây giờ cháu đi ăn ạ.” Ông cụ lại hỏi tiếp: “Ăn gì thế?” hay “Ăn gì vậy?” Và Tiểu Viên trăm lần như một đều trả lời, ăn miến tiết vịt. Sau đó, mỗi lần gặp Tiểu Viên, ông cụ kia đều hỏi: “Cháu gái, hôm nay đã ăn miến tiết vịt chưa?”

Thế đấy, nếu không thì cụ ông ấy sao lại có thể chọn một nơi như thế này làm nơi gặp mặt cho Tiểu Viên chứ? Dần dần, khi Tiểu Viên đã quen hơn, cụ ông kia rất nhiều lần nhắc đến người cháu trai của mình, còn nói muốn Tiểu Viên làm cháu dâu. Tiểu Viên cũng chẳng lấy gì làm lạ. Từ khi làm việc ở viện này đến nay, mười cụ thì có tới chín cụ rất quý cô. Thế nhưng lại chẳng có lấy một tên con trai thêm để ý. Ông cụ nọ miêu tả về cháu trai mình như thế trên đời chỉ có một, đời người có mấy lần được thưởng thức một đóa hoa thơm như vậy chứ? Tuy trong chuyện tình cảm Tiểu Viên là một người khá thực tế, nhưng ai mà không đọc ngôn tình, ai mà không có ước mơ?

Một hôm, sau khi bị ông cụ làm cho đầu óc quay mòng mòng, Tiểu Viên buột miệng hỏi: “Cụ ơi, thế anh ấy có Maybach không ạ?” Ông cụ ngay lập tức trả lời với vẻ rất chắc chắn: “Có chứ, sao lại không có được!” Đôi mắt nhỏ của cô nàng như phát ra những tia sáng lấp lánh, chẳng nói được câu nào. Cuối cùng thì sau những nỗ lực “vận động hành lang” của ông cụ, cô cũng run run mà nói ra một câu: “Cụ ơi, cháu cụ khi nào sẽ về nước ạ?”

Vì mục tiêu “Maybach”, có một thời gian rất dài Tiểu Viên không ăn miến tiết vịt, mà thật ra thì ngoài không ăn miến tiết vịt, cô cũng chẳng ăn thứ gì khác. Thấy Tiểu Viên như vậy, cô bạn cùng phòng Mục Mục than thở: “Chu Chu à, người ta nhịn ăn một tuần đã giảm được hai, ba cân, sao cậu nhịn ăn một tháng rồi mà vẫn cứ phây phây ra vậy? Thôi, đừng thế này nữa được không? Ông cụ ấy tiện miệng thì nói thế mà cậu cũng tin sao? Cứ cho là người ta có Maybach thật đi nữa, thì liệu cậu có thể trở thành nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình không?”

Tiểu Viên đáng thương xoa xoa cái bụng lép kẹp, nghiêng rằng nói với

Mục Mục: “Không bỏ cuộc, không được bỏ cuộc, mình sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Trong một lần trực đêm, không biết do bị ngất hay ngủ quên, chỉ biết sau lần đó tỉnh lại, Tiểu Viên chính thức kết thúc việc nhịn ăn dài ngày và khốc liệt nhất trong lịch sử của mình. Một, hai cân vừa mới tạm tiêu biến đi, nay như hổ thả về rừng, nhanh chóng quay trở lại với đội ngũ cũ.

Cậu cháu trai thì vẫn thường xuyên được nhắc đến, có điều chưa bao giờ gặp mặt. Nhưng đúng lúc Tiểu Viên chuẩn bị từ bỏ giấc mơ “Maybach” thì ông cụ ấy tuyên bố, cháu trai mình sắp về nước. Và thế là một cái hẹn với thời gian và địa điểm cụ thể nhanh chóng được vạch ra.

Một lần nữa vì mục tiêu Maybach, tối hôm qua Tiểu Viên không ăn gì, sáng nay cũng không, và có vẻ như cái bụng cũng đã không còn “ngang bướng” như trước nữa. Cả đêm hồi hộp, chẳng ngủ được mấy, tờ mờ sáng Tiểu Viên đã thức dậy, tô tô vẽ vẽ, khiến cho Mục Mục khi bước vào nhà vệ sinh đã được một phen hú vía, vội vàng bắt cô nàng rửa sạch đi, rồi trang điểm lại từ đầu.

Do sợ đến muộn nên Tiểu Viên đi sớm tận năm mươi phút. Trời mùa đông lạnh căm căm, người vốn rất sợ rét như Tiểu Viên, nhưng vì muốn “mảnh dẻ” hơn một chút nên cô chỉ mặc hai chiếc áo bên trong, đến áo khoác cũng chẳng dám choàng, chỉ có độc một chiếc áo ngoài mỏng manh.

Cửa hàng được chọn ấy có thể coi là nơi làm món miến tiết vịt ngon nhất thành phố. Người đến đông đếm không xuể, nhưng vì hình tượng, Tiểu Viên không dám bước vào. Không thể để khi Maybach đến lại nhìn thấy cô đang xì xụp được. Theo kinh nghiệm ngôn tình của cô, trước nay chưa thấy nhân vật nam chính nào lại “fall in love” với nhân vật nữ chính trong hoàn cảnh như vậy cả. Và thế là, Tiểu Viên đội mưa đội gió, cố giữ một tư thế tao nhã nhất có thể, đứng ngoài cửa hàng miến tiết vịt và chờ đợi.

Trong làn gió lạnh buốt, Tiểu Viên đã đứng đợi như vậy được bốn mươi lăm phút. Hết nhìn trời lại nhìn đất, điện thoại chắc hẳn sẽ chẳng rung, số điện thoại của người ta cũng không có nốt, ngoài một cái ám hiệu khi gặp mặt ra thì chẳng có gì hết. Thời gian hẹn gặp là mười giờ ba mươi phút, mà bây giờ đã là mười một giờ, khách khứa ra vào còn mãi tranh giành nhau chỗ ngồi, xì xụp ăn, đâu còn thì giờ chơi trò ám hiệu với cô nữa? Đi hẹn mà gặp phải những tên không đúng giờ thế này Tiểu Viên cũng đã quá quen. Vừa lúc ấy có một bàn trống, Tiểu Viên ngay lập tức chạy tới, ngồi sụp xuống, nhìn người phục vụ rồi tuôn một tràng: “Cho một miếng tiết vịt đủ hành, tỏi, rau mùi.”

Khi bát miếng tiết vịt bốc khói nghi ngút được đưa lên, Tiểu Viên liếc mắt nhìn điện thoại, đã mười một giờ năm phút rồi! Tiểu Viên xắn tay áo lên và bắt đầu ăn, bụng bảo dạ cái tên “Maybach” kia có đến mới là lạ. Hứ, có gì ghê gớm chứ! Hải quy[1] thì cũng có gì là lạ? Thời nay ai mà chẳng là hải quy chứ, năm ngoái tôi cũng đi du lịch Singapore, Malaysia và Thái Lan cùng với cơ quan kìa! Có cần phải lôi tôi ra làm trò đùa vậy không? Chẳng qua là một tên con trai thôi, có gì ghê gớm? Hà mã ba chân mới khó tìm, chứ con trai hai chân thì đầy trên phố, không gặp anh thì đã sao, có cần hẹn rồi cho người ta leo cây thế không?

[1] Có hai từ đồng âm Hải quy trong tiếng Trung, vừa có nghĩa là “rùa biển”, vừa có nghĩa là “đi du học hoặc làm việc ở nước ngoài về”. Ngày nay thông dụng cách dùng thứ nhất để ám chỉ nghĩa thứ hai.

Tiểu Viên ăn từng miếng, từng miếng to, trong bụng, tất cả những từ ngữ cay độc nhất có thể dùng để “trù ẻo” tên “Maybach” kia đều được cô lôi ra. Khi bát miếng đã gần nhìn thấy đáy, mặt Tiểu Viên gần như vui hẳn vào trong lòng bát, chợt nghe thấy có người gọi mình.

“Cô là Chu Tiểu Viên phải không?”

Tiểu Viên ngẩng lên, chu choa, đây không phải là hải quy nữa, mà là một đại kim quy[2] phát sáng chói lòa và có cả vầng hào quang trên đầu mới đúng. Tiểu Viên miệng ngậm mấy cọng rau mùi, ngẩn người nhìn chàng kim quy nọ. Âm hiệu, âm hiệu là gì nhỉ? Sao lại quên mất thế này? Chàng kim quy nọ nhìn cô rồi cười: “Chào cô, tôi là Diệp Thụ Thần, cô có thể gọi tôi là Diệp soái[3].”

[2] Đại kim quy: Rùa vàng lớn.

[3] Soái trong tiếng Trung vừa có nghĩa là nguyên soái – tướng lĩnh, vừa có nghĩa là đẹp trai.

“Anh là... nguyên soái à?” Chu Tiểu Viên khó khăn lắm mới nuốt trôi cọng rau mùi. Trong lòng không khỏi thắc mắc, sao nguyên soái gì mà trẻ vậy?

Chàng kim quy liền giới thiệu rất nhiệt tình: “Ồ không, vì tôi đẹp trai nên gọi là Diệp đẹp trai, hay còn gọi là Diệp soái.”

Do không đề phòng, Tiểu Viên suýt nữa thì bị ghen.

Nhìn anh chàng kim quy đang ngồi đối diện mình, Chu Tiểu Viên có cảm giác lâng lâng, chân không chạm đất. Lẽ nào một người chưa bao giờ biết yêu như cô, ngay lần đầu tiên đã vớ được một “Maybach” như vậy sao? Diệp Thụ Thần thấy cô gái có đôi mắt nhỏ ấy vẫn còn đang ngẩn ngơ, chưa tỉnh hẳn, liền nhân cơ hội này nhìn kỹ cô một lượt, rồi cười nói: “Cô là Chu Tiểu Viên đúng không? Đây, cô có phải là y tá thật không vậy? Cô còn bán bánh kem ở Kristen nữa phải không? Hay là làm thêm ở Haagen-Dazs hả?”

Tiểu Viên toát mồ hôi nhìn anh ta, cố gắng nhớ lại xem cháu của ông cụ ấy tên gì, vẫn không nhận ra anh chàng nọ đang có ý đá xoáy thân hình “phì nhiêu” của mình. Thang, đúng rồi, ông cụ ấy họ Thang, thì cháu ông không

thế nào họ Diệp được! Thế thì tên đang ngồi trước mặt cô là ai? Sao lại biết tên cô? Và lại, bọn họ đâu có khớp ám hiệu? Cụ Thang quả là sáng suốt khi cho cô ám hiệu gặp mặt, à, đúng rồi, Tiểu Viên nhớ ra rồi.

Tiểu Viên cố gắng mở to mắt, hạ thấp giọng, nói: “Trái tim lớn chừng nào...” Diệp Thụ Thần nhìn cô, không nhịn được cười. Ồ, Tiểu Viên ngẩn ra, đúng là nhầm rồi, đáng lẽ, khi nghe cô nói “trái tim lớn chừng nào...” thì “Maybach” phải trả lời “thì sân khấu cũng lớn chừng đó” chứ, sao tên này lại ngồi đó mà cười được, chẳng thèm khớp ám hiệu, hay là cô nhận nhầm? Thế thì sao hẳn biết cô là Chu Tiểu Viên nhỉ? Tiểu Viên nhú mày nhìn kẻ vẫn đang ngồi đó cười, chưa kịp hỏi gì thì một phụ nữ trung niên đứng bên cạnh, quá sốt ruột vì nhìn thấy trước mặt Diệp Thụ Thần chẳng có bát đĩa gì, liền lên tiếng: “Này cậu, ăn xong rồi thì đứng dậy nhường chỗ đi.”

Diệp Thụ Thần chẳng buồn ngẩng mặt lên, gọi lớn: “Phục vụ, cho một bát miến.” Cậu phục vụ trẻ nhanh chóng bưng lên một bát, nói với Diệp Thụ Thần: “Bốn tệ ạ.” Anh ta rút từ trong ví ra một tờ một trăm tệ mới coóng, cậu phục vụ không nhận, nói: “Anh có tiền lẻ không ạ?”

“Không có”, anh ta trả lời. Cậu phục vụ tiếp lời: “Trong ví anh chẳng phải có vài đồng xu đó sao?” Chu Tiểu Viên cũng lấy làm lạ nhìn anh ta, rõ ràng khi này cô cũng nhìn thấy trong ví anh ta, chỗ thường hay để ảnh kỷ niệm có vài đồng xu mà, còn xếp rất ngay ngắn.

Chẳng ngờ anh ta trừng mắt nhìn cậu phục vụ, nói: “Ai bảo cậu đó là tiền xu? Đó là đồng xu kỷ niệm!” Bỗng có âm thanh từ đâu vọng tới: “Cậu khá lắm! Bảo cậu vào gọi người ta, cậu lại vào đây gọi đồ ăn, cậu ăn cái này à?”

Chu Tiểu Viên ngược lên nhìn, ôi trời, lại chui ở đâu ra một con rùa vàng nữa thế này? Người này nhanh chóng đưa cho cậu phục vụ mấy đồng tiền lẻ, vừa nói với Diệp Thụ Thần, vừa dùng đúng ánh mắt của Diệp Thụ Thần lúc vừa bước vào nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. Nhìn một lúc, lông mày

bồng nhú lại, càng lúc càng nhú chặt.

Diệp Thụ Thần ngay lập tức đứng dậy, nói: “Đón được người rồi thì đi thôi. Cậu xem đây là chỗ nào chứ, đông đến nỗi tớ sắp chết ngạt rồi đây.” Rùa vàng số hai vỗ vỗ vai rùa vàng số một, chỉ ra phía ngoài, bảo anh ta đi, rồi quay lại nhìn Tiểu Viên đang ngẩn ra chẳng hiểu gì: “Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Đi thôi!”

Chu Tiểu Viên theo bọn họ bước ra ngoài, chợt cảm thấy có gì đó rất rất không bình thường, liền gọi hai người họ lại: “Từ từ đã, đừng đi vội.”

Hai anh chàng rùa vàng dừng bước, cùng lúc nhìn cô, dù có chút do dự nhưng cô vẫn hỏi: “Gì nhỉ, trái tim lớn chừng nào...”

Diệp Thụ Thần không nhịn được cười, nói với bạn mình: “Này Thang Hi Hàn, ông cậu kiểm đầu ra cho cậu bảo bối này vậy... Tớ thật chẳng biết nói gì nữa rồi.”

Người con trai tên Thang Hi Hàn nhìn Tiểu Viên, nói: “Chu Tiểu Viên, cô thật là... Cô nhìn lại mình xem, cái lồng lớn chừng nào cô cũng lớn chừng đó à? À không, con heo ngốc thế nào thì cô cũng ngốc chừng ấy sao?”

Chu Tiểu Viên có ngốc đến mấy thì cũng hiểu rằng hẳn đang mắng mình, có hiền lành đến mức nào thì cũng không thể nuốt nổi cục tức này, con rùa vàng này có lấp lánh hơn thế thì Chu Tiểu Viên cũng quyết định không cần nữa. Chu Tiểu Viên mím chặt môi, nuốt sống mũi cay cay, không nói lời nào, quay người bước đi. Thang Hi Hàn vội đuổi theo, nói: “Thôi nào, thôi nào, tôi sợ cô rồi, trái tim lớn chừng nào thì sân khấu cũng lớn chừng ấy, được chưa? Bây giờ đi được chưa?”

Tiểu Viên chẳng thèm để ý, anh ta lại nói tiếp: “Cô không đi thật chứ? Hôm nay ông tôi mời cả viện trưởng của cô tới nhà nữa đấy, lát nữa về mà

thấy không đón được cô, có gì cô đi mà chịu.”

Tiểu Viên trừng mắt nhìn anh ta, bước về phía hai con rùa vàng nọ, coi như đã chấp nhận một cách ầm ức. Lượn lờ một hồi lâu với hai người họ, mãi vẫn không tới bãi gửi xe, Tiểu Viên bỗng thấy chột dạ, không phải là gặp hai kẻ xấu đấy chứ? Nghĩ vậy cô bèn bước nhanh hơn để nghe xem họ đang nói gì.

Người tên là Diệp Thụ Thần nói với Thang Hi Hàn: “Sao ông cậu lại chọn chỗ này làm nơi gặp mặt được chứ? Đến bãi đỗ xe cũng chẳng có. Mà kể cũng lạ, ông cậu trước giờ vẫn có sở thích mai mối cho cậu, nhưng có bao giờ cậu đồng ý đâu, sao lần này lại chịu đi gặp mặt thế?”

Người con trai tên Thang Hi Hàn trả lời: “Những lần đó khác.”

Diệp Thụ Thần hỏi tiếp: “Khác thế nào cơ?”

Phải rồi, khác thế nào cơ? Tiểu Viên bắt đầu cảm thấy tò mò.

Thang Hi Hàn trả lời: “Bởi vì cô ấy là Chu Tiểu Viên.”

Chu Tiểu Viên nghe xong càng chẳng hiểu gì. Ba chữ Chu Tiểu Viên này có gì đặc biệt à?

Chu Tiểu Viên lẳng lặng theo sau, trong đầu nghĩ vẫn vơ, chẳng nhận ra đã đến bãi đỗ xe từ lúc nào, chỉ đến lúc có tiếng gọi lên xe cô mới giật mình, mắt cô sáng lên khi nhìn thấy chiếc xe đang đỗ trước mặt. Đi một vòng quanh chiếc xe, nuốt nước miếng đánh ực, cô hỏi: “Đây là Maybach à? Tôi chụp vài cái ảnh được không?”

Diệp Thụ Thần đứng bên cố gắng không phì cười, còn Thang Hi Hàn mặt tối sầm lại, nói: “Không phải, đây là Land Rover.” Land Rover? Chu Tiểu Viên nghĩ bụng, Land Rover thì Land Rover, dù sao thì vẫn thuộc hàng xe

sang. Lúc này, Thang Hi Hàn tiếp tục nói: “Nhưng chiếc Land Rover này là của cậu ấy, tôi mượn tạm thôi.”

Chu Tiểu Viên nhìn anh ta, trong bụng nghĩ thầm, Mục Mục nói quả không sai, ông già kia đúng là chỉ nói mồm vậy thôi. Sáng nay, Mục Mục còn đánh cược với cô rằng nếu hôm nay cô có thể chụp một tấm ảnh cùng với siêu xe mang về thì cô ấy sẽ đãi cô món miến tiết vịt trong một tuần. Tiểu Viên chặc lưỡi, nói: “Không sao, anh cứ đứng đó.” Nói xong liền đi về phía đầu xe, ngấm cả Thang Hi Hàn vào, chụp luôn cả người lẫn xe.

Lên xe, Tiểu Viên ngồi ở ghế sau, vừa trả lời tin nhắn của Mục Mục, vừa lắng tai nghe hai người bọn họ nói chuyện. Thang Hi Hàn hỏi: “Này, mấy đồng xu kỷ niệm của cậu là thế nào đấy?”

“Không có gì!”

...

Dù rất tò mò muốn biết nhưng Tiểu Viên chẳng nghe được đoạn sau họ nói gì. Do rất háo hức được nhìn Maybach, suốt đêm hôm qua cô gần như không chợp mắt được, bây giờ ngồi trong chiếc xe ấm áp này, chẳng mấy chốc đã ngủ ngon lành.

Tiếp nối đoạn hội thoại ở trên, cả hai nói về mối tình trước đây của Diệp Thụ Thần, Thang Hi Hàn ám chỉ: “Tớ nghĩ cậu không nên tơ vương gì đến cô công chúa nhỏ ấy nữa. Mấy hôm trước, trong buổi hòa nhạc cá nhân của con gái nhà chú An, tớ nhìn thấy cô ta. Buổi biểu diễn vừa bắt đầu cô ta đã ngủ mất rồi. Mà chồn đấy thì ồn ào cỡ nào chứ, đã thế lại còn ngồi ngay hàng ghế danh dự. Con gái gì mà đặt đầu cũng ngủ được? Với lại người ta sắp thành mẹ đến nơi rồi, cậu còn lưu luyến nổi gì?”

Diệp Thụ Thần im lặng, ánh mắt nhìn hàng ghế sau, chỉ về phía đó,

chuyển chủ đề: “Này, trước đây cậu thực sự không quen cô em Trư[4] muội muội này đấy chứ? Hay là cậu đã làm gì ẻm từ lâu rồi? Sao cũng đặt đầu ngủ đấy vậy? Không phải là “có” rồi đấy chứ?”

[4] Trong tiếng Trung, Chu và Trư có cùng cách đọc. Vì thân hình Chu Tiểu Viên mập mạp nên Diệp Thụ Thần gọi cô là Trư Tiểu Viên.

Thang Hi Hàn đảo mắt về phía gương chiếu hậu nhìn Chu Tiểu Viên một lượt, nhìn khỏe miệng là biết cô ấy đang ngủ rất ngon lành rồi. Thang Hi Hàn chau mày, nhưng sâu trong ánh mắt chợt hiện lên một vẻ rất ân cần, nói nhẹ nhàng: “Không đâu, trừ cái “đống đó” ra thì trong bụng cô ấy chẳng có gì khác cả.”

Mãi đến khi tiếng đóng cửa xe vang lên, Chu Tiểu Viên mới giật mình, theo phản xạ ngồi thẳng dậy, hai mắt vẫn nhắm tịt, ú ớ nói: “Chị y tá trường à, em không ngủ quên đâu, em đang, em đang trên đường đi...”

Diệp Thụ Thần đứng bên cạnh Thang Hi Hàn, cười khúc khích nhìn Tiểu Viên, hạ thấp giọng, nói: “Cô ấy nói gì thế? Đang trên đường đi đâu, cậu hiểu gì không?”

Thang Hi Hàn thản nhiên đáp: “Đang trên đường tới lò giết mổ gia súc.”

Hả? Diệp Thụ Thần chẳng hiểu gì cả.

Thang Hi Hàn hơi nhếch môi, nói: “Cô ấy bảo đang trên đường đi ngủ tiếp.”

Chu Tiểu Viên gật gù ngồi dậy, ánh mắt vẫn còn lơ đãng ngái ngủ.

Thang Hi Hàn vỗ vỗ vào cô: “Dậy thôi nào, Tiểu Chu.”

Khi Tiểu Viên tỉnh táo lại, nhìn thấy hai anh chàng kim quy trước mắt, chỉ

còn nước chui xuống đất vì xấu hổ.

Ngủ trên xe thì không có gì mất mặt, nhưng ngủ quên trên xe của hai anh chàng kim quy đẹp trai như vậy thì mất mặt quá đi thôi, huống hồ một trong số đó lại là người hôm nay cô đi gặp mặt nữa chứ. Cô từ từ bước xuống xe, cúi thấp đầu, vuốt vuốt mái tóc, nhân cơ hội đó lau lau khóe miệng, quả thực là nước miếng, ôi trời ơi...!!!

Tiểu Viên âm ức lắm, đi gặp mặt đã bị cho leo cây tới bốn mươi lăm phút, lúc đón được rồi, tên Thang Hi Hàn kia chẳng thèm nhìn cô lấy một cái tử tế. Khó khăn lắm mới có lúc bốn mắt nhìn nhau, thì đôi lông mày đẹp đẽ của anh ta lại giống như hai con sâu róm, nhú chặt lại, dựng ngược lên. Tiểu Viên có gốc cở nào thì cũng hiểu được rằng, lần gặp mặt này, người ta thật là thiệt thòi quá đi. Dựa theo kinh nghiệm lâu năm trong việc gặp mặt của Tiểu Viên, lần gặp này cũng chẳng có kết quả gì rồi.

Nghĩ bụng vậy, Chu Tiểu Viên đưa tay đóng cửa xe, mắt chớp chớp nhìn Thang Hi Hàn, dùng ánh mắt đáng thương nhất có thể, nói: “Này anh, nếu anh đã không thích tôi, thì tôi có thích anh cũng chẳng có tác dụng gì, vậy hãy để tôi đi được không? Tôi muốn về nhà ngủ bù, tôi buồn ngủ quá!”

Hai hàng lông mày Thang Hi Hàn hơi nhếch lên, nhìn Tiểu Viên với một ánh mắt điềm nhiên: “Tôi thì chẳng sao, nhưng viện trưởng của cô cũng ở trong đó. Là viện trưởng, chứ không phải y tá trưởng đâu nhé, cô suy nghĩ kỹ đi.”

Một bác trưởng chức còn to hơn cả y tá trưởng của cô gặp mấy lần – Viện trưởng. Haizz...

Thiên thần gãy cánh Tiểu Viên tuyệt vọng nhìn lên trời, nước mắt chảy ròng ròng. Một y tá mới vào nghề như cô, sao có thể đắc tội với cấp trên chứ?

Chu Tiểu Viên chỉ còn cách ngoan ngoãn đi theo sau họ, Diệp Thụ Thần còn đang đứng nghe điện thoại, cô và Thang Hi Hàn đứng bên cạnh chờ.

Trong lòng Tiểu Viên cũng cảm thấy vô cùng thiệt thòi, nhìn Thang Hi Hàn với vẻ tò mò. Anh tựa nhẹ vào hàng rào gỗ, thư thái, nhã nhặn, ôn tồn, vui vẻ, khéo miệng khẽ nở một nụ cười.

Trong một giây phút, Tiểu Viên chợt cảm thấy như có gì đó vừa rơi tọt xuống bụng mình.

Tất nhiên lúc đó cô không hề biết rằng đó là tiếng sét ái tình, và cũng không thể nghĩ đến một việc bất ngờ sau này.

Lý do của cảm giác khi ấy, theo như Tiểu Viên hiểu thì hóa ra khi Thang Hi Hàn không chau mày cũng có thể đẹp trai ghê gớm đến vậy. Hóa ra, một tên con trai cũng có thể đẹp đến mức ấy, thật là đẹp trai chết mất! Ông trời thật không công bằng! Đúng thế, thật là không công bằng, nếu công bằng thì, giá mà đôi mắt ấy, cái miệng ấy, cái mũi ấy, cái mí mắt ấy... thuộc về Chu Tiểu Viên...

Khi cô ngẩn người nhìn Thang Hi Hàn không chớp mắt, trên mặt biểu lộ vô số cảm xúc, Thang Hi Hàn cũng chợt thấy tai mình nóng bừng, liếc mắt về phía đó, quả nhiên, thấy cô đang nhìn anh như thể nước miếng sắp rớt ra đến nơi, giống hệt như ông anh miêu tả ánh mắt cô khi nhìn thấy miến tiết vệt vậy.

Anh bỗng thấy trong người nóng ran, lúc đầu là tai, sau đó cả khuôn mặt đều đỏ ửng lên. Không khí lạnh giá, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn, một làn hơi mờ ảo như bao quanh lấy cả thân người, một thứ cảm giác rất kỳ lạ cũng theo đó từ từ trào dâng, tươi mới như mùa xuân. Diệp Thụ Thần bỏ điện thoại xuống, nhìn thấy khung cảnh lạ thường này, không thể không giật mình, cảm giác lúc ấy không phải là hoa nở trong đêm nữa, mà là... BING! Đây phải gọi là mặt trời mọc đằng tây!

Anh ta tùm tùm cười, bước tới nói: “Hey, người anh em, tớ có chút việc gấp phải xử lý ngay nên về trước đây, hôm khác đến thăm ông sau, cậu nói với ông giúp nhé! À! Đúng rồi...” Anh ta quay sang nhìn Tiểu Viên, nở một nụ cười đầy hàm ý, nói: “Anh vẫn chưa có số điện thoại của Tiểu Trư Trư, lần sau muốn gặp em thì làm thế nào?”

Chu Tiểu Viên đứng như phỗng, ập úng “a” một tiếng, sau đó chẳng nói được gì nữa. Người hẹn xem mặt với cô còn chưa hỏi số điện thoại của cô, sao người đi cùng đã hỏi trước thế này? Chu Tiểu Viên không phải là người có chỉ số IQ cao, tuy rằng kinh nghiệm tiểu thuyết ngôn tình của cô rất “uyên bác”, nhưng lúc này, cô cũng không đến nỗi lắm tưởng Diệp Thụ Thần có cảm tình với cô, rằng một câu chuyện cổ tích về Cô bé lọ lem hiện đại sẽ diễn ra. Sau phút dừng hình, cuối cùng cô cũng vui vẻ cười nói: “Được thôi, tôi cho anh số, lần sau có đến bệnh viện khám xét gì cứ bảo tôi.”

Diệp Thụ Thần chưa kịp lên tiếng, Thang Hi Hàn đã nhanh chóng nhìn anh ta, ý bảo đừng nói gì, rồi lảng lảng nói: “Cậu khỏe như vâm thế này, cần gì phải tới bệnh viện chứ? Nếu cần tới bệnh viện thật, tớ sẽ bảo viện trưởng ra tiếp cậu.” Thôi được rồi, Chu Tiểu Viên nghĩ bụng, anh không thêm đề ý đến tôi, tôi cho người ta số điện thoại cũng không thoải mái, không cho thì không cho, lại nhắc tới viện trưởng, tôi không cho là được chứ gì, không làm anh mất mặt nữa. Thế rồi cô cúi thấp đầu, không nói gì nữa.

Thang Hi Hàn vội vàng đẩy Diệp Thụ Thần lên xe, Diệp Thụ Thần cố nói với ra với Chu Tiểu Viên: “Cô em làm ở khoa nào thế? Có phải khoa Phụ sản không? Nếu là khoa Phụ sản thật thì chúng ta đúng là sẽ có cơ hội gặp lại đấy!”

Chu Tiểu Viên bước theo Thang Hi Hàn vào trong nhà, không khỏi tò mò hỏi: “Sao anh ta nói nếu tôi làm ở khoa Phụ sản thì có cơ hội gặp lại nhau? Anh ta kết hôn rồi à? Có vợ rồi à? Tôi không nhận ra đấy, trẻ thế mà đã làm bố rồi.”

Thang Hi Hàn bình tĩnh nói: “Đàn ông mà tới khoa Phụ sản thì ngoài những người sắp làm bố ra, còn có cả những người không phải sắp làm bố nữa!”

Câu nói vừa rồi Chu Tiểu Viên phải nhắm đi nhắm lại vài lần mới vỡ lẽ, mặt ửng đỏ, nói: “Ồ, thì ra là vậy, đúng là chẳng ngờ được, chẳng ngờ được.”

Khi hai người bước vào phòng khách, viện trưởng đại nhân đã ngồi ở đó, Tiểu Viên cảm thấy nhẹ cả người, cuối cùng thì cô cũng cùng anh ta trở về rồi, nếu không thì viện trưởng sẽ nghĩ thế nào đây?

Ông Thang thấy cháu mình dẫn Tiểu Viên về nhà thì mừng ra mặt, hết bảo cô uống nước, uống trà lại bảo uống nước hoa quả ép. Tiểu Viên ngồi kể bên viện trưởng, ngoan ngoãn, nhỏ nhẹ uống từng ngụm một.

Cho đến khi tất cả cùng ngồi vào bàn, Tiểu Viên nhìn một bàn đầy những món sơn hào hải vị mà chỉ biết khóc thầm, bụng cô đã no căng với nào là nước lọc, nước trà, nước hoa quả, một cái túi đầy nước.

Giữa bữa ăn, Tiểu Viên xin phép đi vệ sinh, khi trở ra, đang định bổ sung cho cái bụng vừa được nhẹ bớt phần nào thì đã nghe thấy ông Thang vui vẻ vẫy cô lại: “Tiểu Viên, ta biết cháu thích món miến tiết vịt nên đã bảo cô giúp việc làm riêng một bát, cháu ăn thử xem!”

Tiểu Viên đỡ lấy bát miến đầy ụ mà cụ Thang nhiệt tình đưa cho, thầm nghĩ đến bát miến tiết vịt sáng nay mới ăn, miệng nở một nụ cười có chút méo mó: “Cháu cảm ơn ông ạ!”

Nói đến tình yêu của Tiểu Viên đối với món miến tiết vịt, cũng có nguồn gốc của nó. Nếu hỏi trong những món dưới bốn tộ thì Tiểu Viên thích ăn món gì nhất, cô ấy sẽ trả lời: “Miến tiết vịt.” Nhưng bây giờ thì còn có vịt quay, sườn xào, sườn xốt, cá xốt...

Trong lúc Tiểu Viên im lặng nhìn các món ăn được đưa lên, bỗng nhiên viện trưởng đại nhân vỗ vào bàn rồi nói: “Chu Tiểu Viên, tôi nhớ ra rồi.”

Tiểu Viên xém chút nữa thì ngã ngửa, một bệnh viện lớn như vậy, không biết bao nhiêu phòng khoa, bác sĩ, y tá, nhân viên... không dưới nghìn người, Chu Tiểu Viên chào ông ấy một tiếng: “Chào viện trưởng ạ!”, cũng chẳng mong ông ấy có thể nhận ra mình. Lại nghe thấy viện trưởng nói tiếp: “Có một năm, đợt tết Trung thu, trong cuộc thi ăn bánh Trung thu, cháu đứng trong top ba. À còn nữa, một lần tết Đoan ngo, trong cuộc thi ăn bánh chưng, cháu ăn hết sạch rồi mới rút lui đúng không?”

Chu Tiểu Viên tối sầm mặt mũi, có cảm giác như vừa bị một quả tạ nặng năm trăm cân rơi vào mặt. Cô ngượng ngịu cười trừ, mặt đỏ bừng, uống hết bát canh. Chợt nghe tiếng Thang Hi Hàn: “Thưa ông, thưa chú Lý, bọn cháu ăn xong rồi ạ, cháu xin phép đưa Tiểu Viên về phòng nói chuyện một lúc ạ.”

Tiểu Viên vội vàng đặt bát xuống, hòa theo: “Vâng, cháu ăn xong rồi, ăn xong rồi ạ.”

“Ừm, từ nhỏ, tính tập thể của tôi đã rất tốt, khi mới vào làm ở bệnh viện, được các đồng nghiệp động viên, vì thế tôi mới... mới tham gia thi.” Chu Tiểu Viên suy nghĩ một lúc lâu, lời nói ra, nhưng vẫn cảm thấy ngượng chín cả mặt, nên quyết định không nói thêm nữa, lẳng lặng bước theo sau Thang Hi Hàn.

Bước vào phòng, hai người tới gần cửa sổ, anh cũng chẳng nói tiếp chủ đề khi này, chỉ rút điện thoại ra hỏi: “Số bao nhiêu?”

Chu Tiểu Viên “a” một tiếng rồi hỏi: “Anh hỏi số điện thoại của tôi à?”

Anh “ừ” một tiếng đơn giản.

“xxxxx...”

Anh nhanh chóng lưu lại, sau đó là tiếng chuông điện thoại của Tiểu Viên vang lên, anh nói: “Số của tôi đây, cô lưu vào đi.”

Tiểu Viên đáp “ờ” một tiếng, vẽ vẽ vài nét rồi bỗng nhiên dừng lại, anh đứng sau cô, liếc qua chiếc điện thoại rồi nói: “Thang Hi Hàn, tôi tên là Thang Hi Hàn, chữ Hi trong từ Vương Hi Chi[5], thêm bộ “nhật” ở đằng trước, Hàn trong từ hàn lâm.”

[5] Vương Hi Chi: Tự Dật Thiếu, hiệu Đạm Trai, là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn của Trung Quốc.

Trong đầu Tiểu Viên đang nghĩ, đây là chữ gì không biết, rắc rối quá vậy, bèn dựa vào chút ấn tượng với cái tên Vương Hi Chi, vẽ đại một chữ, hy vọng điện thoại có thể nhận ra đúng chữ, nhưng cô không nhớ rõ lắm các nét của nó, điện thoại cũng chịu rồi, trên màn hình hiện ra một loạt các chữ chẳng biết là chữ gì, còn Thang Hi Hàn thì đứng bên cạnh, ngóng cổ nhìn cô viết.

Cô tặc lưỡi, cái chữ quái quỷ, không biết viết thì thôi, bèn bấm nút xác nhận, chỉ có mỗi chữ “Thang”, dù sao thì cô cũng quen rất ít người họ Thang. Đợi đến lúc cô bấm xong, miệng Thang Hi Hàn méo xệch, hỏi: “Sao lại chỉ có một chữ Thang vậy, cô không nhầm đấy chứ?”

Cô vừa giả vờ viết viết, vừa nói: “Không nhầm được đâu, tôi chỉ quen một mình anh họ Thang thôi, lấy đâu ra nhiều người có cái họ kỳ lạ này chứ?”

Kéo dọc hết danh bạ, màn hình hiện lên hai chữ Thang, Chu Tiểu Viên mới giật mình nhớ ra: “À, còn một chữ Thang nữa, nhưng không phải họ Thang, mà là số điện thoại quán miến tiết vịt gần bệnh viện tôi làm[6]. Ha ha, là số điện thoại gọi đồ ăn ấy mà. Chờ tôi viết nốt chút đã.”

[6] Thang trong tiếng Trung có nghĩa là món canh.

Thang Hi Hàn nhìn cô viết, lúc đầu cô định chuyển bàn phím sang chế độ

viết phiên âm, nhưng cuối cùng vẫn thật thà đưa điện thoại ra, nói: “Tôi không biết viết chữ Hi ấy, nhưng mà tôi biết viết chữ Hàn.”

Anh nhếch miệng cười, chẳng nói gì, đưa tay ra đón lấy chiếc điện thoại, nhìn dáng vẻ cô ngượng nghịu gãi gãi đầu, chợt nhẹ nhàng nói: “Ừ, để tôi viết, cô còn không mau lại đây nhìn, lần sau còn biết để viết chứ!”

Tiểu Viên ngó đầu qua nhìn, Thang Hi Hàn viết từng nét, từng nét một. Đợi anh viết xong, Chu Tiểu Viên chợt nghĩ bụng, sao tôi phải học chữ, không biết thì không biết đi, sao mình phải học viết tên của anh ta chứ? Thấy anh không nói gì thêm, cô cũng chận mấy lời ấy không cho phát ra khỏi miệng, lặng lẽ nhận lấy chiếc điện thoại.

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lần Coi Mắt Bất Ngờ

Suốt cả buổi chiều, anh chàng họ Thang sau khi nghe điện thoại, mở máy tính ra gõ bàn phím lạch cạch, chỉ nói với cô một câu: “Cô cứ tự nhiên nhé!”, rồi sau đó không chú ý đến cô nữa. Ở nhà người khác, mà lại là lần đầu tiên đến, chẳng quen chẳng biết gì, sao mà chơi cho nổi, đã thế lại còn tự mình chơi với mình!

Tiểu Viên cảm thấy rất ngột ngạt nhưng không dám ra khỏi phòng, chẳng biết viện trưởng đại nhân đã về chưa, lại sợ gặp phải ông cụ, ông cụ sẽ hỏi cô cảm giác sau khi gặp mặt ra làm sao? Không có Thang Hi Hàn đi cùng, cô thực sự không dám ra ngoài đi dạo. Đi hết một vòng quanh căn phòng của anh, chẳng tìm được thứ gì có thể chơi được, chỉ tìm thấy một cái một tủ cơ man toàn những sách, không phải sách bằng tiếng Anh thì cũng là sách chuyên ngành tin học, chẳng có cuốn nào làm Tiểu Viên thấy hứng thú. Lúc cảm thấy vô vị cực độ, điện thoại của mẹ Tiểu Viên gọi đến, mở đầu bằng một tràng mắng nhiếc làm cho cô tối tăm mặt mày: “Chu Tiểu Viên, cái con bé vô tâm vô tính này, mấy tuần không về nhà rồi hả? Cho dù nhà có chuyển xa hơn đi nữa thì cô cũng không thể coi đó như là một chuyến du xuân sao? Mua một ít đồ ăn vặt, vừa đi vừa ăn, chẳng phải chưa đến hai tiếng là đã về đến nhà rồi sao? Tôi nói cho cô biết, tuần trước nữa tôi làm món gà hầm, tuần trước thì làm món thịt quay đấy nhé...”

“Mẹ, sao mẹ không nói tuần này mẹ làm món gì luôn đi.” Tiểu Viên uể oải ngắt lời người mẹ mà từ trước đến nay chẳng khi nào đi thẳng vào vấn đề chính của mình.

Mẹ Tiểu Viên nghiêng răng nói: “Tuần này tôi vừa làm gà hầm vừa làm thịt quay, cô cứ ở đây mà hồi hận đi!”

Tiểu Viên nghĩ bụng, mẹ lừa con chứ gì, nếu mà đúng là thế thật thì bây giờ mẹ và bố đang rung đùi ngồi ăn rồi, còn nhớ đến mà gọi điện cho con sao.

“Mẹ, con nhớ mẹ quá, nhưng tuần trước nữa còn phải trực đêm, giờ thì lại đang thực thi “kế hoạch của năm” mà mẹ đề ra đợt Tết vừa rồi ấy.”

Mẹ Tiểu Viên ngay lập tức hỏi một cách cảnh giác: “Con đang đi gặp mặt đấy à?”

“Vâng.”

“Ờ, đối phương bao nhiêu tuổi rồi? Nghề nghiệp ra sao? Hoàn cảnh gia đình thế nào? Ngoại hình ra làm sao? Nhân cách có được không? Lương một năm được bao nhiêu? Có xe, có nhà riêng không? À, còn tiền tiết kiệm nữa?”

“Mẹ, mẹ đừng lại đi. Con không biết đâu, mẹ đừng hỏi nữa.”

“Cái gì? Không biết à? Cô tất nhiên là không biết rồi, chính vì không biết nên mới phải hẹn gặp mặt để tìm hiểu chứ, nếu biết rồi thì còn gặp mặt cái nổi gì nữa, mà gọi là tự do yêu đương!”

Tiểu Viên liếc nhanh về phía Thang Hi Hàn vẫn đang cúi mũi vào bàn phím, hạ thấp giọng, nói: “Mẹ à, con thấy lần này chẳng có hy vọng gì đâu, nên cũng chẳng hỏi.”

Mẹ Tiểu Viên “ờ” một tiếng, sau khi nghe Tiểu Viên nhắc đến chuyện xem mặt, bà đã nhớ ra mục đích chính khi gọi điện cho Tiểu Viên hôm nay: “Đúng rồi, Tiểu Viên này, lần này không được cũng không sao, hôm nay mẹ gọi điện là muốn bảo với con, mẹ con vừa giới thiệu một cậu bạn học của em

traí mợ ấy, con xem hôm nào được thì sắp xếp đi gặp người ta nhé!”

Nếu quả thực chuyện với Thang Hi Hàn lần này không có kết quả, Tiểu Viên tất nhiên sẽ phải tiếp tục hành trình xem mặt của mình: “Được ạ, nhưng phải tuần sau cơ, tuần này con hứa với Mục Mục trực đêm cho cô ấy rồi.”

Nói xong câu này, cô lại liếc mắt về phía anh chàng kim quy nọ, trong lòng bỗng cảm thấy xốn xang. Thực ra thì cô đã có cảm tình với anh rồi, chỉ là cô không chịu thừa nhận thôi. Có một câu nói quen thuộc, nhưng lại có thể lột tả một cách chính xác cảm giác của cô lúc này, đó là “gặp người hôm nay mà nhớ nhung cả đời”.

Người ta vẫn nói lúc một người đàn ông nghiêm túc là lúc anh ấy hấp dẫn nhất. Không đúng sao? Hãy nhìn ánh mắt tập trung của anh ấy kìa, thao tác rất thành thực, thậm chí khi hai hàng lông mày hơi nhíu lại, cũng chẳng giống hai con sâu róm đang đối đầu nữa, mà giống như hai anh em Hải Nhĩ[1] đang phối hợp tác chiến vậy!

[1]Hai anh em Hải Nhĩ là nhân vật trong một bộ phim hoạt hình của Trung Quốc.

Mãi ngẩn nhìn anh chàng kim quy, Tiểu Viên hoàn toàn quên mất đầu máy bên kia mẹ đang đợi. Phải đến lúc mẹ Tiểu Viên hắng giọng ho lên vài tiếng, Tiểu Viên mới giật mình nhớ ra mình đang nói chuyện với mẹ. Cô chợt nhớ đến lời Mục Mục nói lần trước: “Chỉ cần nhìn đã thấy cái tên Chu Tiểu Viên này không thể trở thành nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình rồi.” Quả thật, từ nhỏ Tiểu Viên đã không thích cái tên này rồi, không biết bao nhiêu lần định đổi, nhưng đều bị bố “bỏ phiếu phủ quyết”.

Lúc này, nhìn chàng “Dương Quá” đang ngồi kia, không biết liệu cuối cùng là có duyên gặp mặt, hay lại để vuột mất. Tiểu Viên có cảm giác như một sự mất mát, nghĩ đến cái tên đã khiến mình phải bỏ lỡ biết bao chàng trai

này, cô ngấp ngừng nói với mẹ: “Mẹ à, mẹ nói với bố, tên của con phổ biến quá rồi, hay là cho con đổi tên nhé.”

Mẹ Tiểu Viên thở dài, nói: “Cái con bé này, đã nói bao nhiêu lần rồi, bảo cô đừng nhắc lại chuyện này nữa mà. Thôi được rồi, để tôi nói giúp cô lần cuối, lần sau thì đừng có mà nhờ tôi nữa đấy.”

Tiểu Viên tràn trề hy vọng, nhưng cô biết chắc cũng không sáng sủa hơn những lần trước đâu.

Một lúc sau, mẹ Tiểu Viên nhắc điện thoại lên, nói tiếp: “Tiểu Viên à, bố con đồng ý rồi, nhưng ông ấy bảo nếu muốn đổi thì đổi sang họ mẹ, còn tên thì giữ nguyên.”

Tiểu Viên chỉ còn nước khóc thét, nghĩ thầm, bố ơi, sao bố lại bảo thủ vậy chứ? Chẳng qua cũng chỉ là đổi một cái tên thôi mà.

Vì sao Tiểu Viên lại khóc thét, các bạn biết không? Bởi mẹ Tiểu Viên mang họ Viên.

Mẹ Tiểu Viên nói thêm: “À, bố con nói, không gọi là Tiểu Viên cũng được, cho con thêm một lựa chọn nữa, tên là Viên Hựu Viên[2] nhé.”

[2]Viên Hựu Viên: Tròn lại tròn hơn.

Tiểu Viên lần này thì chỉ còn biết khóc thầm, im lặng không nói.

Viên Tiểu Viên, Viên Hựu Viên.

Không tên là Chu Tiểu Viên thì chỉ có thể đổi thành Viên Hựu Viên. Tiểu Viên đành ngắt máy, tâm trạng nào nề, cô cầm một cuốn Trung Hoa tự điển, hờ hững lật từng trang. Cô nghĩ thầm, sau này khi có con cái nhất định không thể đem con bỏ chợ, không có trách nhiệm như vậy được, nhất định sẽ

phải đặt cho con mình một cái tên thật là hay, thật là kêu, ví dụ như Thang Hi Hàn, cái tên đó mới hay làm sao, mới độc làm sao! Nghe một cái đã khiến người khác phải ngưỡng mộ rồi.

Cứ thế, cô lăm băm một mình, ngồi cách đó không xa, ai đó đã nghe thấy chút động tĩnh, ngược mắt lên, nhìn thấy cô nàng đang cầm trên tay cuốn Trung Hoa tự điển xem có vẻ rất chăm chú, nghĩ thầm, có phải vì không biết viết tên của mình nên ầm ứ không? Sao lại xem tự điển nhỉ? Anh khẽ cười, có vẻ đã hiểu ra.

Thang Hi Hàn bước nhẹ đến bên cô, nhìn cô rồi cười nói: “Chơi một mình cũng vui đấy nhỉ? Tốt lắm, ngoan thật đấy. Đi nào, ra ngoài đi dạo một lúc.”

Có anh đi cùng, Tiểu Viên vui mừng theo sau ra vườn đi lại vài vòng. Lúc về, chợt thấy có gì đó không ổn, lúc này anh nói gì thế nhỉ? Nghĩ cô là chó cún à, ngoan ngoãn, lại còn đi dạo!

Khi sắp đến giờ ăn tối, Chu Tiểu Viên nhớ lại bát miến tiết vịt ban trưa đang đợi cô, không khỏi đổ mồ hôi, nhưng dù sao viện trưởng đại nhân cũng về rồi, coi như trong họa có phúc. Cùng Thang Hi Hàn ở trong phòng suốt một buổi chiều, lúc bước ra, ông cụ nhìn thấy cô liền tươi cười hơn hở, nháy mắt ra hiệu với cô, ngầm ý: “Mọi chuyện tốt đẹp cả chứ?”

Tiểu Viên cũng cười hòa theo, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Ông ơi, nếu ông biết được hai chúng cháu ngồi trong phòng cả chiều nay như thế nào, thì chắc chắn ông sẽ không lạc quan, cười tươi như vậy đâu.”

Tối giờ ăn, quả nhiên món miến tiết vịt khiến cho Tiểu Viên tim đập chân run ấy được trình trọng đưa lên đầu tiên, vừa lúc ông Thang định cầm bát múc cho Tiểu Viên thì nghe thấy Thang Hi Hàn nói: “Lúc này cháu đi qua bếp, thấy có một con gián bò vào, món này không ăn được nữa đâu ạ. Cô ơi, giúp cháu đổ đi.”

Người giúp việc có chút nghi hoặc cầm bát miến đi đổ. Tiểu Viên mờ mờ hồ hồ, cuối cùng cũng có thể ăn bữa tối thịnh soạn này một cách ngon lành. Khi cô vui vẻ gấp thức ăn, cô có cảm giác dường như Thang Hi Hàn đang nhìn mình ăn, khoe miệng khẽ cười. Nhưng dù sao thì cũng chẳng có hy vọng gì rồi, nên chẳng cần phải giữ hình tượng làm gì nữa, cứ ăn thoải mái đi!

Sau bữa tối, cuối cùng thì Tiểu Viên cũng có thể ra về một cách vô cùng viên mãn, ông Thang còn bảo Thang Hi Hàn đưa cô về. Tiểu Viên nghĩ bụng, chẳng cần đến Maybach, thậm chí một chiếc BYD anh ta cũng chẳng có, lấy gì mà đưa cô về chứ? Kỳ thực, lúc cụ Thang bảo anh đưa cô về, cô cảm thấy rất lo lắng, chỉ lo ai đó lại vác ngay một chiếc xe đạp đưa cô về. Nếu mà thế thật thì... tuy là rất ngọt ngào và lãng mạn, nhưng với cân nặng của cô, chẳng may không đạp nổi hoặc giữa đường nổ lốp thì có trời mới biết kết cục sẽ ra sao!

Ra khỏi cửa, Thang Hi Hàn chậm chậm nói với cô: “Đi nào, tôi đưa cô ra bến xe buýt.” Trên đường đi, hai người chẳng nói chẳng rằng, Tiểu Viên cảm thấy cả ngày nay trừ lúc đến đón, anh có lỗi với cô, chứ thực ra anh nói chuyện cũng có vẻ rất nho nhã, khi không nói kiểu mỉa mai cô thì cũng rất thân mật, dễ gần.

Chu Tiểu Viên vốn là một cô gái rất ngổ, người khác chỉ cần tốt với cô một chút thôi cũng biến thành vô cùng tốt, chỉ cần người khác không đối xử tệ với cô, trong mắt cô liền trở thành tốt bụng.

Khi tới bến xe buýt có xe về ký túc bệnh viện nơi cô làm, Tiểu Viên nhất quyết không cho anh đưa cô đi tiếp nữa, bắt anh phải trở về, vẫy vẫy tay chào tạm biệt rồi mới đi. Tất nhiên là cô không dám nói cho anh biết lý do thực sự của việc cô không dám cho anh đưa về đến tận nhà rồi.

Phí mất một ngày cho một cái hẹn chẳng đi đến đâu, cuối cùng cũng có được một chút thu hoạch, tất nhiên Tiểu Viên không thể để nó vuột qua rồi.

Thang Hi Hàn nhìn Tiểu Viên đứng ở bến xe buýt, cười hì hì rồi vẫy tay tíu tíu chào mình, cứ như các cháu bé nhi đồng vẫy tay chào nguyên thủ quốc gia, miệng khẽ cười, nói: “Đồ ngốc.”

Nhưng sự thật, khi Tiểu Viên rồi rít vẫy tay chào tạm biệt Thang Hi Hàn, trong đầu lại nghĩ, cô đánh cược với Mục Mục, chỉ cần trong điện thoại chụp được một bức ảnh là đã thắng lợi rồi, bây giờ nếu để cho Mục Mục nhìn thấy hai người ngồi xe buýt về chẳng phải là sôi hồng bông không sao? He he, bảo anh ta về đúng là chuẩn không cần chỉnh rồi.

Tiểu Viên dương dương tự đắc, vừa bước vào phòng đã giơ ngay điện thoại ra cho Mục Mục xem.

“Chu choa, Chu Tiểu Viên, cháu trai của cụ Thang đúng là ăn ảnh quá nhỉ!” Mục Mục ngưỡng mộ thốt lên.

Tiểu Viên giơ điện thoại ra, trước ánh mắt kinh ngạc của Mục Mục, nói: “Land Rover, siêu xe nhé, dù không phải Maybach nhưng cũng trên một triệu rồi. Một tuần miễn tiết vẹt nhé, nhưng mà để tháng sau bắt đầu cũng được, từ sáng tới giờ tớ ăn miễn tiết vẹt đến phát ngán rồi.”

“Chu Chu, không phải cậu gặp một chiếc xe bên đường rồi chụp lại đấy chứ?” Chẳng phải tự nhiên mà Mục Mục lại có chút nghi hoặc như vậy, tỉ lệ con trai như thế này mà phải đi xem mặt cũng ít như tỉ lệ mua xổ số mà trúng giải độc đắc vậy.

Nghe Mục Mục nói vậy, Tiểu Viên vội nuốt ngụm nước rồi lắp liếm: “Cậu tưởng trên đường chỗ nào cũng nhìn thấy Land Rover đấy à? Tớ đến đâu chụp được chứ? Này, không được trốn tránh nhé, có gan làm có gan chịu!”

Mục Mục nhìn Tiểu Viên, vẫn chưa tin lắm, nghĩ bụng, cô nàng ngốc này Tết vừa rồi về nhà, khi trở lên đã nói với cô rằng cô dẫm phải phân chó, còn

cười nói rằng đó là dấu hiệu năm nay cô sẽ có chuyện may mắn bất ngờ. Cứ đà này, cô ấy đúng là có may mắn bất ngờ rồi, thế nên mới, nên mới... thắng cô một tuần miễn tiết vẹt chứ!!!

Mọi lần, khi Tiểu Viên đi gặp mặt về, Mục Mục đều rất hồ hởi hỏi xem chuyện ngày hôm đó ra sao, nhưng lần này vì bị thua một tuần miễn tiết vẹt nên đã quên mất chủ đề chính.

Thế là Tiểu Viên, mặt rất “đê tiện”, tựa vào giường Mục Mục, hỏi: “Mục Mục, hôm nay cậu làm sao thế, không hỏi tớ đi gặp mặt thế nào à?”

Mục Mục nguyền cô một cái rở dài: “Tớ có phải thiếu năng đâu? Nếu ảnh trong máy cậu là thật thì tớ còn phải hỏi làm gì nữa?”

Tiểu Viên trèo lên giường, lòng đắn đo, tự hỏi rằng mình có nên bắt đầu một đợt giảm cân mới không? Hay là đổi tên nhỉ?

Làm y tá, thảm! Y tá phải trực đêm càng thảm hơn. Y tá mà ngày nào cũng phải trực đêm, thì không phải “thảm” nữa, mà phải gọi là “tàn” rồi.

Sau khi Tiểu Viên đổi ca trực cho Mục Mục, cô phải trực đêm suốt một tuần liền, vì thế bây giờ sau khi tan giờ làm, Tiểu Viên chỉ về ký túc.

Nghề y tá cũng không có gì để chê trách, chỉ có điều bệnh viện yêu cầu khi cần phải có mặt hai tư trên hai tư giờ, đối với một cô gái trẻ quả thật là hủy hoại nhan sắc quá đi. Theo như cách mà chị y tá trưởng của cô nói thì: “Làm mệt hơn trâu, chạy nhanh hơn ngựa, dậy sớm hơn gà... Ngủ nghỉ chẳng khác gì công việc của mấy em “chân dài”, thế mà lương lậu thì chẳng xứng đáng chút nào.”

Mặt mày bơ phờ, Tiểu Viên về đến ký túc, tắm rửa sạch sẽ, vừa định lên giường, chợt nghĩ gần nửa tháng trực đêm, chẳng biết làm quần quật như thế có giảm được cân nào không? Thế là cô rón rén bước lên chiếc cân của Mục

Mục xem thử. Bước xuống, mặt Tiểu Viên cắt không còn giọt máu, càng bơ phờ hơn, rồi leo lên giường.

Mục Mục mua đồ ăn sáng về, nhìn thấy khuôn mặt u ám của Tiểu Viên, tưởng rằng đó là do thời gian qua làm việc vất vả, nhịp sinh học bị mất cân bằng, dẫn đến tình trạng như vậy, bèn tới ngồi bên cạnh giường Tiểu Viên xin lỗi: “Chu Chu, xin lỗi vì đã đổi ca cho cậu thế này. Cũng tại gần đây nhà tớ giới thiệu cho tớ tới mấy anh chàng, tớ muốn gặp mặt sớm một chút, nên mới sắp xếp kế hoạch “tuần gặp mặt” như vừa rồi, khổ thân cậu quá! Thôi, cậu cứ coi như giảm béo nhé!”

Tiểu Viên mở to mắt, nói: “Bọn mình cũng vừa mới tốt nghiệp mà. Kể ra... cũng chẳng đi đâu mà vội.”

Mục Mục tỏ vẻ đau lòng: “Ôi trời, cậu biết vì sao nhà tớ bắt tớ học trường này không? Lúc đầu là có ý định sau này gả cho một anh bác sĩ cơ, ai ngờ, đến lúc đi làm rồi mới biết, mấy anh bác sĩ đâu đến lượt mình chứ, từ khi còn học đã chẳng còn ma nào rồi. Cậu xem mấy tên thực tập ở viện mình, có đứa nào là không treo tấm biển “đã có chủ” trước ngực chứ?”

Tiểu Viên gật gật đầu, ra điều đồng ý.

Mục Mục tuy là bạn đồng niên với Tiểu Viên, nhưng về mọi mặt trong cuộc sống đều có thể coi như là “bạc đàn chị”.

Trước khi đi làm, Mục Mục kết luận: “Vì thế gặp sớm ngày nào tốt ngày ấy. Thời buổi khó khăn như bây giờ, cứ phải nhanh lên mới được, trâu chậm chỉ có uống nước đục thôi.”

Tiểu Viên lại gật gật đầu, nghĩ bụng, mẹ cô chẳng phải nói là mợ cô định giới thiệu bạn học của em trai cho cô sao? Phải sớm hẹn gặp mới được! Tiểu Viên nhìn điện thoại, lẩm bẩm: “Gì thì cũng đợi ngủ dậy rồi tính tiếp, buồn

ngủ chết đi được, đợi ta nhé!”

Mẹ Tiểu Viên vô cùng tức giận, và hậu quả rất nghiêm trọng.

Lúc Chu Tiểu Viên nghe điện thoại của lãnh đạo, lãnh đạo gần như phát hỏa rồi: “Tôi bảo hôm nay cô mà không nghe điện thoại nữa thì tôi sẽ đến bệnh viện, bạn học của em trai vợ cô, người ta là người Mỹ gốc Hoa, ngày mai đã đi rồi, hôm nay mà không gặp được thì phải đợi mấy tháng nữa, lúc đó ai mà biết được điều gì, cô nói xem có phải không? Bây giờ tôi đi hẹn người ta, chiều nay gặp mặt. Cô chuẩn bị đi.”

Vừa mới mở điện thoại đã bị mẹ mắng một trận té tát. Ngắt điện thoại, Tiểu Viên lẩm bẩm “tí thì toi”, xem chút nữa thì để một anh chàng người Mỹ gốc Hoa tuột khỏi tay. Mặc quần áo xong xuôi, đi thêm đôi giày và xách theo chiếc túi, Tiểu Viên chợt nhớ đến đồng mặt nạ với mascara mà Mục Mục chuẩn bị cho “tuần gặp mặt” vừa rồi hình như vẫn chưa dùng hết, bèn lôi ra, đắp hết lên mặt.

Vừa đắp xong đồng mặt nạ, điện thoại của Tiểu Viên rung lên. Tiểu Viên nghĩ bụng, mẹ cô đúng là rắc rối! Với mãi mới thấy cái điện thoại, cô bực mình nhấn nút nghe: “Mẹ, con nhớ rồi mà, hai rưỡi tại quán cà phê Di Di cạnh bệnh viện con làm. Âm hiệu là anh ấy sẽ cầm cuốn Tân dân nhật báo, còn con cầm cuốn Phương Nam cuối tuần số 83. Mẹ không phải nhắc nữa đâu! Để đi gặp anh chàng người Mỹ gốc Hoa đó, để không làm mất mặt tổ quốc ta, con đang đắp mặt nạ đầy mặt đây. Lần trước đi gặp tên hải quy kia cũng chẳng đến nỗi này, mẹ đừng gọi nữa được không?”

Không đợi Tiểu Viên nói hết, đầu dây bên kia đã ngắt máy. Tiểu Viên biết, tính mẹ cô là thế, chỉ giận được ba phút thôi, không giận thật đâu, cũng không thể không để ý đến cô đâu, đến chiều xách hai cái giỏ heo về nhà là sẽ chẳng có chuyện gì nữa.

Diệp Thụ Thần nhắc điện thoại, nói: “Cậu nói gì cơ?” Không phải anh nghe nhầm đấy chứ? Quả thực không nghe nhầm chứ? Chắc chắn là không nghe nhầm chứ? Ai đó đang cuống quýt lên kìa: “Trời ạ, Thang Hi Hàn ơi là Thang Hi Hàn, cậu nghĩ Land Rover là Jetstar đấy hả, bảo mình tới chỗ đó à? Xe của công ty cậu đâu hết cả rồi? Chẳng phải điều một cái đi là xong sao?”

Thang Hi Hàn sốt ruột nói: “Bảo bọn họ không tiện lắm, vả lại, nếu mà điều được thì tớ bảo cậu làm gì chứ? Nhanh nhanh lên, một tiếng nữa có mặt.”

Đợi đến lúc Diệp Thụ Thần chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, lái chiếc Land Rover đến, nhìn thấy bộ mặt trầm ngâm của Thang Hi Hàn, không khỏi lo lắng hỏi: “Người anh em, đường khó đi quá, nên tới muộn mười phút, đừng nhìn tớ thế chứ!”

Thang Hi Hàn mở cửa bước lên xe, nói luôn địa chỉ: “Nói ít thôi, không liên quan gì đến cậu, tới quán Di Di trên đường X đi. Bảo con Land Rover của cậu đừng có giống cậu, suốt ngày chỉ biết chém gió, phát huy hết khả năng, đảm bảo an toàn, đi hết tốc độ cho tớ.”

Bạn nổi khố chính là đây!

Không nói thêm câu nào, Diệp Thụ Thần khởi động xe, đợi đến lúc xe đã chạy êm ru trên đường, gió thổi vù vù như trên đường cao tốc, mới uể oải nói: “Người anh em, có phải là vì cô em Trư muội muội không?”

Thang Hi Hàn không nói gì.

Diệp Thụ Thần liền đổi chủ đề: “Tớ bảo này, cậu xem lúc nào đấy đi học lái xe đi, đường đường là tổng giám đốc của GOO, chẳng phải là không có xe. Tự mình lái xe, chẳng phải sẽ tự do tự tại, muốn đi đâu thì đi sao?”

“Ai bảo là tớ không biết lái xe, đợt ở bên kia đã học rồi, hay là cậu không

thích tớ nhờ vả chứ gì? Nếu thế thật thì lần sau chẳng dám làm phiền nữa.” Tâm trạng hiện tại của anh vô cùng không tốt, với người bạn nổi khổ này thì chẳng cần phải giữ ý tứ, bực bội nói như trút giận.

Diệp Thụ Thần chẳng thèm quan tâm: “Hả? Cậu biết? Đừng có mà nghĩ xấu, cậu biết là tớ không có ý đó mà, ý của tớ là, sao cậu không tự lái xe?”

Giọng trầm ngâm, Thang Hi Hàn trả lời: “Tiết kiệm xăng, bảo vệ môi trường, tránh những tiếp xúc không cần thiết.”

Diệp Thụ Thần thở dài: “Cái tính ngang như cua của cậu, nếu không phải tớ mà là người khác thì đã chẳng thèm để ý đến cậu rồi. Chẳng biết cô em Trư muội muội sao lại mê cậu được?”

Thang Hi Hàn bình tĩnh nói: “Ai bảo với cậu bọn tớ thành một đôi?”

Diệp Thụ Thần như đột ngột bị nhét một cái bánh bao vào miệng, chẳng nói năng gì nữa, nghĩ bụng, không biết hôm nay là anh đen đui hay tí nữa Tiểu Trư muội muội sẽ đen đui đây!

Chưa đến hai giờ Tiểu Viên đã ra khỏi nhà. Ưu điểm lớn nhất của cô gái này là đúng giờ, trước nay không biết “cao su”. Quán cà phê Di Di cạnh bệnh viện cô làm chỉ mất năm phút đi bộ là tới, nhưng cô vẫn dự tính trước tất cả những tình huống xấu nhất có thể xảy ra, đi sớm tận nửa tiếng. Hẹn gặp mặt với Chu Tiểu Viên, những anh chàng với những lý do kinh điển như tắc đường hay đường bị chặn chỉ có nước tắt điện.

Thế nhưng Tiểu Viên ra khỏi nhà, đi lòng vòng quanh khu đó hai mươi phút cô mới chợt nhận ra, quả nhiên có tình huống bất ngờ thật. Sạp báo gần đó đã bán hết sạch cuốn Phương Nam cuối tuần rồi, có nghĩa là ám hiệu gặp mặt của cô cũng sẽ không mua được!

Tiểu Viên vừa lượn lờ quanh sạp báo, vừa trách móc mẹ mình, bởi vì mẹ

và bố Tiểu Viên gặp và yêu nhau cũng nhờ ám hiệu khi gặp mặt lần đầu, nên mỗi lần mẹ cô giới thiệu ai đó thì chắc chắn phải có ám hiệu, còn số điện thoại thì không cần. Mẹ cô còn quả quyết, cách thức gặp mặt độc đáo này nhất định sẽ cho một kết quả bất ngờ! Tiểu Viên hết lần này đến lần khác không muốn, nhưng mẹ cô vẫn cứ nhất quyết không chịu đổi.

Liếc nhìn đồng hồ, sắp hai rưỡi rồi mà Tiểu Viên vẫn chưa mua được cuốn Phương Nam cuối tuần, sao hôm nay lại bán chạy thế cơ chứ? Bụng bảo dạ, đành chịu vậy, cứ đến thẳng đó thôi, chẳng phải người đó sẽ cầm cuốn Tân dân nhật báo sao, chắc sẽ nhận ra được. Khi gần đến quán Di Di, bỗng gặp đám y tá cùng khoa với cô đang cười cười nói nói, nhìn thấy cô đi đến liền gọi lại chào hỏi: “Tiểu Viên, đi dạo đấy à?”

Tiểu Viên “ừ” một tiếng lấy lệ, bỗng nhiên nhìn thấy trong đám bọn họ có một người đang cầm cuốn Phương Nam cuối tuần, cả bọn vừa đi vừa đọc, lập tức Tiểu Viên nói: “Phương Nam cuối tuần phải không? Cho tớ mượn đi.”

Phương Phương chu môi nói: “Tiểu Viên à, mục Giải trí của số này có bảng xếp hạng Những doanh nhân nổi tiếng, còn có cả ảnh đi kèm nữa, để mở rộng tầm mắt, gần như tất cả các chị em chưa chồng đều mỗi người một cuốn, mấy sạp báo bán hết sạch rồi, chúng tớ phải xem chung đây này, giờ đang đi tìm chỗ để phô tô đây!”

Tiểu Viên nghĩ bụng, hóa ra là thế, bảo sao tờ báo này lại bán chạy thế cơ chứ? Tiểu Viên vẫy vẫy tay, nói: “Phần đó các cậu cứ giữ lấy, xé đại cho tớ một trang cũng được.”

Tiểu Viên cầm một trang trong mục Tài chính rồi bước đi, Phương Phương còn nói với theo: “Tiểu Viên, có cần bọn tớ phô tô luôn cho một bản cái bảng xếp hạng kia không?”

“Có, có.” Tiểu Viên trả lời.

Tiểu Viên đến quán Di Di thì vừa đúng hai rưỡi, đi qua mấy hàng ghế đã nhìn thấy phía xa xa có một người quay lưng lại phía cô, trên bàn đặt cuốn Tân dân nhật báo, nhìn từ phía sau có vẻ rất đẹp trai, chắc là anh ta rồi. Tiểu Viên bước tới, để chuyên trang Tài chính của cuốn Phương Nam cuối tuần bên cạnh cuốn Tân dân nhật báo, rồi nói: “Thiên vương cái địa hồ.”

Anh chàng đang ngồi ngược lên nhìn, cười với cô, đáp lại: “Bảo tháp trần hà yêu.”

Nào là đẹp trai, nào là phong độ, nào là tri thức, nào là khí chất... xin thứ lỗi cho vốn từ vựng có hạn của Tiểu Viên, nhìn người con trai vừa nở nụ cười chết người với cô, đầu óc cô mụ mị hết cả... Trời ơi! Tôi ơi là tôi! Đây là số gì không biết, vừa mới vượt mất “Dương Quá” xong đã có ngay một “Dương Tiêu” thế này?

Nụ cười của chàng “Dương Tiêu” làm cho một cô nàng đã đọc không sót cuốn tiểu thuyết ngôn tình nào là Tiểu Viên cuối cùng cũng cảm nhận được ý nghĩa của câu nói “lần đầu gặp gỡ, anh cười với em, tựa như những bông hoa đào đang hé nở, và anh ở trong đó.”

Trong lúc Tiểu Viên còn đang ngẩn ngơ nhìn, người ta đã mở lời trước: “Cách nhận diện của chúng ta đúng là rất đặc biệt, em là Chu Tiểu Viên phải không? Anh là Tiểu Dương. Em ngồi đi.”

Tiểu Viên ngồi xuống, người vẫn đang lâng lâng, đáp: “Dạ, hi hi, chào... chào anh, Dương Tiêu.”

Tiểu Dương càng cười lớn: “Không phải Dương Tiêu, mà là Tiểu Dương. Tiểu trong từ tiểu tượng, Dương trong từ ánh dương.”

Tiểu Viên ngượng ngùng, cười trừ, nói: “Tiểu Dương, Tiểu Dương, tên hay quá ạ, đơn giản, dễ nhớ.” Không biết vì sao, Tiểu Viên bỗng nhớ đến một

cái tên phức tạp khiến cô toát mồ hôi, trong lòng “trù ẻo” Thang Hi Hàn, đẩy anh xem, tên của người ta mới thâm thúy làm sao!

“Tiểu Viên, anh có thể gọi em như vậy được không? Tên em cũng rất dễ nhớ, còn rất dễ thương nữa.”

Tiểu Viên nghe xong câu nói ấy, càng ngày càng có cảm tình với anh ta. Đây là lần đầu tiên một người con trai khen tên của cô, quả là có ý nghĩa mang tính lịch sử đây. Thế là Tiểu Viên bắt đầu kể cho Tiểu Dương nghe chuyện về cái tên đã khiến cô đau đầu khổ sở mà biết bao năm nay cô đã đấu tranh với bố để được đổi này.

Tiểu Viên say sưa kể, Tiểu Dương vừa chăm chú nghe vừa cười, bầu không khí mới vui vẻ làm sao! Tiểu Viên cảm thấy đây là lần vui vẻ nhất trong lịch sử những lần đi gặp mặt của cô. Đúng lúc Tiểu Viên đang kể về nguồn gốc câu ám hiệu “thiên vương cái địa hổ, bảo tháp trấn hà yêu” mà bố mẹ cô đã dùng trong lần hẹn hò đầu tiên ấy, chợt cô nghe thấy một giọng nói vừa quen mà vừa lạ: “Chu Tiểu Viên, cô đừng có làm mấy trò mất mặt này nữa.”

Lúc tới nơi, Thang Hi Hàn nhất định không cho Diệp Thụ Thần theo vào, bắt anh đi chỗ khác. Bước vào quán Di Di, nhìn thấy Tiểu Viên đang mặt mày hớn hở, mồm miệng líu lo, thao thao bất tuyệt. Mặt hăm hăm, Thang Hi Hàn bước tới, nghĩ bụng, sao chưa bao giờ thấy cô cao hứng thế này với tôi chứ, với người khác thì cứ như vớ được vàng ấy, lại còn người Mỹ gốc Hoa, lại còn mặt nạ, lại còn tôi cũng chẳng đến mức ấy!

Chẳng trách sao anh ấy lại tức giận, kể từ lần trước, sau khi đưa Tiểu Viên về, suốt cả một tuần, điện thoại của Tiểu Viên đều trong tình trạng tắt máy, sáng nay anh có việc đi tới một thị trấn gần đây, lúc đầu định hôm sau mới về. Lúc ăn cơm trưa, nhìn thấy một con lợn con đang tha thẩn trong vườn nhà một người nông dân nọ, anh chợt thấy lòng ấm áp, nhớ đến Tiểu Viên. Gọi

điện cho cô, khó khăn lắm cô mới nghe máy, nhưng vừa bắt máy cô đã tuôn một tràng, khiến anh nổi giận đùng đùng.

Câu nói “Chu Tiểu Viên, cô đừng có làm mấy trò mất mặt này nữa” Tiểu Viên có chút ấn tượng. Ngẩng đầu lên, trông thấy vẻ mặt hằm hằm của Thang Hi Hàn, Tiểu Viên giật thót mình, theo phản xạ vội đứng dậy. Cô không hiểu vì sao mình lại làm mất mặt, càng không hiểu mình đã làm việc sai việc gì.

Tiểu Dương nhìn Tiểu Viên, không hiểu gì, hỏi: “Tiểu Viên, đây là...?”

Khi ấy Chu Tiểu Viên mới giật mình nói: “Thang Hi Hàn, anh đến đây làm gì?”

Thang Hi Hàn nhìn cô một cái sắc lạnh, cô chợt im bật, trong bụng thì xỉ vả, anh hung dữ cái gì? Tôi có lỗi gì với anh chứ?

Thang Hi Hàn lịch sự gật đầu chào Tiểu Dương rồi bắt đầu tuôn một tràng tiếng Anh với anh ta, Tiểu Viên nghe không hiểu một câu nào. Cô hết nhìn người này lại quay sang nhìn người kia, cuối cùng không nhịn được, giật giật gấu áo Thang Hi Hàn, nói: “Này, anh chẳng quen biết người ta, anh nói gì với người ta đấy?”

Cuối cùng Tiểu Dương cũng nói một câu mà cô hiểu được. Anh nói: “Nếu Tiểu Viên đồng ý đi với anh, tôi sẽ không cản.”

Thang Hi Hàn nắm lấy tay Tiểu Viên nói: “Đi thôi.”

Tiểu Viên ngơ ngác nhìn anh: “Cái gì? Đi đâu? Không phải chứ? Sao tôi lại phải đi? Tôi làm sao hả? Hai anh nói cái gì thế?”

Thang Hi Hàn nhú mày: “Im miệng, Chu Tiểu Viên, cô đừng làm mất mặt nữa. Đi!”

Chu Tiểu Viên vội vã cầm túi xách, vội vã xin lỗi Dương Tiêu, à không phải, Tiểu Dương: “Xin lỗi anh, chắc là có việc gấp gì đấy, em đi trước ạ, có gì mình liên lạc sau nhé! Tạm biệt!”

Bước ra khỏi quán cà phê, thấy Thang Hi Hàn vẫn có vẻ tức giận, Tiểu Viên không dám ho he gì. Trong lòng thầm nghĩ, không biết mình đã gây nên tội gì đây, nếu không sao anh ta lại dùng dùng tìm đến chỗ này chứ?

Bị Thang Hi Hàn phủ đầu, Chu Tiểu Viên chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hoàn toàn quên mất lấy lại dũng khí để hỏi người đang đi bên cạnh, ít ra thì cũng có thể hỏi, vì sao lại kéo tay cô?

Hai người cứ thế đi qua hai con phố, Tiểu Viên bỗng dừng lại nhìn Thang Hi Hàn, nói: “Rốt cuộc thì tôi làm sao? Anh nói đi. Sao lại chẳng nói gì thế? Tôi đã cố gắng nhớ lại chi tiết nhất có thể trên dưới năm nghìn năm tôi và anh gặp gỡ, tự thấy chẳng làm gì có lỗi với anh cả! Tuy có lợi dụng anh để thắng Mục Mục một tuần miễn tiết vẹt, nhưng cũng có ảnh hưởng gì đến anh đâu! Rốt cuộc thì tôi đã làm gì chứ? Sao mà mất mặt chứ?”

Thang Hi Hàn nhìn bộ mặt oan ức của Tiểu Viên, thật là hết cách, lại còn dùng anh để đổi lấy miễn tiết vẹt... Hít một hơi thật sâu, không nên tức giận với cô ấy... Không kiềm chế được thì kiềm chế lại từ đầu. Dù bị tổn thương, ai đó cố gắng hạ hỏa, lên tiếng giải thích: “Còn không mất mặt sao? Đứng núi này trông núi nọ còn bảo không mất mặt sao?”

Vừa nghe xong câu nói của Thang Hi Hàn, đôi mắt nhỏ của Tiểu Viên mở to đến mức chưa từng có trong lịch sử: “Cái gì? Tôi đứng núi này trông núi nọ? Tôi đứng núi nào trông núi nào cơ?”

Bị cô truy vấn, Thang Hi Hàn nhất thời không nói được gì.

Chợt Tiểu Viên “í” lên một tiếng, nhếch hai hàng lông mày lên, hỏi:

“Không phải anh nghĩ tôi vừa hẹn gặp anh lại vừa đi hẹn hò với anh ta đấy chứ?”

Thang Hi Hàn bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt như khích lệ. Cứ tiếp tục nói đi, tiếp tục đi! Chắc chắn cô sẽ nhanh chóng hiểu được tâm trạng của tôi thôi, không đúng sao?

Tiểu Viên nhìn anh đầy nghi hoặc: “Chúng ta chẳng phải là chẳng tới đâu sao? Chắc là anh không định hẹn hò với tôi đâu nhỉ? Hơn nữa, chúng ta cũng chẳng thân thiết gì, người tôi định hẹn hò là Tiểu Dương, chắc cũng không liên quan gì tới anh chứ?”

Trong lòng ai đó vốn đang gào thét, lại còn bị một cú này nữa, đau lòng ôi là đau lòng!

“Tôi nói với cô là không hẹn hò bao giờ?” Anh nhìn cô, ánh mắt tóe lửa.

Ừ, mặt cứ như sắp ăn thịt đến nơi vậy, lại còn hằm hằm, làm Tiểu Viên không khỏi run bắn. Nhưng mà, đợi đã, anh ta vừa nói gì cơ? Hẹn hò... Có nghĩa là...

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Có Hy Vọng? Không Có Hy Vọng? Có Hy Vọng

Tiểu Viên cúi mặt xuống đất, miệng cong lên. Chẳng nhẽ, anh nói vậy có nghĩa là, chúng ta vẫn còn cơ hội?

Một vài nét ửng đỏ dần hiện lên khuôn mặt trắng trẻo, tươi mới mơn mơn như táo Hồng Phú sĩ. Khi đã trở về trạng thái bình thường, cô chợt nhớ ra một việc quan trọng hơn hết thảy, ngưng ngưng, thỏ thẻ nói: “Thang Hi Hàn, ý của anh là... là... anh muốn tôi làm bạn gái của anh phải không?”

Thang Hi Hàn nghe xong câu hỏi của cô gái gốc ghêch này thì như có một tiếng sét đánh ngang qua tai, bùm một tiếng rồi như một con rô bốt trong Transformer tạt cho một bạt tai, gục hoàn toàn. Trên trời, từng đám mây lững lờ trôi, hồi ức như một làn khói ùa về trong tim, bản năng của Thang Hi Hàn khiến anh run rẩy, chợt anh trả lời một cách quyết đoán: “Không phải.”

Tiểu Viên ngẩn ra, chuyện quái quỷ gì thế này? Không phải, thế anh lôi tôi đi làm gì? Không phải, tự nhiên anh chạy đến phá đám tôi hẹn hò với “Dương Tiêu” người Mỹ gốc Hoa làm gì? Anh thần kinh à?

Vô vọng, những lời mắng mỏ hết sức trôi chảy này tuy rằng có thể dễ dàng xuất hiện trong đầu Tiểu Viên, nhưng cô gái thật thà này lại chẳng đủ can đảm để nói ra. Trong lòng muốn bùng nổ, miệng vẫn ngậm chặt ngậm chặt, đến mức mắt Tiểu Viên cũng chuyển sang màu đỏ.

Thang Hi Hàn nhìn mắt Tiểu Viên càng lúc càng đỏ, môi mím chặt nên rất hoảng hốt, anh đứng ngẩn ra ở đó, không nói được gì.

Hồi sau, Tiểu Viên gườm gườm nhìn anh, rồi hất tay một cái, thoát khỏi Thang Hi Hàn và quay đầu bước đi.

Vừa quay mặt đi, đôi mắt đỏ hoe của Tiểu Viên chẳng thể chịu đựng được nữa, từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Do tức tối, Tiểu Viên đã vung tay thoát đi, hành động này tuy chẳng có gì, nhưng việc bị bỏ lại đằng sau đã làm Thang Hi Hàn thực sự sụp đổ. Anh đã khiến cho cô phải khóc.

Anh chạy về phía đó, nắm lấy cổ tay cô, vẫn không nói gì.

Tiểu Viên giật tay thoát ra khỏi anh, nhưng anh vẫn không bỏ cuộc, túm lấy vạt áo cô.

Cảnh tượng này thực sự vô cùng quen thuộc. Một người giận dữ ôm mặt khóc, một người cố gắng không rơi lệ, nhẹ nhàng an ủi. Chỉ có điều, trong ký ức của một thời đã qua, dường như, người ôm mặt khóc lại là một người khác!

Do không có kinh nghiệm nên một lúc lâu sau anh cũng chẳng biết làm thế nào để dỗ dành Chu Tiểu Viên, người bị anh làm cho tức đến phát khóc. Cuối cùng anh cũng nói được mấy tiếng: “Chu... Chu...”

Chu Tiểu Viên quệt nước mắt, trừng mắt nhìn anh: “Anh mới là Trư ấy!”

Mặt Tiểu Viên trắng như chiếc bánh bao, cộng thêm đôi mắt với cái mũi đỏ ửng, còn cả những giọt nước mắt vừa rơi, vừa mở mồm mắng anh là đồ con lợn, cái miệng nhỏ nhắn vừa chu lên, hướng về phía anh.

Thang Hi Hàn dần mặt ra nhìn cô, rồi trả lời một câu ngốc nghếch đến mức tưởng như nuốt lưỡi của chính mình cũng không tin được: “Ừ, thì tôi là lợn. Đừng khóc nữa.”

Tiểu Viên ngó ra. Sao anh ta không đấu khẩu với mình nữa? Sao không độc mồm nữa vậy?

Một buổi chiều mùa đông lạnh lẽo, hiếm hoi lắm mới có một vài tia nắng ấm áp xuất hiện, ánh nắng chiếu rọi khắp muôn nơi, rồi dần dần len lỏi vào trái tim của hai con người.

Thang Hi Hàn thừa nhận mình là đồ con lợn khiến Tiểu Viên bất chợt muốn cười phá lên, sau đó cô nhớ ra, không đúng, vấn đề không phải là anh ta tự nói mình là lợn, mà là anh ta nói mình là lợn là có ý gì?

Tiểu Viên đút tay vào túi áo, thấp giọng: “Anh nói anh là lợn là có ý gì thế?”

Thang Hi Hàn nghe xong câu hỏi này của Chu Tiểu Viên, hồi hận nghĩ, cô dồn ép tôi tới chân tường bẹp dí ba ngày sau mới ngóc lên được đã là quá lắm rồi, thật là mất mặt! Sao tôi lại bị nước mắt của cô làm cho mù mị, rồi trái tim cũng mù mị nốt cơ chứ?

Dù là đang mùa đông nhưng Thang Hi Hàn mồ hôi vã ra như tắm, lấy lại chút tinh thần, anh trả lời: “Ý của tôi là, cách mạng chưa thành công, thì chúng ta còn phải cố gắng. Còn nữa, cô có đói không? Tôi đói đến mức đau bụng rồi đây, chúng ta đi ăn gì đó nhé?”

Mục tiêu ngay lập tức thay đổi. Mặc dù chưa được nghe câu trả lời cần nghe, nhưng Tiểu Viên bỗng thay đổi sự chú ý.

“Đói...” Tiểu Viên nói nhỏ. Vừa hết ca trực đêm về đến nhà đã lăn ra ngủ bù, sau khi dậy lại vội vàng đắp mặt nạ, thử quần áo để đến chỗ hẹn, lấy đâu ra thời gian mà ăn? Xoa xoa cái bụng lép kẹp, nghe xong câu hỏi của anh, cô cảm thấy đúng là đói kinh khủng.

“Cho cô đấy, ăn trước đi, lát nữa đưa cô đi ăn mấy món ngon.” Vừa nói,

Thang Hi Hàn vừa như làm ảo thuật móc từ trong túi ra một củ khoai lang, đặt vào tay Tiểu Viên, nói: “Khoai nướng trong than quê chính hiệu đấy.”

Tiểu Viên cầm lấy ăn mấy miếng, cười tí, nói: “Thang Hi Hàn, khoai nướng là món hồi bé tôi thích ăn nhất, tôi hơi bị có nghề trong việc thẩm định khoai nướng đấy, củ khoai này đúng là đặc biệt ngon. Anh lấy đâu ra vậy?”

“Trần Dương Hà.”

“Gì? Anh mua ở tận trấn Dương Hà à? Hôm nay anh đi từ đó đến đây à?” Tiểu Viên bất chợt nghĩ ra, phải rồi, sao hôm nay anh lại bắt gặp cô trùng hợp như vậy, sao anh lại mua khoai nướng ở trấn Dương Hà được chứ? Anh...

Bộ não Tiểu Viên bỗng dưng phải xử lý quá nhiều thông tin, quay mòng mòng. Vẫn chưa kịp phân tích, đã nghe Thang Hi Hàn nói: “Gần đây có quán nào ngon không? Tôi đưa cô đi ăn.”

Tiểu Viên ngay lập tức tiến hành định vị khu vực họ đang đứng, quán nào ngon à, chờ chút, ta sắp đến đây.

Không thể để kẻ địch có cơ hội suy nghĩ, Thang Hi Hàn tiếp tục chuyển chủ đề: “Tại sao cô lại tắt máy suốt tuần vừa rồi?”

Đầu óc ai đó bắt đầu nghĩ ngợi xa xôi, miệng đáp: “Trực đêm, mở điện thoại sẽ ảnh hưởng đến nghỉ ngơi”, nhưng thực ra trong lòng đang nghĩ: “Ăn đồ nướng Hàn Quốc có được không nhỉ? Anh ta nói hơi đau bụng, về lý thuyết thì nên ăn gì đó ít dầu mỡ, nhưng thịt nướng, mì lạnh, lại có người trả tiền hộ, thật là khó nghĩ quá đi!”

Vẫn tiện đà, anh đề nghị: “Ừm, sau này nhắn tin cho tôi lịch làm việc của cô.”

Hay là đi ăn thịt dê nướng? Có con dê béo này đi cùng, không ăn thịt dê

nướng thì hơi phí, bất giác cô trả lời: “Được thôi.”

Thang Hi Hàn nhìn vẻ mặt mơ màng của cô, bất giác cười: “Đã nghĩ ra nên ăn gì chưa?”

Bộ não cô không thể cùng lúc xử lý quá nhiều thông tin, bắt đầu tập trung giới thiệu: “Anh thích ăn gì? Có lẩu, đồ nướng Hàn Quốc, phía trước còn có một quán đồ hải sản...”

“Hay là đến đó đi, tôi thấy ổn đấy.” Tay chỉ, ánh mắt anh dịu dàng nhìn về phía trước.

Tiểu Viên nhìn theo hướng tay anh chỉ: Tiệm bánh bao Tân Tân!

Lúc Tiểu Viên theo anh bước vào quán, nghĩ bụng, cái mà anh bảo ngon là đây à?

Đồ mờ hôi!

Nhìn một tiệm bánh bao mà cũng có thể thốt ra những lời hoa mỹ như vậy, quả nhiên không phải người bình thường. Tiểu Viên nghĩ bụng, con người này hẳn phải cực kì thích ăn bánh bao, cũng giống như cô hồi bé, không những cực thích ăn bánh bao, mà nhân bánh bao cũng vô cùng hâm mộ.

Chẳng ngờ khi bánh bao được mang lên, anh chàng này chỉ ăn lớp vỏ ngoài, còn lại gọt phần nhân bánh sang chiếc đĩa nhỏ trước mặt cô một cách nhiệt tình. Cô trợn mắt nhìn anh, hỏi: “Anh làm gì thế?”

Anh từ từ ăn đồng vỏ bánh bao, ung dung trả lời: “Không thích ăn, cho cô đấy.”

Ồ, không thích ăn à, thế thì không khách sáo nữa, cái bụng sôi ùng ục

đang thúc giục, chẳng chào mời gì, cô bắt đầu tập trung ăn. Vừa ăn phần nhân bánh mà anh đưa cho, Tiểu Viên vừa nghĩ, cái này, không phải chứ, chúng ta thân thiết đến vậy sao?

Liếc nhìn anh một cái, anh chàng này mặt vẫn không đổi sắc, tiếp tục gạt phần nhân bánh sang cho cô, dịu dàng nói: “Ăn đi chứ, chẳng phải là cô rất thích ăn sao?”

Điểm tốt của tính tình vô tư đó là rất dễ thích ứng, dòng suy nghĩ của Tiểu Viên bị ngắt một giây, sau đó tiếp tục ăn.

Bánh bao ở tiệm Tân Tân quả là rất ngon, lại còn có cả canh mộc nhĩ, bánh lớn bánh nhỏ, sau khi ăn thêm mỗi loại hai đĩa, Tiểu Viên mãn nguyện, khệnh khạng bước ra khỏi quán.

Thang Hi Hàn ăn cũng không ít, nhưng không nhiều như Tiểu Viên, có lẽ vì cả ngày Tiểu Viên chưa ăn gì, bụng dạ lại tốt, khi ăn lại rất tập trung, không nói năng gì, không giống như Thang Hi Hàn vừa ăn vừa nói, tất nhiên là không thể ăn nhanh, càng không thể ăn nhiều bằng cô rồi.

Anh ta nói cái gì ấy nhỉ? Tiểu Viên nghĩ ngợi một lúc, hình như không có gì đặc biệt quan trọng thì phải.

“Ăn chậm thôi kéo bồng”, còn cả “lần sau không được tắt điện thoại!”, còn nữa “Chu Tiểu Viên, đừng có há miệng lớn như vậy”, lại cả “xin lỗi, tôi nghe điện thoại chút”...

Ờ, câu này là vừa nói xong.

Nghe điện thoại mà cũng đẹp trai thế này! Tiểu Viên đứng một chỗ, chân di di đất.

Con trai gì mà còn đẹp hơn một người đường đường là con gái như cô.

Hử, chả có nhẽ!

“Gì cơ? Không sao đâu, anh sẽ đến ngay. Để anh báo cho Diệp soái là được rồi, em đừng lo lắng quá. Khiết, nghe anh nói này, tìm chỗ nào đó ngồi đi, tất cả hãy đợi bọn anh đến rồi nói, được chứ? Yên tâm đi, bọn anh sẽ thu xếp.” Thang Hi Hàn nói chuyện điện thoại, vẻ mặt nghiêm trọng.

Anh gác máy, nói: “Thật xin lỗi, đáng lẽ định đưa cô đi chơi nhưng tôi có chút việc phải đi trước.”

Tiểu Viên cười nhẹ, đáp: “Không sao đâu, tôi cũng có chút việc. Vừa đẹp.”

Trong lòng thầm nghĩ, có sao đâu, dù sao chúng ta cũng chẳng thân thiết, anh không cần phải ngại, hưởng hồ, anh còn đãi tôi một bữa, mặc dù quán ăn thì không được cao cấp lắm. Và lại, hôm nay tôi cũng định về nhà, mua hai chiếc giò heo về biếu bố mẹ, xem có thể xin được ông bà cho tôi đổi tên không. Tôi cũng chẳng có thời gian đi chơi với anh đâu.

Ra tới cổng, Thang Hi Hàn cài khuy áo giúp cô, nói: “Trời lạnh đấy, về sớm đi nhé, và nhớ mở điện thoại đấy.”

Bến xe buýt mà Tiểu Viên lên là bến đầu, lên xe vẫn có chỗ ngồi. Tiểu Viên ôm hai chiếc giò heo vào lòng, ngồi xuống, đường về nhà còn dài chán. Vừa ngồi ấm chỗ, Tiểu Viên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Đang lúc ngủ ngon, giấc mơ ủa đến, Thang Hi Hàn cũng xuất hiện trong mơ, nói như hét với cô: “Chu Tiểu Viên, đừng có mà làm mấy trò mất mặt này nữa.” Tiểu Viên tức tối, mơ màng rồi bất chợt tỉnh giấc.

Còn chưa định thần lại, chợt nghe xung quanh có tiếng ồn ào.

“Ông già này, ông đâu cần phải chạy theo một thế! Đang yên đang lành đi nhuộm tóc làm gì chứ? Các em trẻ đẹp cũng đâu có thích ông. Được thôi, ông

nhường chỗ cho người ta đi. Cũng ngoài sáu mươi rồi chứ ít gì. Nhìn cái đầu nhuộm của ông này!”

Tiểu Viên trông thấy một bác gái đã lớn tuổi đang lên lớp một ông cũng đã có tuổi, rõ ràng đó là nhân viên thu vé nhìn thấy một chị phụ nữ bế con nhỏ nên đã bảo người đàn ông nhuộm tóc, trông cũng không có vẻ gì là nhiều tuổi lắm nhường chỗ. Tiểu Viên đứng dậy, nói: “Chị và cháu tới đây ngồi đi ạ!”

Bác gái đang lên lớp người đàn ông, nhìn thấy Tiểu Viên đứng dậy chột ngại ngừng, vội nói: “Không cần, không cần đâu, cũng sắp tới nơi rồi, ông ấy nhiều tuổi nhưng vẫn khỏe mạnh lắm. Chắc cháu cũng vừa được vài tháng đúng không? Cũng cần phải chú ý. Không cần nhường đâu, cháu cứ ngồi đi.”

Tiểu Viên ngẩn ra, rồi giật thót mình, và cuối cùng là đổ mồ hôi!

Cô vội vã lên tiếng giải thích: “Cháu không có, không có, không có đâu ạ. Mọi người ngồi đi. Cháu sắp tới nơi rồi.” Nói rồi liền tiến về phía cửa gần chỗ anh lái xe. Cô muốn tránh khu vực đó càng xa càng tốt.

Tay ôm giò heo, mặt đỏ bừng, khó khăn lắm Tiểu Viên mới tìm được một chỗ ở gần cửa để đứng, bám lấy chiếc tay vịn, dùng đưa trên xe gần một tiếng đồng hồ. Nhìn ra ngoài thấy sắp tới nơi, xe rẽ một cái, Tiểu Viên nắm chặt tay vịn, “ôi” một tiếng rồi ngã phịch xuống sàn, cái tay vịn đó cũng theo xuống cùng cô!

Lúc xuống xe, Tiểu Viên lén la lén lút, cố đợi tới khi hành khách xuống hết mới cầm chiếc tay vịn vừa bị mình kéo đứt đưa cho bác tài: “Anh ơi, lúc này em chẳng may kéo đứt, trả lại cho anh ạ!”

Anh tài xế thấy thế liền cười, cái tay cầm này không phải người bình thường nào cũng có thể kéo đứt được. Anh nhìn Tiểu Viên cười: “Không sao

đâu. Làm đứt đủ ba cái sẽ được tặng một bức ảnh có chữ ký của anh.”

Tiểu Viên là thế hệ sinh ra trong thời kỳ kế hoạch hóa gia đình ở Trung Quốc. Tuy là con gái một nhưng cô không hề có tính tiểu thư, từ nhỏ đã là đứa trẻ được hàng xóm láng giềng yêu quý. Ra đường gặp ai cũng chào hỏi, miệng ngọt như mía lùi, vì thế ai ai cũng muốn giới thiệu bạn trai cho cô, nhiều không đếm xuể.

Tuy vậy, dù Tiểu Viên được các trưởng bối vô cùng yêu quý, nhưng lại có một “tử huyệt” khiến cô chỉ nhìn thấy đã sợ chết khiếp. “Tử huyệt” này là nơi mà trên đường về nhà, cô nhất định phải đi qua, không trốn vào đâu được.

Tiểu Viên đứng ở đằng sau bức tường trước cổng vào khu nhà trốn một lúc lâu nhưng chẳng có một chiếc xe nào dừng trước lối rẽ vào nhà cô, đã thế trước cửa hàng tạp hóa Lan Tiểu, dì Lan Tiểu đang ngồi đó nhàn hạ cắn hạt dưa. Tiểu Viên thút thít trong lòng, không trốn vào đâu được nữa rồi.

Tiểu Viên ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, hít sâu, thắt bụng lại... bước vội qua, nói: “Chào dì Lan Tiểu ạ.” Do phải nhịn thở quá lâu, nên câu chào ấy như bật ra, đến Tiểu Viên cũng nghe không rõ.

Ấy thế mà dì Lan Tiểu chẳng quan tâm đến điều đó, làm cho nỗ lực cố gắng hít thật sâu để cho thân hình nhìn gầy đi một chút trở thành vô nghĩa. Nhìn thấy Tiểu Viên, hai mắt dì lập tức sáng lên, lớn tiếng gọi: “Tiểu Viên, sao đi đâu mà lâu lắm mới nhìn thấy vậy? Trời ạ, sao lại béo lên rồi? Sao lại béo thế kia chứ? Dì nói với con này, con gái không được béo quá thế đâu, nếu muốn béo thì sau khi về nhà chồng hãy béo. May mà chỗ dì có bán thuốc đấy, con mua không? Ờ, nếu con mua thì ra đây nhé, dì sẽ ưu đãi cho, nhưng hàng dùng rồi thì không đổi lại được nữa đâu. Con bảo đúng không? Dì nói cho con biết, nhãn hàng mà dì bán này nổi tiếng lắm đấy, đảm bảo có hiệu quả, con mua về dùng thử đi...”

Tiểu Viên chạy một mạch, bỏ lại dì Lan Tiểu đang tuôn một tràng dài quảng cáo ở phía sau, vừa chạy vừa lễ phép nói với dì: “Dì Lan Tiểu à, con đau bụng quá, lần sau nói tiếp nhé!”

Dì Lan Tiểu nhìn Tiểu Viên chạy nhanh hơn thỏ, nói lớn: “Lần nào cũng đau bụng là sao? Chỗ dì bán cả thuốc đau bụng nữa đấy.”

Tiểu Viên thở phì phì, chạy vội về nhà. Mẹ ra mở cửa, thấy cô con gái đưa cho hai chiếc giò heo thì trong lòng vui lắm, nhưng vẫn ra vẻ nghiêm nghị: “Sao lần nào về đến nhà cũng thở không ra hơi thế hả con? Nếu muốn về nhà nhanh thế thì về thường xuyên vào, không cần mỗi lần về lại phải diễn kịch thế đâu.”

Tiểu Viên vừa thở vừa nói: “Không phải con diễn kịch đâu, mà là dì Lan Tiểu ấy! Con sắp không chịu được nữa rồi, sắp bị dì ấy đánh bại rồi...”

Mẹ Tiểu Viên nhìn hai chiếc giò heo rồi chẳng thèm để ý đến cô nữa, vội vàng đi vào bếp, sắp mâm, đợi bố Tiểu Viên đi dạo về là ăn cơm tối.

Tiểu Viên rửa mặt xong, đảo mắt thấy bố không có nhà, liền chạy vào bếp nũng nịu mẹ. Chẳng ngờ mẹ Tiểu Viên vừa nấu thức ăn vừa hỏi chuyện đi gặp mặt chiều nay ra sao, làm cho Tiểu Viên định chạy biến đi thì đã không kịp nữa rồi.

Mẹ Tiểu Viên vừa xào thức ăn vừa hỏi: “Hôm nay đi gặp người ta thế nào? Mẹ hai con bảo có hỏi người ta, nhưng người ta không nói gì, chỉ bảo mấy tháng nữa về nước sẽ liên lạc sau. Có phải lại hỏng rồi không? Không có ý không thích, mà cũng chẳng tỏ ra thân mật, nói là sẽ liên lạc lại sau. Thế con thấy thế nào?”

Tiểu Viên toát mồ hôi, gặp mặt đến giữa chừng thì có người đến cướp đi. Cướp? Tiểu Viên càng đổ mồ hôi dừ, ở đâu ra có cái từ này cơ chứ? Mồ hôi

vã ra như tắm!

Nói đúng ra là bị người ta cướp đi từ chỗ gặp mặt. Đây chẳng phải gọi là cướp thì gọi là gì?

Trời ạ, không biết làm thế nào để nói rõ ràng được. Dù sao cái tên “Dương Tiêu” kia cũng không để lộ chuyện này, Tiểu Viên cũng quyết định không nói thật: “Vâng, cũng tạm tạm, sau này sẽ liên lạc tiếp. Cũng không có gì đặc biệt, có điều tên gọi rất dễ nhớ, tên là Tiểu Dương. Con lại cứ tưởng là Dương Tiêu cơ. Ha ha...”

Trước khi Tiểu Viên đọc hết đồng tiểu thuyết ngôn tình thì cô thích đọc nhất là tiểu thuyết Kim Dung. Tiêu chuẩn đổi tên đầu tiên của Tiểu Viên đó là tên các nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết của Kim Dung như Chu Ngữ Yên, Chu Doanh Doanh. Nghĩ đến việc đổi tên, lại nhân tiện lúc bố đang không có nhà, Tiểu Viên nũng nịu nói với mẹ: “Mẹ, con muốn đổi tên, con muốn đổi tên. Mẹ giúp con đi mà. Mẹ thấy không, hôm nay con mua giò heo về đây. Mẹ cho con đổi tên đi, rồi ngày nào con cũng mua giò heo về biếu mẹ.”

Mẹ Tiểu Viên lắc đầu vờ vô vọng: “Cái con bé này, phải nghe bố con thôi, tính ông ấy thế rồi. Ông ấy không cho mà con còn cứ đòi. Mẹ chẳng cần ngày nào cũng được ăn giò heo, ăn nhiều quá sinh bệnh ra chứ báu bỏ gì.”

“Mẹ, mẹ, mẹ, bố nghe mẹ mà, mẹ bảo bố đi. Tuần trước con đi xem bói, thầy bói bảo nếu giữ cái tên Chu Tiểu Viên này thì cả đời cũng không lấy được chồng!”

Mẹ Tiểu Viên lườm cô một cái rồi nói: “Nói thật hay nói dối tôi đây, muốn đổi tên nên lừa mẹ hả? Tiểu Viên à, cũng không phải bố mẹ không có trách nhiệm đâu, mà cái họ của bố con đúng là khó đặt tên quá. Hồi đó mẹ cũng nghĩ ra nhiều tên hay cho con lắm đấy chứ, nào là Hình, Phi, Bối,

Nhã... đều là mấy cái tên con gái thịnh hành nhất hồi đó, nhưng mà ghép vào họ của bố con thì... con thử đọc xem.”

Chu Hình, Chu Phi, Chu Bối, Chu Nhã[1] .

[1]. Trong tiếng Trung, những chữ này đồng âm với trư tâm, trư phế, trư bối, trư nha, có nghĩa là tim lợn, phổi lợn, lưng lợn, răng lợn.

Á! Toát mồ hôi!

Tiểu Viên cảm thấy thất bại đến nơi rồi: “Mẹ, con biết là làm khó mẹ rồi, lần này con đã nghĩ kỹ, con với mẹ cùng nói với bố nhé!”

“Thế thử nói nghe coi, con muốn đổi tên thế nào?”

Tiểu Viên thấy có chút hy vọng, mẹ đã hơi xuôi rồi, trong đầu liền quét một lượt ra mấy cái cái tên cô đã lao tâm khổ tứ để suy nghĩ, tuân một tràng cho mẹ nghe: “Giai Kỳ, Mặc Sanh... Mẹ thấy thế nào? Có hay không? Đổi tên một cái là cưới được chồng ngay, con rể tương lai của mẹ không luật sư thì cũng cán bộ nhé!”

Mẹ Tiểu Viên ậm ừ một lúc rồi vứt bịch cái muôi xuống: “Cái tên gì thế không biết? Có hay hơn Tiểu Viên được không? Lệ Giả[2]? Mặc Sanh hay Mặc Sanh? Người có kinh nguyệt đã đủ đỏ mặt rồi, cô lại còn Chu Lệ Giả? Còn cái gì nữa? Chu Mặc Sanh? Cô xem cô đấy, con gái nhà ai lại không muốn sinh đẻ? Nhà nào họ chứa cái đồ con dâu không muốn sinh đẻ? Tên gì thế không biết?”

[2]. Trong tiếng Trung, lệ giả có nghĩa là kinh nguyệt.

Tiểu Viên nghe mẹ giảng một bài xong, liền tức tối la lớn: “Cái gì? Không phải chứ, hay thế còn gì nữa, mẹ toàn nói linh tinh!”

Mẹ Tiểu Viên kiên quyết kết luận: “Không phải mẹ chộc tức gì con, mấy cái chư tâm, chư phế, chư bối ấy bị bà nội con gạt bỏ, rồi thấy con tròn xoe xoe, nên gọi là Tiểu Viên. Tên do bà nội con đặt, ông bố hiếu thảo của con sao có thể đổi được chứ?”

Tiểu Viên vẫn còn muốn tranh cãi tiếp với mẹ thì bố về. Hai mẹ con vô cùng hiếu ý, đồng loạt im miệng. Mẹ Tiểu Viên đẩy cô con gái, nói: “Đừng có nói gì với bố đấy, không bố con lại bực mình. Ra nói chuyện với bố đi, một lúc nữa rồi ăn cơm.”

Tiểu Viên xị mặt, ngồi trong phòng khách nhìn bố, nghĩ bụng, đã không cho người ta đổi tên, có gì để mà nói chứ? Đang tức tối, chợt có điện thoại của Thang Hi Hàn gọi tới. Vừa nhấn nút nghe đã thấy anh nói: “Ra ngoài đi ăn không?”

Tiểu Viên đang cảm thấy nếu không được đổi tên thì cuộc đời chẳng còn ý nghĩa gì nữa, lại nghe thấy tên chết dấm đã không nhận là bạn trai mình còn làm hỏng mất cuộc hẹn với “Dương Tiêu”, liền hăn học nói: “Không ăn, tức no rồi.”

“Thế đi nhìn tôi ăn cũng được.”

“Không được đâu, bây giờ tôi ở xa chỗ đấy lắm, ở mãi ngoại ô cơ.”

Chợt nghe thấy Thang Hi Hàn tức tối nói: “Sao vừa mới đấy mà cô đã chạy đi đâu thế hả? Đã bảo có công việc hay kế hoạch gì phải gửi cho tôi cơ mà!”

Tiểu Viên cũng không kém, nói: “Anh chỉ bảo gửi lịch làm việc thôi, giờ tôi về nhà rồi, anh đâu có bảo về nhà cũng phải báo cáo cho anh. Tôi chẳng chạy đi đâu cả, tôi về nhà tôi!”

“Nhà cô ở đâu?”

“Ở ngoại ô, khu Thành Kiến, thôn Đường Nam. Mà anh hỏi làm gì?”

“Dù sao thì cũng lâu rồi không gặp, hôm nay tôi sẽ tới nhà cô. Tí nữa đến tôi gọi lại sau, cô ra đón tôi nhé!”

“Cái gì? Anh đến nhà tôi làm gì chứ?” Tiểu Viên tức tối, lại chuyện gì nữa không biết? Chẳng phải anh ta vẫn chưa là bạn trai cô sao? Bây giờ mà đến nhà thì biết giới thiệu với bố mẹ cô thế nào?

Sau khi Thang Hi Hàn cúp máy, Tiểu Viên càng nghĩ càng thấy không ổn, vội vã gọi lại bảo anh ta đừng đến, nhưng Thang Hi Hàn nói rằng anh ta đang trên đường đến rồi, bảo cô khoảng nửa tiếng nữa đợi anh ở cổng.

Tiểu Viên vừa bất lực vừa khó chịu thông báo với mẹ là sắp có bạn đến nhà chơi. Mẹ Tiểu Viên rất hiếu khách, nói là còn đến chơi gì nữa, cũng sắp đến giờ ăn cơm rồi, bảo đến đây ăn luôn đi, thế là lại vào bếp làm thêm mấy món.

Tiểu Viên cũng vội vàng chỉnh đốn lại trang phục và dọn dẹp phòng ốc, nhìn đồng hồ cũng sắp đến giờ rồi, đang lúc chuẩn bị xuống đón Thang Hi Hàn, chợt nghĩ ra một chuyện vô cùng quan trọng, bèn vác bộ mặt thảm hại đi xuống cầu thang.

Thoáng một cái, Tiểu Viên đã có mặt trước quán tạp hóa của dì Lan Tiểu, trước khi dì Lan Tiểu kịp nói câu gì, Tiểu Viên đã nói luôn: “Dì Lan Tiểu à, lúc trước dì bảo gì ấy nhỉ, cái gì mà thuốc giảm cân ấy, bao nhiêu tiền ạ?”

Mắt dì Lan Tiểu lập tức sáng lên: “Tiểu Viên à, không phải dì nói con đâu, nhưng lẽ ra con nên dùng từ lâu rồi, không thì đâu đến nỗi béo thế này! Đây không phải là thuốc giảm cân, mà là thuốc bổ “nhất định gầy”. Con xem đây, nhãn hiệu A hẳn hoi nhé, là hàng tốt nhất đấy. Nhãn hiệu có tiếng, chất lượng đảm bảo, chắc chắn có hiệu quả. Dì đảm bảo con chỉ cần dùng một đợt,

nhất định con sẽ gầy đi.”

Tiểu Viên nghi ngờ nhìn hộp thuốc giảm cân trong tay dì Lan Tiểu:
“Thuốc giảm cân A là nhãn hiệu gì chứ? A chẳng phải là chuyên bán xì dầu sao? Chuyển sang sản xuất thuốc giảm cân từ khi nào thế?”

“Ừ thì lúc đầu là bán xì dầu, bây giờ thành công ty lớn rồi, có tiếng lắm! À mà Tiểu Viên, chẳng phải con bị đau bụng sao? Ở đây cũng có một loại thuốc trị đau bụng rất tốt đấy, con xem xem.”

Dì Lan Tiểu sống ở tầng một khu nhà của Tiểu Viên, sau khi nghỉ hưu đã mở một tiệm bách hóa tại gia, bình thường tuy có nói nhiều một chút, nhưng cũng là người tốt bụng. Ngoài việc nhiều lúc bảo thân hình Tiểu Viên không đẹp bằng dì ấy ra thì cũng không có khuyết điểm gì.

Chỉ có điều khoảng nửa năm nay, sau khi dì Lan Tiểu bắt đầu công việc bán hàng đa cấp, thì việc bình phẩm về thân hình của Tiểu Viên không còn như cũ nữa, mà đặc biệt hy vọng Tiểu Viên sẽ chú ý đến vấn đề nghiêm trọng này một cách sâu sắc, và muốn Tiểu Viên sẽ mua hàng cho dì. Tiểu Viên không thực sự muốn mua thuốc giảm cân của dì Lan Tiểu, tuy rằng Tiểu Viên không chịu được cái kiểu cứ gặp là dì ấy lại lớn tiếng bảo Tiểu Viên béo, nhưng một người làm y tá như cô cũng có kiến thức về sức khỏe, bình thường cũng không dễ dàng gì mà đi mua thứ thuốc giảm béo. Đây cũng chính là lý do quan trọng vì sao dì Lan Tiểu quảng cáo ghê gớm đến vậy mà Tiểu Viên vẫn không bị thuyết phục.

Nhưng mà, bây giờ tình hình đã đổi khác.

Chút nữa Thang Hi Hàn sẽ đến nhà cô, mà cửa hàng của dì Lan Tiểu nằm trên con đường chắc chắn phải đi qua, dù cho tâm lý của Tiểu Viên có tốt đến mấy thì cũng không chịu nổi cảnh trước mặt Thang Hi Hàn, dì Lan Tiểu la lên ầm ĩ: “Tiểu Viên, sao cháu lại béo thế hả?” Chẳng phải sẽ xấu hổ chết

mất sao?

Tiểu Viên cũng không quan tâm xem đó rốt cuộc là nhãn hiệu gì, có nổi tiếng hay không, cô chắc chắn sẽ không dùng, chỉ hy vọng nếu mua thuốc của dì Lan Tiểu rồi thì khi cô và Thang Hi Hàn đi tới, dì Lan Tiểu sẽ nhìn hai người đi qua mà không nói gì. Vì thế cô chẳng muốn nghe dì giới thiệu thêm nữa, nói thẳng vào chủ đề chính: “Dì Lan Tiểu, dì gói vào giúp con, tổng cộng bao nhiêu tiền ạ?”

Dì Lan Tiểu cười ngọt lịm, nói: “Một đợt, hai hộp, tổng cộng là một trăm tám mươi tệ.”

“Vâng, gửi dì tiền, không cần túi đâu ạ, con cho vào túi quần được rồi. Dì Lan Tiểu à, con mua rồi nhé, gì nhỉ, trước mắt dì đừng nói gì về thân hình con nữa nhé, đợt dùng xong đợt này rồi dì lại đánh giá tiếp được không ạ?”

Dì Lan Tiểu vừa nhận tiền vừa đồng ý. Tiểu Viên thở phào nhẹ nhõm bước ra phía cổng. Được mấy phút, quả nhiên Thang Hi Hàn xuất hiện. Tayanh xách hai túi lớn, vừa nhìn thấy Tiểu Viên liền nói: “Ê, cầm giúp tôi chút đi.”

Tiểu Viên biết đó là để biểu bố mẹ mình, nhưng vừa mới vì anh ta mà tiêu mất một trăm tám mươi tệ, lại còn không được kể cho anh ta biết, trong lòng bức bối, khó chịu, liền đá đá vào hòn đá bên đường, giả bộ không nghe thấy. Chợt nghe Thang Hi Hàn dịu dàng lên tiếng: “Tiểu Viên, cầm giúp tôi chút đi, dây giày tôi bị tuột, tôi buộc lại đã.”

Tiểu Viên liếc về phía đó, hình như đúng là thật, liền đưa tay ra đỡ lấy đồng hồ. Buộc dây giày xong, anh liền đứng dậy. Tiểu Viên đưa đồng hồ trả lại cho anh, anh không đỡ lấy, chấp tay sau lưng, cười như được mùa, đặc ý nói: “Chúng ta đi thôi.”

Lúc này Tiểu Viên mới vỡ lẽ, mình đúng là ngốc nghếch, bị anh ta lừa cầm giúp đồ, bây giờ thì đồ đã ở trong tay cô, sao anh ta có thể cầm lại được chứ? Tiểu Viên vừa xách đồ vừa nghiêng răng nói: “Theo tôi!”

Thực ra Tiểu Viên cũng chỉ gặp anh ta được mấy lần, trong những lần gặp ấy thời gian cũng chẳng được bao lâu, cũng chẳng nói chuyện được nhiều, nên không thể coi là thân thiết. Cô không thể hiểu được sao anh ta suốt ngày bắt nạt cô, sai bảo cô, chỉ huy cô một cách thích thú như vậy?

Tay xách đồng hồ, khi sắp tới chỗ cầu thang thì dì Lan Tiểu đã nhìn thấy Tiểu Viên, Tiểu Viên cũng nhìn thấy dì. Dì cười với cô như chẳng thấy trời đất đâu nữa. Tiểu Viên nghĩ bụng, may mà mình đã phòng bị trước, chắc dì ấy sẽ không bảo mình béo nữa đâu.

Đúng lúc Tiểu Viên cười với dì Lan Tiểu, nghĩ bụng sắp thoát đến nơi rồi thì lại nghe dì thân mật hạ giọng nói: “Tiểu Viên à, sớm muộn gì cũng thử đi nhé, đừng có quên, cố gắng dùng hết một đợt. “Nhất định gầy” chắc chắn sẽ giúp con gầy đi. Fighting!”

Giọng dì Lan Tiểu tuy không lớn nhưng cũng đủ để cô và Thang Hi Hàn nghe rõ. Vào lúc nghe thấy dì Lan Tiểu nói từ “fighting” học được trong mấy bộ phim Hàn Quốc một cách rất là “fashion”, trong lòng Tiểu Viên rất chi là muốn “crying”!

Ôi! Một trăm tám mươi tệ vẫn không thể khiến dì Lan Tiểu để tôi đi qua một cách an toàn.

Tiểu Viên không đủ dũng khí để nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của Thang Hi Hàn. Cũng may anh không nói gì. Hai người im lặng bước qua cửa hàng tạp hóa của dì Lan Tiểu. Vừa rẽ qua đường đi vào tòa nhà Tiểu Viên, Thang Hi Hàn liền nói: “Cô mua thuốc giảm cân đấy à?”

Tiểu Viên định lên tiếng trả lời bỗng nhiên bị sặc, ho vài tiếng rồi nói: “Không phải, dì ấy giới thiệu vài loại thuốc bổ, gì nhỉ, dì Lan Tiểu vừa nghỉ hưu, với lại loại ấy là nhãn hiệu chuyên bán xì dầu, cũng nổi tiếng. Tôi bảo nhãn hiệu xì dầu ấy nổi tiếng. À không, nhãn hiệu thuốc bổ ấy nổi tiếng. Không phải, là công ty nổi tiếng.”

Tiểu Viên đỏ mặt, nghĩ bụng mình nói mấy cái này làm gì chứ? Chẳng đâu vào đâu cả. Sớm biết thế này, chi bằng cứ để dì Lan Tiểu bảo cô bé, còn hơn là để Thang Hi Hàn biết cô mua thuốc giảm cân, đã thế còn phí mất một trăm tám mươi tệ!

Thang Hi Hàn nhìn điệu bộ của Tiểu Viên, cố nhịn một tràng cười hả hê trong bụng, giả bộ nghiêm túc, nói: “Được rồi, biết rồi, thuốc bổ, mà thuốc bổ cô mua để đâu rồi?”

Tiểu Viên khựng lại, xoa xoa vào túi quần, nói: “Ở đây này!”

Thang Hi Hàn nhanh chóng đón lấy đồng hồ, nói: “Thôi, chút nữa về đến nhà, tổ chức sẽ bàn về vấn đề này với cô sau. Bây giờ lên nhà đã.”

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Câu Chuyện Thanh Mai Trúc Mã

Vừa lên tới nơi, bố mẹ Tiểu Viên đã xúm lại, Tiểu Viên đang hăng giọng, định lên tiếng giới thiệu đã nghe Thang Hi Hàn thân mật nói: “Bố, mẹ!”

Nắc một tiếng, Tiểu Viên tròn mắt nhìn anh, không nói được gì, thầm nghĩ anh là người hay là Hao Thiên Khuyển[1] vậy? Muốn gọi là gọi, muốn sửa là sửa, còn thể diện gì nữa hả?

[1]. Một loại chó mực trong truyền thuyết Trung Hoa.

Nhưng vào đúng giây phút ấy, khi Tiểu Viên chẳng biết làm thế nào để giải thích cho bố mẹ hiểu, Tiểu Viên chợt nghe thấy mẹ mình kêu lên: “Quân Quân, trời ơi là trời, đúng là Quân Quân rồi. Cái con a đầu Tiểu Viên này sao lại không nói với mẹ đó là Quân Quân chứ? Để mẹ ngắm con xem nào, lớn quá rồi!”

Tiểu Viên ngay lập tức ngắt lời mẹ: “Mẹ, anh ấy là Thang Hi Hàn!” Tiết mục gì thế này? Cái tên kim quy này tự dừng đến nhà mình rồi nhận họ hàng linh tinh? Đã thế mẹ cô lại phối hợp rất ăn ý, kịch gì thế không biết?

Mẹ Tiểu Viên nhìn cô con gái, nói: “Tất nhiên mẹ biết rồi! Đúng là lâu quá không gặp, khách quý, khách quý!” Rồi lại quay sang Thang Hi Hàn, nói: “Quân Quân, năm đó sau khi dì con đưa con đi, cả nhà ta cũng chuyển đi. Bây giờ dì con vẫn khỏe chứ?”

“Năm đó sức khỏe của dì con không được tốt, chưa được một năm sau thì dì mất...”

Bố Tiểu Viên kéo tay anh hỏi lấy hỏi để, Thang Hi Hàn bước vào nhà trong sự đón tiếp nồng nhiệt của bố mẹ Tiểu Viên, bỏ lại một mình cô đứng đó như vừa bị điện giật, á khẩu không nói được gì, bởi vì hình như cô vừa nhớ lại rất nhiều điều!

*****Dưới đây là phần hồi
ức*****

Phần này chủ yếu kể về cậu bé Mã Quân Quân khốn khổ đã bị bạn nhỏ Chu Tiểu Viên “thống trị” ra sao, để giải thích cho việc khi bọn họ gặp lại sau bao nhiêu năm trời xa cách, Thang Hi Hàn lại có những hành động không bình thường như vậy. Đó không phải là nỗi khổ của anh. Đó là sự trưởng thành...

Thời gian trôi đi như bóng câu qua cửa sổ...

Rất nhiều năm trước đây, cái thời mà phim chuyển thể từ tiểu thuyết của Quỳnh Dao đang vô cùng phổ biến, khắp cả nước cùng mặc một loại trang phục, không phân già, trẻ, gái, trai, tất cả mọi người đều mặc quần thụng và cùng nhau hát vang “năm tháng rộng dài, những ngày tháng ấy thật gian nan...”. [2]

[2]. Một đoạn trong bài hát Khát vọng, ca khúc chủ đề của bộ phim truyền hình Khát vọng - một bộ phim rất nổi tiếng từ những năm 1990 của Trung Quốc.

Vào một ngày bình thường như bao ngày bình thường khác, gia đình Chu Tiểu Viên chuyển đến ở tại một căn nhà trong một con ngõ nhỏ.

Thời còn trẻ, mẹ Tiểu Viên là một phụ nữ cao lớn và nói nhiều, chính vì điều này, cô nhận thức một cách sâu sắc rằng, trí tuệ và tính cách của mình có ảnh hưởng lớn từ mẹ.

Hôm chuyển nhà, đồ đạc bừa bộn, tìm thứ gì cũng không thấy, mẹ Tiểu Viên lại bực bội sẵn trong lòng, bố Tiểu Viên nhận thấy mẹ cô sắp phát tác đến nơi, bèn nói: “Ôi, cơ quan có việc gấp, anh phải đến xem thế nào, em cứ ở nhà từ từ dọn dẹp nhé! Đừng nóng, đừng nóng!” Nói xong thì biến mất nhanh như một làn khói.

Trong lòng bực bội, mẹ Tiểu Viên chỉ chú ý đến dọn dẹp, chẳng nhớ gì đến con gái, để mặc cho cô bé lê la khắp từ tầng một đến tầng hai. Mãi tới khi mái tóc của Tiểu Viên rối mù mịt lên, cô bé mới mặt mày hậm hực, đứng trước cửa, hét: “Mẹ, con đói rồi!” Lúc này mẹ Tiểu Viên mới nhớ ra đã hai bữa nay không ăn uống gì, nhà cửa thì bừa bộn. Mẹ Tiểu Viên cầm nôi lên, nói: “Con ăn bánh trôi nhé?”

Tiểu Viên sau khi ăn no lại tiếp tục ra ngoài chơi, chợt nhìn thấy nhà đối diện có một thằng bé da dẻ trắng trẻo, đôi mắt to tròn, đôi môi chúm chím. Cô bé vẫn chưa kịp ra chào hỏi thì mẹ đã lên tiếng: “Ôi, con trai nhà ai thế này, xinh quá đi mất!”

Mặc dù khi ấy Tiểu Viên vẫn còn rất nhỏ, nhưng cô bé cũng cảm thấy bị kích thích ghê gớm. Từ nhỏ đến lớn, hễ ra khỏi cửa, hàng xóm có khen thì cũng chỉ nói quần áo em bé này mặc đẹp quá, búi tóc dễ thương quá, chưa bao giờ có ai khen nó như mẹ vừa khen thằng bé kia. Rất lâu sau, nó mới hiểu ra rằng, quần áo đẹp hay búi tóc dễ thương đều chỉ là khen mẹ nó mà thôi, chứ không phải khen nó, vì vậy, nghe thấy thế không tức mới lạ.

Vào cái thời cả nước đang thực hiện kế hoạch hóa gia đình ấy, do không có con trai nên mẹ Tiểu Viên nhìn thấy thằng bé thì vui như Tiểu Viên nhìn thấy bánh bao nhân thịt vậy. Bà cười tí mắt, kéo thằng bé lại hỏi: “Cháu tên là gì? Nhà ở đâu?”

Thằng bé chỉ về phía nhà đối diện, nhỏ nhẹ đáp: “Cháu tên là Mã Quân Quân.”

Mẹ Tiểu Viên cầm chiếc bát của Tiểu Viên, múc mấy cái bánh trôi còn sót lại trong nồi đưa đến trước mặt thằng bé, nói: “Thì ra là hàng xóm nhà đối diện, chắc là cũng tầm tuổi Tiểu Viên hả? Đây, cháu ăn đi.” Nói xong liền đặt chiếc bát vào tay thằng bé.

Mã Quân Quân chớp chớp đôi mắt, cũng chẳng có dấu hiệu gì là muốn ăn, mẹ Tiểu Viên cho rằng cậu bé xấu hổ, liền cười nói: “Cứ ăn từ từ nhé, cần thận nóng đấy.” Nói xong thì đứng dậy, không nhìn nó nữa.

Tuy vậy, ngay lúc đó, Tiểu Viên lại gườm gườm nhìn Mã Quân Quân. Đó là chiếc bát nhỏ của nó, đó là chiếc thìa nhỏ của nó, bánh trôi cũng là của nó nốt, mặc dù là chỗ bánh trôi mà nó không thể ăn thêm được nữa.

Ngay khi mẹ Tiểu Viên vừa quay người bước đi, Tiểu Viên lao tới, giật lấy chiếc bát của mình.

Có lẽ do bị “khí thế” của Tiểu Viên làm cho sợ hãi, ba giây sau, cậu bạn nhỏ Mã Quân Quân liền khóc òa lên. Tiểu Viên nhìn cậu bé khóc, cảm thấy tủi thân, bốn giây sau, cũng khóc rống lên, âm thanh không hề nhỏ hơn so với Mã Quân Quân.

Duyên phận của hai người họ bắt đầu từ chính ngày hôm ấy...

Kể từ đó, cô bé Chu Tiểu Viên và cậu bé Mã Quân Quân xinh xắn đáng yêu mà mẹ Tiểu Viên vô cùng cưng nựng đã trở thành hàng xóm của nhau.

Mã Quân Quân sống ở ngôi nhà đối diện. Thời đó, hàng xóm láng giềng sống trong cùng một khu không giống bây giờ, hễ nhà ai có món gì ngon cũng phải chia đôi để cho nhà kia một phần. Sống trong bầu không khí ấy, mẹ Tiểu Viên ngày càng trở nên thân thiết với nhà đối diện, ngày càng quý mến Mã Quân Quân, số lần lấy Mã Quân Quân ra làm gương dạy dỗ Tiểu Viên cũng ngày càng nhiều, vì thế Tiểu Viên rất tức giận với cậu bé.

Trong ký ức của Tiểu Viên, đó là một cậu bé xinh xắn một cách quá đáng, đến nỗi cô chẳng là gì so với cậu bé ấy. Mặc dù rất nhiều lần Tiểu Viên thua kém những đứa trẻ khác, nhưng so với thua kém một đứa con gái thì thua kém một đứa con trai càng nhục nhã hơn. Vì vậy, cậu bé đã trở thành cái gai trong mắt Tiểu Viên.

Điều làm cho Tiểu Viên càng tức tối hơn đó là, Mã Quân Quân không những xinh xắn, đáng yêu, tính cách hay xấu hổ, lại thông minh, ngoan ngoãn, được bố mẹ Tiểu Viên vô cùng yêu quý, đã vậy lại thêm gia cảnh là một cậu bé mồ côi, không biết bố là ai, mẹ lại tái giá, Mã Quân Quân rất được người lớn thương cảm và coi như một đối tượng quan trọng cần được bảo vệ.

Có một lần, Mã Quân Quân bị những đứa trẻ khác bắt nạt, nói nó là đồ mồ côi không cha không mẹ, Mã Quân Quân chỉ biết khóc đến thở không ra hơi, thế là bố mẹ Tiểu Viên trong phút chốc đã trở thành bố mẹ của Mã Quân Quân. Kể từ đó, cuộc chiến giữa Mã Quân Quân và Tiểu Viên được viết lên một chương mới. Điều khiến Tiểu Viên tức tối đến không thể chịu đựng được đó là phải ăn chung, thường thì nhà Tiểu Viên làm món gì, Mã Quân Quân đều được ăn món đó, mà lại tuyệt đối không ít hơn Tiểu Viên chút nào. Thế là, Tiểu Viên vốn là con gái một, giờ phải chia sẻ bố mẹ với cậu bé một cách ầm ức, đã thế lại còn phải chia sẻ trong năm năm!

Ấy thế mà khi đó, cậu bé Mã Quân Quân lại nhất mực nghe theo Chu Tiểu Viên. Bình thường mẹ Tiểu Viên chia cho mỗi đứa một suất ăn, chỉ cần Tiểu Viên thích, thì sau khi mẹ Tiểu Viên đi khỏi, hai suất ấy chắc chắn sẽ nằm gọn trong bụng Tiểu Viên.

Ví dụ, Tiểu Viên thích ăn bánh bao nhân thịt và sủi cảo, Mã Quân Quân đều bóc lấy phần thịt bên trong đưa cho Tiểu Viên, còn mình chỉ ăn phần vỏ bên ngoài, sau đó còn nói với mẹ Tiểu Viên rằng bánh bao nhân thịt rất ngon. Chính vì sự phối hợp ấy mà Tiểu Viên càng yên tâm bắt nạt cậu bé nhiều

hơn.

Chính vì vậy mà lúc bình thường, cuộc sống của Tiểu Viên khá là suôn sẻ, chỉ có đôi lúc Tiểu Viên rất ngưỡng mộ thằng bé. Vì sao ư? Vì nó là một thằng con trai.

Con trai thì mùa hè mặc quần đùi cũng chẳng ai nói gì, nhưng nó thì không, mẹ sẽ đuổi cho đến khi bắt được nó thì thôi. Còn nữa, con trai chẳng cần phải gội đầu, có gội đi chẳng nữa thì cũng rất đơn giản, nhưng nó thì khác, mỗi lần bị mẹ bắt đi gội đầu, nó đều khóc rống lên như tiếng lợn bị chọc tiết vậy. Mã Quân Quân sẽ đứng một bên nhìn nó, nghe tiếng kêu gào của nó, rồi lại đứng đó mà nhìn. Từ đó trở đi, cho dù có đau thế nào, cho dù nước mắt có chảy ra thế nào, nó cũng không gào lên nữa. Nhưng khi nó gội đầu, cậu bé vẫn cứ đứng bên cạnh và nhìn nó.

Mẹ Tiểu Viên cảm tưởng như gội đầu cho Tiểu Viên là cả một công trình vĩ đại, vì thế đã nhiều lần khuyên Tiểu Viên cắt tóc, thế nhưng các bé gái thì không thích gội đầu chứ vẫn thích đẹp, Tiểu Viên cũng không phải ngoại lệ, kiên quyết không đồng ý với ý kiến này của mẹ. Mái tóc dài, việc quần lên cũng là cả một vấn đề, thế nên lúc đầu là cách vài ngày mới có một cuộc chiến gội đầu, dần dần chuyển sang mỗi ngày đều phải chiến đấu. Mẹ Tiểu Viên không chịu nổi, thế là vào một ngày cô bé sắp muộn giờ tới nhà trẻ, còn mẹ cũng sắp muộn giờ làm, mẹ tức tối, cầm kéo định cắt phăng mái tóc của Tiểu Viên, khiến cho cô bé chạy loạn lên để trốn nhưng cuối cùng vẫn bị mẹ tóm được, liền gào khóc âm ỉ, nghĩ rằng lần này chắc chắn không thoát được rồi...

Chính lúc đó, Mã Quân Quân cũng chuẩn bị tới nhà trẻ với Tiểu Viên, nhìn thấy vậy liền nói: “Viên Viên buộc tóc lên nhìn xinh như mẹ vậy, mẹ đừng cắt nữa!”

Mái tóc rối bù của Tiểu Viên dần hạ xuống. Từ đó Tiểu Viên cũng đối xử

với Mã Quân Quân tốt hơn một chút. Tuy vẫn có vài lần lúc không có ai, Tiểu Viên vẫn bắt nạt cậu bé, nhưng chưa bao giờ cậu bé “tố cáo” nó.

Lần nào Mã Quân Quân tỏ ra trượng nghĩa nhất với Tiểu Viên là “sự kiện hạt kê”.

Từ trước tới nay, Tiểu Viên không thể hiểu nổi thứ mà trông giống hạt kê nó là cái gì, chỉ biết rằng đó là một loại quả kết ra từ một loại cây. Trên ngọn mỗi cành, bao nhiêu là hạt, trông giống như những chú cá vậy, lấy tay bóp một cái sẽ vụn ra, giống y như hạt kê. Trước khi tới nhà trẻ, hai đứa bé ở nhà cùng chơi trò gia đình, Tiểu Viên là mẹ, Mã Quân Quân là bố, mẹ sẽ nấu cháo hạt kê cho bố ăn.

Mã Quân Quân nhìn bát, là “cháo hạt kê” dùng nước lấy ở vòi hòa vào mà thành, nhúu mảy, chẳng có biểu hiện gì.

Thế là Tiểu Viên tức tối, đứng bên cạnh kêu ộp ộp như chú ếch: “Mẹ tớ làm món gì cho bố, bố đều ăn hết. Cậu mà thế tớ không chơi với cậu nữa!”

Mã Quân Quân nghe thấy vậy, bèn ngóng cổ lên uống hết bát cháo. Tới nửa đêm, cậu bé vừa nôn vừa đi ngoài khiến cho dì sợ chết khiếp, phải gọi bố Tiểu Viên cùng đưa cậu bé đi bệnh viện cấp cứu, nhưng cậu bé không hề nói mình đã ăn gì.

Kể từ đó, trong lòng Tiểu Viên rất khâm phục Mã Quân Quân, nếu có ai bắt nạt cậu bé, nó sẽ lao lên mà chiến đấu với bọn chúng. Còn nhớ sau nhà có một thằng béo, chính vì điều này mà đã bị Tiểu Viên vật ra đất đánh cho một trận. Tiểu Viên nghĩ rằng chỉ có mình mới được bắt nạt Mã Quân Quân, còn đứa khác thì không được.

Mùa hè đầu tiên của năm lớp một tới, tóc Tiểu Viên cũng đã tương đối dài, mẹ sợ nó bị nóng sẽ mọc mụn nên định quấn thành một búi tròn tròn trên

đầu, nhưng Tiểu Viên cực lực phản đối: “Nhìn như đồng phân bò ấy, con không thích!” Mặc cho Tiểu Viên phản đối, mẹ Tiểu Viên vẫn búi lên, buộc chặt trên đầu, Tiểu Viên muốn gỡ ra nhưng không biết cách. Trên đường đi học, cô bé mắt đỏ hoe, giật giật mái tóc.

Mã Quân Quân đi bên cạnh, nói nhỏ: “Đừng giật nữa, giật nữa thì sẽ hói đấy... để tớ thử xem sao”, rồi nhẹ nhàng, tỉ mỉ gỡ từng cái kẹp tóc xuống. Hễ nó hít vào là thẳng bé lại ngừng lại, hễ nó kêu đau là tim cậu lại giật thót. Nhưng làm mãi rồi cũng thành quen, thế là mùa hè năm ấy, trên đường đi học, cậu bé lại gỡ cái búi tròn tròn khiến nó ghét cay ghét đắng ấy xuống, rồi trên đường về nhà, lại một lần nữa buộc nó lên.

Những việc cậu giúp nó đâu chỉ có vậy. Hai đứa trẻ sau khi tan học về nhà làm bài tập, chỗ nào Tiểu Viên không biết làm thì cậu bé đều làm giúp, vì thế phần lớn bài tập đều do cậu bé làm hết, vì phần mà Tiểu Viên biết làm thường rất ít. Tuy thành tích của Tiểu Viên không được tốt, nhưng khá là ổn định, bố mẹ cũng chẳng có cách nào khác. Nhưng lần thảm hại nhất đó là thành tích của Tiểu Viên bị hạ hai bậc, trở thành người xếp thứ nhất theo thứ tự từ dưới lên trong lớp.

Bố Tiểu Viên tức giận, nói: “Cái con bé này, kết quả học đã không tốt, ít ra thì cũng còn ổn định, đã xếp trong top cuối rồi, thế mà vẫn còn bị hạ thấp hơn là sao?” Tiểu Viên bị bố đuổi khắp mấy tầng nhà, vừa chạy vừa thút thít: “Không phải là do con không ổn định, mà là do hai đứa xếp thứ nhất và thứ hai từ dưới lên bị đau bụng, nên lần này không đi thi được!”

Bố lại tức tối nói: “Lại còn cãi hả? Hai đứa xếp bét chẳng lẽ lại rủ nhau đau bụng, cùng lúc xin nghỉ? Sao mà trùng hợp thế được?”

Tiểu Viên càng tủi thân: “Con không nói dối, hai đứa nó là anh em sinh đôi.”

Bố mẹ Tiểu Viên không nói được gì, ngẩn mặt nhìn nhau.

Sau khi bị bố “truy đuổi” khắp nơi, hôm đó Tiểu Viên ngủ muộn, nghe được bố và mẹ nói chuyện với nhau...

Bố: “Hai đứa sinh đôi kia đúng là chẳng ra làm sao. Sao mà cùng lúc đau bụng được chứ? Ít ra cũng phải chừa ra một đứa không sao chứ!”

Mẹ: “Chứ còn gì, chắc là do hai đứa nhà họ đều xếp cuối lớp nên trong lòng ghen tị chẳng?”

Bố: “Nhà họ ghen tị thì lấy con mình ra làm vật thế thân à?”

Mẹ: “Thôi bỏ đi. Ngày trước tôi thấy con bé Tiểu Viên học không tốt cũng thấy lo lắng, nhưng mà so với nhà họ, tôi thấy yên tâm hơn nhiều! Ông bảo, anh em sinh đôi nhà này, đâu có dễ dàng gì? Ở bệnh viện phụ sản, chắc cũng phải bồi bổ nhiều hơn người khác rồi, nói ra thì đúng là nết tẻ đủ cả, nhưng mà đấy ông xem, con cái như thế thì ai mà chịu cho nổi!”

Bố: “Đúng thế, đúng thế! So sánh như thế, tôi cũng thấy yên tâm hơn nhiều.”

Tiểu Viên chỉ biết im lặng.

Mỗi đợt kết thúc năm học, nhà trường đều tổ chức họp phụ huynh, dì của Mã Quân Quân tuổi đã cao, tai cũng không được tốt, vì thế mọi lần đều là do bố mẹ Tiểu Viên đi thay. Về việc ai đi cho Tiểu Viên, ai đi cho Quân Quân, hai bố mẹ thường tranh luận tới tận cổng trường học, có khi còn phải dùng trò kéo, búa, đá để phân chia. Sau mỗi buổi họp phụ huynh, bố mẹ Tiểu Viên luôn ngồi lại để cùng chia sẻ, so sánh.

Cuộc sống cứ trôi qua bình yên như thế cho đến khi cậu bé phải rời đi. Tiểu Viên vẫn nhớ đó là lúc tiết trời đã vào hè, hôm ấy tan học sớm, Tiểu

Viên đứng trong sân vận động chờ Quân Quân. Từ xa đã thấy cậu bé cùng một lũ con gái đi tới, cười đùa vui vẻ, chẳng chậm cũng chẳng nhanh, làm nó cảm thấy rất bức bối. Không biết là người ta đang đợi hay sao? Còn cứ ở đây mà nhõn nhơ!

Đi tới gần, bỗng nghe thấy mấy đứa con gái nói với thằng bé: “Cảm ơn cậu về mấy que kem nhé!”

Cậu bé nhìn thấy nó, bước tới trước mặt, nói: “Chúng mình đi thôi.”

Nó nhìn theo bóng mấy đứa con gái vừa đi khuất, hậm hực: “Cậu mời bọn nó kem đấy à?”

Cậu bé đưa cho nó một que kem Cornetto rồi nói: “Lúc đi mua kem thì gặp mấy bạn ấy, họ bảo tớ mời nên tớ đã mời họ.”

Tiểu Viên cầm lấy que kem Cornetto cắn một miếng: “Lần sau đừng mời con gái ăn gì nhé, không người khác lại bảo cậu thích chúng nó.”

Cậu bé nhìn que kem Cornetto trên tay Tiểu Viên, cười nói: “Ừ, biết rồi.”

Lúc gần về nhà, như nhớ ra điều gì, nó hỏi: “Cậu thích đứa nào trong bọn họ à?”

Thằng bé lắc đầu: “Đâu có! Sao cậu lại nghĩ thế chứ?”

“Không thích mà còn mời bọn nó ăn kem?”

Thằng bé bĩu môi: “Thế... tớ cũng mời cậu ăn còn gì? Đã thế lại còn là Cornetto nữa chứ!”

Tiểu Viên á khẩu, một lúc sau mới hỏi: “Cậu thích ăn loại nào hơn? Kem que hay Cornetto?”

Hả? Cái gì thế không biết? Trẻ con tiểu học nói chuyện đúng là đối chủ đề nhanh như gió!

Chẳng nghĩ ngợi gì, cậu bé nói: “Cornetto.”

“Nhiều hơn bao nhiêu?”

“Nhiều hơn rất nhiều, rất nhiều.”

Cái nhiều hơn rất nhiều, rất nhiều này chính xác là nhiều bao nhiêu, Tiểu Viên định bụng đến sáng hôm sau trên đường đến trường sẽ tranh luận tiếp, nhưng cô bé chẳng thể ngờ được đó lại là cuộc đối thoại cuối cùng của mình và cậu bé, rất nhiều năm sau, nó chẳng bao giờ ăn Cornetto nữa, bởi vì, chẳng thể nào tìm lại được cái mùi vị ấy...

“Viên Viên, nghĩ gì thế? Ăn cơm thôi, mẹ bảo cô đi lấy bát đĩa kia.”
Thang Hi Hàn cười nói với Tiểu Viên.

Tiểu Viên khó chịu, theo mẹ đi lấy bát đĩa, không nhịn được hỏi một câu: “Mẹ, sao mẹ nhìn một cái đã nhận ra ngay đó là Mã Quân Quân?”

Mẹ Tiểu Viên chẳng buồn quay đầu lại, trả lời: “Có gì mà không nhận ra chứ, nó đâu có thay đổi nhiều, vẫn giống hồi bé mà. Vả lại, dù sao nó cũng đã từng gọi mẹ là mẹ mấy năm liền, sao mà đến con trai mình cũng không nhận ra chứ?”

Tiểu Viên tức tối nghĩ: “Anh khá lắm Mã Quân Quân, Thang Hi Hàn, đeo mặt nạ đến lừa tôi phải không? Từ lúc gặp mặt đến giờ, lúc nào cũng đùa giỡn tôi, hóa ra là đã nhận ra từ lâu rồi chứ gì? Hồi trước còn nói với Diệp Thụ Thần gì chứ, đối tượng gặp mặt là Chu Tiểu Viên nên muốn đến gặp, hóa ra là thế! Mã Quân Quân, anh đúng là báo thù mười năm chưa muộn đây! Cứ chờ đấy! Hãy đợi đấy! Chu Tiểu Viên, chiến tranh thế giới, báo động cấp một chuẩn bị!”

Mẹ Tiểu Viên làm rất nhiều món ngon, thế nhưng lần đầu tiên trong lịch sử, Tiểu Viên ngồi nhìn một bàn thức ăn mà chẳng muốn nuốt, thấp thỏm nhìn Thang Hi Hàn. Chỉ thấy anh thân mật cười cười nói nói với bố mẹ mình, đã không giống làm khách lại còn rất tự nhiên, còn đâu cái dáng điệu bị Tiểu Viên dọa cho sợ sệt năm nào?

Mẹ Tiểu Viên tiện miệng hỏi một câu: “Phải rồi, Quân Quân, sao con lại tìm được Tiểu Viên thế? Mấy năm nay nhà ta chuyển đi nơi khác, cũng không hay liên lạc với mấy hàng xóm cũ.”

Thang Hi Hàn cười cười định trả lời thì bị Tiểu Viên cướp lời: “Anh ấy đi khám bệnh, đến bệnh viện thì gặp con, thế là bọn con đã hỷ tương phùng[3].”

[3]. Hỷ tương phùng: Vui vẻ gặp lại.

“Hỷ tương phùng?” Thang Hi Hàn nhếch lông mày nhìn Tiểu Viên: “Ha ha, đúng rồi, quả đúng là hỷ tương phùng.”

Tiểu Viên mặt hơi nhợt đi, không nói năng gì, chợt nghe thấy Thang Hi Hàn hỏi mình, giọng ấm áp: “Viên Viên, nhìn sắc mặt em không tốt, có phải do công việc bận quá không, hình như bị thiếu máu đấy. Ăn táo đi.”

Vừa nói vừa gấp cho cô một miếng táo. Mẹ Tiểu Viên cười nói: “Quân Quân vẫn như ngày nào, vừa lễ phép vừa tốt với Tiểu Viên. Hồi nhỏ, Quân Quân rất thân thiết với Tiểu Viên nhỉ, đúng không Tiểu Viên?”

Tiểu Viên vừa mới dứt một miếng táo vào miệng, vẫn chưa kịp nhả hạt ra thì nghe thấy câu hỏi của mẹ, chợt giật mình, thế là cái hạt táo theo đó mà chui tọt vào họng, Tiểu Viên đỏ bừng mặt, vừa cố nuốt trôi cái hạt táo vừa gạt đầu lia lịa tỏ vẻ đồng ý.

Bố Tiểu Viên chợt đứng dậy, nói: “Vui quá làm bố quên mất, bảo sao cứ thấy thiếu thiếu cái gì, hóa ra là quên không rót rượu. Quân Quân bây giờ lớn

rồi, cùng bố uống rượu được rồi. Quân Quân, bố con ta uống rượu trắng hay rượu nho đây?”

Thang Hi Hàn ngại ngùng nói: “E rằng rượu nho hay rượu trắng đều không được ạ. Con bị dị ứng rượu, uống vào là say ghê lắm ạ.”

Vừa may lúc đó bố Tiểu Viên chuyển chủ đề, Tiểu Viên lên tiếng đáp: “Bố, con uống với bố một cốc bia nhé.”

Tiểu Viên nốc một hơi hết cốc bia, khiến cho cái hột táo lúc nãy chui xuống thêm được một chút. Khi cảm thấy dễ chịu hơn, mẹ Tiểu Viên liền bày thêm một bàn thức ăn mới, Thang Hi Hàn vừa tự nhiên vừa như một thói quen, gấp cho Tiểu Viên, còn nói với mẹ Tiểu Viên: “Con thích ăn nhất là bánh bao với sủi cảo mẹ làm. Con thì nhân gì cũng thích ăn, còn Tiểu Viên thì chỉ thích ăn nhân thịt thôi, đúng không? Hôm nay là nhân thịt phải không ạ?”

Tiểu Viên quệt mồ hôi, nhớ lại chuyện cũ, trong lòng nghĩ anh còn nhớ rõ gói, chẳng qua chỉ là bảo anh ăn vỏ bánh, còn tôi thì ăn nhân thôi chứ có gì đâu!

Nghĩ đến đây, Tiểu Viên liếc trộm Thang Hi Hàn một cái, thấy anh ta mặt vẫn tỉnh bơ, ăn ngon lành, chẳng có gì là không vui. Tiểu Viên nghĩ có lẽ trí nhớ anh ta không tốt nên quên rồi chẳng? Nghĩ thế cũng thấy nhẹ nhõm hơn chút, nhưng chợt nhớ đến lúc chiều, lúc anh kéo cô vào tiệm bánh bao Tân Tân, mắt cười nhìn cô, lại còn nói với nhân viên phục vụ, bánh lớn bánh nhỏ cho thêm hai đĩa, đều là nhân thịt.

Bây giờ, anh lại còn cố ý hỏi xem có phải cô thích ăn bánh bao nhân thịt không, cái này nói lên điều gì chứ? Điều đó có nghĩa là trí nhớ của Thang kim quy không hề kém so với Tiểu Viên! Nghĩ đến đây, mấy chiếc bánh bao như mắc nghẹn ở cổ họng cô.

Bống nghe thấy mẹ Tiểu Viên nói: “Quân Quân vẫn còn nhớ bánh bao và sủi cảo mẹ làm à? Lần sau mẹ làm cho con ăn, hôm nay là đồ mua sẵn, nếu sớm biết con đến, mẹ đã tự tay làm rồi.” Thang Hi Hàn hết mực ca ngợi tài nghệ nấu ăn của mẹ Tiểu Viên, còn nói từ nay sẽ thường xuyên đến thăm, nhất định sẽ được ăn bánh bao và sủi cảo của mẹ làm. Mọi người vừa ăn vừa nói cười vô cùng vui vẻ.

Tiểu Viên nhìn bố mặt mày rạng rỡ, mẹ vui vẻ như trẻ lại mấy tuổi vì được Thang Hi Hàn ca ngợi, đành ngậm ngùi ăn hết bữa cơm chẳng có chút mùi vị này.

Sau bữa cơm, mẹ Tiểu Viên muốn nói chuyện với Quân Quân nên bảo cô thu dọn bát đĩa và dọn dẹp phòng ăn, rồi kéo Thang Hi Hàn ra ngoài phòng khách ngồi.

Bánh bao, sủi cảo, nhân thịt! Một mình lúi thủi thu dọn chiến trường, Tiểu Viên thầm nghĩ, nếu không nhớ đến những năm ấy, anh nhường cho tôi ăn nhân còn anh ăn vỏ mà anh cũng không tố cáo tôi, thì bây giờ tôi đã ném anh ra ngoài rồi, chẳng cần biết anh là Mã Quân Quân hay Thang Hi Hàn.

Đang nghĩ ngợi, bống dừng có một tràng sữa ở đầu cắt ngang dòng suy nghĩ, khiến cô càng bức bối, tức tối hét lên: “Đồ chó điên! Chó điên! Lúc nào cũng chỉ biết sữa. Sao sống ở nhà đối diện lúc nào cũng là mấy con chó điên chứ?”

Tiểu Viên hét xong chợt nghe thấy một tiếng nói lạnh lùng từ đằng sau: “Sống ở đối diện nhà cô đều là chó điên sao?”

Ai mà biết anh đứng ở đó từ lúc nào chứ? Nếu biết anh đứng đó thì chẳng đời nào tôi nói sống ở nhà đối diện đều là chó điên, tôi cũng nhớ ngày trước anh sống ở đối diện nhà tôi, được chứ?

Khi Tiểu Viên đau đớn nhận ra mình lại bị năm thóp, chợt nhớ ra một câu danh ngôn có thể giúp cô vượt qua vụ này. Câu danh ngôn đó là “điếc không sợ súng”. Tôi là lưu manh tôi còn sợ ai? À mà đây có phải là danh ngôn không nhỉ?

Sau một ngày mệt mỏi và bi thảm, Tiểu Viên chẳng muốn tranh luận, chẳng thèm xù lông lên nữa.

“Sao anh lại ở đây? Bố mẹ tôi đâu?”

“Bố mẹ chạy xuống dưới mua hoa quả nên tôi vào đây xem cô có cần giúp gì không, sau đấy thì nghe thấy cô bảo tôi là chó điên.”

Tiểu Viên lí nhí nói: “Đâu có nói anh đâu. Ở đối diện nhà tôi có một con chó sủa suốt ngày đêm, anh cũng nghe thấy đấy, đấy đấy, chẳng phải đang sủa loạn lên sao?”

Ánh mắt Thang Hi Hàn hiện lên vẻ đùa cợt, nói: “Nghe thấy rồi, cô và cậu em họ cùng nhau song ca!”

Cô gái Chu Tiểu Viên thật thà mắt tròn to như mắt cá vàng, mồm há hốc, cổ họng nghèn nghẹn, chỉ lắp bắp được vài tiếng rồi chẳng nói lại được câu nào. Những lúc đấu khẩu thế này, ngoại trừ những câu “đồ con lợn, đồ thần kinh, đồ khốn nạn” ra thì cô chẳng biết nói gì khác, bây giờ lại gặp phải một người trình cao như Thang Hi Hàn, mắng người khác mà cũng nho nhã ý vị như thế, khả năng của cô quả thực có hạn, không thể đối đáp lại được.

Trong giây phút ấy, Tiểu Viên nhớ lại năm nào, đó là khoảng thời gian thật đáng ngại ngùng, một thằng bé con suốt ngày leo đèo theo sau cô, bị cô bắt nạt, chỉ đạo.

Thời gian thấm thoát trôi đi mà chẳng chờ đợi ai, cuối cùng bọn họ cũng có ngày gặp lại. Trong lòng Tiểu Viên chợt lo lắng, thì ra không phải chỉ vì

cô không có một cái tên của nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình.

Trong suốt những năm tháng sống ở trên đời, cô đã làm biết bao điều xấu xa như thế, nhiều năm sau, ông trời vẫn ghi nhớ, để Mã Quân Quân biến thành Thang kim quy, hiện ra trước mặt cô, khiến cô chỉ có thể nhìn mà không thể với tới, để muốn cảnh cáo cô rằng, Chu Tiểu Viên, hãy làm nhiều việc tốt vào!

Nghĩ đến đây, cô chợt nhận ra hình như mọi thứ đều có nguyên nhân của nó, nhất định Thang Hi Hàn đã biết người tên Chu Tiểu Viên chính là cô nên mới cho cô leo cây tới bốn mươi lăm phút hôm đi gặp mặt, mới có thể mắng mỏ, lên lớp cô một cách lưu loát đến thế, mới bắt nạt cô, sai bảo cô một cách đặc ý như thế, và cũng vì thế nên mới phá hoại cơ hội hiếm có của cô với “Dương Tiêu”.

Cái gì mà phải tiếp xúc dần dần để tìm hiểu, rõ ràng là biến cô thành con heo ngốc để đùa cợt. Một chút đẹp trai đã khiến cô hoa mắt, một chút ấm áp đã khiến trái tim cô loạn nhịp, một chút động chạm đã khiến đầu óc cô mù mịt...

Trong lòng Tiểu Viên suy nghĩ mông lung, khuôn mặt biểu hiện rất nhiều tâm trạng. Thang Hi Hàn vốn chờ cô phản kháng, sau đó mới đưa ra đòn quyết định, ai ngờ cô cứ đứng ngẩn ra chẳng nói năng gì, anh sốt ruột huơ tay trước mặt Tiểu Viên, hỏi: “Này, nghĩ gì đấy? Còn sống không thế?”

Tiểu Viên vẫn ngẩn ngơ, đáp trả: “Chết rồi, biến đi chỗ khác rồi.”

Thở dài đánh sượt, nếu mà có thể biến đi được thật thì tốt quá, nếu thế cô bé Tiểu Viên nhất định sẽ không bắt nạt Mã Quân Quân nữa, bởi vì đó rất có thể là một mối kỳ duyên trường cửu đầy hy vọng.

“Sao anh lại lừa tôi?” Tiểu Viên lấy hết can đảm, hít một hơi, hỏi.

“Tôi lừa cô gì cơ?” Người bị hỏi có vẻ còn khí thế hơn Tiểu Viên nhiều.

“Lừa tôi rằng anh không phải Mã Quân Quân!”

“Tôi nói với cô tôi không phải là Mã Quân Quân bao giờ? Tôi chỉ nói tên của tôi bây giờ là Thang Hi Hàn. Tôi nói cho cô biết tên tôi, có gì sai sao? Và lại, tôi đâu có phủ nhận tôi là Mã Quân Quân? Cô xem, chẳng phải bố mẹ cô nhìn một cái là nhận ra ngay sao?”

Ý ở đây muốn nói là Chu Tiểu Viên mắt mũi chẳng ra gì, còn trách ai?

Tiểu Viên chẳng còn biết nói lại thế nào chợt nghĩ đến một việc khác: “Còn nữa, anh biết tôi là Chu Tiểu Viên từ khi nào vậy? Là Chu Tiểu Viên mà anh đã từng quen ấy? Anh nhận ra tôi từ khi nào? Sao dám khẳng định đó là tôi?”

Thang Hi Hàn cười một tiếng rồi nói: “Vì chuyện này mà tức giận à? Bây giờ cô cao bao nhiêu?”

“1m60”, giọng Tiểu Viên có chút yếu ớt, đã vậy lại còn đứng thẳng lên theo bản năng.

“Thật không?” Thang Hi Hàn nhìn Chu Tiểu Viên với một góc là sáu mươi độ, dựa vào điều này có thể thấy đáp án này đáng nghi ngờ đây!

“Thực ra là 1m59.5”, giọng Tiểu Viên nhỏ đi.

“Thật chứ?”

Vẫn còn không tin sao? Tiểu Viên tức tối, chẳng lẽ mình không đáng tin đến thế sao?

“Tất nhiên rồi, buổi sáng chắc chắn là 1m59.5 tới buổi tối mới là 1m58.5”

“Hơ hơ hơ, đẩy cô xem, Chu Tiểu Viên, thật là mất mặt quá đi! Từ lúc tám tuổi tới bây giờ, cô cao thêm được mấy milimét? Về cơ bản là không có gì thay đổi. Thế mà còn hỏi sao tôi vẫn nhận ra cô. Ngoài việc mập hơn thì cô có gì thay đổi sao?”

Vừa nói đến đó thì bố mẹ Tiểu Viên quay về, gọi Thang Hi Hàn ra ngoài ăn hoa quả. Thang Hi Hàn vừa bước ra khỏi bếp, Tiểu Viên liền giật chiếc tạp dề vứt xuống đất. Không ngờ, Thang Hi Hàn lại xuất hiện ở cửa bếp, nói: “Phải rồi, tuy là có mập hơn và không cao thêm, nhưng vẫn ở mức bình thường, không cần phải uống thuốc giảm cân đâu. Còn nữa, tạp dề vứt xuống đất, lát nữa chẳng phải chính cô sẽ phải nhặt lên sao? Từ nay về sau đừng làm mấy việc ngốc nghếch như vậy nữa.”

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Có Chút Động Lòng Với Anh

Vào lần đầu tiên Tiểu Viên ba tuổi gặp Mã Quân Quân năm tuổi đã tạo cơ sở vững chắc cho cuộc sống thuận buồm xuôi gió của anh trong nhà cô. Từ đó, không những Tiểu Viên phải sống một cuộc sống phiền muộn trong năm năm liền, mà còn khiến cô rất nhiều năm sau này mất đi một mối nhân duyên. Còn hiện tại, khi Tiểu Viên đã nhận thức một cách sâu sắc lỗi lầm của bản thân, cô quyết định sẽ cải tà quy chính, nhưng cuối cùng vẫn mắc lỗi một lần nữa.

Nhìn Thang Hi Hàn ngủ say sưa, tên tội phạm tội lỗi đẩy mình Chu Tiểu Viên chợt có một cảm giác rằng bọn họ chắc chắn là không hợp tên tuổi, số phận an bài phải đổi đầu.

Hóa ra khi Thang Hi Hàn ngồi ngoài phòng khách vui vẻ nói chuyện với bố mẹ Tiểu Viên thì cô vẫn một mình ở trong phòng bếp hơn một giờ đồng hồ, không muốn ra gặp anh. Khi công việc đã xong xuôi, chẳng còn gì để làm, Tiểu Viên phát hiện ra trong tủ lạnh có cơm nếp và cái rượu. Bụng bỗng phát ra tiếng kêu ùng ục, cũng phải, hiếm hoi lắm cô mới có một bữa ăn không ngon, chính xác là ăn chưa no, thế là Tiểu Viên một mình ở trong bếp tự làm cho mình món cái rượu nếp.

Thang Hi Hàn nhìn bộ dạng hỉ hả của Tiểu Viên khi ăn cái rượu, cảm giác của Mã Quân Quân ngày nào lại ủa về. Chỉ có điều năm đó anh đã dùng ánh mắt len lén để nhìn mẹ Tiểu Viên, còn bây giờ, anh chỉ nói một câu như bước vào chốn không người: “Cô làm à? Tôi cũng muốn ăn.”

Sau khi Thang Hi Hàn ăn hết một bát, mặt mày đỏ gay, ánh mắt thì càng lúc càng lơ đãng, cuối cùng thì nằm vật ra sofa, chẳng biết gì nữa. Bố mẹ Tiểu Viên nhìn thấy anh nằm ngủ không biết gì, chợt quay ra nhìn nhau, không biết trường hợp này có phải đưa đến bệnh viện không, thực sự là có người chỉ ăn cái rượu mà say không biết gì vậy sao?

Mẹ Tiểu Viên xót ruột đắp khăn ấm cho Thang Hi Hàn, cố gắng đỡ từng giọt nước pha mật ong vào miệng anh. Thang Hi Hàn ngủ say không biết gì, người nóng hầm hập như lửa, mềm oặt ra. Mẹ Tiểu Viên rồi rít chăm sóc anh, không những vậy còn nổi nóng với Tiểu Viên: “Cái con bé này, vừa mới ăn cơm xong, không biết no hay sao mà còn dở chứng ăn cái rượu nếp làm gì chứ?”

Tiểu Viên tức tối, cô như quả pháo vừa được châm ngòi, dùng tay vứt chiếc khăn ấm lên mặt Thang Hi Hàn, nói: “Mẹ lúc nào cũng chỉ biết nói con, từ nhỏ đã thế rồi, mẹ chỉ thích con trai, nhìn thấy con trai là mẹ chẳng còn biết có con nữa. Con ăn của con, vướng gì đến anh ấy chứ? Con đâu có ép anh ấy ăn? Rõ ràng là anh ấy nói muốn ăn, sao lại nói con chứ? Mẹ lúc nào cũng thế, con không làm con gái mẹ nữa.”

Mẹ Tiểu Viên thở dài, nói: “Còn gặt gồng cái gì nữa hả? Có phải trẻ con nữa đâu, tị nạnh cái gì chứ? Thằng bé này từ bé đã khổ, bố mẹ quan tâm tới nó nhiều hơn một chút thì đã sao, hồi đó con còn nhỏ, có nhiều việc con không biết, mà hồi đó con cũng tốt với nó lắm cơ mà, sao bây giờ lại thế hả?”

Tiểu Viên nghe xong, nghĩ bụng, lại mang “đứa trẻ mồ côi” ra để nói, toàn là linh tinh! Cụ Thang đã nói rõ ràng rành rành, cha mẹ của cháu cụ công tác ở nơi khác, rõ ràng là bố mẹ đều có cả, sao cứ phải tỏ ra đáng thương cơ chứ? Đang định nói tiếp, đã nghe thấy mẹ nói: “Hồi đó con còn nhỏ, có nhiều chuyện con không hiểu. Hồi mười tuổi Quân Quân mới gặp được bố mình, khi bố mẹ nó đến với nhau, bố nó đã kết hôn rồi, sự tình cụ thể ra sao thì dì nó nói không rõ, nói chung là một cuộc hôn nhân không có hạnh phúc.”

“Mấy năm nay, không biết quan hệ giữa nó và bố nó có tốt không, còn mẹ nó thì chẳng có hi vọng gì rồi, người di ruột duy nhất thì cũng đã mất, có lẽ trong lòng thằng bé, chúng ta là một trong không nhiều những người thân của nó đấy!”

Tiểu Viên từ từ nhấc chiếc khăn ra khỏi mặt Thang Hi Hàn, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận. Không phải vì bát cái rượu tối nay, mà vì nhiều năm trước đây, cô đã làm rất nhiều điều không phải với cậu bé mồ côi đáng thương này.

Tiểu Viên cúi mặt, nhắm mắt nghĩ ngợi một lúc lâu, rồi nói một câu tự đáy lòng: “Bố mẹ dìu anh ấy vào giường của con ngủ đi.”

Tất nhiên Tiểu Viên sẽ không ngủ cùng trên chiếc giường đó, cô nằm trên sofa trần trọc suốt một đêm. Thang Hi Hàn thì ngược lại, cả đêm ngủ rất ngon lành. Con chó ở nhà đối diện dường như cũng đồng cảm với anh, suốt đêm chỉ thỉnh thoảng sủa lên vài tiếng nhỏ chứ không hát bài ca bất tận như mọi đêm nữa.

Thang Hi Hàn ăn một bát cái rượu mà say như vừa uống hai chai rượu Mao Đài, người nóng hầm hập, ngủ li bì, Tiểu Viên không ngủ được, suốt cả buổi tối chạy ra chạy vào không biết bao nhiêu lần. Khi trời gần sáng, cô mới có được một vài giây phút nghỉ ngơi hiếm hoi.

Trong giấc mơ chập chờn, Tiểu Viên nhìn thấy con bé Tiểu Viên đang bắt nạt Mã Quân Quân, Mã Quân Quân mắt mở tròn không hề có ý định phản kháng lại, rầm rập phục tùng tách từng chiếc bánh bao, lấy ra nhân thịt đút vào miệng Tiểu Viên, còn bản thân thì thản nhiên cắn từng miếng vỏ bánh. Tiểu Viên sau khi ăn bánh bao no nê, nhìn Mã Quân Quân với vẻ rất không hài lòng, cong môi lên nói: “Sao mà cậu ăn sạch sẽ thế, trên miệng chẳng chút có mỡ nào? Lần trước mẹ tớ nói, cùng nhau ăn mà cậu ăn sạch sẽ hơn tớ.

Lại đây, để tớ bơi lên một ít nữa.”

Vài tiếng sủa vang lên, khó khăn lắm Tiểu Viên mới ngủ được một chút thì lại bị tiếng chó sủa ầm ỹ làm cho tỉnh giấc. Nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm nữa. Rửa mặt mũi xong xuôi, bước vào phòng mình, nhìn thấy Thang Hi Hàn vẫn nằm im, liền đi tới gọi: “Thang Hi Hàn, dậy thôi.”

Chẳng ngờ Thang Hi Hàn mắt vẫn nhắm nghiền, miệng làu bàu: “Ồn áo quá, bảo em họ cô đừng có gọi nữa!”

Tiểu Viên ngẩn ra, em họ mình? Ai thế nhỉ? Lắm bầm đọc lại, liền cầm chiếc gối lên ném tới rồi hét lớn: “Em họ anh ấy! Con chó điên ấy không phải là em họ tôi, mà là em họ anh!”

Thang Hi Hàn mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt vốn đã tròn của Tiểu Viên, bây giờ tức bưng bưng lại càng tròn hơn, trong lòng cảm thấy vui vẻ hơn nhiều. Hóa ra, cảm giác có người đánh thức mỗi buổi sáng thật là tuyệt.

Không ngờ, khi bước lên xe buýt, Tiểu Viên lại được một phen muối mặt nữa. Thì ra người lái chiếc xe lần này chính là anh tài xế của chiếc xe buýt mà Tiểu Viên làm đứt tay cầm. Anh tài xế vừa nhìn thấy Tiểu Viên đã nhiệt tình chào hỏi: “Cô em, không còn lo lắng nữa, tất cả đã được làm lại rồi, nhưng bây giờ thì cầm bám, cầm kéo nữa nhé! Nhưng nếu cô em muốn xin chữ ký của anh thì không cần phải đến ba cái đâu, một cái là được rồi. Có muốn không em?”

Tiểu Viên cười trừ rồi kéo Thang Hi Hàn đi về phía cuối xe. Không biết vì lý do gì, hồi nãy mặt mày anh còn hớn hờ, giờ bỗng nhiên khó dăm dăm, xoay người tìm được một chiếc ghế trống liền tới đó ngồi, thế là Tiểu Viên chỉ còn cách ngồi phía sau anh, thầm nghĩ: “Tên này không phải có vấn đề về tâm lý đấy chứ, tính khí sao thay đổi nhanh vậy?”

Tiểu Viên đâu biết rằng Thang Hi Hàn nhìn thấy cô đi xe buýt mà cũng có thể thân mật với tài xế như thế, trong lòng tự dưng cảm thấy vô cùng khó chịu. Vừa ngồi qua được hai bên, Thang Hi Hàn đã đứng dậy nhường chỗ cho người ta, đi đến đứng cạnh Tiểu Viên. Nhưng lúc này Tiểu Viên đã chìm vào một giấc mơ tươi đẹp từ lúc nào rồi.

Thang Hi Hàn nhìn Tiểu Viên ngủ một cách say sưa, ngon lành, dường như tảng băng nhỏ ở sâu thẳm trong trái tim anh đã bị hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng của cô làm cho tan chảy. Anh khẽ nói một tiếng: “Đồ ngốc.”

Chiếc xe bỗng rẽ vào một khúc quanh, đầu Tiểu Viên liền đổ sang phía Thang Hi Hàn, rồi tựa vào đùi anh. Anh ngẩn ra một lúc, cố nhin cười, cũng chẳng đẩy cô ra, cứ để cô tựa như vậy, chỉ nhẹ nhàng đỡ lấy cô.

Suốt dọc đường, Tiểu Viên ngủ ngon lành. Khi sắp đến nơi, cuối cùng cô cũng tỉnh dậy một cách thoải mái. Trong lúc vẫn còn chưa tỉnh hẳn, nhìn thấy Thang Hi Hàn nhẹ nhàng đỡ lấy cô, còn cô thì đang tựa vào đùi anh chảy nước miếng thì giật nảy mình. Tiểu Viên lập tức ngồi thẳng dậy, tròn mắt nhìn Thang Hi Hàn: “Anh, sao anh lại đứng vậy?”

“Nhường chỗ cho người khác rồi.”

“Ờ.”

Tiểu Viên vừa thức giấc, vẫn còn ngái ngủ, chẳng phải lúc lên xe anh chẳng thèm để ý gì đến cô sao? Sao giờ đã khác rồi, sao anh ấy lại dịu dàng thế chứ? Tiểu Viên hơi ngẩn ra, khẽ liếc mắt nhìn anh. Trời, từ hướng này nhìn lên mà anh ấy cũng đẹp trai thế này, cái cằm vuông vắn, khỏe khoắn, đôi môi hấp dẫn, lại còn hai hàng lông mày hợp hờn... Ôi! Nhưng cái tuyệt nhất chính là khí chất, làm sao mà nhìn từ một góc bảy mươi lăm độ như thế này mà cái khí chất ấy vẫn biểu hiện ra một cách hoàn mỹ như thế chứ?

Tiểu Viên ngơ ngẩn nhìn Thang Hi Hàn không chớp mắt. Giọng nói trầm trầm của Thang Hi Hàn vang lên: “Chu Tiểu Viên, cô nhìn cái gì thế?”

“Hả? Tôi... tôi...” Tiểu Viên chợt phát hiện mình vừa ngủ dậy nên bản thân hơi mất cảnh giác, sao có thể nhìn người ta chăm chăm một lúc lâu thế được chứ? Cô liền liếc mắt đảo quanh chỗ anh đứng một hồi, chợt thấy phía sau có dán vài tờ quảng cáo, liền liền thoáng biện hộ: “Tôi... tôi đang xem mấy tờ quảng cáo.”

“Hả?” Thang Hi Hàn liếc mắt nhìn mấy tờ quảng cáo dán trên xe, mắt ánh lên một tia tinh nghịch, hỏi lại: “Cho hỏi cô đang nhìn tờ quảng cáo nào thế?”

Tiểu Viên nhìn kỹ lại, chỉ có hai tờ quảng cáo.

Một tờ là “Chuyên trị bệnh tiểu nhiều, tiểu nhanh, tiểu dắt, tiểu về đêm.”

Còn tờ kia là quảng cáo Phụ khoa “Chỉ cần ba phút sẽ giải quyết mọi nỗi phiền muộn trong lòng, trả lại vẻ bình yên cho cuộc sống của bạn”.

Một chú chim bị vạt trụi hết lông, đang trong tư thế đậu trên cành cây, chuẩn bị giang đôi cánh bay lên trời. Đây chính là hoàn cảnh của Tiểu Viên lúc này! -_-!

“Tôi... tôi chỉ xem để biết chút thôi, chính vì những quảng cáo này mà công việc ở bệnh viện tôi ngày càng kém, lương thưởng cũng ngày càng ít đi, vì thế nên phải để ý một chút.”

Công việc ở bệnh viện kém đi? So sánh kiểu gì thế không biết? Ý tưởng kiểu gì thế không biết?

Thang Hi Hàn vừa cười vừa xoa xoa đầu cô, nhìn khuôn mặt đỏ như gấc ấy, anh chỉ cười rồi không nói thêm gì nữa.

Tiểu Viên mặt mày đỏ như gấc, cúi gằm, nghĩ bụng, đúng là đáng xấu hổ, anh ấy nói chẳng sai, Chu Tiểu Viên, mất mặt quá đi! Đúng lúc Tiểu Viên đang đau khổ tự xỉ vả sự ngu dốt của mình, bỗng một con gián nghênh ngang từ thành xe gần chỗ cô ngồi bò qua. Nếu như bình thường thì Tiểu Viên cũng sẽ không sợ lắm, chỉ cần chuẩn bị trước tâm lý là được, nhưng khi bị bất ngờ, Tiểu Viên giật mình hét lên một tiếng, rồi quay đầu ôm chặt lấy chân Thang Hi Hàn.

Đợi đến khi cô nói với Thang Hi Hàn rốt cuộc là cô đã nhìn thấy gì thì con gián chết dẫm ấy chẳng biết đã bò đi đâu mất. Chỉ còn lại Thang Hi Hàn nhẹ nhàng ôm lấy cô, vỗ vỗ vào vai an ủi cô, một nụ cười rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt như làn gió xuân.

Trái tim Tiểu Viên bỗng nhiên đập thành thịch như có cái gì đang cào cào. Thực ra thì trước kia Mã Quân Quân cũng chẳng có gì là không tốt, chẳng qua là do Tiểu Viên là con gái một, nên khi phải chia sẻ bố mẹ với một đứa con trai là Mã Quân Quân thì nảy sinh cảm giác đối nghịch mà thôi.

Nếu ông trời cho em một cơ hội được làm lại, Quân Quân, em nhất định sẽ không bắt nạt anh, sẽ không để anh phải ăn vỏ bánh bao. Nghĩ tới đây, Tiểu Viên chột nói: “Chuyện ngày trước tôi bắt nạt anh, là do hồi đó tôi chưa biết, xin lỗi nhé! Anh đừng giận tôi.”

Thang Hi Hàn bị câu nói nhẹ nhàng bất ngờ của cô làm cho đứng hình mất một lúc, nuốt nước bọt rồi cười khẽ, thấp giọng nói: “Cái con bé ngốc này!”

Anh mới ngốc ấy, Tiểu Viên nghĩ bụng. Quả nhiên không thể đối tốt với anh được, đúng là không biết điều. Vừa xuống xe, Tiểu Viên vẫy vẫy tay rồi đi luôn. Chợt anh gọi: “Ê, đưa cô đi ăn gì nhé, đồng ý không?”

“Vì sao?”

“Vì cô ngoan.”

Sau khi ca khúc khai hoàn từ siêu thị trở về, Tiểu Viên cười cười chào tạm biệt anh. Sau khi bước đi vài bước, chợt nghe giọng anh từ tốn nói với theo: “Nhớ nghe điện thoại của tôi đấy!”

“Cắt!”, Tiểu Viên nghĩ bụng. Thôi đi, bảo tôi ngốc thì nghe làm gì, qua lại với anh chắc? Anh cũng đâu có thừa nhận là bạn trai tôi. Một thôi một hồi, cuối cùng lại biến thành Mã Quân Quân, tôi mà vẫn còn tơ tưởng gì tới anh thì tôi không phải là Chu Tiểu Viên, là heo, heo, heo!

Tay xách hai chiếc túi lớn cơ man nào là đồ ăn vặt, Tiểu Viên chẳng buồn quay đầu lại, chỉ hờ hững đáp “ờ” một tiếng.

Mục Mục nhìn thấy Tiểu Viên túi lớn túi nhỏ xách một đồng hồ về, miệng há hốc, mở to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà, bởi vì nữ hoàng đồ hạ giá Chu Tiểu Viên trước nay không đặc biệt giảm giá không bao giờ mua đồ, không phải hàng thanh lý không mua. Nhìn thấy tay cô xách hai túi lớn toàn đồ ăn vặt, miệng lại mở to đến mức có thể nhét vừa hai quả trứng gà. Mục Mục á khẩu nhìn Tiểu Viên: “Chu Chu, cậu bị ai trêu tức vậy?”

Tiểu Viên lần lượt bỏ đồ ra, nói: “Không phải tớ tự mua, có người cho.”

Mục Mục lần lượt đỡ lấy từng thứ cho vào tủ: “Trời ơi, toàn là đồ ngọt, bao nhiêu là calo thế này, Chu Chu, cậu không giảm béo nữa à?”

Tiểu Viên thở dài: “Gần đây trong lòng không vui, phương châm tạm thời thay đổi, cứ thế mà ăn thôi, ai thích giảm béo thì đi mà giảm.”

Phương châm sống của Tiểu Viên về cơ bản có hai kiểu là “không bỏ cuộc, không bỏ cuộc, phải giảm béo” hoặc “cứ thế mà ăn, ai thích giảm béo thì đi mà giảm”. Mục Mục nghĩ, vừa mới đó mà đã thay đổi rồi, thời gian để phương châm chuyển về ăn thỏa sức đều nhanh hơn và lâu hơn phương châm

giảm béo!

“Phải rồi, ai mà mua cho cậu lắm thứ ngon như vậy hả? Bạn trai mới à? Có phải là cái tên mà lần trước cậu đắp mặt nạ của tớ trước khi đi gặp không?” Nghe Mục Mục nhắc đến “Dương Tiêu”, Tiểu Viên âu sầu nói: “Không phải, là cháu của cụ Thang.”

“Cái gì? Cái tên đẹp trai ngất ngây đi Land Rover đấy á? Chả có nhẽ! Hắn vẫn đến tìm cậu à?” Mục Mục tròn mắt: “Chu Chu, cậu có biết anh ta là ai không?”

Chu Tiểu Viên nhìn Mục Mục. Không phải chứ? Sao mà thần kỳ thế? Mục Mục cũng biết anh ấy là Mã Quân Quân rồi? Không đúng, Mục Mục sao có thể biết được chứ? Cô ngờ vực hỏi: “Anh ta có thể là ai?”

Mục Mục tức khắc đưa ra hai trang báo: “Tờ này lấy từ chỗ Thiên Phương Phương về, cái bảng xếp hạng Những người đàn ông hấp dẫn kỳ mới nhất mà cậu bảo cô ấy phô tô giúp ấy. Nhìn thấy chưa? Thang Hi Hàn, lúc đầu mình cũng không biết tên cháu trai của cụ Thang mà cậu đi gặp đâu, nhưng tớ nhìn thấy người chụp cùng với chiếc Land Rover ấy, nên vừa nhìn đã nhận ra ngay.”

“Cậu xem đi, đây là học lực, rồi tình hình tài chính của anh ta, còn có cả địa chỉ trang web của anh ta mà dạo gần đây rất nhiều người truy cập đấy. Điều quan trọng nhất là, anh ta là người đẹp trai, hấp dẫn và trẻ nhất trong số đó, vì thế tớ mới rút ra kết luận, sao anh ta có thể chưa có người yêu được chứ? Lần trước chắc hẳn phải có lý do gì đó nên mới đi gặp cậu, ví dụ như để đối phó với cụ Thang chẳng hạn.”

“Kết quả là, ngay ngày hôm sau Phương Nam cuối tuần đã cho ra một bản xếp hạng phán đoán, chính là bảng phân tích bạn gái của bọn họ, đã chứng minh cho lập luận của tớ.”

Mục Mục vừa nói vừa lật sang trang thứ hai, chỉ vào trang báo nói: “Cậu xem, chính là mỹ nhân, nghệ sĩ âm nhạc vừa về nước tổ chức buổi hòa nhạc cá nhân, tên là An Hình. Còn người này nghe nói là bạn thanh mai trúc mã với anh ấy, tên là Quan Vũ Khiết, cũng rất xinh đẹp. Còn nữa, đây này, nghe nói người này là...”

Chu Tiểu Viên liếc qua rồi chẳng buồn nghe cũng chẳng buồn xem nữa, những cô nàng xinh đẹp kia rõ ràng không cùng đẳng cấp với cô. Nhưng mấy tờ báo lá cải này đâu có đáng tin, anh ấy làm gì mà được đứng trong bảng xếp hạng những người đàn ông hấp dẫn, chiếc Land Rover cũng đâu phải của anh ấy, đó là đồ đi mượn của Diệp Thụ Thần mà, sao không thấy Diệp Thụ Thần có mặt trong bảng xếp hạng nhỉ? Rõ ràng tờ báo này không đáng tin cậy. Mà cho dù bạn gái anh ấy xinh đẹp đến thế nào thì cũng đâu có liên quan gì tới cô, cô cũng chẳng còn tơ tưởng gì đến cái tên “Dương Quá” này nữa rồi, ai bảo cô là Tiểu Viên Nữ chứ không phải là Tiểu Long Nữ?

Tiểu Viên trầm ngâm nghĩ ngợi, Mục Mục hỏi nhỏ: “Ê này, anh chàng đẹp trai thế này, không thích mới lạ ấy. Tớ biết, chắc cậu cũng động lòng đúng không? Nhưng mà cậu thấy đấy, anh ấy với chúng ta đúng là có khoảng cách rất lớn, đúng không?”

An Hình là ai? Chẳng biết nữa, nhưng chỉ nghe tên đã biết là có số phận làm vai nữ chính, Tiểu Viên ngậm ngùi nghĩ. Hãy còn một người tên là Quan Vũ Khiết nữa thì phải? Tên cũng hay. Khiết à? Hôm trước lúc đi ăn bánh bao, chẳng phải anh ta vừa nghe xong một cú điện thoại liền đi mất sao? Là người này thì phải? Hóa ra, anh ta chịu đi gặp mặt đúng là chỉ vì người đó tên là Chu Tiểu Viên mà thôi. Anh ta đi nhận người thân, chứ gặp mặt cái nỗi gì!

Mục Mục nhìn cô đang ngẩn ra, không nói năng gì, liền dung tay cốc vào đầu cô: “Tiểu Viên, Tiểu Viên, đâu mất rồi?” “Ui chao”, Tiểu Viên tức tối nói. “Sao cậu lại gõ đầu tớ? Đau chết đi được!”

“Tớ vừa hỏi cậu, cậu có nghiêm túc với anh chàng Land Rover này không? Tớ sợ là cậu nghiêm túc mà người ta lại không, sợ cậu đi theo vết đổ của tớ.”

“Ừ, không có đâu.” Cuối cùng thì Tiểu Viên cũng hiểu câu nói “thế mà lại không phải thế”, hóa ra là như vậy đấy! “Cái tên ấy về sau có còn liên lạc gì với cậu không? Kể cho tớ đi.”

Quả nhiên, cách tốt nhất để kết thúc việc bị người khác vặn hỏi chính là vặn hỏi lại họ.

Mục Mục xì mặt nói: “Tớ đi đắp mặt nạ đây, đừng nói chuyện với tớ nữa.”

Tiểu Viên thở dài: “Tớ cũng đi đắp, cũng không muốn nói chuyện nữa.”

Tiểu Viên và Mục Mục mỗi người nằm một giường, bốn mắt nhìn trần nhà. Tin nhắn của Thang Hi Hàn đến quả là đúng lúc.

“Đang làm gì đấy?”

Đang đọc báo, đang nghiên cứu hồng nhan tri kỷ của anh, hay hồng nhan tri kỷ của những người đàn ông độc thân có tiền? Báo ngay mai mà có phần tiếp theo thì cái tí này sẽ thu hút độc giả phải biết!

“Đang... suy nghĩ.”

“Hả?”

“Tôi tắt máy đây.”

“Tại sao?”

“Đi ngủ.”

“Bây giờ à?” Thang Hi Hàn đứng bên cửa sổ trong phòng làm việc, xoay xoay chiếc điện thoại, cười một mình. Thầm nghĩ, trên xe mà cô còn tựa vào người anh ngủ như vậy, chắc chắn là mệt lắm, chắc là do suốt đêm qua phải chăm sóc anh nên không được ngủ đây.

“Ừ.”

“Ờ.”

“Tạm biệt.” Có gì mà tạm với biệt, Tiểu Viên nghĩ. Bất chợt, một cảm giác khó tả ủa đến.

“Viên Viên.”

“Làm sao?”

“Mơ một giấc mơ đẹp nhé!” Anh cười, lần sau kể cho anh nghe em có mơ về anh không. Thang Hi Hàn cầm chiếc điện thoại một lúc rồi chợt nhớ ra, đã nói cho cô biết việc đi công tác chưa nhỉ? Ha! Cái cô Chu Tiểu Viên này, gặp cô, anh dường như cũng trở nên ngốc nghếch rồi!

“Hy vọng là thế.” Tiểu Viên lập tức tắt máy. Hình như không chỉ trong lòng có cảm giác lạ, mà mũi tự nhiên cũng cay cay. Đáng ghét, cứ nghĩ là hoàng tử, hóa ra lại là hoàng tử của người khác, ghét quá đi mất!

Suốt một tuần lễ, Tiểu Viên vứt Thang Hi Hàn sang một bên. Vào đúng lúc tôi chẳng nhớ đến anh, anh lại xuất hiện trước mặt tôi. Anh cũng chỉ là mây thôi, mây thôi. Suốt nửa tháng vừa rồi, gặp được Dương Quá, cuối cùng lại là của người ta. Về sau gặp Dương Tiêu, thì lại bị Dương Quá đuổi đi mất. Tiểu Viên hơi do dự, trong lòng thầm xỉ vả Thang Hi Hàn, đẩy anh xem, đuổi Dương Tiêu đi rồi, cũng chẳng có ý định tiếp nhận chiến lợi phẩm. Đúng là cái đồ rô bốt đáng ghét, diệt quái thú chỉ vì sở thích!

Ôi, tại sao cái thứ gọi bạn trai này, cứ đến lượt cô nếu không phải hàng quý hiếm thì cũng là hàng chỉ tặng không bán, nói chung là thứ đồ không thể mang về nhà được.

Tuy cảm thấy rất đau lòng, nhưng cách chữa trị vết thương tốt nhất của một cô gái chuyên nghiệp đó là công việc.

Hôm nay không phải là một ngày bận rộn bình thường, có một đám sinh viên của một lớp cao học bị ngộ độc thực phẩm tập thể. Một ngày mà ánh mặt trời rực rỡ và hết sức bình thường của Tiểu Viên, có một đám nghe nói là con ông cháu cha tương lai rạng ngời, do ngày hôm trước đi ăn hải sản tại một nhà hàng thuộc loại siêu sang mà dẫn đến bị ngộ độc thực phẩm, sau đó được đưa với bệnh viện nơi cô làm việc.

Từng đám, từng đám mười người một lần lượt được đưa vào bên trong, mấy tên con ông cháu cha này nôn ra mật xanh mật vàng đứng lộn xộn trước cửa phòng cấp cứu, tuy đáng đứng xiêu vẹo vì mệt mỏi, nhưng quần áo họ mặc trên người, giày dép dưới chân, và cả những thứ đồ lủng lẳng đeo ở tay kia, đều là hàng siêu đắt tiền, nhìn kỹ thì đó toàn là những thứ phát sáng lấp lánh đến chói mắt. Ai không biết có khi lại lầm tưởng đây là buổi lễ trưng bày sản phẩm cũng nên.

Nghe nói đây là một lớp Thạc sĩ cao học gồm toàn những doanh nhân tại thành phố S, trông có vẻ đều rất trẻ. Cơ hội ngàn năm có một như thế này, đám trong hội của Phương Phương sao có thể bỏ qua được chứ? Thế là mỗi người đỡ một người, rất nhanh sau đó, tất cả đều đã được phân chia xong xuôi. Đúng lúc đó thì Thang Hi Hàn gọi điện đến, Tiểu Viên nói với anh đang có việc bận không nói chuyện được. Cúp máy xong quay ra thì đã thấy mình chậm một bước, đảo mắt nhìn quanh, thấy chẳng còn việc gì để làm nữa. Cô nghĩ bụng, cuộc chiến y tá đúng là vô cùng khốc liệt, rồi quay người bước đi.

Đám người ấy sau khi xét nghiệm xong tập trung lại để truyền nước, ngồi

chặt kín cả một người. Các cô nàng trẻ trung đơn thân đều đang tận tình chăm sóc đối tượng của riêng mình. Tiểu Viên nhìn thấy cảnh này, trong lòng ầm ứ, chợt nhìn thấy ở góc xa xa có một người con trai còn trẻ, mặt mày trắng bệnh, môi run run, nhìn có vẻ rất nghiêm trọng.

Cô cảm thấy có gì đó không ổn, bước tới trước mặt anh ta, hỏi: “Anh thấy chỗ nào không khỏe à?”

Người con trai mím chặt môi, lắc đầu. Tiểu Viên kiểm tra chai nước truyền rồi hỏi: “Anh có với nhóm bạn họ không?”

Anh ta gật gật đầu một cách khó khăn, Tiểu Viên điều chỉnh lại chai nước truyền rồi an ủi: “Cho nước chảy chậm một chút sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Anh nghỉ ngơi một lúc đi, sẽ đỡ ngay thôi.”

Anh ta nhìn Tiểu Viên không dời mắt, Tiểu Viên cười, nghĩ bụng chắc là do bị ngộ độc thực phẩm nên đầu óc cũng bị ảnh hưởng chút. Nhìn kỹ anh ta một lượt, quần vải áo vải, lại còn thêm đôi giày đã sờn, chẳng trách chẳng có ai để ý đến anh ta. Chỉ nhìn qua cũng biết đây là tài xế hoặc nhân viên phục vụ ở lớp cao học này.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của anh ta, có vẻ thực sự rất khó chịu. Tiểu Viên ngập ngừng nói: “Tôi rót cho anh cốc nước nhé?”

Người con trai nhận lấy cốc nước nóng, miệng run run, chẳng nói được lời nào. Nhìn anh ta uống được vài ngụm, Tiểu Viên quay người định bước đi, đúng lúc đó anh ta thều thào nói được vài tiếng: “Tôi họ Phỗ, tên Lý, tôi tên là Lý Phỗ.”

Tiểu Viên quay mặt lại, miệng hơi méo đi: “Họ Phỗ, tên Lý, thì phải là Phỗ Lý chứ?”

Anh chàng nọ vội vã sửa lại: “Không phải, là Lý Phỗ, họ Phỗ, tên Lý,

không phải họ...”

Chưa đợi anh ta nói hết, Tiểu Viên đã quay sang nhìn tờ đơn ghi trên bình thuốc, nói: “Lý Phổ, tôi thấy rồi, không sai, anh tên là Lý Phổ đúng không?”

Người con trai vội vã gật đầu. Tiểu Viên cười, cảm thấy con người này quả là thật thà đáng yêu. Bất chợt nghe thấy tiếng Phương Phương gọi: “Tiểu Viên, có người gặp.”

“Đến ngay đây.” Tiểu Viên đáp, rồi quay lại nói với Lý Phổ: “Nếu cảm thấy khó chịu trong người thì gọi tôi nhé!”

Cô bước về phía cửa, ánh mắt cảm động của Lý Phổ nhìn theo bước chân cô đi, mãi cho tới khi bóng cô biến mất sau cánh cửa.

Diệp Thụ Thần bị một đám y tá nữ vây quanh, cười nói rôm rả, ồn ào chưa đến năm phút thì Diệp Thụ Thần dám khẳng định anh đã nắm được một tin tức quan trọng mà Thang Hi Hàn không biết. Tiểu Viên nhìn thấy anh ta, khựng lại một lúc. Chẳng lẽ, cái con người cô mới chỉ gặp có một lần này thực sự phải đến khoa Phụ sản sao?

“Ờ, ừm, thực ra tôi cũng không thân thiết với khoa Phụ sản lắm.” Tiểu Viên đứng trước mặt anh, có chút ngại ngùng, ngập ngừng nói.

Diệp Thụ Thần hiểu ra, cười lớn: “Ờ, ừm, không có gì đâu, tôi thực sự không có việc gì, cũng không làm phiền cô đâu, cô cứ yên tâm.”

Tiểu Viên thở phào nhẹ nhõm: “Anh không cần tới khoa Phụ sản? Thế đến đây khám bệnh à? Khoa nội hay khoa ngoại, hay Nam khoa? Có cần tôi đưa đi không?”

Diệp Thụ Thần càng cười lớn, khó khăn lắm mới nói được: “Tôi đâu có bệnh gì.”

“Ồ, không đến khám bệnh, thế đến thăm bệnh à?”

Diệp Thụ Thần phẩy tay, ngắt lời. Cô gái này đúng là dai như đũa, cứ để cho cô ấy đoán tới đoán lui nữa, chắc mình cũng chẳng đủ tinh thần để chịu đựng nữa: “Tôi tiện đường đi qua, rẽ vào gặp cô thôi, mấy ngày nay cô bận gì thế?” Diệp Thụ Thần quả nhiên khác với Thang Hi Hàn, mấy mảnh khoe của Chu Tiểu Viên chẳng thể nào qua được mắt anh ta. Vừa nói chuyện với đám y tá một lúc đã biết ngay suốt tuần vừa rồi cô trực ca ngày, Thang Hi Hàn đúng là bị lừa rồi. Giọng không đổi, anh nói tiếp: “Lúc đầu tôi định bảo Thang Hi Hàn rủ cô cùng đi câu cá, nhưng mấy hôm nay cậu ấy ốm nặng, còn câu cá nổi gì, đến mò ra cống còn không được nữa là. Một mình ở nhà chẳng có ai chăm sóc. Haizz!”

Quả nhiên Tiểu Viên ngay lập tức mắc câu, tròn mắt hỏi: “Ốm à? Ở nhà à? Anh ấy đi công tác về rồi à? Chẳng phải anh ấy sống cùng với ông sao? Sao lại không có ai?”

Diệp Thụ Thần thở dài đánh sượt: “Cụ Thang đi Bắc Đới Hà rồi, ở nhà chỉ còn mỗi cậu ta. Cậu ta còn nói với tôi là cô trực ca đêm, bên ban ngày không được làm phiền cô nghỉ ngơi, vì thế nên mới không nói cho cô biết.”

Cái con người này sao mà khiến người ta lo lắng vậy chứ? Tiểu Viên lẩm bẩm: “Thế sao anh không ở cùng anh ấy?”

“Tôi á? Trời, tôi là bạn của cậu ấy chứ đâu phải vợ?” Diệp Thụ Thần bày tỏ quan điểm.

Sau đó anh ta làm vẻ mặt nghiêm trọng hỏi: “Bệnh viện các cô có dịch vụ chữa bệnh tại nhà không? Thang Hi Hàn ốm cũng khá nặng, mà lại không muốn đến bệnh viện, cô bảo, có phiền không cơ chứ?”

Tiểu Viên bán tín bán nghi, mắt đảo qua đảo lại, cúi đầu nói: “Có bệnh

không đi khám, nếu mà không đi khám thì gọi 120 đưa anh ta đến bệnh viện.”

Sau hôm từ nhà Tiểu Viên về, Thang Hi Hàn gọi điện tới cô đều không nghe, gửi tin nhắn cũng chỉ nhắn lại là phải trực ca đêm, ban ngày cần nghỉ ngơi. Thang Hi Hàn buồn bực nhắn lại: “Lại phải trực ca đêm à?” Cứ như thế, bọn họ bắt đầu trở nên xa cách.

Bây giờ Diệp Thụ Thần bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, Tiểu Viên có chút bất lực. Diệp Thụ Thần âm ỉ nói: “Cũng đúng, dù sao thì bây giờ cậu ấy cũng chỉ có một mình, chẳng ai lo, chỉ còn lại một mình tôi đến chăm sóc cậu ấy thôi, nhưng dạo gần đây tôi có chút việc bận. Thôi vậy, tôi cũng chỉ tiện đường qua hỏi han vậy thôi.”

Anh quay người bước đi, Tiểu Viên gọi với theo: “Anh ấy bị bệnh gì vậy?”

Diệp Thụ Thần gãi gãi đầu: “Chắc cũng chẳng phải bệnh nan y gì, chẳng ăn uống gì, cũng chẳng buồn gọi y tá đến. Cậu ấy nói, từ nhỏ ốm đau chẳng có ai lo cũng quen rồi, qua vài ngày tự khắc sẽ khỏi. Thôi, tôi đi nhé!”

Diệp Thụ Thần cố nhin cười bước ra khỏi bệnh viện, rồi phá lên cười. Chẳng buồn để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, vừa cười vừa rút điện thoại ra: “Ê, người anh em, chẳng phải bảo cậu hẹn cô em Tiểu Chu đi chơi sao?”

“Bận lắm, không có thời gian.”

“Ai không có thời gian?”

“Tớ thì bận có bệnh, cô ấy thì trực ca đêm suốt, ai chẳng không có thời gian.”

“Cậu ốm mà cô ấy không đến thăm nom gì sao?”

Thang Hi Hàn không cần nhìn cũng biết bộ dạng đang cười ngặt nghẽo của Diệp Thụ Thần.

“Tặng cậu một hộp quà Vượng Vượng lớn nhé, thấy sao?”

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Khổ Nhục Kế

Diệp Thụ Thần bước nhanh quá, Tiểu Viên không kịp gọi theo, loáng cái đã không nhìn thấy bóng anh ta đâu. Ngày hôm đó, tâm trí Tiểu Viên cũng bay biến đi đâu mất.

Tới giờ ăn trưa, cô phục vụ nhìn Tiểu Viên, cười: “Hôm nay chỉ ăn một món này thôi à?”

Tiểu Viên cúi mặt, nhìn thấy cô gọi tới năm quả trứng muối, cô xấu hổ cúi mặt bước đi. Thế là trong đĩa cơm, ngoại trừ cơm, còn lại chòm cao cao như một quả núi nhỏ là năm quả trứng muối.

Mục Mục ngồi đối diện với năm quả trứng muối, cười rồi chỉ đĩa cơm của Tiểu Viên nói: “Cái diễn đàn ấy có chủ đề nào nói trứng muối có thể giảm béo à?”

Tiểu Viên vui đầu đếm trứng, hồ hững nói: “Chẳng phải cậu nói sáng nay lúc tớ đi làm mẹ mình mang trứng và bánh bao đến sao? Có muốn ăn không? Nếu muốn ăn thì khóa miệng lại, đừng có mà đá xoáy tớ, nghe rõ chưa?”

Mục Mục ngậm miệng: “Được rồi, được rồi, đây là mình nể mặt bát canh gà mái hằm của mẹ chúng mình đấy nhé. Phải rồi, mẹ bảo cậu gọi điện về nhà đấy.”

Tiểu Viên gọi điện thoại, Mục Mục cười cười rồi gấp lấy một quả một quả trứng muối trong đĩa cơm của bạn, miệng thì thầm: “Tớ sợ cậu ăn không hết!”

Tiểu Viên vừa nghe điện thoại của mẹ, vừa nghiêng răng ken két, giờ nằm đấm với Mực Mực, thì thầm: “Đồ tham ăn!”

Tiểu Viên vừa dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Mực Mực, vừa ậm ừ vâng dạ đối phó với mẹ.

“Chu Tiểu Viên, mẹ nói chuyện với con, nghe thấy không, sao cứ ậm ừ thế?”

“A, gì ạ? Mẹ bảo gì ạ?” Lúc này Tiểu Viên mới tập trung.

“Mẹ bảo bao giờ có thời gian thì mang canh gà với bánh bao đến cho Quân Quân.”

“Không cần đâu, mẹ là mẹ con chứ đâu phải mẹ anh ấy.”

“Cái gì mà không cần, nó là con nuôi của mẹ, mẹ bảo cần là cần. Nó không còn mẹ, sao con chẳng thông cảm gì với nó vậy?”

Tiểu Viên ngược nhìn trời, không có mẹ ư? Anh ta còn khốn khổ hơn cô gấp mấy lần ấy chứ. Top những người đàn ông hấp dẫn, tuy có thiếu một bà mẹ ruột, nhưng lũ con gái sau lưng anh ta thì có cả đống, anh ta đâu có khổ sở gì.

“Vâng, con biết rồi, lúc nào con rảnh hẵng hay.” Tiểu Viên hờ hững đáp. Cô phải nghe điện thoại nên chẳng thể nào ăn được, Mực Mực chỉ vào mấy quả trứng còn lại trong đĩa cô. Tiểu Viên lầm bầm: “Biến.”

Mẹ Tiểu Viên như chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Mấy ngày nay Quân Quân có liên lạc gì với con không?”

Tiểu Viên cảnh giác hỏi: “Ý mẹ là sao?”

“Ừ, kể ra hai đứa mày cũng hợp nhau gồm đấy, bây giờ nó làm giám đốc

rồi đúng không?”

“Mẹ đâu có nghĩ gì, mẹ bảo là tuổi con và Quân Quân cũng sà sà nhau, chắc cũng dễ ăn nói, bảo nó xem có đứa nhân viên nào phù hợp không thì giới thiệu cho con.”

Tiểu Viên đỏ bừng mặt. Hóa ra người nghĩ linh tinh lại là chính cô.

“Thế con nghĩ mẹ nghĩ gì? Con và Quân Quân à?”

Tiểu Viên chẳng biết nói gì.

“Mẹ mà là Quân Quân thì cũng chẳng thêm để ý đến con. Con yên tâm, mẹ cũng chẳng tư tưởng gì đâu, cũng không cần phải áp lực quá.” Mẹ Tiểu Viên an ủi con gái một cách vô cùng hào hiệp mà chẳng hề biết trái tim Tiểu Viên như bị bà ném vào trong chiếc máy nghiền giấy, giờ thì đã bị nghiền thành hàng trăm nghìn mảnh rồi.

Cúp máy, Tiểu Viên dùng dùng tức giận, đẩy đĩa cơm ra: “Cậu ăn hết đi.”

“Sao thế?” Mục Mục ngẩn tò te.

“Không thích.” Ai mà thích, ai mà ăn cho nổi, cùng lúc bị đứa bạn thân và mẹ ruột nói không sánh được với người ta, thì ai mà còn ăn ngon được?

Sau khi tan làm, Mục Mục kéo Tiểu Viên ra ngoài ăn sủi cỏ, lúc thanh toán tiền, nhân viên phục vụ chợt cười tươi rói, nói: “Đã có người trả tiền cho hai vị rồi ạ.”

Mục Mục và Tiểu Viên bốn mắt nhìn nhau.

“Tên gốc nào thế?”

“Không biết, chắc là tớ chẳng quen tên gốc nào lại tốt bụng vậy.”

Trong lúc hai người đang tranh luận, chợt Tiểu Viên trông thấy Lý Phổ đang đi tới: “Này, có khi tớ biết thật, nhưng mà là một bệnh nhân tớ gặp lúc trực ca, cũng chẳng thân thiết gì.”

“Chào cô, Chu tiểu thư. Còn đây là...?”

Mục Mục cười nói: “Chào anh, chào anh, cứ gọi tôi là Mục Mục.” Ánh mắt ném về phía Tiểu Viên: “Này, cái tên người sao Hỏa này nói tiếng sao Hỏa à? Quê chết đi được, lại còn tiểu thư chứ!”

Tiểu Viên cũng chẳng biết làm thế nào: “A, chào anh, trùng hợp thật, lại gặp anh rồi. Xin lỗi, tôi có điện thoại chút.” Trong lúc Tiểu Viên nghe điện thoại, Mục Mục nhìn khắp Lý Phổ một lượt, càng nhìn càng thấy anh chàng này chẳng ra sao. Ngoảnh ra nhìn Tiểu Viên, thấy sắc mặt cô biến đổi hết trạng thái này sang trạng thái khác. Cứ như là rơi tự do từ độ cao mười nghìn mét xuống vậy.

Ngắt máy, cô ngẩn người mất ba giây. Mục Mục nghĩ bụng, không biết làm sao thế nhỉ? Chưa kịp hỏi han gì, Tiểu Viên đã đứng phắt dậy, Lý Phổ và Mục Mục phải cùng lúc đỡ lấy chiếc bàn suýt thì bị Tiểu Viên xô đổ. Hai người vẫn chưa kịp phản ứng gì đã nghe cô nói xin lỗi phải đi trước, rồi sau đó bóng cô vụt biến mất trong tầm nhìn của hai người. Lý Phổ và Mục Mục cùng đỡ chiếc bàn, mặt đối mặt, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đó là cú điện thoại của Diệp Thụ Thần. Diệp đại soái hồi hỏ nói trong điện thoại: “Cho hỏi một chút, cấp cứu người bị hôn mê thì nên hô hấp nhân tạo hay ép ngực vậy? À còn nữa, cụ thể là có những bước gì?”

Câu nói này khiến cho Tiểu Viên vội vã đến nhà Thang Hi Hàn. Khi đến nơi, cô tức phát khóc.

Bởi vì người ra mở cửa cho cô chính là Thang Hi Hàn! Đã thế, ngoài sắc

mặt không được tốt cho lắm thì chẳng có bệnh gì nặng cả! Tiểu Viên nghĩ bụng, thề rằng sẽ không tha cho anh ta. Thang Hi Hàn mở cửa, nhìn thấy Tiểu Viên, theo bản năng liền ngăn ra một giây, anh không hề nghĩ cô sẽ đến vào giờ này, vì theo cách nói của ai đó thì giờ này đang phải chuẩn bị đi làm rồi. Vì thế, phản ứng đầu tiên của Thang Hi Hàn là hỏi: “Còn có thời gian đến cơ à? Cô không phải đi làm nữa à? Có cần lát nữa tôi đưa đi không?”

Trong đầu Tiểu Viên chẳng nghĩ ngợi được gì, nói luôn: “Hả? Bây giờ không đi làm, tôi làm ca sáng, tan làm từ lâu rồi.”

Lời nói của cô như những cột pháo hoa rực rỡ bay vút vào bầu trời đêm, vút một tiếng, nổ bùm, sau vài giây rực rỡ thì không thể nào thu lại được. Mặt Thang Hi Hàn sầm lại, như anh em của Trương Phi, tối đen!

Lúc này Tiểu Viên mới nhớ ra mình nói với người ta là phải làm ca đêm, bây giờ lại bảo làm ca ngày, chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này sao? Hối hận quá, đã định làm người tốt đến thăm bệnh, ai ngờ chưa bước vào đến cửa đã bị một câu nói của mình chặn đứng lại. Lẽo đẽo theo sau Thang Hi Hàn, cô nghĩ ngợi một hồi rồi bổ sung: “Ờ, tôi đổi ca cho người khác để đến thăm anh.”

Thang Hi Hàn nhìn cô: “Tôi có phải là lợn đầu mà không nhận ra cô đang nói dối?”

Tiểu Viên ưỡn thẳng ngực, nói dối thì nói dối, anh làm gì được tôi nào, chẳng nào thì cũng chẳng thềm để ý đến anh, sao nào? Mặt cô cũng sầm lại: “Người anh em của anh nói anh bệnh đến mức không lết ra được đến cửa, phải hô hấp nhân tạo, tôi lo lắng nên mới đến đây thăm anh. Nhưng tôi thấy anh vẫn khỏe re, nếu đã vậy tôi về đây.”

Cô chưa kịp quay người, cánh tay đã bị kéo lại. Hạ thấp giọng, anh nói: “Cô lo lắng sao?”

Vừa mới chạy hốt hải đến đây, trên mặt vẫn còn lấm tấm mồ hôi, mặt đỏ gay, lại thêm câu hỏi ầm áp của anh, cô càng cảm thấy nóng hơn. Nhìn Tiểu Viên như chiếc bánh bao vừa ra lò, nóng hôi hổi.

Thang Hi Hàn nhìn về ngưỡng ngừng của cô, cảm thấy bản thân mình như vừa vào lò vi sóng quay một vòng rồi bước ra, từ đầu đến chân đều nóng bừng bừng. Trong lòng thấy vui, nhẹ nhàng kéo Tiểu Viên, lông mày nhíu lên, nói: “Dạ dày tôi đau, dìu tôi vào nhà được không?”

“Dạ dày đau chứ chân có đau đâu mà phải dìu?”

“Ban nãy vội ra mở cửa nên chân bị trật.”

Hồi còn nhỏ rõ ràng là cao xấp xỉ bằng nhau, sao giờ anh cao hơn cô tới gần hai cái đầu vậy? Cái sinh vật to lớn thế này bám víu vào cô, khiến cô chỉ có thể ịch bước đi. Đặt anh xuống sofa, Tiểu Viên chợt nhớ ra một vấn đề rất quan trọng: “Này, có thật là anh không đi được không đấy? Thế thì phải tới bệnh viện khám xem sao.”

“Ăn uống nhiều hơn một chút, rồi nghỉ ngơi một lúc chắc là không sao đâu.” Anh khẽ trả lời.

“Tối thì anh ăn gì?” Tiểu Viên kinh ngạc nhìn chiếc tủ lạnh trống không, hỏi.

Thang Hi Hàn nằm trên sofa, lắc đầu một cách mệt mỏi.

“Thế còn bữa trưa, bữa sáng thì sao? Trong nhà không có gì ăn thì gọi đồ ăn bên ngoài chứ?” Cái con người này là loài động vật gì thế không biết? Tiểu Viên đảo mắt quanh phòng khách, chỉ thấy từng chồng từng chồng toàn là tài liệu, nhưng đến một cốc nước cũng chẳng có. Trong nhà chỉ có một mình, chẳng lẽ không muốn sống nữa chắc?

Thang Hi Hàn nhìn bộ dạng lo lắng của cô, trong lòng cảm thấy rất vui.

Tiểu Viên bước về phía nhà bếp: “Sao chẳng có thứ gì ăn được thế này? Lúc ông anh ở đây chẳng phải có cô phục vụ sao? Rốt cuộc nhà anh còn thứ gì ăn được không? Tôi làm cho anh ăn.”

Thang Hi Hàn chỉ về phía tủ bếp: “Ừ, hình như trong cái tủ đó có mì tôm thì phải.”

Tiểu Viên lấy ra mấy gói mì, thở dài: “Ăn trước đã rồi tới bệnh viện sau.”

“Anh bị đau dạ dày từ khi nào vậy? Tôi nhớ hồi bé anh ăn tốt lắm mà?” Tiểu Viên do không quen vị trí của đồ đạc nên bước tới bước lui trong phòng bếp, Thang Hi Hàn đứng bên cạnh thỉnh thoảng phụ giúp một tay.

“Hồi học ở nước ngoài, tôi cũng không chú ý ăn uống mấy.”

“Ừ, rất nhiều người do ăn uống không khoa học nên mới dẫn tới đau dạ dày. Ăn uống đúng giờ rất quan trọng đấy, biết chưa?”

Không thấy Thang Hi Hàn nói gì, Tiểu Viên nghĩ rằng anh đang rất đau, liền an ủi: “Lát nữa ăn xong rồi tới bệnh viện. Mì cũng sắp được rồi, anh ăn đi đã. Mẹ tôi có chuẩn bị cho anh một ít canh gà và bánh bao bảo tôi mang đến cho anh, nhưng vì vội quá nên tôi quên mất. Tí nữa tới bệnh viện, tiện đường tôi đưa anh cầm về luôn. Gà mái tơ xịn đấy, toàn là tự nuôi, bổ lắm.”

Thang Hi Hàn im lặng, nghe tiếng Tiểu Viên liên thoảng, đứng trong bếp bận tới bận lui, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp và yên tâm lạ thường. Cảm giác kỳ lạ này hình như đã lâu lắm rồi anh mới cảm nhận được.

“Xong rồi, anh ăn đi.” Cô đặt bát mì tới trước mặt anh, khoanh tay trước ngực, nói. “Anh ăn thử xem có ngon không.”

Anh ăn được vài miếng, lông mày nhướn lên, nhìn cô một cách kinh ngạc: “Quả là không nhận ra đấy, món cô nấu cũng không đến nỗi khó ăn nhỉ!”

“Ăn uống no nê rồi, bây giờ chúng ta khởi giá được chưa thưa Hoàng thượng?” Rửa bát xong, Tiểu Viên bước ra.

“Ừ, tôi cũng khỏe hơn chút rồi, chỉ có chân là bị sái nên hơi đau, đi lại vẫn khó khăn.” Vẻ khổ sở sâu nảo của anh có vẻ là thật.

“Thế phải làm sao?”

“Để tôi tự xoa bóp một chút là được. A!”

“Sao thế?”

“Tôi hơi mạnh tay.”

“Sao anh lại ngổ thế cơ chứ, tự mình xoa mà còn mạnh tay!”

Tiểu Viên lườm Thang Hi Hàn một cách khinh bỉ: “Nhìn đây này.”

Người bị khinh bỉ rầm rập nghe theo, duỗi thẳng chân ra cho cô xoa bóp.

Vài phút sau, Tiểu Viên chợt nhớ ra mình dù sao cũng là một y tá, rồi tự mình cảm thấy khinh bỉ bản thân một cách sâu sắc. Chẳng phải là trên đời có một loại xe gọi là xe cấp cứu sao? Không biết sao? Sao mình phải xoa bóp chân cho anh ta chứ? Ngốc quá! Mày đâu phải là Hạ Vũ Hà, sao phải đi phục vụ Hoàng thượng chứ? Bảo xoa bóp là xoa bóp. Chu Tiểu Viên, mày ngu đến mức lợn cũng phải thông cảm rồi đấy!

Tiểu Viên dần tỉnh ngộ, vỗ mạnh vào người Thang Hi Hàn, nói: “Đứng dậy, ra cửa, đi khám bệnh.”

Thang Hi Hàn đang mơ màng tận hưởng cảm giác gia đình ấm áp, được

người khác quan tâm: “Sao nhanh thế đã thôi rồi à? Tôi vẫn còn cảm thấy hơi...”

“Không đi được chứ gì?”

Cô nhìn anh ngờ vực.

Tiểu Viên nói: “Nếu không đi được thì gọi 120.”

!!! “Thôi tôi đỡ rồi, đi nào.”

Nhân viên trực ban quen Tiểu Viên, ánh mắt tinh nghịch hết nhìn Tiểu Viên lại đảo qua bên Thang Hi Hàn.

“Sinh hoạt không điều độ rất dễ sinh ra bệnh mãn tính, người trẻ tuổi cần phải chú ý. Không có ai nấu cơm cho à?” Chị bác sĩ đưa mắt nhìn Tiểu Viên.

Thang Hi Hàn biện hộ: “Có, có ạ. Tối nay cô ấy có nấu mì tôm cho em.”

Này này, anh không nói gì thì sẽ chết sao? Tiểu Viên thầm nghĩ, câu nói này rất dễ gây hiểu nhầm, hiểu nhầm nghiêm trọng đấy!

“Ừ”, chị bác sĩ càng cười lớn. “Lẽ nào tài nghệ của Tiểu Viên không tốt, nấu không ngon sao?”

Thang Hi Hàn lau mồ hôi, cái chị này, chị nói chuyện tài quá nhỉ! Anh nhìn Tiểu Viên, ánh mắt ra hiệu, hỏi xem anh có nên trả lời hay không? Tiểu Viên tức tối đau khổ, bây giờ anh mà trả lời thì càng mất mặt, mất mặt, hiểu không hả?

“Nếu cậu rồi thì đến nhà ăn bệnh viện chúng tôi mà ăn, ở đây tôi quen, người nhà tôi làm việc ở đây, để tôi nói với họ giúp cho.”

“Không cần, không cần đâu ạ.” Tiểu Viên vội vã nói.

“Cũng ngon lắm ạ.” Thang Hi Hàn nói đỡ theo.

Chị bác sĩ tiếp lời: “Ngon mà ăn vào lại đau bụng thế à?”

“Không phải, không phải, cũng gần đây mới ăn thôi, về sau chắc là sẽ không bị đau nữa đâu ạ.” Thang Hi Hàn thở dài, phản biện bảo vệ luận án cũng không đến nỗi mất nhiều công sức thế này. Phụ nữ tri thức Trung Quốc đúng là không phải tầm thường.

Tiểu Viên kéo tay anh, vội vàng cảm ơn rồi nhanh chóng bước đi. Có một lúc thế mà anh nói nhăng nói cuội cũng đã đủ nhiều rồi.

Ăn uống no nê, bệnh cũng đã khảm xong. Tiểu Viên cảm thấy bản thân cũng tích đủ công đức rồi.

Cử chỉ khó chịu, thái độ không hài lòng, lúc nào cũng giữ khoảng cách trên một mét với mình, Thang Hi Hàn cảm thấy sắp không chịu đựng nổi nữa. Rõ ràng là sau ngày hôm đấy về nhà mọi chuyện vẫn ổn, sao bỗng nhiên coi anh như thứ đồ nguy hiểm, hiện vật cấm sờ vậy? Thở sâu, bình tĩnh! Thang Hi Hàn cảm thấy có chút hối hận, rõ ràng là không nên tỏ ra coi thường người khác như thế. Diệp Thụ Thần có bày cho anh vài kế sách để đối phó, nhưng anh chẳng thèm quan tâm, xem ra lúc này, đúng là càng đọc nhiều càng thấy mình đọc ít.

Thang Hi Hàn do không biết tình hình của địch ra sao nên lòng dạ rối bời, bỗng Tiểu Viên lên tiếng: “Này, tôi không tiễn anh nữa nhé! Nhớ uống thuốc và ăn cơm đúng giờ, chú ý nghỉ ngơi, chắc sẽ không sao đâu. Ủm, tôi về trước nhé, có gì liên lạc sau.”

“Viên Viên!”

“Dạ?” Cô ngẩng lên nhìn anh. Lẽ nào có vài điều chú ý thế mà anh cũng không nhớ nổi, phải để tôi ghi ra giấy rồi đưa cho mấy hồng nhan tri kỷ của

anh?

“Cô không có gì muốn nói với tôi nữa sao?”

“À, phải rồi, mẹ tôi bảo khi nào rồi tới nhà chơi.”

“Chu Tiểu Viên!” Thang Hi Hàn cảm thấy sự hiểu nhầm ngày càng lớn, anh chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cách đối xử không công bằng này đáng lẽ không phải dành cho anh chứ? Anh bực mình rồi đấy.

Đi thẳng vào vấn đề, anh hắng giọng, lên tiếng ra vẻ dò hỏi: “Mấy ngày nay cô cố tình không nghe điện thoại à?”

Tiểu Viên ngẩn ra, nước mắt chỉ chực tuôn ra, nghĩ bụng sao con người này lại lợi hại đến vậy, suốt cả buổi tối chẳng nói gì, hóa ra là biết cả rồi. Vài tiếng cười ngượng nghịu phát ra: “Không có gì đâu, chỉ là công việc bận rộn thôi.”

Trả lời xong cô mới nghĩ chẳng khác nào mình đã thừa nhận rồi.

Thang Hi Hàn tức tối, gằn giọng nói: “Chu Tiểu Viên! Cô trốn tôi có phải không?”

“Hả?” Tiểu Viên ngớ ra, sao lại nổi nóng rồi. Mỗi lần Thang Hi Hàn lớn tiếng là Tiểu Viên lại run bắn lên. Lần này cũng vậy, ngớ ra một lúc vẫn chưa biết nên trả lời ra sao.

Thang Hi Hàn cố gắng giữ bình tĩnh: “Tại sao lại tránh mặt tôi?”

Tiểu Viên nghĩ một lúc lâu nhưng cũng chẳng biết nên nói gì. Nói là tôi biết anh có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, là tôi đã nhìn thấy những hồng nhan của anh, ai ai cũng rất xinh đẹp, là đứa bạn thân và mẹ tôi đều nói rằng tôi không xứng với anh, chỉ có thể làm bạn bình thường, nhưng tôi lại không chỉ

muốn làm bạn bình thường với anh, nhìn thấy mà không ăn được, không có hứng nên không thèm để ý đến anh nữa... Nói thế à? Nói như thế có được không?

Thang Hi Hàn nhìn cô ấp úng mãi không nói được gì, cuối cùng không nhin được, anh lại nói: “Cô nói đi chứ?”

Chu Tiểu Viên cúi xuống, chân di di trên đấy, vừa di chân vừa nghĩ xem nên nói gì, bỗng nghe thấy giọng nói của anh thì giật bắn người. Chu Tiểu Viên sợ Thang Hi Hàn thật, nhưng cô không sợ Mã Quân Quân, không nhìn anh, anh lại trở về là Mã Quân Quân.

Thế là Tiểu Viên cũng nhắm mắt lại, gào lên: “Anh quát cái gì mà quát? Cứ kêu như con lừa vậy, ngứa miệng thì tìm bờ tường nào đấy mà hét!”

Tiểu Viên mắng xong, chẳng nghe thấy anh nói gì nữa. Một lúc lâu sau cũng không thấy nói gì.

Đúng là tò mò hại chết mèo! Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn Thang Hi Hàn. Ánh mắt hai người im lặng nhìn nhau hơn một phút trong cái gió lạnh căm căm. Tiểu Viên chợt cảm thấy mình sai rồi. Ánh mắt anh chứa đầy sự thất vọng, anh chỉ nhìn cô không nói, làm cho Tiểu Viên cảm thấy mình như một tên tội đồ hết sức đáng khinh bỉ. Ánh mắt đó, đáng lẽ ra Tiểu Viên nên sớm biết rằng, hồi năm tuổi, khi đứng trước cửa nhà cô thì anh đã có thể dung ánh mắt này vô cùng thành thực rồi.

Mãi một lúc lâu sau, xe đến rồi lại đi. Thang Hi Hàn cứ nhìn cô như vậy, không nói gì cũng chẳng bước đi. Tiểu Viên cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, anh nhìn cô với mắt mắt của những người đang khiển trách “bè lũ bốn tên” [1]. Khóe miệng Tiểu Viên càng lúc càng méo đi, dần dần chuyển sang hình trăng khuyết, nước mắt chực trào ra...

[1] Bè lũ bốn tên (hay còn gọi là Tứ nhân bang): là cụm từ để chỉ một nhóm lãnh đạo Đảng Cộng sản Trung Quốc bị nhà cầm quyền nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa cho là cấu kết với nhau lạm quyền và để sát hại những đảng viên không theo phe cánh từ Đại hội X Đảng Cộng sản Trung Quốc, nhưng sau đó đã bị bắt và xét xử năm 1976, sau khi Mao Trạch Đông mất. “Bè lũ bốn tên” bao gồm: Giang Thanh, Trương Xuân Kiều, Diêu Văn Nguyên và Vương Hồn Văn.

Thang Hi Hàn đưa ra mệnh lệnh: “Chu Tiểu Viên! Không được làm vậy!”

Khóe miệng Chu Tiểu Viên hơi méo đi.

“Chu Tiểu Viên, không được làm thế, nghe thấy chưa hả?”

Khóe miệng Tiểu Viên cuối cùng cũng trở lại bình thường. Thang Hi Hàn cũng cố gắng dùng giọng bình thường nói với cô: “Tôi không lớn tiếng nữa, không cáu gắt với cô nữa, cô cứ nghĩ đi, nghĩ xong thì trả lời tôi, tôi đợi.”

Tiểu Viên khó khăn lắm mới nói thành câu: “Anh đáng sợ quá, lúc nào cũng chỉ nói tôi, lại còn lớn tiếng! Cứ cho là hồi bé tôi bắt nạt anh đi nữa thì bây giờ anh cũng không được bắt nạt tôi. Vả lại, ừm, tôi đâu phải là bạn gái anh, sao tôi lại phải nghe điện thoại của anh chứ?”

Tiểu Viên lấy hết sức bình sinh nói một tràng, rồi lén liếc nhìn Thang Hi Hàn. Anh chàng chẳng hề tỏ ra không vui, vẻ thất vọng cũng theo đó mà biến mất, khuôn mặt bừng sáng rạng ngời.

Tiểu Viên lại cảm thấy thất vọng. Anh chẳng tỏ ra có chút gì gọi là bị tổn thương hay thất vọng, vẻ mặt còn rất tự đắc. Điều đó lại khiến Tiểu Viên cảm thấy buồn bã, chính vì buồn bã, đầu Tiểu Viên càng lúc càng cúi thấp, cảm giác như sắp chạm vào mấy cái nút áo. Chợt cô nghe thấy tiếng hắng giọng của Thang Hi Hàn: “Chu Tiểu Viên, em có thể làm bạn gái anh không?”

Cái mũi vẫn chưa chạm tới mấy chiếc cúc áo thì ngay lập tức như bị rụng xuống luôn.

“Hả?” Tiểu Viên ngơ ngác nhìn Thang Hi Hàn.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Ánh mắt long lanh như đại dương mênh mông dưới bầu trời đêm, lấp lánh như những vì tinh tú: “Em trả lời câu hỏi của anh đi, trả lời xong thì câu hỏi của em cũng sẽ có câu trả lời, đúng không?”

“Anh không trách em hồi nhỏ bắt nạt anh? Không giận em à?”

“Sao em ngốc vậy! Không sao đâu, khi em bắt anh phải lấy hết nhân thịt ra cho em, em có bao giờ nghĩ anh thích ăn gì không?” Thang Hi Hàn lắc lắc đầu vẻ bất lực, khẽ cười, khóe mắt ánh lên vẻ tinh nghịch.

“Là sao cơ ạ?”

“Ý anh là, anh không cảm thấy đó là em bắt nạt anh, anh không thích ăn nhân còn em lại thích ăn, vì thế anh rất sung sướng và dồn hết cho em ăn.”

“Hả?”

“Chu Tiểu Viên, nếu em làm bạn gái anh, thì đừng nói “hả” ngốc nghếch vậy được không? Đừng có há miệng lớn như vậy có được không?”

Thang Hi Hàn nhìn bộ dạng như thất thần của Chu Tiểu Viên, bất chợt hai hàng lông mày lại nhếch lên.

“Nếu anh muốn em là bạn gái anh, thì anh đừng có lúc nào cũng mắng em ngốc nghếch thế được không?” Bản năng của Chu Tiểu Viên bắt cô phải phản kháng lại.

Thang Hi Hàn cười: “Anh không mắng em là ngốc nữa, em có đồng ý làm

bạn gái anh không?”

Khuôn mặt Tiểu Viên đỏ bừng, sau một hồi suy nghĩ, cô lớn tiếng trả lời: “Không thềm!”

“Em...!” Thang Hi Hàn cảm thấy mình sắp không chịu nổi rồi, cắn môi đến trắng nhợt ra, cố gắng kiềm chế không mắng cô là đồ ngốc, ngoại trừ rằng không đau, dường như toàn thân đã bị cô làm cho đau đớn. Cố gắng lấy lại tinh thần, anh nhìn cô im lặng: “Nếu em không muốn thì thôi vậy.”

Thang Hi Hàn quay người định bước đi, động tác của anh quá nhanh, không để cho Tiểu Viên kịp nghĩ ngợi. Là một người đã xem rất nhiều phim bộ Đài Loan, Hàn Quốc, lại còn là một cô nàng đã từng đọc rất nhiều truyện ngôn tình, lúc này, Tiểu Viên chẳng kịp nghĩ gì cả, vươn tay níu lấy anh. Bởi trong phim truyền hình diễn viên đều làm như vậy, trong truyện cũng đều viết như vậy. Mình đang làm cái gì thế này? Tay nhanh hơn não, Tiểu Viên khẽ than lên một tiếng.

Thang Hi Hàn nói với giọng có vẻ uy hiếp: “Chu Tiểu Viên, anh hỏi một lần nữa, em có muốn làm bạn gái anh không? Nếu không thì bỏ cái móng heo của em ra.”

“Anh đáng sợ thật đấy, lại còn nói móng tay em là móng heo? Không thềm không thềm không thềm! Em bỏ ra rồi đấy, anh muốn thế nào? Anh đi đi còn đợi gì nữa. Em đảm bảo không kéo anh lại, em mà kéo thì em đi đầu xuống đất.”

“Muộn rồi, Chu Tiểu Viên. Em vừa mới kéo tay anh lại, vì vậy, bây giờ em đã là bạn gái của anh rồi.”

“Anh... Sao anh có thể như thế được? Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà em lại là bạn gái anh chứ?”

“Dựa vào việc ngày bé em đã từng quấy rối anh. Anh hỏi em, có phải hồi bé em đã từng nói anh là người của em không?”

Tiểu Viên ngẫm nghĩ, hình như là có. “Nhưng lúc đó chẳng phải anh bị thằng béo ở nhà sau đè trên đất, suýt nữa thì bị nhét bùn vào miệng sao? Chỉ có em mới được bắt nạt anh, đương nhiên em không để người khác bắt nạt người của em rồi, vì thế em mới nói vậy. Đấy sao có thể gọi là quấy rối?”

“Đây rõ ràng không phải là quấy rối, đây là bày tỏ thái độ. Quấy rối là việc em thơm anh kia.”

“Em thơm anh lúc nào?”

“Mỗi lần ăn bánh bao xong, em đều nói sao anh lại ăn sạch sẽ, trên miệng chẳng dính chút mỡ nào là gì?”

Trời đất đang gào thét, sông Hoàng Hà đang cuộn cuộn chảy! Tiểu Viên mơ màng nhớ lại. Trong ký ức mờ ảo, cô bé Tiểu Viên sau khi đã ăn bánh bao no nê, nhìn Mã Quân Quân rất không hài lòng, cong môi lên nói: “Sao cậu ăn sạch sẽ thế, trên miệng chẳng có chút mỡ nào? Lần trước mẹ tớ nói, cùng nhau ăn mà cậu ăn sạch sẽ hơn tớ. Lại đây, để tớ bôi lên một ít mỡ.”

Thì ra là thế, cô kéo Mã Quân Quân lại, rồi bôi bôi lên miệng cậu. Đây là thơm sao? Đây cũng gọi là thơm sao?

“Không hiểu thì thôi, đừng nghĩ nữa. Anh lừa em làm gì? Đã xấu thế lại còn cau mày cái gì mà cau mày?” Thang Hi Hàn nhẹ nhàng dùng tay di di vào hai hàng lông mày của Tiểu Viên: “Lớn rồi, sao em lại thành ra thế này cơ chứ? Cô bé ngày trước đứng sau ống khói ô tô còn cười toe toét được, một lát cà chua rán cũng có thể nhắm nháp cả ngày bây giờ đâu rồi? Sao bây giờ em lại trở nên khó chịu như vậy?”

Thật à? Cô của ngày trước như vậy sao? Cô chẳng nhớ gì cả. Hóa ra vẫn

có người từng chút, từng chút giúp cô ghi nhớ những điều mà cô đã quên. Chuyển xe cuối cùng chắc hẳn đã đi rồi, đã rất lâu chẳng có chiếc xe nào chạy qua bên xe nơi anh và cô đang đứng. Trên con phố vắng lặng không bóng người, chỉ có tiếng gió thổi ù ù, mỗi nhịp thở đều mang theo một làn hơi mờ ảo. Đây có phải là một khung cảnh rất lãng mạn không? Tiểu Viên nghĩ bụng, chắc là không phải, thế nhưng sao cô lại cảm thấy ngọt ngào và lãng mạn đến thế? Tại sao sự lãng mạn của cô lại bị anh nói là khó chịu chứ?

“Trời lạnh quá, lại còn không mang theo găng tay, em xem, tai đỏ ửng lên rồi này, tay cũng đỏ nữa, sắp cứng đờ hết rồi! Em đã nghĩ xong chưa vậy?”

Đây có phải là dịu dàng không? Tiểu Viên hơi ngẩn ra, ánh mắt mơ màng, cô lắc đầu.

“Thôi được rồi, anh không mắng em nữa. Dung lượng bộ não em như vậy, để nghĩ được thông suốt chắc cũng không dễ dàng gì. Em cứ nghĩ đi, anh đợi. Đứng dịch ra đây, tay sắp đông cứng lại rồi, cho vào túi áo anh này, em muốn biến thành Đô-rê-môn à? Để anh xoa tai cho, có thấy ấm hơn không? Mà không được, thế này thì anh nói em nghe sao được? Nhưng mà không nghe thấy cũng không sao, vì anh có nói cũng bằng không nói, em nghe đâu có hiểu.”

Tay Tiểu Viên ấm dần lên, tai cũng ấm dần lên, trái tim càng cảm thấy ấm áp. Khung cảnh trong mơ như thế này có thể nào có một bầu trời đầy pháo hoa, hay trước một đại dương mênh mông, hay ít nhất cũng vây quanh là toàn hoa tươi không nhỉ? Lúc này những thứ ấy chẳng hề có, nhưng Tiểu Viên lại có một cảm giác vô cùng ấm áp.

Tiểu Viên cúi mặt, không dám nhìn anh. Một ngọn lửa nhỏ đang cháy bập bùng, tai cô chợt nóng ran.

“Anh chỉ hy vọng chúng ta một lần nữa tìm hiểu nhau một cách nghiêm

túc, bắt đầu một mối quan hệ nghiêm túc thử xem sao, có được không?”
Giọng anh bay bay trên đỉnh đầu cô.

Sao những lúc anh dịu dàng lại có sức hút ghê gớm đến vậy? Tiểu Viên gật đầu, chẳng kịp suy nghĩ gì, trả lời như bị thôi miên: “Vâng.”

Một tiếng “vâng” rơi tõm vào không gian. Hai người im lặng nhìn nhau, không gian quanh đây dường như cũng trở nên ngọt ngào đến kỳ lạ.

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Những Chuyện Các Đôi Yêu Nhau Nên Làm

Chuyến xe cuối cùng cũng hết rồi, phải đi bộ về sao? Tiểu Viên nghĩ bụng. Còn Thang Hi Hàn dường như không để ý đến chuyện đó. Một người rất thông minh, sao cũng trở nên ngốc nghếch như vậy chứ? Tiểu Viên dùng ngón tay chọc chọc vào anh: “Bây giờ chúng ta làm gì?”

Làm gì? Thang Hi Hàn cảm thấy câu hỏi này thật thú vị, khiến cho cái ý “đi về nhà thế nào” của Tiểu Viên hoàn toàn bị chệch hướng.

Dù sao đã trở thành người yêu rồi, cũng nên làm vài chuyện mà những người yêu nhau hay làm xem sao. Thực ra, anh cũng đã muốn từ rất lâu rồi...

Anh từ từ tiến lại gần, nhẹ nhàng ghé vào tai cô thì thầm: “Em nhắm mắt lại đi.”

“Anh muốn làm gì?”

Từng chút một, anh tiến sát lại gần, thực ra thì ngay sau khi hỏi xong cô đã hiểu ý anh là gì. Trong lòng nóng bừng như có lửa đốt. Lười lười lại không nói được gì, ngón tay cũng run lên căng thẳng.

Chưa bao giờ ăn thịt heo thì cũng từng nhìn thấy heo chạy. Tiểu Viên nghĩ bụng, nếu bây giờ mình là một con heo, mình có nên chạy không?

Tiểu Viên ngó người, mắt mở to hết mức có thể. Thực ra là cũng có chút ý định muốn chạy, nhưng lại chẳng biết chạy đi đâu. Anh mỉm cười ghé sát lại, dùng đôi môi mềm mại, ấm áp hôn lên bờ mi cô.

Tiểu Viên như biến thành một con ếch trong tình trạng sốc nặng, toàn thân cứng đờ. Một nụ hôn ngọt ngào, dịu dàng từ từ tiến tới, chạm vào gò má ửng đỏ, cái mũi lạnh lạnh, và cuối cùng dừng lại trên đôi môi mềm mại. Anh càng lúc càng tiến tới, như muốn hút cô vào, đôi môi ướt át như đang dò tìm, thám hiểm những vùng đất mới.

Trong cơn mơ màng, Tiểu Viên bất chợt nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng. Đầu lắc lắc, tay chợt bịt lấy miệng, vẻ ngại ngùng xấu hổ hiện lên trên khuôn mặt, và cũng hiện lên trên bàn tay đang che miệng kia.

Thang Hi Hàn kéo giật cô lại, dịu dàng ghé vào tai cô, nói: “Ngoan nào, bỏ tay xuống đi.”

Vào lúc này, trong hoàn cảnh này, mệnh lệnh ngọt ngào của anh như có sức thôi miên ghê gớm, bất cứ ai cũng không thể cưỡng lại được. Tiểu Viên gật đầu một cách ngốc nghếch, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu nguầy nguậy. Ánh mắt anh ẩn chứa biết bao cảm xúc, khẽ thì thầm: “Chu Tiểu Viên, bỏ tay xuống nào!”

Tiểu Viên liếc nhìn anh, xem ra dùng miệng không ăn thịt được người, anh liền dùng ánh mắt để thay thế. Tiểu Viên chỉ còn cách lên tiếng một cách khó khăn: “Không phải... mà là... không phải... gì nhỉ? Em chưa đánh răng!”

“Em nói chuyện liên quan một chút được không?”

“Thực ra... không phải là em chưa đánh răng, mà là lúc tối em ăn sủi cỏ, gì nhỉ, ăn cùng với Mực Mực.” Tiểu Viên không dám nhìn anh, tự mình YY, có khi nào anh ấy sẽ phóng vọt lên như tàu Thần Châu 7 không nhỉ?

“Nói đúng chủ đề đi!” Giọng anh trở nên trầm hơn.

“Sủi cỏ nhân hành lá... Có cả hành, tỏi nữa...”

“Đi nào!” Anh nhẹ nhàng kéo tay cô, vừa nói vừa cười.

“Hả? Ờ, không, em hỏi là đi đâu?” Tiểu Viên ngượng ngùng nói.

“Đi mua kẹo cao su!” Một giọng nói bình tĩnh vang lên.

“Hử? Hả?” Đêm đông lạnh giá, gió thổi ù ù, Tiểu Viên lại bị một câu nói đơn giản “kẹo cao su” của anh khiến cho nóng bừng.

Bàn tay rắn chắc của anh nắm lấy đôi tay mềm yếu, hai người im lặng bước đi. Tiểu Viên như đâm phải thứ gì rất dính, bước đi loạng choạng, khắp người nóng bừng chẳng phản ứng được gì, trái tim cũng đập loạn nhịp hòa theo. Cứ đi như thế này thì kỳ chết! Mà đi mua kẹo cao su thật sao? Trước nay chỉ thấy trong phim Hàn Quốc, lúc người ta muốn làm gì đó thì đi mua gì đó, chứ có thấy chỉ vì hôn mà đi mua kẹo cao su bao giờ đâu? Mặt Tiểu Viên nóng bừng bừng, ngại ngùng nghĩ, chỉ là đi mua kẹo cao su thôi, sao mình lại nghĩ đi đâu thế không biết, đầu óc mình thật đen tối. Cần phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh. Tiểu Viên nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc, bình tĩnh kéo tay Thang Hi Hàn: “Chúng mình đang đi đâu đây? Đây là hướng về nhà anh à?”

“Chắc là thế...” Câu trả lời có chút bị bất ngờ.

Tiểu Viên thấy trong lòng rất hỉ hả, xem ra không chỉ mình cô bị loạn đầu, cũng không đến nỗi mất mặt lắm. “Hình như đúng là hướng đi về nhà anh. Dù sao thì cũng không còn xe nữa rồi, em đi cùng anh về nhé!”

“Ừ, được thôi.”

Lại một sự im lặng ngọt ngào, nhưng cứ im lặng suốt thế này cũng không ổn. Bình thường anh ấy không mắng cô là đồ con heo thì cũng bảo cô ngốc nghếch, sao bây giờ chẳng nói năng gì thế này? Tiểu Viên có chút lo lắng, lẽ nào anh ấy chỉ biết mắng cô, cô không cho anh nói cô ngốc nghếch nữa nên

anh không nói gì nữa?

Lúc này có nên tìm một chủ đề để nói không nhỉ? Tiểu Viên chợt nhìn thấy ở góc phố có một cửa hàng bách hóa. Mắt cô sáng lên, tay chỉ về hướng đó, nói: “Cửa hàng bách hóa.”

Thang Hi Hàn nhìn cô cười, nói: “Ừ, mình tới đó mua kẹo cao su đi.” Đây là một chủ đề rất buồn cười sao? Tiểu Viên rầu rĩ, sau này anh ấy có đem chuyện này ra làm trò cười không nhỉ, cười cô sốt sắng đi mua kẹo cao su, muốn hôn? Có khi nào anh ấy sẽ cười cô cả đời không nhỉ? Sao cô lại nghĩ đến “cả đời” cơ chứ?

Nửa đêm nửa hôm, dắt tay nhau đi vào nhà nghỉ không hiểm gặp, thứ cần mua thì không nói cũng biết. Chu Tiểu Viên và Thang Hi Hàn nắm tay nhau ngơ ngơ bước vào cửa hàng tạp hóa, ngơ ngơ mua một phong kẹo cao su. Ôi cái tình cảnh này, cái vẻ mặt ấy... Lúc trả tiền, nhân viên thu ngân nhìn hai người họ, rồi lại nhìn phong kẹo cao su, hắng giọng nói: “Mua kẹo cao su à?” Hai người đồng loạt gật đầu. Người thu ngân lại nhìn họ một lượt, nhướn mày: “Một phong kẹo cao su? Không mua thêm gì khác à? Xem kỹ lại đi, không mua nhầm đấy chứ?” Hai người đồng loạt lắc đầu. Cho đến khi hai người đi khỏi, người thu ngân tự lẩm bẩm một mình: “Chắc là lần đầu tiên, mua nhầm đồ mà cũng không biết.”

Mùi vị gì thế này? Chẳng biết nữa. Lúc này mua cũng chẳng để ý kỹ, bây giờ chẳng biết là mùi vị gì. Tiểu Viên vừa nhai mẫu kẹo cao su đã hết vị từ lâu vừa nghĩ, mẫu kẹo này, nhố hay không nhố, đó là vấn đề!

Anh bất ngờ dừng lại, Tiểu Viên ngẩng đầu nhìn anh. Anh nhìn khuôn mặt ngẩn ngơ của cô, nhẹ nhàng nói: “Đến nhà anh rồi.” Thì ra họ đã về đến trước cổng căn nhà của cụ Thang. Nhưng mấy chữ khi này đã thể hiện rõ ý nghĩa của nó rồi, sao anh vẫn đứng đó ngẩn ra nhìn cô làm gì? Trống ngực Tiểu Viên lại bắt đầu màn khiêu vũ thành thịch của nó. Cô chỉ biết nuốt nước

miếng rồi lại nhai ngấu nghiến mẩu kẹo cao su nhạt nhẽo, nói: “Ừm, thế em về đây.”

“Chu Tiểu Viên, em định ăn mẩu kẹo đó đến khi nào thế?” Đôi mắt đen sâu thẳm của anh khẽ cười, một ánh mắt thôi miên đến chết người.

Tiểu Viên ngơ ngẩn nhìn anh, chẳng nói gì. Anh nhẹ nhàng kéo đôi tay cô ra sau lưng mình, rồi đưa tay ôm chặt lấy cô. Tiểu Viên đang đứng hình trong vòng tay anh, chợt thấy khuôn mặt anh tiến gần về phía cô. Tiểu Viên định lên tiếng nói gì đó, trong miệng cô vẫn còn kẹo cao su, nhưng chưa kịp nói gì, đôi môi ấm áp của anh đã dồn dập tiến tới chẳng cho cô cơ hội nào để nghĩ ngợi. Tiểu Viên hoàn toàn bị bất ngờ, ngay lập tức mất hết sự phòng bị, để mặc anh tiếp tục màn tấn công.

Chiếc lưỡi ấy không hề để ý đến mẩu kẹo cao su kia, tự do hoạt động, mạnh mẽ chiếm giữ cho mình một mảnh đất, rồi lan tỏa đến từng nơ ron thần kinh, anh dường như đang cố gắng rút cạn đến những hơi thở cuối cùng của cô.

Tiểu Viên bắt đầu cảm thấy khó thở, loạng choạng bầu vú lấy phần áo sau lưng anh. Còn anh chẳng có dấu hiệu nào sẽ thả lỏng cô ra. Đúng lúc cô có cảm giác mình như một chú người tuyết đang tan chảy dưới ánh mặt trời, anh từ từ lùi lại, kết thúc trận chiến đấu mãnh liệt của mình. Tiểu Viên hít lấy hít để, anh lại chẳng hề rời đi, rồi nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô.

Rất lâu sau đó, Tiểu Viên cảm thấy mình không những bị anh hút cạn hơi thở mà đến sức lực cũng bị anh hút hết, người mềm nhũn dựa vào ngực anh. Hơi thở ấm nóng của anh nhẹ nhàng phả trên đỉnh đầu, rồi ngập ngừng chẳng muốn rời ra. Đầu óc Tiểu Viên như chẳng còn chút lý trí nào, hơi thở gấp gáp. Cô cũng chẳng dám nghĩ ngợi gì, ngơ ngẩn nắm lấy áo anh không muốn buông. Như một màn ảo thuật, anh rút từ đâu đó một tờ giấy ăn khẽ đưa lên khóe miệng cô, lau lau rồi hỏi: “Giờ thì nhỡ mẩu kẹo ấy ra được rồi chứ?”

Đã cố không nhìn anh, không nói gì rồi, hể anh vừa lên tiếng, cái cảm giác ấy ngay lập tức ủa tới, không có cách nào để chống đỡ. Anh hỏi như thế ép cô phải trả lời. Cô ngại ngùng lên tiếng: “Không thích.” Anh khẽ cười: “Em là chim bồ câu hay sao mà chỉ biết nói không thể? Nếu mà không thích thì...”

Anh lại kéo ghì cô tới và hôn, chiếc lưỡi ranh mãnh nhẹ nhàng lướt qua, mẫu kẹo cao su đã chui tọt vào miệng anh. Tiểu Viên ngơ ngẩn nhìn điệu bộ cười đắc ý của anh. Cuối cùng thì cô cũng lấy lại được chút lý trí, ấp úng nói: “Anh về tới nhà rồi, em cũng phải về đây. Tạm biệt!”

Thang Hi Hàn khẽ kéo bàn tay cô, nói: “Muộn thế này rồi, sao để em về một mình được. Để anh đưa em về.”

Hai người lại tiếp tục im lặng trở về con đường ban nãy. Tiểu Viên cảm thấy thật ngọt ngào, khó chịu, chẳng biết có phải do cái loại kẹo cao su vừa nãy có vấn đề hay không, cứ như là ăn phải giấm vậy, lần sau có lẽ không nên ăn loại kẹo cao su ấy nữa, chắc chắn thế, chắc hẳn là cô bị say loại kẹo cao su ấy rồi. Ngày hôm đó, rốt cuộc là muộn thế nào thì Tiểu Viên không rõ, chỉ biết rằng khi về đến cửa ký túc bệnh viện, Tiểu Viên nói nhỏ: “Em đến nơi rồi, em lên đây.”

Anh chỉ “ừ” một tiếng. Tiểu Viên đang định bước đi thì nhớ ra rằng tay anh vẫn đang ôm lấy cô. Cô hơi giật ra nhưng anh chẳng có ý định buông tay, cô lại thấp giọng nói: “Em về đây?” Anh “ừ” một lần nữa, nhưng vẫn không buông ra, mặt Tiểu Viên ửng đỏ, ngượng ngùng ấp úng: “Anh không buông ra thì em đi thế nào được?”

Anh nhẹ nhàng kéo cô lại gần mình, nói nhỏ: “Hay là, em lại đưa anh về nhé?” Tiểu Viên khẽ bật cười, dùng ngón tay chọc chọc vào ngực anh, nói: “Đã xong chưa hả? Đi được một vòng rồi còn gì nữa.”

Cuối cùng Tiểu Viên nói ngày mai phải đi làm mới có thể thuyết phục anh

không tiếp tục màn đưa tiễn này, anh thất vọng nói với cô: “Thôi được rồi, anh nhìn em đi lên rồi mới về.” Tiểu Viên cười, vừa đi được vài bước đã nghe tiếng anh gọi: “Viên Viên!”

Tiểu Viên quay đầu lại nhìn anh: “Hả? Việc gì thế?”

“Một việc rất quan trọng, em lại đây.”

Cô bước về phía anh, bất ngờ bị anh kéo sát lại, rồi đặt lên môi cô một nụ hôn mạnh mẽ.

Một mối tình lãng mạn nhưng không ai nghĩ vậy thì có nên đưa ra ánh sáng không nhỉ?

Hồi còn học ở trường y tá, Tiểu Viên và Mục Mục là bạn cùng lớp, cùng nhập trường một ngày, lại ở chung phòng mấy năm liền. Mối quan hệ này, nêu hình dung theo cách nói của họ, đó là một mối quan hệ bạn bè mà dùng chung bàn chải đánh răng và chồng cũng chẳng vấn đề gì. Thế nhưng, sau khi Thang Hi Hàn bỗng nhiên trở thành bạn trai của cô, Tiểu Viên vẫn im lặng chẳng dám nói cho cô bạn thân biết.

Đã bao giờ bạn nhìn thấy bộ dạng một chú chuột nhắt bảo vệ những mẫu thức ăn mà nó vừa kiếm như thế nào chưa? Đã bao giờ bạn nhìn thấy tâm trạng của người vừa trúng xổ số độc đắc mà không dám tin rằng mình vừa trúng giải như thế nào chưa? Nếu đã từng, bạn chắc chắn sẽ hiểu được tâm trạng lúc này của Tiểu Viên. Đó là một điều kỳ diệu!

Thang Hi Hàn gọi điện đến, nói là sẽ cùng Diệp Thụ Thần đến đón cô đi ăn. Mục Mục rảnh rang, đang định cùng cô ra ngoài làm tóc. Vào lúc mà phải lựa chọn giữa bạn trai và bạn thân, Tiểu Viên biết rằng, cô phải nói rõ ràng thôi.

Sau một quá trình đơn giản đến không thể đơn giản hơn, trong vài ba câu

đã nói xong, Mục Mục nhìn Tiểu Viên với vẻ không thể tin được: “Thật hay đùa thế? Cậu đúng là gặp vận rồi nhỉ! Kim quy, loài động vật quý hiếm này bị cậu nhặt về thật rồi à?”

Tiểu Viên ngậm ngùi vì bị nói kháy: “Tớ cũng có giấu cậu được mấy ngày đâu, cũng vừa mới bắt đầu thôi mà, một lúc nữa anh ấy qua đây, cậu đi ăn cùng bọn mình luôn nhé?”

Mục Mục lắc đầu: “No, No! Tớ muốn nghe cụ thể, chi tiết cơ. Cậu mà kể hết, tớ sẽ suy nghĩ về việc tha thứ cho cậu.”

“Mục Xuân Vân, đừng linh tinh nữa...”

“Cậu lúc nào cũng nói một lòng trung với Đảng, hiếu với dân, đặc biệt là trung với Mục Xuân Vân tớ, bây giờ, chấy nhà mới ra mặt chuột bây giờ cậu mới nói với tớ, tớ đau lòng quá! Đúng là nuôi con lớn mà chẳng giữ được trái tim nó.”

“Mục Mục!”

“Định làm gì? Giả bộ đáng thương à? Không có tác dụng gì đâu.”

“Cậu, cậu có ngửi thấy mùi gì không?”

Ánh mắt Tiểu Viên và Mục Mục cùng nhìn ra phía cửa rồi đồng thanh hét lớn!

Khi sắp tới nơi, Thang Hi Hàn gọi điện cho Tiểu Viên mãi mà không có ai nghe máy. Mặt cúi gằm, gọi hết cuộc này đến cuộc khác bỗng nghe Diệp Thụ Thần gọi giật: “Ôi trời, có phải cô vợ cậu đang trèo trên kia không vậy?”

Chiếc Land Rover đỗ sát trước cửa ký túc bệnh viện, Thang Hi Hàn nhìn theo ánh mắt Diệp Thụ Thần. Sau tấm kính ô tô, anh thấy rõ Chu Tiểu Viên

đang đứng phía ngoài cửa sổ, run rẩy ôm chặt đường ống dẫn nước của khu nhà.

Thì ra, khu nhà cũ kỹ, chẳng còn mấy tác dụng này được sử dụng làm khu ký túc cho nhân viên của bệnh viện, hôm nay bỗng nhiên có cháy. Phòng của Tiểu Viên ở tầng một, đúng là tầng một, nhưng do phía dưới có một nhà để xe, nên cũng có thể coi là có độ cao bằng một tầng rưỡi nhà bình thường.

Khói dày đặc, mù mịt bay vào từ phía cửa, ba mươi giây sau tiếng hét thất thanh của hai người, Tiểu Viên vẫn còn đang luống cuống, Mục Mục đã định thần lại, liền lao về phía cửa đóng nó lại: “Đừng đi ra ngoài, rất nhiều trường hợp người bị thiêu cháy đều là những người chạy ra cửa trước tiên!” Nói xong liền kéo Tiểu Viên lao về phía ban công. Một tầng rưỡi cũng không cao lắm, bên dưới lại có cỏ, nhưng khổ một nỗi Tiểu Viên từ trước tới nay luôn sợ độ cao, sao dám nhảy trực tiếp xuống chứ? Mục Mục kéo tay cô trèo ra ngoài ban công, tường phía ngoài khu nhà có một ống dẫn nước lồi ra, có thể men theo đó mà đi xuống. Mục Mục kéo Tiểu Viên chạy về phía đó, rồi bám vào đường ống dẫn nước tụt xuống phía dưới. Sau đó Mục Mục gọi Tiểu Viên cũng làm giống cô, không ngờ, Tiểu Viên đã trèo được ra phía ngoài, nhưng lại bị mắc kẹt ở vị trí cách ban công một mét.

Có lẽ vì đường dây điện quá cũ, vị trí xảy ra cháy lại ở ngay phía ngoài cửa phòng Tiểu Viên, nên hai người họ cứ ngỡ cháy rất lớn, chứ thực ra chẳng mấy phút sau ngọn lửa đã được mấy cậu đồng nghiệp dập tắt, khi đó đội cứu hỏa còn chưa tới. Nhưng Tiểu Viên lơ lửng ngoài ban công lại trở thành sự việc quan trọng số một lúc này.

Một lúc sau, mọi người trong khu nhà đều tập trung bên dưới, râm ran bàn tán nên làm cách nào để đưa Chu Tiểu Viên xuống được. Người quản lý khu nhà và mấy cậu con trai không biết kiếm được ở đâu ra một chiếc thang, nhưng độ cao có hạn, Tiểu Viên vẫn cần tự mình đi xuống. Phía dưới, người bàn tán, người giữ thang vây thành một đám lớn, mọi người càng gấp gáp thì

Tiểu Viên càng sợ hãi, ôm chặt đường ống nước, đến nhìn xuống dưới cũng chẳng dám, chứ đừng nói đến việc trèo xuống.

Thang Hi Hàn mặt cắt không còn giọt máu, bước xuống xe, nhìn thấy một đám lớn đang vây quanh bàn tán, vội vàng bước về phía đó, gọi to: “Viên Viên!” Chu Tiểu Viên quay lưng ra phía ngoài, cũng chẳng dám nhìn xuống, trong đám âm thanh râm ran của đám người, chợt nghe thấy tiếng nói của Thang Hi Hàn thì lại càng run hơn, líu ríu vừa nói vừa khóc: “Thang Hi Hàn, mau cứu em!”

Mục Mục vừa nhìn thấy anh liền chặn lại nói: “Land Rover, à nhầm, Thang Hi Hàn đúng không? Em là Mục Mục bạn thân của Tiểu Viên. Anh mau nói với cô ấy đi bảo cô ấy đừng sợ, thang đã được mang tới, nhưng cô ấy không dám xuống. Sốt ruột quá đi mất, xuống không được mà trèo vào cũng chẳng xong.”

Thang Hi Hàn nhìn Tiểu Viên ôm đường ống nước như một con mèo vừa run rẩy vừa khóc hu hu, chau mày ngắt lời Mục Mục đang thao thao bất tuyệt: “Nếu cô ấy mà dám xuống thì đã xuống từ lâu rồi, nói có tác dụng gì chứ? Đã liên hệ với thang cuốn của đội cứu hỏa chưa?”

“Hả?” Mục Mục há hốc miệng nhìn Thang kim quy, nghĩ bụng, anh nghĩ đội cứu hỏa là của riêng nhà anh đấy à? Hết cháy rồi, lại chỉ cao có hơn một tầng nhà, họ có chịu đến không? Lại còn thang cuốn...

Mục Mục hắng giọng nói: “Chủ nhiệm Vương, đã liên lạc với đội cứu hỏa chưa?” Một người đàn ông trung niên đang giữ chiếc thang không ngăn cũng chẳng dài, người mướt mồ hôi vừa an ủi vừa cổ vũ Tiểu Viên trèo xuống, nghe thấy tiếng gọi của Mục Mục sốt ruột gắt: “Liên lạc rồi, họ bảo không đến, có chút việc thế này họ đến được chắc?”

Thang Hi Hàn nghe xong lông mày càng nhíu chặt hơn. Chủ nhiệm

Vương liếc mắt nhìn Thang Hi Hàn, nghĩ bụng đây chắc là bạn trai của Chu Tiểu Viên, nhưng mà anh không thích cũng chẳng còn cách nào, ai bảo cô ấy tự trèo ra đó chứ. Thực ra thì câu nói “gặp khó khăn tìm cảnh sát” lúc nào cũng có tác dụng, Nếu thật sự đã liên lạc, thì họ có thể không đến sao? Chủ nhiệm Vương nọ cũng chỉ tiện miệng nói vậy, chứ ban quản lý của họ một cơ sở nào là an toàn ư, cứu cháy ư, bao nhiêu là việc. Đường điện lại có vấn đề, việc xảy ra sự cố này đều do bọn họ làm ăn không tốt, bây giờ gọi đội cứu hỏa đến chẳng biết là còn phải điều tra hỏi đáp bao nhiêu thứ nữa, vì thế họ chỉ biết nghĩ cách khuyên Tiểu Viên tự trèo xuống, chứ ai vì cô mà đi gọi đội cứu hỏa nữa.

Thang Hi Hàn nghe xong cứ nghĩ là thật, chẳng nói năng gì, ngược mắt nhìn Tiểu Viên đang luống cuống trên kia, rút điện thoại ra xoay xoay. Diệp Thụ Thần đứng bên cạnh, buồn cười nhưng không dám cười, nhìn thấy anh rút điện thoại ra thì vội vã nói: “Cậu định gọi cho ai?” Không thèm ngẩng lên, anh nói: “Chú Nghiêm.” Diệp Thụ Thần giật lấy điện thoại của anh, nhét vào túi quần mình, lắc đầu nguây nguẩy, nói: “Có gì đâu mà phải gọi chú Nghiêm, nếu gọi thật, cậu có định cho đội cứu hỏa nghỉ ngơi nữa không hả? Yên tâm đi, để mình liên lạc được rồi, năm phút nữa sẽ có mặt, được chưa?”

Mục Mục đứng bên dưới vừa khuyên nhủ Tiểu Viên, vừa giải thích cho Thang Hi Hàn tại sao đồng chí Chu Tiểu Viên lại mắc kẹt trên kia. Thang Hi Hàn chỉ cau mày, cắn môi mà chẳng nói một lời, vẻ mặt vừa sốt ruột vừa đau lòng. Diệp Thụ Thần đứng bên thầm thở dài, xem ra cậu bạn trước nay không thích con gái của anh quả thực đã động lòng rồi. Anh muốn an ủi vài câu, nhưng nhìn thấy Tiểu Viên lại không nhịn được cười, cuối cùng đành đo mãi anh cũng nói: “Cậu đừng lo lắng quá, cũng không cao lắm mà, vả lại với sức khỏe của vợ cậu, cũng không dễ dàng rơi xuống đâu, xem ra tinh thần cũng không đến nỗi tồi.”

Chưa dứt lời đã bị ánh mắt lừ lừ của Thang Hi Hàn chặn đứng lại. Diệp

Thụ Thần chỉ còn cách lấp liếm: “Cô vợ cậu cũng biết kiếm chuyện nhì!”

Tiểu Viên lơ lửng bên ngoài, đám đông phía dưới râm ran cổ vũ cô cố lên. Trong lòng rối bời, người cô mềm nhũn chân đứng trên gò tường mà mắt như chao đảo, mờ cả đi.

Thang Hi Hàn sốt ruột không đợi thêm nữa: “Mình lên đỡ cô ấy, cậu trông chừng nhé!”

Diệp Thụ Thần nhin cười đồng ý, nghĩ bụng, đúng là Romeo và Juliet thời hiện đại đây mà. Nhưng, cô nàng Juliet này không đứng ở trong ban công, mà là treo phía ngoài ban công.

Thang Hi Hàn trèo lên thang, cố gắng đưa tay ra, dường như đã chạm được vào cô. Cố gắng nói thật dịu dàng: “Viên Viên, đừng sợ, đừng nhìn xuống dưới, nhìn anh thôi, đưa tay qua dây nào.”

Tiểu Viên đang nhắm tịt mắt, tiếng nước nở cũng nhỏ dần, bất chợt nghe thấy tiếng anh bên cạnh, tiếng khóc lại òa lên:

“Hi Hàn, cứu em...”

“Anh biết rồi, anh đến cứu em đây, nhưng em phải đưa tay qua cho anh, nhé?”

“Không được, đưa tay ra thì em còn tay nào mà bám?”

Mọi người nghe câu trả lời của Tiểu Viên liền cười ồ lên.

Thang Hi Hàn lắc đầu bất lực, nhẹ nhàng nói với cô: “Em đưa tay qua đây, anh bảo đảm sẽ nắm thật chặt, nhất định không để em rơi xuống đâu.” Rồi lại hạ thấp giọng, nói thêm: “Chu Tiểu Viên, tư thế của em bây giờ giống như con gấu trúc ấy, em muốn mắc mãi ở đây cho mọi người nhìn à?”

“Hu hu...” (Chắc chắn là không rồi, mong em to như vậy, em cũng chẳng muốn mọi người đứng dưới nhìn lên đâu.)

“Thế thì nghe lời anh, nào!” (Đúng rồi, em cũng biết mà, thế nên đưa tay cho anh nào, anh cũng chẳng muốn mọi người nhìn thấy, đúng không?)

“Hu hu...” (Em... em đáng xấu hổ vậy sao?)

“Ừ...” (Em nói xem...)

Sau một hồi dùng ánh mắt để nói với nhau, cuối cùng Tiểu Viên cũng lấy lại được chút dũng khí, từ từ đưa tay ra.

Tay Tiểu Viên từng chút, từng chút tiến về phía trước, giống như đang chơi một bản nhạc của Chopin, đầu ngón tay run lấy bầy. Vừa chạm vào đã túm chặt lấy, bàn tay Thang Hi Hàn lập tức giữ chặt cô, bên dưới có tiếng hò reo.

Thang Hi Hàn tiếp tục nhỏ nhẹ: “Được rồi, anh giữ được em rồi, bây giờ nhảy qua đây, anh sẽ ôm em.”

Tiểu Viên ấp úng nói: “Nhưng em... em nặng lắm.”

“Yên tâm, anh đỡ được.”

“Viên Viên...”

“Sao cơ?”

“Trên vai em có một con thạch sùng kìa.”

“Á!”

Tiểu Viên hét lên một tiếng. Mọi người phía dưới vẫn chưa kịp hiểu

chuyện gì, chỉ thấy tiếng thét của Tiểu Viên còn chưa dứt thì cô đã nhảy dựng lên, rồi nằm gọn trong vòng tay của Thang Hi Hàn. Mọi người ngẩn ra, sau đó, tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên.

Mọi người càng hoan hô, Tiểu Viên càng xấu hổ. Ngượng ngùng đến mức chẳng dám mở mắt ra, Tiểu Viên hức hức sắp òa lên, rồi hỏi nhỏ: “Em đáng xấu hổ lắm phải không?” “Không sao đâu, anh quen rồi mà.” Thang Hi Hàn bước xuống đến bậc cuối cùng, nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Nghe câu trả lời của Thang Hi Hàn, Tiểu Viên ngớ ra, chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, ngay lập tức Thang Hi Hàn ôm lấy cô. Mọi người ồ lên, tiếng cười ngày càng lớn.

Diệp Thụ Thần bước tới, cười nói: “Nào nào nào, để chúng tôi chào đón Romeo và Juliet thời hiện đại nào.”

Tiểu Viên vốn đã sợ chết khiếp, nước mắt giàn giụa, xuống tới nơi mới phát hiện, ở bên dưới còn đáng xấu hổ hơn khi ở trên. Tràn cười của Diệp Thụ Thần càng như đổ thêm dầu vào lửa, cuối cùng Tiểu Viên không nhịn được nữa, khóc òa lên, vừa cào cào vừa nói với Thang Hi Hàn:

“Em xin lỗi! Không phải là em trèo ra đó chơi đâu. Em...em... hu hu... Em...” Cô vừa giải thích vừa khóc nức nở.

Diệp Thụ Thần ngay lập tức im bật, cúi gằm mặt trước ánh mắt gườm gườm của ai đó.

Thang Hi Hàn nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Viên, vỗ vỗ lên vai cô, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Thôi nào, Chu Tiểu Viên, xấu hổ chưa kìa, em nhìn đi, bao nhiêu người đang nhìn em mà vẫn khóc hả?”

Tiểu Viên cảm thấy việc xui xẻo bị treo lơ lửng trên đó gần nửa tiếng đồng hồ đã đủ xấu hổ lắm rồi, chẳng ngờ còn có chuyện xui xẻo hơn nữa.

Khu nhà cũ kỹ nơi cô đang sống không tiếp tục sử dụng được nữa.

Sau khi Chu Tiểu Viên được cứu xuống, đám người vây quanh cũng chuẩn bị rời đi, chủ nhiệm Vương vừa thu dọn chiếc thang vừa xoa xoa cái đầu không một lọn tóc mượt mát mồ hôi của mình, tuyên bố: “Mọi người ơi, xin đừng đi vội, ban quản lý thông báo, trước mắt mọi người không tiếp tục ở đây được nữa, cần phải điều tra kỹ lưỡng nguyên nhân của vụ cháy, trước mắt vẫn chưa loại trừ khả năng cháy tiếp, vì thế ban quản lý đã sắp xếp một khu ở tạm đối diện bệnh viện, trong vòng một tuần mọi người phải tự tìm chỗ ở mới.”

Vừa nói xong, ông định bước đi nhưng bị một đám người vây xúm lấy không cho đi, ông chủ nhiệm luống cuống gãi đầu: “Ôi giới ơi, ban quản lý họ thông báo vậy, tôi chỉ truyền đạt lại thôi, hỏi tôi cũng bằng không, thật đấy. Tôi nói không có tác dụng gì, khu nhà nguy hiểm này trước mắt thực sự không tiếp tục sử dụng được nữa, chưa điều tra kỹ nguyên nhân nhờ xảy ra chuyện thì làm sao? Về sau sẽ được dùng làm việc gì thì tôi làm sao mà biết được! Ban quản lý chắc hẳn sẽ có sắp xếp sau.”

Sau khi nghe tin động trời này thì Tiểu Viên và Mục Mục càng thêm thán phục. Ban quản lý bệnh viện nhằm nhe khu nhà này cũng không phải ngày một ngày hai rồi. Hôm nay bỗng nhiên có một lý do tốt như vậy, không nhân cơ hội mà thu lại là chuyện không thể nào. Mấy năm gần đây, quy mô bệnh viện được mở rộng, số lượng người chuyển đến năm nào cũng tăng, mấy căn ký túc này vốn đã không đủ phân rồi, giờ thêm bao nhiêu trai chưa vợ, gái chưa chồng chuyển đến, lại càng không đủ để phân. Vì khu ký túc này, mấy ông đứng đầu ban quản lý hề nhìn thấy người là trốn biệt, lần này có cơ hội ngàn năm như thế, họ phải nắm lấy cho bằng được là chuyện rõ như ban ngày.

Tiểu Viên và Mục Mục chẳng còn chút tâm trạng nào. Diệp Thụ Thần và Thang Hi Hàn giúp hai người họ thu dọn hành lý đưa tới khu nhà tạm. Mục

Mục thực ra đã có nơi để ở. Mấy tháng trước, người chị họ của cô kết hôn, bác cô đã thu dọn căn nhà ấy rồi bảo cô tới đó ở. Mục Mục cũng đã nói với Tiểu Viên vài lần, nhưng cũng chưa đâu vào đâu. Bây giờ xem ra Mục Mục đã có một chỗ ở mới, chỉ còn lại Tiểu Viên mặt mày sầu não, ủ rũ.

Sau khi giúp cô sắp xếp đồng hành lý, Thang Hi Hàn nhìn căn phòng mà bệnh viện sắp xếp tạm thời, rồi quay sang nhìn khuôn mặt mệt mỏi, âu sầu của Tiểu Viên, dịu dàng kéo cô lại gần, nói: “Em không phải lo, anh sẽ sắp xếp chỗ ở cho em, ở gần bệnh viện của em nhé? Em cứ ở tạm đây vài ngày, khi nào bố trí xong anh sẽ đến đón.”

Tiểu Viên nhìn anh: “Anh không phải làm thế đâu, để em tự đi tìm cũng được, em...”

Anh véo nhẹ tai cô: “Anh nói gì thì em làm như vậy là được rồi, phải nghe lời chứ?”

Tiểu Viên đang định nói tiếp, bất chợt mấy tia sáng lóa từ đâu chiếu tới. Đảo mắt nhìn thì thấy hai bóng đèn sáng chói trên tay Mục Mục và Diệp Thụ Thần cùng lúc bật lên, bọn họ còn vô cùng thích thú đứng nhìn anh và cô thân mật. Tiểu Viên liếc mắt về phía Thang Hi Hàn, nói: “Em biết rồi, biết rồi. Đến lúc đó tính sau vậy. Bây giờ cũng không còn việc gì nữa, bọn anh về trước đi, em và Mục Mục còn phải thu dọn một chút.”

Diệp Thụ Thần và Thang Hi Hàn vừa rồi đi, tiết mục đối thoại thao thao bất tuyệt hằng ngày của hai con người đã được bắt đầu. Mục Mục bình luận về mối tình tứ trên trời rơi xuống của Tiểu Viên. “Không biết là cậu gặp vận hay anh ta gặp vận nữa?”

“Mục Mục, nói tiếng người đi.”

“Được thôi, nếu chú kim quy này tâm lý bình thường, phẩm hạnh đoan

chính, nhân cách cao thượng, không biến thái, không xằng pha nhót, không thiếu năng, thế thì tớ rất muốn biết anh ấy... có bệnh tật gì không nhỉ? Ví dụ như...”

“Ví dụ cái gì? Phỉ phui cái mồm cậu!”

“Này, Chu Chu, cậu thật là... mới đó mà đã ôm ôm ấp ấp, cậu xong rồi!”

“Tớ xong cái gì chứ, tớ vẫn còn lý trí lắm.”

“Thôi đi, cậu có mà lý trí. Tớ quân sư cho cậu nhé?”

“Quân sư cái đầu cậu ấy, không thèm nghe cậu nói linh tinh.”

“Tùy thôi chỉ cần cậu nghiêm túc phân tích một chút sẽ hiểu ngay. Con trai ấy, vợ không bằng bồ, bồ không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng vụng trộm không thành. Tên Land Rover cư xử kỳ lạ với cậu như thế tớ thấy chủ yếu là vì lúc trước cậu tỏ thái độ cự tuyệt với anh ta.”

“Nói linh tinh, thế, tớ phải làm sao?”

“Anh ta nói Yes cậu nói No, anh ta bảo đứng thì cậu ngồi, anh ta bảo nằm thì cậu bò, nói tóm lại, không làm theo những gì anh ta nói hay anh ta muốn. Cậu thấy trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình ấy, những cô gái bình thường hạ gục được mấy anh chàng nổi tiếng toàn dùng cách này cả. Cậu càng không để ý, anh ta càng thích, cậu càng lạnh nhạt, anh ta càng High. Yên tâm đi, không sai đâu.”

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Điển Hình Của Tình Yêu Kim Quy

“Hắt xì...” Y tá trưởng sau khi hắt xì hơi năm cái liên tiếp, cuối cùng quả bom nổ chậm đã bộc phát, chỉ vào đồng hoa to ụ trước mắt, bắt đầu giáo huấn: “Valentine thì chưa đến, Thất tịch qua lâu rồi, các cô làm cái trò gì thế này? Hả? Chỗ hoa này còn nhiều gấp mấy lần số hoa trong phòng bệnh VIP kìa, định mở tiệm hoa chắc? Mỗi người nhanh chóng mang bó hoa của mình cho vào tủ để đồ ngay cho tôi.” Phương Phương lí nhí nói: “Chị y tá trưởng à, số hoa này đều là của Tiểu Viên, không phải của bọn em...”

Chị y tá trưởng nhìn một đồng cơ man nào là hoa, miệng há hốc. Nhiệt độ trái đất tăng, hiệu ứng nhà kính, động vật giống đực trên Trái đất cũng trở nên dị thường rồi sao? Là Chu Tiểu Viên chứ có phải Trần Viên Viên[1] đâu mà phải cửa cấm hoành tráng thế này?

[1].Trần Viên Viên: là một mỹ nhân sống ở cuối thời nhà Minh, đầu thời nhà Thanh của Trung Quốc.

Trên mỗi bó hoa đều có một tấm thiệp, tên được ghi trên mỗi tấm thiệp đều giống nhau. Sau khi xem đến tấm thiệp cuối cùng, Tiểu Viên thở dài đánh sượt: “Muốn người tặng thì người chẳng tặng, người chẳng cần phải tặng thì lại mang đến một đồng.”

Mục Mục cầm lấy tấm thiệp trên tay Tiểu Viên tặc lưỡi: “Cái anh chàng Lý Phổ này, đúng là tên nào người nấy, toàn làm mấy việc chẳng đâu vào đâu.”

Tiểu Viên gật đầu: “Cậu nói xem anh ta có ý gì?”

“Còn ý gì nữa? Tặng hoa, rước người chứ sao?” Mục Mục trầm ngâm nhìn đồng hoa, nói. “Có phải cái tên mà lần trước đi ăn chúng mình đã gặp đấy không? Bảo sao tớ cảm thấy ngờ ngờ.”

Bất ngờ, một giọng nói khiến người nóng rục mà chẳng quen thuộc chút nào xuất hiện: “Chu tiểu thư? Có đúng là cô không? Chu tiểu thư...”

Mục Mục khúc khích, hạ thấp giọng nói: “Nói Tào Tháo, Tào Tháo tới liền.”

Tiểu Viên sợ nhất khi người khác gọi cô là Chu tiểu thư, nhưng quả thật cô họ Chu, nên khi nghe thấy tiếng gọi ấy, theo phản xạ liền quay về phía phát ra âm thanh. Vừa nhìn, trời ơi, đúng như Mục Mục nói, cái tên Lý Phổ ấy thật chẳng đâu vào đâu, trên tay cầm một bó hoa to đùng, ánh mắt nhìn thẳng vào cô rục rủa.

Hóa ra tiếng gọi Chu tiểu thư này đúng là gọi cô thật.

Lý Phổ cầm bó hoa bước nhanh đến trước mặt cô, nhiệt tình nói: “Đúng là cô thật rồi, tôi có đến đây vài lần nhưng không gặp cô. Cô có thích những bó hoa này không?”

Tiểu Viên miễn cưỡng cười cười: “Anh thấy trong người không được khỏe à? Đến khám bệnh à? Tôi tới giờ làm rồi, nếu anh cần khám bệnh thì vào mua sổ khám đi nhé!”

Tiểu Viên vừa định bước đi thì Lý Phổ đã đưa bó hoa to đùng ấy về phía trước. “Không phải tôi đến khám bệnh. Tôi... tôi đến đây để cảm ơn cô, cảm ơn những thiên thần áo trắng đã hằng ngày vất vả, cảm ơn cô ngày hôm đó đã chăm sóc cho tôi.”

Tiểu Viên đành đỡ lấy bó hoa: “Cảm ơn, cảm ơn anh, nhưng bây giờ tôi thực sự rất bận, tôi phải đi đây.”

Nói xong cô liền nhanh chóng bước đi, nghĩ bụng không biết mình làm thế này có làm tổn thương anh ta không? Quan trọng nhất là, anh ta có thấy được thái độ cự tuyệt của mình không? Tiểu Viên nghĩ mà trong lòng rối bời. Nghĩ mãi tới khi tan làm thì cô đã có được câu trả lời, cái tên Lý Phổ dai như đĩa ấy lại tới một lần nữa.

Khi Phương Phương và đám y tá vừa cười khúc khích vừa báo tin cho cô, Tiểu Viên chợt cảm thấy hận bệnh viện đang yên đang lành lại sửa chữa làm gì cơ chứ, cửa sau bị chặn, nếu không cô đã có thể trốn ra từ đó rồi. Mục Mục thấy cô đang lúng túng đứng trong phòng trực y tá, liền kéo cô ra: “Đi, đi với tớ, cái con châu chấu này, xem hắn dọa cậu chết khiếp rồi kìa. Để tớ giúp cậu xử lý tên này.”

Tiểu Viên bước theo Mục Mục đang bồng bồng khí thế ra tới cổng bệnh viện, từ đằng xa đã thấy Lý Phổ đứng chờ sẵn ở đó. Trời thì lạnh, anh ta cứ như cây tùng trước gió vậy, ánh mắt chăm chú nhìn những người đi ra. Mục Mục tức giận nói: “Làm bộ, nghĩ mình là thị trưởng chắc, ép người quá đáng.”

Bước tới trước mặt Lý Phổ, Mục Mục vẫn còn chưa mở miệng, anh ta đã nhiệt tình tiến đến, nói: “Chu tiểu thư, cô tan làm rồi à? Bây giờ có rảnh không? Đây chắc hẳn là đồng nghiệp của cô. Thế cùng đi nhé, tôi mời hai người đi ăn.”

Tiểu Viên vừa nghe người ta gọi mình là Chu (Trư) tiểu thư liền sa sầm mặt mày, chẳng còn biết nói gì, đành nói đại: “Anh cứ gọi tôi là Tiểu Viên thôi, đừng có Trư tiểu thư gì nữa.”

Lý Phổ mặt mày rạng rỡ, tươi cười hơn hở, ánh mắt long lanh, chỉ nghe thấy tiếng anh ta lắp bắp: “Cô cho phép tôi gọi tên cô rồi sao...?”

Hả? Cô chỉ tiện miệng nói một câu thế mà ý nghĩa đã bị hiểu đi tận đâu

rồi thế này? Tiểu Viên ngây như phỗng nhìn Lý Phổ đang vô cùng kích động, Mục Mục lườm cô một cái thật sắc, nói: “Cậu im lặng, để tớ.”

Mục Mục kéo Tiểu Viên ra đằng sau, nhìn Lý Phổ rồi hắng giọng nói: “Giờ, anh là Lý Phổ đúng không, anh đợi Tiểu Viên là muốn mời cô ấy đi ăn?”

Lý Phổ ngay lập tức gật đầu.

Mục Mục nói tiếp: “Mời cô ấy đi ăn để cảm ơn cô ấy đã chăm sóc anh những ngày nằm viện phải không? Thực ra cũng không cần đâu, đây là trách nhiệm của chúng tôi, nếu mà ai cũng giống như anh thế này thì chúng tôi biết làm sao? Còn nữa, chắc đây cũng chỉ là một cái cớ của anh thôi đúng không? Đợi mời cô ấy đi ăn, đi ăn rồi là vì cái gì nữa? Là vì anh có cảm tình với cô ấy, muốn tìm hiểu cô ấy, đúng không?”

Lý Phổ bị Mục Mục phủ đầu một tràng, nhận không được mà không nhận cũng không xong. Cuối cùng anh ta lấy hết sức bình sinh gật đầu một cái, người ta nói muốn cửa cấm con gái thì trước tiên phải qua cửa ải bạn thân. Lý Phổ toát mồ hôi, nghĩ bụng, cô bạn thân này thật đáng sợ quá đi.

Mục Mục uể oải nói: “Nếu mà anh thích cô ấy, muốn cửa cấm cô ấy, đó là quyền của anh, nhưng trước khi cửa cấm, cũng phải có những hiểu biết cơ bản nhất. Những thứ hiểu biết này, nếu anh thích mời đi ăn bao nhiêu lần, rủ đi mua sắm bao nhiêu lần cũng không phải không được, nhưng mà thế thì lãng phí thời gian quá. Bây giờ tôi sẽ nói cho anh những tiêu chuẩn của Tiểu Viên, rồi anh tự xem xét nhé, xem mình còn thiếu gì thì bổ sung cái đó, ổn rồi thì hãy đến tiếp, như thế sẽ tiết kiệm được thời gian cho cả đôi bên, anh thấy sao?”

Lý Phổ vội vã “ừ” một tiếng.

Mục Mục nghiêm mặt nói: “Đầu tiên, phải là một luật sư. Tiểu Viên thích

nhất là luật sư, không phải luật sư không cưới. Tiếp theo, cô ấy còn thích Maybach, anh có biết Maybach là gì không? Không phải Volkssvagen đâu, nghe thì có vẻ giống nhau, chứ khác nhau nhiều lắm đấy. Yêu cầu cũng không cao lắm đâu nhỉ? Chỉ có hai cái vậy thôi, anh cứ suy nghĩ đi.”

Tiểu Viên lấy tay bịt chặt miệng để không phì cười, nghĩ bụng nói như thế có quá đáng quá không? Cô lấy tay giật giật gấu áo Mực Mực, Mực Mực vòng tay ra đằng sau đẩy tay cô ra.

Lý Phổ ngẩn ra nhìn hai người. Tiểu Viên cảm thấy hình như họ đã làm hơi quá, vừa định mở miệng nói thì Lý Phổ đã lên tiếng: “Cái này, về phần luật sư, trong thời gian ngắn tôi không thi đỗ ngay được, nhưng nếu tôi có một văn phòng luật thì không biết có đạt tiêu chuẩn không? Còn nữa, Maybach thì cũng không phải là vấn đề, nhưng mà loại xe nhập khẩu này, từ lúc đặt hàng, vận chuyển, rồi thủ tục hải quan,... thông thường chắc cũng phải mất hai tháng.”

Mực Mực hít nhẹ một hơi, thần thái vẫn thản nhiên: “Thế bao giờ anh lo liệu đủ rồi quay lại sau!”

Lý Phổ nhìn Tiểu Viên trù mến, khẳng định: “Được!”

Hai người có vẻ bị anh ta làm cho kinh ngạc, không thể tin nổi, chẳng nói năng gì, chỉ nhìn theo cho đến khi bóng anh ta đi khuất. Một lúc lâu sau, Tiểu Viên ngập ngừng hỏi: “Cậu bảo anh ta có đi mua văn phòng luật với Maybach thật không vậy?”

Mực Mực thờ dài một tiếng: “Làm gì có chuyện đó? Cậu xem anh ta từ đầu tới chân toàn quần áo bình thường, số đồ trên người cộng lại chắc cũng chưa tới một trăm tệ, một tên như thế, mua mấy bó hoa kia chắc cũng đã tiêu hết số lương của nửa năm rồi, lấy đâu ra mà mua Maybach chứ?”

Kể cũng đúng, nhưng xem cái dáng vẻ chắc chắn của anh ta, lúc rời đi điều bộ tự tin như thế, Tiểu Viên vẫn có chút không yên tâm. Người này có phải đã bị bọn cô khiêu khích quá mức rồi không? Cô buột miệng nói: “Theo cậu bọn mình làm thế này có coi thường anh ta quá không?”

Mục Mục dùng ngón tay chọc vào người cô rồi nói: “Chúng ta làm thế này là vì muốn tốt cho anh ta. Bây giờ cậu đã có chủ rồi, cũng nên rõ ràng một chút. Anh ta cứ suốt ngày mua hoa thế này, không phí tiền à? Bọn mình đây là đang cứu anh ta, còn hơn là nói thẳng với anh ta rằng cậu đã có bạn trai rồi, có khi anh ta lại có ý định “cạnh tranh công bằng” ấy chứ! Cứ nói thẳng Maybach ra, cho anh ta từ bỏ ý định ấy đi là tốt nhất!”

Thực tế đã chứng minh rằng, Mục Mục quả thật vô cùng lợi hại, chỉ vài ba câu đã khiến Lý Phổ đi mất. Cuối cùng cũng đã thoát, mấy ngày liền chẳng thấy mặt mũi anh ta đâu nữa. Tiểu Viên cảm thấy vô cùng biết ơn cô bạn thân, cũng là con gái với nhau, sao lại có khác biệt lớn như vậy chứ?

Tuy không phải gặp người không muốn gặp nữa, nhưng cái người muốn gặp kia thì sao?

Mục Mục luôn miệng nói với cô rằng trong chuyện tình yêu chỉ có một phương châm duy nhất, đó là phải tỏ ra không quan tâm tới cái tên đó. Cô thắc mắc không biết anh ấy hẹn cô ba lần, cô chỉ nhận lời có một lần, như thế đã được chưa nhỉ? Nhưng con người ấy cũng không cho cô cơ hội nào, mấy ngày liền chỉ có gọi điện thoại, còn không thấy người đâu, mà những cuộc điện thoại ấy, Tiểu Viên luôn luôn chờ đợi, mong ngóng.

Ai cũng biết mấy ngày nay Tiểu Viên ở đâu thì điện thoại cũng ở đó, khiến cho cái điện thoại bị cô mở ra mở vào đến mức sắp hết sạch pin. Đang sạc pin thì điện thoại có chuông báo tin nhắn đến. Thấy chị y tá trưởng không để ý, ai đó liền lao tới chỗ chiếc điện thoại như thuyền rồng lướt trên sông. Chị y tá trưởng bị cô làm cho giật mình, mắt lờm về phía cô, nói: “Chú ý

vào.”

Đã khiến cô bị mắng, anh còn chỉ nhắ một câu cụt ngùn: “Đang bận à?”

Tiểu Viên hít một hơi dài: “Bận, bận lắm.” Cô tức tối đến nghiến răng nghiến lợi, chẳng lẽ anh không biết chắc? Đã mấy ngày không hẹn hò rồi, không hẹn hò rồi! Chị y tá trưởng nhìn thấy vẻ mặt đầy tâm trạng của cô gái này, lắc đầu ngao ngán, đúng là mối yêu có khác: “Này, Chu Tiểu Viên, không có việc gì thì nghỉ sớm đi.” Chị y tá trưởng rộng lượng nói.

Tiểu Viên cúi đầu vừa đi vừa nhắ tin, cẩn cẩn môi cười mỉm, phải trêu anh một trận mới được.

Thang Hi Hàn hỏi: “Hôm nay phải làm thêm giờ à?”

“Không.”

“Thế đang làm gì đấy?”

“Đang hẹn hò. Anh nghĩ em chỉ hẹn hò với anh chắc?”

“Ô, thế bây giờ em đang hẹn hò à?”

“Đúng thế đang uống cà phê ở một chỗ lãng mạn lắm.”

“Ồ, thế hả?”

“Ừ, vì thế, lần sau nếu có hẹn hò với em thì phải báo trước nhé!”

“A!”, vì đang cúi đầu cắm cúi nhắ tin, chẳng để ý đường đi, Tiểu Viên bỗng va rất mạnh vào một “bờ tường” rắn chắc. Cô xoa xoa đầu rồi ngẩng lên nhìn.

Trời, sao lại là anh ấy?

Anh đỡ lấy cô, nhìn cô rồi cười, vẻ mặt rất tự đắc. Tỏ vẻ nghi ngờ nhìn cô, lại vừa giả vờ như đang có chuyện gì đó nhìn vào điện thoại, sau đó dài giọng nói: “Ờ, không phải có người đang đi hẹn hò sao?”

Tiểu Viên ngẩn ra, đang định nói gì đó...

Thang Hi Hàn đã chặn ngay lại: “May mà là anh đấy, không phải ai khác hoặc không phải là xe hơi, chứ em đi đường kiểu này sao được hả?”

Tiểu Viên khẽ bĩu môi: “Không cần anh quan tâm, ai mà biết anh ở đây chứ! Em không biết anh đến, cũng chẳng phải cố ý va vào anh.”

Anh khẽ cười, trong lòng Tiểu Viên bỗng trào lên một cảm giác ấm áp khó tả, từng con sóng nhỏ khẽ dạt dào. Đôi mắt Thang Hi Hàn dạt dào ấm áp, anh kéo tay cô, nói: “Đi nào, anh đến đây để gặp em đây.”

“Đi đâu cơ?”

“Tới nhà anh.”

“Đến nhà anh làm gì? Ông anh về rồi à?” Tiểu Viên nghi bụng, lần này về nhà trong thân phận là bạn gái của cháu trai ông, cô chợt thấy mặt đỏ bừng.

“Không phải nhà ông, mà là nhà anh.”

“Nhà anh?” Tiểu Viên có chút lúng túng, anh sống cùng với ông, nhà anh không phải là ở nhà ông thì ở đâu? Có gì khác nhau à?

“Thôi đừng hỏi nữa, đến nơi sẽ biết thôi, nhà anh cách đây vài con phố thôi.”

Quả thật là rất gần, chưa tới vài phút, cô được anh đưa tới một khu chung cư cao cấp vừa mới xây xong. Tầng thứ mười chín. Anh ung dung mở cửa một căn hộ, khẽ đẩy cô vào trong.

Tiểu Viên ngơ ngác nhìn bốn phía, cao cấp, cao cấp, chỗ nào cũng cao cấp. Cô khẽ cất giọng: “Chỗ này... chỗ này sang trọng quá, chắc tiền thuê đắt lắm, em không thuê được đâu, dù sao cũng cảm ơn anh đã tìm nhà cho em.”

Thang Hi Hàn kéo tay cô rồi đặt vào đó một chiếc chìa khóa: “Đây là nhà anh mua, đồ đạc đã sắp xếp đầy đủ hết rồi. Mấy ngày nay bận bịu làm các thủ tục, cuối cùng chọn được căn này, anh thấy khá ưng ý, chẳng cần phải tự sắp xếp đồ đạc, lại cách bệnh viện em làm không xa. Em chỉ cần thu dọn lại một chút là có thể đến ở ngay được.”

Thực sự đứng trong một căn phòng sang trọng, thực sự đứng trước một bạch mã hoàng tử, Tiểu Viên nhìn chiếc chìa khóa trong tay mình, có chút chóng mặt, chân tay bỗng bèn bèn như lơ lửng trên không trung.

Tiểu Viên cố gắng lấy lại bình tĩnh: “Đây là nhà anh mua?”

“Ừ.”

“Anh cho em ở đây?”

“Tất nhiên, nếu không thì anh mua làm gì?”

Tiểu Viên nhìn chăm chăm chiếc chìa khóa trên tay mình, đàn ông mà mua nhà là để làm gì chứ? Cả Trung Quốc đều biết là vì muôn kết hôn, được chứ? Huống hồ bạch mã hoàng tử lại còn đem chìa khóa giao tận tay cô, đây giống như thề ra vào cung điện Buckingham vậy. Cách cầu hôn này quả thực không thể nào lãng mạn hơn rồi, có mùi vị của tiểu thuyết ngôn tình! Có nên giữ nguyên tắc “không thêm để ý” mà từ chối anh không nhỉ? Tiểu Viên nuốt nước bọt, nói “không” là vì mục đích giữ được anh, bấy giờ đã mang đến tận miệng rồi, chỉ cần há miệng là có thể ăn được, họa có diên mới nói “không”.

Mắt lấp lánh những sao là sao, Tiểu Viên ngọt ngào hỏi: “Gì nhỉ, Thang

Hi Hàn, anh đang cầu hôn em đấy à?”

Anh đứng hình một giây, rồi không nhịn được, cười lớn, hàm răng trắng bóng: “Ừ, yêu cầu về hôn nhân của em có cao không?”

“Không cao, không cao, chỉ cần ăn ngon mặc ấm là được rồi.”

“Thế em ăn có nhiều không?”

“Hả? Không nhiều, không nhiều.” Tiểu Viên ngượng chín mặt. Nhớ lần gặp đầu tiên, anh gọi cô ra từ quán miến tiết vịt, rồi bữa tiệc gặp mặt ở nhà ông anh, khi viện trưởng đã về, cô đã ăn “bão táp” như thế nào? Còn nữa, lúc anh mời cô ăn bánh bao, cô đã dọn sạch cả tiệm bánh bao Tân Tân. Cuối cùng, cô còn bị anh nhìn thấy mình đi mua thuốc giảm cân, rồi sau khi ăn tối có một tiếng đã làm ngay một bát cái rươi...

Giọng Tiểu Viên yếu ớt, lí nhí nói: “Thực ra, về sau em có thể sẽ ăn ít hơn...”

Thang Hi Hàn cười rồi ôm cô vào lòng: “Đã muốn gả cho anh rồi sao?”

“Anh nói gì cơ?”

“Nói thật, trước khi em nói, anh còn chưa nghĩ đến chuyện này cơ.”

Tiểu Viên chỉ muốn chui ngay xuống đất, hóa ra là chính mình hiểu nhầm, người ta đâu có ý cầu hôn mình chứ! Xấu hổ quá đi mất! Nhưng chẳng phải anh mua nhà, rồi giao chìa khóa cho cô sao? Nếu không phải là cầu hôn thì là ý gì? Suy nghĩ của Tiểu Viên chuyển hướng, cô buột miệng nói ra: “Thế anh định nuôi không em à?”

Mặc dù đang vùi trong vòng tay anh nhưng Tiểu Viên vẫn cảm nhận được vẻ mặt đang cười của anh, cơ thể cô cũng run lên theo những tiếng cười ấy.

“Em nghĩ gì thế hả? Chỉ là anh không thích em phải khổ sở thuê trọ bên ngoài, ở đây rất an toàn, môi trường cũng tốt nữa, em ở đây anh sẽ yên tâm hơn. Nhưng nếu em đã nghiêm túc nghĩ đến việc cưới anh, hay là chúng ta ngồi xuống bàn bạc kỹ lưỡng hơn nhé?”

Sau khi nghe anh nói, Tiểu Viên càng vui mặt sâu hơn vào vòng tay anh.

Một lúc lâu sau Tiểu Viên vẫn chẳng dám ngẩng đầu lên, có lẽ đến đây cũng không xấu hổ bằng cô rồi. Thang Hi Hàn vuốt nhẹ mái tóc cô: “Thôi nào, không phải xấu hổ nữa, em làm mấy chuyện xấu hổ anh cũng đã quen rồi, anh không cười em đâu, được chưa? Dọn đến đây ở đi.”

“Không có công không nhận thưởng. Em không ở.” Tiểu Viên lại úp mặt vào ngực anh.

“Thế thì em cưới anh đi.” Vừa nói xong, cô gái trong vòng tay anh lắc đầu bẽn lẽn. Lời đề nghị của Thang Hi Hàn rõ ràng đã khiến cô đã ngại ngùng nay còn xấu hổ hơn.

“Anh nói cái gì thế hả?” Hu hu, sao mà đến chuyện cầu hôn này mình cũng nhầm được cơ chứ? Xấu hổ chết mất!

“Không được à, thế... nuôi không thì sao...?”

Tiểu Viên lấy tay chặn miệng anh, mặt đỏ bừng, vội vã ngắt lời: “Không cho nói, không cho nói! Người ta đâu có cố ý chứ! Tóm lại là không được nói nữa.”

Cái cô gái này, sao vẫn giống y như hồi nhỏ vậy chứ? Ngốc nghếch phạm lỗi, rồi lại ngốc nghếch xấu hổ. Thang Hi Hàn bị cô bịt miệng, nhẹ nhàng nhìn cô, đôi mắt đen huyền sâu thăm thẳm. Anh khẽ cười, trong đôi mắt ấy như có những vì tinh tú đang chuyển động.

Tiểu Viên cảm tưởng như sắp chết ngộp dưới lòng biển sâu, bị ánh mắt của anh làm cho tim đập thành thịch, cô lắp bắp nói: “Anh... anh... sao anh chẳng nói gì thế?”

Thang Hi Hàn dùng miệng cắn nhẹ cô một cái, Tiểu Viên buông tay theo phản xạ, anh cười nói: “Em bịt miệng anh như thế anh còn nói được sao?”

Từ trước tới nay, cô không bao giờ đấu khẩu lại được anh. Tiểu Viên cúi đầu, xoa xoa tay.

“Ở đây nhé, được không?”

“Không... được.”

Ừ, biết là đã thắng, Thang Hi Hàn nói: “Không phải là không công đâu, anh sẽ bắt em làm việc để trả tiền phòng...”

“Em... không trả được.”

“Nấu cơm cho anh để trả tiền phòng, được chứ? Bụng dạ anh không tốt, lần trước chẳng phải còn bị đau dạ dày đấy sao? Em biết nấu ăn, lần sau em nấu cơm thì nấu nhiều hơn chút, anh đến ăn cùng, em thấy thế có được không?”

Tiểu Viên đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

“Em mà không ở, anh cho người khác vào ở.”

Trong đầu Tiểu Viên ngay lập tức xuất hiện hai cái tên, bất chợt buột miệng nói: “Em ở.”

“Tốt! Thế hôm nay chúng ta sẽ ăn gì nào?”

Tiểu Viên ngẩn mặt. Vừa đấy mà đã đòi ăn rồi?

“Anh đói rồi à?”

Há miệng mắc quai. Đã ở nhà người ta rồi, đành phải biết điều chút thôi.

Nếu chủ nhà đã muốn ăn cơm, thì cô khách Tiểu Viên còn biết nói gì nữa đây? Chỉ còn biết nói: “Ừ.”

Đứng dậy đi vào phòng bếp, nhìn căn bếp trống không và chiếc tủ lạnh vẫn chưa cắm điện, Tiểu Viên cười thầm chạy ra ngoài, nói: “Ừm, trong bếp chẳng có gì cả, hay là để lần sau em nấu cho anh ăn nhé, hay là...”

Thang Hi Hàn cười cười: “Anh biết là không có gì. Đi nào, chúng mình đi mua đồ.”

Tiểu Viên ủ rũ bước đi bên anh. Đã không biết nấu cơm rồi, lại chẳng thể nói cho anh được. Cái rượu nếp, mì ăn liền, cô cũng chỉ biết làm có vậy mà thôi, sao anh lại nghĩ rằng cô biết nấu ăn cơ chứ? Cô nghĩ bụng, sau khi ăn xong bữa này, không biết anh có còn cần cô bạn gái này không nữa.

Tiểu Viên hỏi thăm dò: “Thế anh muốn ăn gì?”

“Ừm, ăn đơn giản thôi. Cá mè hấp, rau xào, rồi thêm món canh nữa là được rồi.”

Tiểu Viên khẽ hít thở, trong lòng ngẫm nghĩ, hình như làm mấy món này cũng không quá khó, chắc mình cũng làm được thôi.

Đến chợ, Thang Hi Hàn nói: “Em đi mua cá đi, một lúc nữa anh sẽ tìm em. Mua cá phải chờ người ta mổ, em cứ đợi ở đây, anh mua rau với trứng gà xong sẽ quay lại tìm em.”

Tiểu Viên gật đầu đồng ý, nhưng khi đến chỗ bán cá, cô mới giật mình hối hận. Đáng lẽ cô phải tranh lấy phần đi mua rau và trứng gà, còn để anh đi

mua cá mới đúng. Rau và trứng gà thì ai mà chẳng biết chứ, còn cá mè trông nó ra làm sao? Cả một cái lồng bao nhiêu là cá bơi lội tung tăng, con nào mới là cá mè chứ? Hỏi người bán? Thế thì mất mặt quá, cô không thể để mất mặt thêm nữa.

Tiểu Viên rút điện thoại ra, lướt trong danh bạ tìm số điện thoại của mẹ: “A lô, mẹ à, con đây. Con hỏi chút, cá mè trông như thế nào ạ? Đúng rồi, đúng rồi, vô cùng cấp bách. Đúng đúng, con đang tham gia chương trình Từ điển vui vẻ, mẹ nói nhanh đi, còn hai mươi giây nữa.”

Cúp điện thoại, Tiểu Viên từ từ lấy lại dũng khí, bước vào bên trong nhìn lồng cá, xem con nào là cá mè.

Tiểu Viên chỉ vào một con rồi nói: “Chị ơi, cho em con này.”

Chị bán hàng bắt lấy con cá, cầm một chiếc gậy gỗ đập đập vài cái, con cá ngay lập tức nằm im.

Chợt Tiểu Viên cảm thấy không chắc chắn, giả bộ hỏi han: “Chị ơi, con cá mè này trông ngon quá nhỉ?”

Chị bán hàng ngẩng lên nhìn: “Gì cơ? Đây là cá trắm, không phải cá mè. Em muốn mua cá mè à?”

Tiểu Viên đứng hình, chị bán hàng lại có vẻ tươi cười, vớt con cá đã bất tỉnh ấy vào trong lồng, rồi nhắc một con khác lên: “Đây là cá mè. Không sao, chị đổi cho em con khác.”

Không đợi Tiểu Viên nói gì, chị bán hàng lại đập đập vài cái, con cá mè “thật” đã nằm cứng đờ.

Chị bán hàng nhanh chóng lôi hết lòng mè con cá ra, còn Tiểu Viên thì nhìn con cá trắm bị cô nhận nhầm mà trong lòng áy náy.

“Thật đáng thương, thà bị em cho một phát chết luôn cho xong, đằng này lại còn bị hôn mê sâu. Tiểu Viên ơi là Tiểu Viên, mua nhầm đã quá lắm rồi, sao giờ còn đem nó vứt lại lồng chứ? Con cá trăm vì em mà biến thành cá thực vật này sao có thể chịu nổi?”

Chẳng biết Thang Hi Hàn đứng sau cô từ khi nào, cái thuyết “cá thực vật” vừa rồi đã chứng minh một điều, anh đã theo dõi từ đầu tới cuối quá trình cô “làm nhục” con cá này... Cuối cùng thì vẫn bị mất mặt, mà lại ngay trước mặt anh nữa chứ.

Tiểu Viên âm ỉ nói: “Không phải em cố ý đâu...”

Thang Hi Hàn vốn muốn trêu cô thêm một lúc nữa, nhưng nhìn cô giống như cô vợ bé nhỏ ấp a ấp úng, tự nhiên trong lòng trào dâng một cảm giác yêu thương, liền đưa tay kéo cô vợ bé nhỏ ôm vào lòng, hôn nhẹ lên đôi lông mày cô.

“Bây giờ phải làm sao?” Anh hạ thấp giọng, cười nói.

Cô cúi ghì mặt, trông giống hết một đứa trẻ vừa phạm lỗi.

“Thế này đi, chị ơi, em mua luôn cả con cá trăm này nữa.” Anh vừa cười vừa nói với chị bán hàng.

Xách cả hai con cá về, trên đường, cô rầu rĩ nói: “Không biết là làm cho nó bị hôn mê tốt hơn, hay là ngay từ đầu “giải thoát” cho nó thì tốt hơn nhỉ?”

“Chu Tiểu Viên.” Anh lạnh lùng nói.

“Hả?”

Anh nhìn cô, thở dài một tiếng: “Em có còn định cho anh ăn cá nữa không đấy?”

Nhà mới, người mới, bày tiệc rượu.

Hồi nhỏ cũng không ít lần Chu Tiểu Viên với Mã Quân Quân cùng nhau chơi đồ hàng, không ngờ bấy giờ lại trở thành hiện thực. Tiểu Viên chợt nhớ đến mấy điều quan trọng, lúc này gọi điện thoại cho mẹ quên mất không hỏi, Thang Hi Hàn xách mấy túi đồ đi vào bếp, cô chỉ còn biết lén vào nhà vệ sinh gọi điện thoại cho mẹ một lần nữa “Mẹ, mẹ, con đây, Tiểu Viên đây.”

Mẹ Tiểu Viên nói lớn trong điện thoại: “Tiểu Viên? Con làm gì mà giọng lí nhí thế?”

“Ui ui, mẹ đừng hỏi nữa. Con hỏi mẹ, hấp cá thì nên hấp bằng nước sôi hay hấp bằng nước lạnh? Hấp trong bao lâu?”

Mẹ Tiểu Viên nghĩ ngợi một lúc, đưa ra một câu trả lời kinh điển: “Còn phải xem cá có to không, lửa to nhỏ thế nào!”

Tiểu Viên học máu: “Không to cũng không nhỏ!”

“Thế thì bình thường tầm tám đến mười phút là được Tiểu Viên, con vẫn đang chơi trò Từ điển vui vẻ đấy à? Kênh nào thế? Mẹ tìm này giờ đâu có thấy gì đâu?”

“Trên đài phát thanh cơ, mẹ chờ lúc nữa hãy mở đài. Còn nữa, còn nữa, nếu mà xào rau, thì cho muối trước hay sau?”

Mẹ Tiểu Viên nghe thấy bảo vẫn đang tham gia chương trình, liền đưa ra một đáp án rất đúng tiêu chuẩn: “Cho trước hay cho sau đều không ảnh hưởng đến mùi vị, nhưng nếu cho sau sẽ tốt cho sức khỏe hơn.”

“Con biết rồi, thế mẹ nhé, con cúp máy đây. Bye mẹ.”

Mẹ Tiểu Viên ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại chỉ còn lại vài tiếng tút tút:

“Từ điển vui vẻ có trên đài phát thanh từ khi nào thế nhỉ?”

Tiểu Viên từ từ đi vào phòng bếp, liền bị Thang Hi Hàn bắt được. Trên bếp đã đặt sẵn hai chiếc nồi, một chiếc đã được cho cá vào hấp, chiếc còn lại chuẩn bị để xào rau. Anh liếc nhìn Tiểu Viên ngốc nghếch rồi nói: “Em giúp anh đập trứng đi, canh trứng em làm nhé!”

Tiểu Viên lập cập gạt đầu, vừa đập trứng gà vừa nhìn Thang Hi Hàn xào rau một cách thành thục, chợt buột miệng hỏi: “Sao anh lại biết nấu ăn vậy?”

Anh lấy một chiếc đĩa, gấp rau ra, hoàn thành xuất sắc món xào, phúi phúi tay rồi nói: “Hồi còn đi học ở bên kia thì biết thôi. Muốn ăn thì phải tự nấu mà ăn.”

“Thế... thế hồi đấy bạn gái anh không làm giúp sao?” Cách thăm dò này có lộ liễu quá không nhỉ? Hỏi anh như vậy có quá lạ ông tôi ở bụi này không?

Cô An Hình gì đó, lại còn cái cô Khiết mà lần trước anh gọi điện thoại ấy, anh không có gì để nói với em sao? Cho dù đã qua rồi, anh cũng có thể nói cho em biết một chút chứ? À, mà có chắc chắn là đã qua rồi không? Lãng nhăng quá! Trong lòng Tiểu Viên bắt đầu thấy khó nghĩ, không dám nhìn anh, chỉ biết cúi gằm xuống.

Một lúc lâu không thấy anh nói gì, Tiểu Viên lén ngược lên nhìn anh. Khóe miệng anh khẽ nở một nụ cười, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, cứ như chỉ chờ đến lúc Tiểu Viên ngẩng lên nhìn, sau đó anh đáp: “Ừ... không nói cho em biết.”

Tiểu Viên ngượng ngùng, cầu anh một cái: “Xào rau xong rồi thì đi ra đi, để em còn nấu canh.”

Anh cười rồi đưa rổ rau qua, chẳng bao lâu sau lại quay vào bếp nhìn Tiểu

Viên. Tiểu Viên bị anh nhìn, có còn biết nấu canh nó như thế nào đâu. Cô tức tối nhìn về phía anh: “Anh đừng làm loạn nữa, đi ra ngoài đợi có được không?”

Anh nói với vẻ rất oan ức: “Anh đâu có làm loạn? Nhìn em làm cũng không được sao? Nếu ngày trước cũng có cô bạn gái như em thế này, chắc anh vẫn phải tự làm thôi.”

Tiểu Viên đẩy anh ra ngoài, đóng cửa lại. Câu nói khi nãy của anh là ý gì? Thế rốt cuộc là có hay là không có?

Cuối cùng Tiểu Viên cũng hoàn thành món canh, lại còn nhận được lời khen ngợi của Thang Hi Hàn. Khi sắp ăn xong, anh làm bộ vô ý hỏi: “Hôm đó ở nhà em, chẳng phải em làm món cái rượu nếp đó sao? Anh cứ nghĩ em biết nấu ăn cơ.”

Thế là vẫn bị anh nhìn ra, cô toát mồ hôi! Cô chỉ còn biết thành thực trả lời: “Những thứ mà dùng nước để nấu em đều biết làm, ví dụ như canh này, nấu mì này, luộc cá, luộc cá chắc cũng không sao.”

“Em nghĩ rằng luộc cá chỉ là đun sôi nước rồi cho cá vào là xong à?”

“Thế em sẽ học dần là được mà...”

Anh cười, nói: “Ừ, để sau đi.”

Nấu cơm thì không rửa bát, rửa bát thì không nấu cơm, đây là “gia quy” của nhà Tiểu Viên. Tiểu Viên chỉ nấu có một món canh, sau khi ăn xong liền bắt đầu dọn dẹp, mang bát đĩa vào bếp rửa rửa lau lau. Thang Hi Hàn bước theo cô vào trong. Tiểu Viên nói: “Một mình em dọn dẹp là được rồi, anh cứ ra phòng khách xem ti vi đi.”

Anh cười mà như không, nhìn thêm một lúc rồi từ từ tựa vào lưng Tiểu

Viên, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Tiểu Viên bỗng khựng lại, mặc kệ nước chảy tong tong xuống dưới, quên mất là phải cất chiếc đĩa lên trên.

“Viên Viên!” Giọng nói ấm áp của anh như đang thổi thở bên tai cô.

Sức nóng hầm hập, dường như có thể phát ra âm thanh được, cô nhẹ nhàng lên tiếng: “Dạ?”

Hơi thở ấm áp phả tới, chạm vào khuôn mặt cô, mơn man trên cổ, cảm giác nhồn nhột nhẹ nhàng khiến trái tim cô bỗng chột...

“Em còn phải rửa bát, anh đi ra ngoài đi mà.” Cô nói gần như khẩn cầu. Cứ thế này có mà đến sáng mai cũng chẳng rửa xong đồng bát này.

“Thực ra...”, trong giọng nói của anh có chút tiếc nuối, mơ hồ nhớ lại những ký ức ngày xưa. “Anh thích nhìn thấy em đi lại trong bếp. Ngày bé, dì anh và mẹ em đều như thế cả... để anh được gần em thêm chút nữa nhé!”

Từng giọt nước lạnh lướt qua ngón tay, rồi từ từ rớt xuống đồng chén bát. Chiếc đèn trên đầu tỏa ra màu vàng ấm áp, bao trùm lấy hai người. Tiểu Viên đưa những chiếc đĩa đã rửa sạch qua cho anh, men sứ trắng bóng ánh lên từng tia lấp lánh dưới ánh đèn, Thang Hi Hàn nhẹ nhàng đỡ lấy, lau khô từng cái một.

Ánh mắt anh đôi lúc ngừng lại, cô lại chẳng hề để ý, cứ cúi xuống như vậy, chăm chú làm việc của mình, mấy lọn tóc bay bay trước trán, chiếc cổ trắng ngần tạo thành một đường cong thật đáng yêu. Anh đưa tay lên, giúp cô đỡ những lọn tóc mai bay bay trước trán, vén ra sau tai. Tiểu Viên khẽ mỉm cười.

Ừ, có lẽ chính là thứ cảm giác này, nhẹ nhàng, ấm áp, giản đơn mà chân thật.

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hạnh Phúc Phía Bên Kia Bức Tường

Chuông cửa bỗng vang lên.

Tiểu Viên mắt chữ A mồm chữ O nhìn Thang Hi Hàn. Không phải chứ, lẽ nào anh thực sự còn có những mối tình chưa kết thúc? Nhanh thế đã tìm đến đây rồi, Tiểu Viên cảm thấy thật khâm phục.

Thang Hi Hàn nhú mày: “Chắc chắn là Diệp Thụ Thần, cậu ấy cùng đi xem nhà với anh, chỉ có cậu ấy biết chỗ này thôi.”

Cửa vừa mở, Diệp Thụ Thần đã đứng đó, cười tươi như chẳng thấy mặt trời đâu.

“Cậu đến làm gì hả?” Thang Hi Hàn nhìn điệu cười chẳng lấy gì làm tốt đẹp của Diệp Thụ Thần, biết ngay trong đầu anh đang nghĩ đến mấy chuyện gì gì đó.

“Đến đón cậu. Còn làm bộ, muộn thế này, sợ cậu không gọi được xe, dù sao thì cậu cũng quen coi mình là tài xế rồi.”

Tiểu Viên gật đầu lia lịa: “Đúng thế, đúng thế! Anh đưa anh ấy về thì tốt rồi.” Lúc này, trong đầu ai đó đang lơ lửng những hình ảnh khác. Tối nay cô còn phải đi gặp bạn bè để giới thiệu về hoàng tử của mình, không có thời gian đi với hoàng tử, nên muốn tiễn chàng về.

Tiền hai người ra đến cửa, Tiểu Viên vui vẻ đứng ở cửa chào tạm biệt. Hai người con trai cũng tươi cười chào lại. Cửa vừa đóng, Thang Hi Hàn lập

tức liếc nhìn Diệp Thụ Thần: “Bây giờ cậu không đi tìm các em xinh tươi nữa à? Nhàn rồi nhỉ?”

Diệp Thụ Thần giả bộ mặt thánh thiện: “Lẽ nào tớ đã làm phiền hai người?”

“Hừ.”

Đúng là vì tình bỏ bạn, Diệp Thụ Thần tựa vào cửa thang máy, cười tít mắt: “Cứ cho là hôm nay tớ không đến tìm cậu, thì tối nay cậu cũng chẳng làm ăn gì được, nên không phải thái độ “sao lại là cậu, sao lại là cậu, cậu làm hỏng hết việc của tớ, cái tên trời đánh này, cái tên đến chẳng đúng lúc này” như vậy nhé!”

“Không hổ danh là luật sư, thăm dò thái độ người khác siêu nhỉ?”

Thang máy vừa đến, Diệp Thụ Thần túm lấy Thang Hi Hàn đang bước vào trong.

Một tay đặt lên vai Thang Hi Hàn, Diệp Thụ Thần làm ra vẻ rất hình sự, đưa ra một chiếc cặp: “Tớ đến tìm cậu, đương nhiên là vì muốn giúp thêm gạch thêm ngói cho cậu rồi.”

Một chùm chìa khóa được đặt vào tay. Thang Hi Hàn nhìn anh nghi hoặc, Diệp Thụ Thần cười hỉ hả: “Xét thấy tình cảnh u ám trước mắt của tớ, chẳng biết đến bao giờ mới được ăn bữa cơm trong chính ngôi nhà của mình. Thế nên, căn nhà bên cạnh, bạn cậu là tớ đã mua rồi, bây giờ cho cậu mượn ở tạm để dễ bề hành động, đợi cậu làm cách mạng thành công, trở về căn nhà của mình ở đằng kia một cách thuận lợi, tớ sẽ về đây ở, tiện đường ăn nhờ.”

Thang Hi Hàn cười lắc lắc đầu: “Gần đây có nhiều người kiện tụng lắm à? Nhiều tiền gồm nhỉ, tớ mua nhà cậu cũng mua nhà?”

Diệp Thụ Thần đẩy cánh cửa ra: “Vào trong rồi nói tiếp. Gần đây, quả đúng là mình có quý nhân phù trợ, toàn là mấy tên gà mờ đến tìm gặp, đòi cấp tiền cho tở. Hắn ta ăn mặc thì cứ gọi là..., nhưng mà lắm tiền, ông bố là dân khoáng sản khét tiếng, ha ha. Thôi, vào nhà rồi nói.”

Chiếc điện thoại trên bàn nhấp nháy, Thang Hi Hàn nói: “Đã ngủ chưa?”

Tiểu Viên: “Vẫn chưa...”

“Ra ngoài ngắm sao cùng anh đi! Anh dạy em cách tìm chòm sao Đại Hùng.”

“Muộn thế này rồi, em không ra ngoài đâu.”

“Không cần phải ra ngoài. Em cứ đứng ở ban công, anh sẽ dạy em.”

“...”

“Đã ra chưa?”

Tiểu Viên cầm điện thoại, gác chân lên bàn rồi nói tiếp: “Rồi.”

“Tiểu Viên, em lừa anh.”

Tiểu Viên bất giác đứng bật dậy. Sao anh ấy biết cô vẫn chưa ra ngoài ban công nhỉ? Lẽ nào anh ấy gắn máy quay trộm trong phòng? OMG! Ở đâu? Ở chỗ nào?

Thang Hi Hàn lại gọi điện thoại tới: “Đồ ngốc, đi ra ban công nhìn xem.”

Tiểu Viên cầm điện thoại đi ra phía ban công. Thang Hi Hàn cầm điện thoại đứng ở ban công nhà bên cạnh.

“Sao anh lại ở đây?” Tiểu Viên tròn mắt, kinh ngạc nhìn anh, cứ như thể

anh là người nhện từ trên trời rơi xuống vậy.

“Diệp Thụ Thần đã mua căn nhà này, từ nay về sau anh sẽ ở đây”, Anh nói. “Nếu ngủ một mình mà thấy sợ thì có thể gõ gõ vào tường, chúng mình trao đổi ám hiệu.”

Cảm động chưa? Có cảm động không? Lần này được thêm bao nhiêu điểm? Sắp khóc rồi hả? Ừ, mình có nên qua bên ấy và ôm cô ấy vào lòng không nhỉ? Ai đó đang mơ màng trong khung cảnh lãng mạn do chính mình tưởng tượng ra.

Trong lòng bỗng nhiên như có một dòng suối. Từng làn nước đang ào ạt chảy, như muốn cuốn phăng tất cả... Thực sự là rất cảm động... Nhưng... vẫn còn điều quan trọng hơn nữa.

Tay xoa xoa chiếc mũi đỏ ửng, cô nói nhỏ: “Em có thể hỏi anh vài điều không?”

“Em hỏi đi.”

“Em định theo đạo Thiên Chúa. Còn nữa, em không phải là người thứ ba đấy chứ? Giới tính của anh hoàn toàn bình thường đấy chứ?”

Thang Hi Hàn xoay xoay chiếc điện thoại, cảm thấy mắc nghẹn ở cổ: “Em bảo anh nên nói gì đây?”

“Này, cậu đã đi được chưa đấy? Tìm cậu ăn bữa cơm mà cũng để tớ phải chờ lâu vậy sao? Thật chẳng ra làm sao!” Diệp Thụ Thần xoay xoay điều thuốc trên tay, nói. Chờ đợi người khác thật vô vị, đã thế anh lại còn không dám hút thuốc. Ai bảo anh đang ở trong văn phòng của Thang Hi Hàn cơ chứ?

Thang Hi Hàn chẳng buồn ngẩng lên: “Tớ đâu có bắt cậu phải đợi chứ?”

Vả lại, tớ cũng đâu có nhận lời sẽ đi ăn cùng cậu.” Anh dừng lại một chút, ngẩng lên nhìn Diệp Thụ Thần rồi nói tiếp: “Sao bây giờ cậu lại nhặt nhẻo thế hả?”

Diệp Thụ Thần nhú hai hàng lông mày, “ừ” một tiếng rõ dài: “Thế thì cậu không hiểu rồi. Lúc mình tập trung làm việc thì cậu đâu có nhìn thấy, lúc làm việc đương nhiên sẽ phải là một con người khác. Haizz, nhưng mà gần đây bận bịu quá đi mất.”

Thang Hi Hàn lại nhìn anh ta, nói: “Sao lại thế? Cái tên bạn làm ăn Hồ Thế Khang của cậu chẳng phải là siêu nhân trứng muối sao? Một người lo liệu cả một văn phòng luật.”

“Trước kia thì đúng là có thần thông như thế thật, nhưng gần đây hắn mới thất tình. Tớ đang lo hắn nghĩ quẩn, biến thành Phú Sĩ Khang thì nguy.”

“Thế mà cậu vẫn có thời gian ra ngoài sao? Lát nữa về nhà ăn cơm, hôm nay Tiểu Viên được nghỉ, ở nhà nấu cơm rồi.”

“Ăn ở đâu cũng được, mình chỉ muốn mượn cậu một lúc thôi, nhanh lên là được.”

Thang Hi Hàn nhanh chóng hoàn thành công việc, bị Diệp Thụ Thần đẩy ra cửa: “Hôm nay cậu định giờ trò gì thế hả?”

Gần đây Diệp Thụ Thần quả thực rất bận, nguyên nhân là do quân chủ lực của văn phòng luật sư bị thất tình. Văn phòng luật sư này là của anh và Hồ Thế Khang, nếu nói một cách chính xác, anh đảm nhiệm công việc ngoại giao, còn công việc xử lý các vụ án thì phần lớn do Hồ Thế Khang đảm nhiệm. Hồ Thế Khang là một tên suốt ngày chẳng ngó mặt ra ngoài, lại tham công tiếc việc, có một bạn làm ăn như thế, Diệp Thụ Thần trước nay đều sống một cuộc sống khá nhàn hạ.

Nhưng hiện giờ, tình thế thay đổi. Hồ Thế Khang vì bị thất tình nên không có tâm trạng làm việc. Thế là Diệp Thụ Thần phải đầu tắt mặt tối xử lý công việc, anh sắp không chịu nổi rồi. Hồ Thế Khang vì tình mà phát điên, lẽ nào mọi người lại lẻo đẻo theo anh ta đòi ăn kẹo mừng? Sau khi hỏi ra là nhân sĩ phương nào, anh quyết định ra tay, giúp người anh em trường tri “kẻ yêu nghiệt” này.

Chiếc xe lướt đến cửa hàng đồ ngọt phía góc phố, Diệp Thụ Thần liếc nhìn cô gái có biệt danh “Tây Thi bánh ngọt” nọ, nhíu mày cười. Ủ, chính là cô em này rồi.

Hồ Thế Khang là bạn học đại học với anh, cái tính cách ấy cứ y như là Sói xám vậy, còn năng lực thì khỏi phải bàn. Một người đàn ông ưu tú như vậy, thế mà bị một con bé bán bánh ngọt ruồng bỏ, cự tuyệt, khiến hắn bây giờ sống dở chết dở, cứ như vừa luyện xong “ảm nhiên tiêu hồn chương” vậy. Cả văn phòng luật đều bị bao trùm bởi tâm trạng thất tình của hắn ta.

Tối hôm qua, anh phải dìu Hồ Thế Khang say bí tỉ, người mềm oặt. Anh thở không ra hơi, hỏi: “Thế Khang, sao cô em ấy lại không thêm yêu cậu hả?”

Hồ Thế Khang đau khổ nói: “Không biết!”

Diệp Thụ Thần nghĩ, mấy cô gái bây giờ thấy đàn ông không hư hỏng là không yêu, đây chẳng phải một quan niệm tình yêu tốt đẹp gì. Hồ Thế Khang trông có vẻ vô vị, nhưng mà hắn thật thà, muốn tìm chồng thì nên tìm những người như thế chứ! Đúng là không biết trời cao đất dày là gì!

Diệp Thụ Thần nghĩ bụng, phải dạy cho cô em này một bài học mới được. Cho cô ta biết, những tên con trai miệng lưỡi ngọt ngào cũng giống như lợn sẽ leo cây vậy, không đáng tin.

Quyết định kế hoạch, tự mình xuống đò, phải dạy cho cái quan niệm tình yêu mờ ám của cô em này một bài học nhớ đời. Để cô ta biết thế nào là mấy tên công tử bột, nếu đem người so với người thật thà như Hồ Thế Khang, chắc hẳn lúc ấy bọn họ mới biết đường mà quay đầu.

Diệp Thụ Thần dừng xe: “Tớ đi mua vài cái bánh ngọt, con gái bà chị mới về, thích ăn cái này.” Anh mở cửa xe bước xuống, Thang Hi Hàn gọi với theo: “Mua luôn giúp tớ vài cái nhé!”

Diệp Thụ Thần nhìn anh, cười: “Thế cô vợ cậu thích ăn loại nào?”

Thang Hi Hàn bị anh trêu, có chút không tự nhiên: “Tùy thôi, cái gì mà cô ấy chẳng thích.”

Trong lòng đang tính toán dạy dỗ người khác, muốn làm quen với con gái có một điểm mấu chốt, đó là phải đánh lạc hướng đối phương. Diệp Thụ Thần quay lại cười với Thang Hi Hàn, nghĩ bụng, người anh em, cậu với cô em này bán mấy quả đại bác cũng chẳng tới, mượn tạm cậu một lúc, đừng giận nhé!

Cô em có biệt danh “Tây Thi bánh ngọt” đỏ mặt ngượng ngùng, không tin lắm, liếc mắt về phía người con trai đang ngồi trong chiếc xe đỗ bên đường. Cô em nhỏ cảm thấy người con trai này đáng tin, không phải dạng trêu hoa ghẹo nguyệt.

“Ừm, hình như em chưa thấy anh ấy đến đây mua bánh ngọt bao giờ, sao anh ấy lại biết em vậy? Không phải ông anh đùa em đấy chứ?” Cô em nhỏ ngượng ngùng hỏi lại.

“Thật mà, anh đảm bảo không lừa em. Bạn anh nhất lắm, nó sống nội tâm lại hay ngại ngùng, anh là bạn nó nên mới giúp thế này chứ!” Diệp Thụ Thần tỏ vẻ rất thành thật đáp, sau đó còn chỉ về phía Thang Hi Hàn.

Thang Hi Hàn nhìn anh ta và cảm thấy rất kỳ lạ.

Diệp Thụ Thần dùng ngón cái chỉ vào một chỗ bất định, hỏi lớn: “Đây phải không?”

Chẳng phải đã nói loại nào cũng được sao, cái tên này trở nên lảng nhảng như mấy bà mẹ vợ từ khi nào thế? Thang Hi Hàn nhú mày, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Diệp Thụ Thần quay qua, nói: “Đấy, em thấy chưa, nó cũng thừa nhận rồi.”

Cô em nhỏ ngượng ngùng viết một hàng dài, rồi mím môi nói: “Vâng, thế anh bảo anh ấy cứ nhắn tin cho em đã. Chưa quen lắm, em cũng không biết nói gì cả...”

Diệp Thụ Thần mừng rỡ, nghĩ bụng, cô em à, em thật ngoan ngoãn quá đi, anh chưa cần mở lời, đã biết ý của anh rồi. Anh nhắc túi bánh lên, cười nói: “Không vấn đề gì, anh đảm bảo sẽ làm theo ý em.”

Ngày nghỉ, tổng vệ sinh.

Chung cư cao cấp đúng là không giống bình thường, phòng nào phòng nấy đều được trang bị đầy đủ thiết bị, đặc biệt là máy giặt, dung lượng giặt lớn, lại êm ái. Chỉ nhìn thấy chiếc máy giặt đó thôi, Tiểu Viên đã nhớ về cuộc sống bi thương của cái thời còn đi học. Tiểu Viên ôm chiếc máy giặt, cảm giác sung sướng đến không biết trời đất là gì nữa.

Chăn, ga, gối, đệm, rồi rèm cửa sổ,... những thứ có thể giặt đều đã giặt cả rồi. Chẳng còn gì để giặt nữa, cô lại nhớ đến Thang Hi Hàn.

Cầm chiếc chìa khóa Thang Hi Hàn đưa cho, cô sang căn phòng bên cạnh, mở cửa ra rồi bắt đầu dọn dẹp. Đống quần áo anh để trên giường cô đem đi

giặt hết. Đến lúc mở tủ quần áo để dọn dẹp giúp anh mới phát hiện, hu hu, tủ quần áo trống không.

Nhẽ nào, anh chỉ mang theo mấy bộ quần áo đó thôi? Cô đã đem đi giặt hết rồi. Toát mồ hôi, Tiểu Viện nghĩ, chẳng sao, vẫn may, nhà anh cũng không xa đây lắm, có thể về nhà lấy, ừm.

Diệp Thụ Thần mua bánh xong, vừa bước lên xe, điện thoại của đứa cháu gái gọi tới, hỏi lúc nào thì nó có bánh ngọt để ăn. Anh cười rồi cúp điện thoại, nói: “Cái con bé này, bây giờ coi mình như hoàng tử của riêng nó vậy, đợi đến lúc lớn rồi, có hoàng tử thật rồi, còn nhớ gì đến ông chú này nữa chứ? Này, bây giờ thì tớ đã hiểu tâm trạng của mấy ông bố có con gái rồi, bảo sao mấy ông ấy cứ không chịu gặp con rể. Ông già nhà cậu có dễ tính không?”

Thang Hi Hàn thấy vẻ mặt ấy của Diệp Thụ Thần, cười nói: “Cậu không phải lo cho tớ. Tớ là tớ chọn chỗ đường đường chính chính, tử tế hẳn hoi.”

Diệp Thụ Thần gật đầu ngưỡng mộ: “Được rồi! Thế không gọi điện cho vợ cậu báo là sẽ về sao? Nhớ đâu cô ấy ra ngoài?”

Thang Hi Hàn cười, rút điện thoại ra.

“Em đang làm gì thế?”

Mỗi lần gọi điện thoại cứ như thăm vấn không bằng. Tiểu Viện cầm điện thoại đứng ngoài ban công nhìn bầu trời chuyển sắc. Vừa khi này mới trong xanh, bây giờ đã mây đen vần vũ, cái thời tiết quỷ quái này, bảo thay đổi là thay đổi luôn, nếu biết thời tiết thế này, cô còn giặt đồ làm gì nữa?

“Ừm, cũng chẳng làm gì cả. dọn dẹp nhà cửa thôi.”

“Em không ra ngoài à?”

Ngoài trời càng ngày càng tối, ai mà muốn ra ngoài trong thời tiết này chứ?

“Không ra ngoài, anh không thấy trời sắp mưa sao?”

“Ừ, được rồi.”

Tiểu Viên ngó chiếc điện thoại, anh ấy gọi cuộc điện thoại này có tác dụng gì chứ?

Một lúc sau, trời liền đổ mưa, kèm theo đó là những ánh chớp chói lòa và những những tròng sấm vang trời. Khó khăn lắm Tiểu Viên mới treo hết đồng quần áo lên, nhưng cô chợt đau khổ nghĩ ra, thời tiết này, thà phơi ở bên trong còn hơn phơi ngoài này. Một cơn gió thổi qua, nước mưa ở ngoài hắt vào trong, bắn hết lên người, Tiểu Viên nghĩ bụng phải quay vào trong ngay.

Thang Hi Hàn vừa cúp điện thoại thì lại ngay lập tức có điện thoại của Tiểu Viên gọi đến. Diệp Thụ Thần cố ý nói lớn: “Ngọt ngào quá đi, lãng mạn quá đi.”

Anh cười rồi nhấn nút nghe: “Viên Viên, có chuyện gì vậy?”

Cơn mưa tầm tã cộng thêm những cơn gió thổi rít. Tiểu Viên gần như ướt sạch, cô gồng mình đứng ở ban công của tầng thứ mười chín, tiếng nói của cô cũng như bị lạnh cóng: “Thang Hi Hàn, anh đang ở đâu? Anh về ngay bây giờ được không?”

Khổ nỗi tầng mười chín cao quá, gió thổi lớn quá, âm thanh nghe không rõ lắm.

“Về á? Hôm nay anh chắc chắn sẽ về.”

Nhưng mà lúc nào mới về chứ? Em lạnh quá!

Tiểu Viên càng nói lớn hơn: “Thang Hi Hàn, anh về nhanh đi, ngay bây giờ! Em... em đang ở ngoài ban công, không vào trong được, em không may để cửa ban công sập khóa. Mưa lớn quá, anh mau về đi!”

Lần này thò Thang Hi Hàn đã nghe rõ ràng: ‘Cái gì? Làm sao? Anh biết rồi, em chờ nhé!’

Nhưng Diệp Thụ Thần ngồi bên cạnh thì không biết hai người bọn họ đang nói chuyện gì. Chỉ nghe tiếng Thang Hi Hàn cứ hỏi cái gì, cái gì, lại cho rằng âm thanh anh mở lớn quá, bèn vội tắt đi.

Tiểu Viên hình như đã nghe thấy tiếng anh trả lời, lại càng nói lớn hơn: “Thang Hi Hàn, anh mau về đi. Em... em bị khóa ở ngoài ban công rồi. Hu hu.”

Một tiếng cười bật ra. Diệp Thụ Thần cố hết sức để kiềm chế nhưng không được, anh bật cười.

Chiếc xe vòng đến cổng khu nhà thì dừng lại. Diệp Thụ Thần ngó đầu ra, một nhân viên bảo vệ mặc quần áo mưa ngay lập tức chạy tới: “Xin lỗi, xin lỗi! Hai anh thông cảm, có hai chiếc xe va chạm ở cổng vào, sự việc vẫn đang xử lý, chắc sẽ xong ngay thôi.”

“Cậu ở đây vòng xe quay về đi, mình tự đi vào cũng được, cũng không xa lắm.” Thang Hi Hàn nói xong toan bước xuống xe.

Diệp Thụ Thần hét lớn: “Cậu thần kinh à! Mưa to thế này không xa cũng thành xa, về đến nhà có mà ướt như chuột lột, đợi lúc nữa đi.”

Sau đó quay sang nói với nhân viên bảo vệ: “Các anh có ô không?”

Anh nhân viên bảo vệ suy nghĩ một lát: “Chúng tôi đều mặc áo mưa cho tiện làm việc, ô thì chắc ở văn phòng có, để tôi tới đó mượn cho một chiếc.”

Thang Hi Hàn đã mở cửa xuống xe: “Không cần phiền anh thế đâu, chỉ có vài bước thôi, không sao đâu mà.”

Diệp Thụ Thần không kịp gọi anh lại. Nhìn bóng anh vút đi trong cơn mưa như trút nước, lắc lắc đầu: “Không sao cả? Ướt sạch rồi còn nói!”

“Thang Hi Hàn, mau cứu em! Cứu em!” Tiểu Viên nhìn thấy bóng anh xuất hiện, liền nhảy tung tung ngoài ban công.

Anh vừa mở cửa ban công, ngay lập tức cô lao vào bên trong rũ rũ người, nói: “Lạnh quá đi mất, ướt hết cả rồi. Hu hu, không phải em cố ý đâu.”

Thang Hi Hàn nhìn cô, chẳng biết phải nói gì, sao cô có thể khiến mọi việc đến mức này cơ chứ? Lớn như vậy rồi mà chẳng khác nào một đứa trẻ, khiến anh cả ngày phải lo lắng. Anh vào phòng tắm lấy một chiếc khăn bông lau đầu và lau mặt giúp cô, trong ánh mắt có chút xót xa, nhưng giọng nói vẫn cứng rắn: “Ừ, anh biết là em không cố ý, chắc chắn là em không cố ý ngốc thế này rồi.”

Ai đó cảm thấy mình thật là ngốc, giọng lí nhí, nũng nịu nói: “Anh đừng trách em mà, em cũng đáng thương lắm chứ! Mà sao anh cũng ướt cả rồi thế này, không mang ô à?”

Quần áo dính chặt vào người, bất giác, cô nhảy tung tung đến trước mặt anh, nhìn anh chăm chăm.

Đôi mắt long lanh như chứa đầy nước, ánh lên sáng ngời, chớp mũi lạnh cóng đỏ ửng lên, phập phồng trước mắt anh. Bộ quần áo mỏng manh đã ướt hết cả, ôm sát lấy cơ thể cô. Cô cứ nhảy tung tung như vậy, những thứ khác cũng giống như chiếc mũi kia, lúc lắc lúc lắc trước mắt anh một cách nghịch ngợm.

Họng anh bỏng rát, nuốt nước bọt, cuối cùng cũng hắng giọng nói: “Anh

không sao, lúc về đến đây thì cửa vào có sự cố, xe không vào được, anh đi bộ về.”

Tiểu Viên vô cùng rầu rĩ. Cô lại gây phiền hà cho anh rồi, khiến anh ướt sạch cả người, có khi lại còn bị cảm ấy chứ, nếu không, sao người anh lại nóng thế này, họng cũng khô khè nữa... chắc chắn là có vấn đề rồi.

Cô vội vã đẩy anh vào phòng tắm: “Mau mau, anh đi tắm nước ấm đi cho bớt lạnh. Đừng mặc bộ đồ ướt này nữa.”

Thang Hi Hàn nhìn cô, có chút lo lắng, nói: “Anh không sao, thật mà, em tắm trước đi.”

Tiểu Viên làm bộ tức giận nói với anh: “Sức khỏe em tốt hơn anh, nên đương nhiên là anh tắm trước rồi. Không nói thêm nữa, anh xem, mặt anh đỏ hết rồi đây này, rõ ràng là bị cảm rồi.”

Cô dùng đôi tay nhỏ mềm mại đặt lên cổ, lên trán anh đo thử. Những sợi tóc ướt dính trên má cô, ngọn tóc còn đọng lại vài giọt nước li ti. Chỉ hơi cử động, những giọt nước ấy liền men theo làn da trắng trẻo, nồn nà lăn xuống đôi bờ môi cô. Cô như chẳng để ý gì, chỉ mím mím môi cho tan đi.

Nhưng chính hành động vô thức ấy đã khiến anh cảm thấy cơ thể mình như nóng ran lên. Một cảm giác đau nhói không thể dùng lời để diễn tả như đang từ từ gặm nhấm da thịt anh. Anh quay người bước vào phòng tắm, đóng cửa lại. Thôi được rồi, còn tiếp tục thảo luận ướt hay không ướt với cô nữa, chi bằng giết anh đi còn hơn, cứ nghe theo lời cô, tắm vậy.

Nhưng... anh lại mở cửa một lần nữa, Tiểu Viên vội vã hỏi: “Lại sao thế?”

Anh hạ thấp giọng, đỏ mặt nói: “Anh đã lấy quần áo đâu, tắm sao được?”

Tiểu Viên nhanh nhẩu nói: “Không phải vội, để em đi lấy cho. Anh cứ

tắm luôn đi, đừng mặc bộ quần áo ướt này nữa.”

Anh ngoan ngoãn trở vào, lúc này tốt nhất là không nên tranh luận với cô làm gì cho an toàn.

Tiểu Viên cũng trở về phòng thay một bộ quần áo khác. Tới lúc cô sang căn nhà Thang Hi Hàn đang ở để lấy quần áo giúp anh mới chợt kêu lên thê thảm: “Chết rồi, làm sao giờ?” Cô trở về phòng khách, nhìn đồng quần áo nam đang bay phấp phới như cờ Liên hợp quốc ngoài ban công kia (bao gồm cả nội y), có cảm giác đại nạn sắp giáng xuống đầu, cô chỉ muốn bay đi cho xong.

“Viên Viên, em đưa quần áo vào cho anh được không?” Anh bắt đầu gọi với ra.

Tiểu Viên đầu óc rần rần, “ừ” một tiếng, đưa quần áo vào bên trong.

Nhưng một lúc sau...

“Viên Viên, quần trong của anh đâu? Lấy giúp anh với, em quên rồi.”

Ý, anh không mặc không được sao? Dù sao thì em cũng đâu có nhìn thấy! Nhưng mà những lời này nói ra có được không? Tiểu Viên thấp giọng nói nhỏ: “Gì nhỉ? Thang Hi Hàn... hay là... anh mặc lại chiếc quần hôm nay được không, hi hi,..., chắc cũng không bẩn lắm đâu nhỉ?”

Thang Hi Hàn ngẩn người trong phòng tắm. Nghe những lời này, ý cô như muốn nói anh không cần phải mặc đâu, mặt lại càng đỏ hơn, nghĩ bụng, em đang làm cái trò gì thế hả Chu Tiểu Viên? Giọng nói bất giác có chút bực bội: “Em nói gì cơ?”

Tiểu Viên nghĩ bụng, chẳng lẽ không mặc lại được thật à? Lẽ nào thực sự rất bẩn sao? Cô cẩn trọng nói: “Nếu một mặt không mặc lại được, hay là anh

lộn lại mặt kia đi?”

“Chu Tiểu Viên!” Thang Hi Hàn phát hỏa. “Em đang làm cái trò gì thế hả?”

Tiểu Viên nghe thấy tiếng anh, tim đập thành thịch, không biết nói gì nữa, đành nói thật: “Ờ, ừm, em không cẩn thận nên đem giặt hết quần áo của anh rồi. Vì phơi quần áo nên mới bị khóa ở ngoài như vậy”

“Sao em ngốc thế! Thế mà em còn bảo anh đi tắm, lại còn bảo đi lấy quần áo giúp anh!” Giọng nói phía bên kia cánh cửa có vẻ rất vô vọng.

Giọng Tiểu Viên như sắp khóc, nói: “Không phải em cố tình mà, em cũng vừa mới nhớ ra thôi! Anh mặc lại cái cũ một lần là được mà?”

“Anh vứt vào trong bồn nên ướt hết rồi, không mặc được nữa.” Anh nghiêng răng nói từng từ, từng từ một.

Làm sao bây giờ? Mặc của em? Hay là không mặc? Hai phương án này, Tiểu Viên cảm thấy đều khả thi, nhưng tại sao lại không nói ra? Cô cảm thấy, nếu nói ra, thì nhất định sẽ rất thảm!

Vấn may, trong lúc đang không biết nói gì thì anh đã lên tiếng trước: “Ở cổng khu nhà có cửa hàng tạp hóa đấy, em đi mua đi, anh đợi.”

“Thang Hi Hàn...”

“Không nói thêm gì nữa! Không ý kiến gì nữa! Không thắc mắc gì nữa!”

Hết cái gì mà hết chứ, anh nghĩ mình đang quay phim Thủy Vân Gian[1]chắc? Tiểu Viên lẩm bẩm. Chẳng qua cũng chỉ là giặt chiếc quần trong của anh thôi, có gì mà phải làm ầm lên chứ? Người ta cũng có định nói gì đâu, chỉ định hỏi anh mặc size bao nhiêu thôi, dùng đồ PurCotton hay là

Lycra?!

1. Tên một bộ phim truyền hình của đạo diễn Thẩm Di.

Tiểu Viên bức bối đi xuống, nghĩ thầm, đó quả thật là lỗi rất lớn sao? Cứ cho là không mặc đi, thì cũng có ai biết đâu cơ chứ, đúng không nào?

Nghe thấy tiếng Tiểu Viên mở cửa, anh nói, giọng sốt ruột: “Mau lên đi em!”

Tiểu Viên nhìn chiếc quần trên tay, có chút nghi hoặc, định nói chuyện với anh một chút: “Thang Hi Hàn, em mua về rồi đây, nhưng mà, anh nghe em nói này, là thế này, quần áo khi mới mua về thì nên giặt qua một lần nước, đặc biệt là quần áo bó sát người, nếu không sẽ không vệ sinh lắm.”

“Em ngơ à? Giặt thì chẳng phải sẽ ướt sao, thế thì mặc kiểu gì? Thôi, em đừng nói nhiều nữa, đưa cho anh đi!” Anh hé cửa phòng tắm, đưa tay ra với lấy.

Tiểu Viên rút rề đưa ra, trong lòng cảm thấy thứ đồ chưa giặt này nếu trực tiếp mặc lên người thì thật là ghê quá! Chẳng phải các bác sĩ vẫn nói, sau khi đi vệ sinh phải rửa tay, nếu không thì rất có thể sẽ bị nhiễm bệnh gì đó sao?

Bất giác, trong đầu Tiểu Viên lóe lên một tia sáng. Cô giặt lại chiếc quần vừa đưa ra, ngọt ngào khẩn cầu: “Thang Hi Hàn, hay là, anh dùng tạm băng vệ sinh hằng ngày của em nhé? Vừa vệ sinh vừa không phải giặt.”

“Chu - Tiểu - Viên! Em im miệng cho anh nhờ!!!”

Sư tử cũng chẳng gầm to bằng anh, Tiểu Viên cảm thấy rất ấm ức, nghĩ bụng, chưa hiểu rõ chuyện gì đã làm ầm cả lên. Có phải bảo anh dùng băng vệ sinh bình thường đâu cơ chứ, mà là loại hằng ngày, hiểu chưa? Không phải cái loại dày dày ấy! Còn kêu gì? Lẽ nào lại để cho anh ấy mặc chiếc

quần không vệ sinh như thế thật? Tuyệt đối không được! Tiểu Viên dùng lực giật mạnh, kéo chiếc quần lại.

Giọng của Thang Hi Hàn có lẽ không thể cao hơn được nữa rồi, dù sao thì cũng chỉ có cao hơn chứ không thể có cao nhất, mà không phải ai cũng có thể làm được, có phải Vitas[2] đâu cơ chứ?

2. Một nghệ sĩ Opera người Ukraina.

Anh cố gắng kiềm chế giọng nói của mình nhưng cuối cùng cũng không thể giữ cho ngọn lửa không thối lên bùng bùng: “Chu Tiểu Viên, em mà không đưa vào đây, anh ra ngoài thì em cứ chờ đấy!”

Đã định đưa ra rồi, tại sao Tiểu Viên lại vội vã rút tay lại như vậy? Lúc ấy, trong đầu Tiểu Viên chợt lóe lên câu chuyện kéo dài mười mấy phút đã xảy ra ở bệnh viện cô làm vài ngày trước.

Một người đàn ông trung niên chạy từ tầng một lên tầng bốn, rồi lại từ tầng bốn chạy xuống tầng một, chạy đi chạy lại mấy vòng. Một người phụ nữ trung niên đuổi đi đuổi lại mấy vòng, đuổi được rồi thì cầm giày đập lấy đập để, một chiếc bị gãy, liền lấy chiếc còn lại đập tiếp. Vừa đập vừa mắng mỗ, vừa đuổi vừa đánh,... khung cảnh lúc ấy, cứ như là... Dung ma ma xuyên không. Hai người đuổi nhau chí chết ấy đều có sự kiên trì đến đáng kinh ngạc, người phụ nữ trong lúc rượt đuổi, mắng đến nỗi lớp trang điểm cũng trôi hết, tóc tai rối bù, lúc tăng tốc độ, mái tóc bay phần phật, như bị điện mấy trăm vôn giật.

Khung cảnh ngày hôm ấy trước nay chưa từng xảy ra. Lầu trên lầu dưới, ngoài các bác sĩ ra, bệnh nhân cũng xúm lại xem. Cuối cùng, bệnh viện phải gọi tất cả bảo vệ tới mới có thể chấm dứt cuộc chiến đấu ác liệt ấy.

Ai mà biết được người phụ nữ đang thở không ra hơi và người đàn ông

đang mờ hôi đầm đìa kia hóa ra lại là vợ cùng chồng đi khám Nam khoa. Phát hiện có bệnh sinh lý, bà vợ nổi cơn tam bành lao đến đánh chồng. Người chồng oan ức, giơ tay lên trời thề rằng không hề làm chuyện gì có lỗi với vợ. Đường đường một người đàn ông mà lại nước mắt đầm đìa, nói: “Nếu tôi mà ăn vụng thật thì cũng phải biết chùi mép chứ, sao lại để bà đi khám cùng thế này được?”

Cuối cùng, bác sĩ phải đứng ra giải thích: “Việc lây nhiễm bệnh sinh lý mà không qua quan hệ nam nữ cũng không phải không thể xảy ra, mặc dù tỉ lệ rất thấp, nhưng vẫn có thể có. Vì vậy, mọi người nên tránh sử dụng trực tiếp các thiết bị vệ sinh công cộng, phải rửa tay, chú ý vệ sinh cá nhân.”

Tiểu Viên nghĩ, đây chẳng phải là liên quan đến vấn đề vệ sinh cá nhân hay sao? Cô hãy còn nhớ người phụ nữ nọ nói lúc rời đi vẫn còn găm gù: “Tôi không cần biết ông làm sao mà mắc bệnh, tôi nói cho ông biết, từ nay đừng có hòng chạm vào tôi!”

Anh thấy đấy, có khi vệ sinh cá nhân chỉ liên quan đến một cá nhân, cũng có khi liên quan đến mọi người, à không phải, không phải mọi người, nhưng ít nhất cũng liên quan đến hai con người đấy!

Xấu hổ quá, mình đang nghĩ gì thế này? Mặt Tiểu Viên đỏ ửng, trông như quả hồng phơi nhiều nắng, nóng bừng, như thế chạm vào là nước sẽ chảy ra.

Nghĩ vậy, Tiểu Viên ghé sát vào cửa phòng tắm, nói: “Thang Hi Hàn, thế này quả thật mất vệ sinh lắm. Em nghĩ ra rồi, em sẽ dùng máy sấy sấy khô cho anh nhé, một lúc là được thôi, anh chờ thêm chút nữa nhé! Nếu không thì anh ra ngoài, rồi tí nữa vào mặc cũng được.”

Thang Hi Hàn ở phía bên kia cánh cửa, máu trong người đã bắt đầu chảy ngược lên, lúc này trừ việc bị cô làm cho ức chế, còn có một thứ khác đó là...

Anh hoàn toàn không biết mức độ đen tối của câu nói này là bao nhiêu, càng nói càng lớn.

“Được rồi, được rồi, em không cần phải nói nữa! Mau đi đi” Giọng của anh trầm và sâu, như cảm giác mất bình tĩnh và tức giận khi bị muỗi đốt vậy.

“Ừ.” Không ngờ anh không tranh luận gì với cô nữa, cũng chẳng nói lớn tiếng nữa, bỗng nhiên cô lại có chút lo lắng, lẽ nào cô thực sự rất quá đáng sao? Đã làm cho anh tức giận lắm sao? Cô vừa bật máy sấy sấy chiếc quần mà lát nữa anh sẽ mặc, vừa dò hỏi:

“Thang Hi Hàn, anh vẫn còn ở đấy đấy chứ?”

Anh sắp bị cô làm cho tức chết, bực bội đáp lại: “Sắp không còn ở đây nữa rồi.”

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tiệc Tàn Tính Số

Tiểu Viên vẫn chưa dám báo cáo cho “tổ chức” về chuyện tình yêu, lại còn giả đồ nhờ mẹ giới thiệu cho một mối. Do lo lắng, Chủ nhật tuần trước cô bị đau bụng, vì thế không về nhà. Còn Chủ nhật tuần trước nữa, thì là Mục Mục bị đau bụng, nên cũng không về nhà. Còn Chủ nhật tuần trước trước nữa thì sao? Cô cũng chẳng nhớ nữa.

Nói chung, một ngày trước, mẹ cô gọi điện thoại, lúc đang kể chuyện hăng ngày ở nhà thì đột nhiên nhắc tới, “thế mấy Chủ nhật tiếp theo thì ai bị đau bụng nữa đây?” khiến cho Tiểu Viên chết khiếp, ngã từ trên ghế xuống đất đau điếng.

Lần này thì Tiểu Viên chẳng phải viện cớ làm gì nữa. Mối quan hệ tình cảm của cô với Thang Hi Hàn, cộng thêm mối quan hệ hàng xóm nữa, thì dễ nói hay khó nói đây? Vấn đề này khiến cho Tiểu Viên suy nghĩ mông lung suốt bữa ăn sáng.

Thang Hi Hàn đặt một cốc cà phê tới trước khuôn mặt rầu rĩ của Tiểu Viên, nhân tiện liếc mắt một cái: “Viên Viên, còn ăn nữa thì ngón tay em cũng không còn đâu.”

Tiểu Viên nhìn xuống, mẫu bánh bao cuối cùng đã nằm gọn trong miệng, đầu ngón tay đang cầm mẫu bánh bao ấy cũng đang ở trong miệng cô.

Chuyện khiến cho Tiểu Viên đau đầu, vừa lên QQ đã được giải quyết ngay. Cô hào hứng nói với mẹ rằng, cô bạn Chim sẻ nhỏ học cùng trường y tá sắp kết hôn, cô phải đi làm phù dâu.

Đương nhiên mẹ Tiểu Viên nhớ cô bạn nhỏ ấy, dáng người nhỏ nhắn, lúc nào cũng ríu ra ríu rít, trên mặt còn có mấy nốt tàn nhang... Con bé này cũng sắp cưới rồi à?

Mẹ Tiểu Viên nói: “Tiểu Viên, trong hôn lễ, đừng có mà cầm đầu cầm cổ ăn đấy. Ở đó có bao nhiêu người tài giỏi, đẹp trai,... để ý xung quanh một chút, nhớ chưa hả?”

Tiểu Viên nghĩ bụng, người đàn ông của con mới gọi là tuần tú này. Mẹ mà biết anh ấy là ai, đảm bảo chỉ có cười sái quai hàm.

Khó khăn lắm mới có được một ngày nghỉ mà cũng chẳng được ngủ nướng. Nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nữa, Tiểu Viên vội vã chuẩn bị ra ngoài, Thang Hi Hàn đã đứng đợi ở cửa: “Anh đưa em đi, dậy còn sớm hơn cả khi đi làm, đúng là cô bé ngốc, làm phù dâu mà cũng long trọng như vậy.”

Tiểu Viên cười cười cùng anh đi xuống lầu. Trong thang máy, anh có nghe một cuộc điện thoại, đầu cúi, vẻ mặt nghiêm túc nói chuyện gì đó với người ở đầu máy bên kia. Trong thang máy còn có hai cô gái trang điểm chải chuốt, rất thời thượng, cứ cười khúc khích với nhau, chẳng hẹn mà gặp cùng nhau nhìn về phía Thang Hi Hàn. Tiểu Viên đứng sau lưng anh, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu rõ trong thang máy, đẹp trai, trẻ trung.

Cửa thang máy vừa mở, hai cô gái khoác tay nhau đi ra. Đi được vài bước còn lén ngoảnh đầu lại nhìn, vờ như không có gì, phóng ánh mắt về phía đó. Tiểu Viên có chút bực mình, nghĩ bụng, lẽ nào cô thực sự nên giảm cân?

Anh vẫn đang nói chuyện điện thoại, cô thì có chút tức tối, có phải anh đi làm phù rể đâu cơ chứ, ăn mặc bảnh bao thế làm gì? Nhìn kỹ lại, cũng chỉ là một bộ quần áo thể thao đơn giản. Thật đáng ghét, sao những thứ đồ đơn giản khi mặc lên người anh lại trở nên đẹp như vậy?

Bến xe buýt cách khu nhà một đoạn, Tiểu Viên cúi gằm mặt bước đi. Được một lúc chợt phát hiện chẳng có ai đi bên cạnh nữa, vòng lại chỗ cũ mới phát hiện Thang Hi Hàn vẫn đang đứng ở cổng khu nhà nhìn cô, cười khúc khích.

Tiểu Viên tức tối bước lại: “Anh đứng đây làm gì hả? Sao không đi tiếp? Anh không đi thì cũng gọi em lại chứ, để người ta đi một mình như con ngốc.”

“Ai bảo em cứ nghĩ đi đâu thế! Thôi được rồi, xe đến rồi kìa, mình đi nào.”

Tiểu Viên quay đầu nhìn lại, thấy một chiếc xe màu đen bóng loáng đỗ ngay trước mặt họ. Từ chỗ ghế ngồi của tài xế, một thanh niên bước xuống, đưa chìa khóa xe cho Thang Hi Hàn, nói: “Tổng giám đốc Trung, xăng đã được đổ đầy rồi ạ.”

“Được rồi, không có việc gì thì cậu về đi.”

Tiểu Viên ngơ ngẩn ngồi lên chiếc xe bóng loáng, mất một lúc lâu mới như nhớ ra điều gì, liền hỏi: “Xe này cũng là anh mượn đấy à?”

Ai bảo lần đầu tiên hai người gặp mặt, Tiểu Viên háo hức chờ đợi Maybach thì tụt xuống thành Land Rover, mà cũng chẳng phải Land Rover của anh.

“Lần này không phải đi mượn, là xe của anh, nhưng mà trước giờ toàn để ở công ty, cho mấy phó tổng giám đốc dùng.”

“Của anh á? Anh có xe mà lúc nào cũng bảo Diệp Thụ Thần đến đón?”

Anh cười, nói: “Thời gian trước cậu ấy vật và vật vờ, tâm hồn toàn để đi đâu nên muốn tìm việc gì đấy cho cậu ấy làm, giải tỏa tâm lý, và lại anh cũng

vừa mới về nên muốn gặp cậu ấy nhiều một chút.”

“Ồ.” Tiểu Viên lại hỏi tiếp: “Vừa nãy, người đó gọi anh là Tổng giám đốc Thang à?”

Thang Hi Hàn hoàn toàn không biết nói gì: “Anh đã nói với em bao nhiêu lần về công việc của anh rồi, đến bạn trai em làm gì em cũng không biết, không sợ bị anh bán đi à?”

Tiểu Viên nói một cách chắc chắn: “Không sợ.”

“Tin tưởng anh thế cơ à?”

“Không phải, mà vì chẳng có ai thèm mua.”

Anh khóc thét: “Thôi được rồi, cho nên người khác có gọi anh là tổng giám đốc gì gì đấy thì cũng đừng lấy gì làm lạ. Em chưa bao giờ nghe thấy người ta nói, bây giờ đứng trên một hòn gạch ở ngoài đường, mười tên thì hết chín tên là tổng, còn lại một tên là phó tổng. Ngoài ra còn phân thành rất nhiều cấp khác nhau như tổng tài, tổng giám, tổng bếp, nói tóm lại đều gọi là tổng hết.”

Tiểu Viên nào còn tâm trạng nghe anh đùa, cô cứ thắc mắc mãi về chiếc xe này, nó cũng không phải là rẻ. Anh loáng cái đã mua căn hộ kia, rồi loáng cái lại đi xe sang thế này. Anh lại đẹp trai như Dương Quá, dù đứng ở bất cứ chỗ nào cũng khiến ánh mắt của lũ con gái dán vào, sáng nay, lúc trong thang máy chẳng phải như vậy đó sao? Chu Tiểu Viên cô đứng bên cạnh, liệu có đứng vững được không?

“Thang Hi Hàn...”

“Hả?”

“Anh giàu lắm à?”

Khóe miệng anh lại bất chợt méo xệch, thật là một câu hỏi theo đúng phong cách Chu Tiểu Viên. Tuy nhiên, nhìn khuôn mặt căng thẳng, nghiêm túc của cô, không giống đang đùa lắm.

Anh chỉ còn biết nhin cười, làm vẻ mặt nghiêm nghị, nói: “Sao thế? Em không thích bạn trai em nhiều tiền à?”

“Ừm, cũng không phải, tất nhiên là thích rồi, nhưng mà... cũng đừng nhiều tiền quá.”

Cô từ từ cúi đầu, vừa có chút ngượng ngùng, vừa có chút khó nói, trên khuôn mặt trắng trẻo hiện lên nét lo lắng.

Nhiều tiền nhưng cũng đừng nhiều quá? Cái cô gái gốc nghệch này!

Chỉ mình anh biết, ở một góc tận sâu trong trái tim, dường như đang ấp ủ một cảm giác rất khác, đang dần dần lên men. Từng hạt bong bóng nhỏ hôm nay khẽ chuyển động, từ từ bay lên, có khi nào ngày mai sẽ trở thành những giọt mỹ tửu ngọt ngào?

Anh nhẹ nhàng nắm bàn tay cô, nghiêm túc trả lời: “Ừ, anh biết rồi.”

Khi đi ngang qua tiệm bánh ngọt nọ, Thang Hi Hàn liền dừng xe: “Anh đi mua vài chiếc bánh cho em nhé, chẳng phải lần trước em nói thích ăn đó sao? Sáng nay vất vả như vậy, không ăn gì sao được.”

Tiểu Viên đã bước xuống xe: “Để em đi, em chạy cũng nhanh lắm.”

Nhìn thấy cơ man nào là các loại bánh trước giờ chưa bao giờ ăn, Tiểu Viên lăm băm: “Ừ, lấy hai chiếc bánh, vị gì bây giờ nhỉ? Ừ, chắc là không béo đâu, đường sinh học, nhưng mà chắc khó ăn lắm. Thôi được rồi, không

quan tâm nữa, lấy vị sôcôla vậy”

Tiểu Viên vui vẻ nói với cô gái bán bánh: “Vị sôcôla, hai chiếc nhé!”

Cô gái bán bánh cũng tươi cười nói với cô: “Chờ một chút ạ.”

Ánh mắt cô đưa qua đưa lại giữa các tủ bánh, Tiểu Viên cười nói: “Wow, công việc của em thích quá nhỉ!” Rồi quay đầu lại, thấy Thang Hi Hàn đang im lặng, nhìn cô từ lúc nào.

Cô gái bán bánh cũng nhìn theo ánh mắt của Tiểu Viên, sau đó thì không muốn rời mắt nữa. Tiểu Viên rất muốn nói rằng: “Này, đừng có nhìn nữa, đó là người đàn ông của tôi, đừng có mà lằng nhằng.”

Cô em nọ đưa túi bánh qua, định nói gì xong lại thôi, sau đó hỏi với vẻ thăm dò: “Chị là em gái anh ấy à? Sao anh ấy lại nhút nhát thế chứ? Nhắn tin qua lại với em lâu thế rồi mà vẫn không dám trực tiếp vào mua bánh sao?”

Tiểu Viên dùng dùng bước lên xe, dùng dùng vứt túi bánh vào một góc: “Anh thích ăn thì đi mà ăn.”

Mỹ tửu ngọt ngào cái gì chứ, có mà cảm lợn thì có. Tiểu Viên tức tối, cái tên thích trêu hoa ghẹo nguyệt, lằng lơ ong bướm này!

Thang Hi Hàn chẳng hiểu gì, hỏi: “Làm sao đấy? Bánh hôm nay không ngon à?”

Tiểu Viên ngoảnh mặt đi, không thèm để ý đến anh.

Đưa cô đến nhà cô dâu, khi xuống xe, Thang Hi Hàn kéo cô lại, nói: “Sao đang yên lại không vui rồi hả? Tức tối cứ như con ếch vậy?”

Đúng rồi, tôi là con ếch đần độn, muốn với tới con thiên nga là anh, cô bĩu môi.

Thang Hi Hàn nói: “Anh đến khách sạn đón em muộn một chút nhé!”

Tiểu Viên “hử” một tiếng rồi quay người bước đi, bỏ Thang Hi Hàn lại đằng sau mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, chỉ đi mua vài cái bánh về mà cũng tức giận được ư?

Diệp soái đang ngủ ngon thì bị đánh thức, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, anh mò mẫm cầm lên xem.

Tiểu a đầu: “Đã tỉnh chưa?”

“Tiểu a đầu” là biệt hiệu mà anh lưu trong điện thoại, vì cô em bán bánh nọ đúng là một cô tiểu a đầu. Sinh viên mà chưa tốt nghiệp thì đúng là tiểu a đầu rồi.

Anh là sinh vật sống về đêm, cứ đến sáng mới là lúc anh ngủ ngon nhất. Từ lúc làm quen với tiểu a đầu này, Diệp soái cảm thấy mình như sắp biến thành bảo bảo khoẻ mạnh rồi.

“Được rồi”, anh lau bầu. “Chim dậy sớm thì đi săn mồi.” Anh nhắn lại: “Bà chị à, tôi bị bà chị đánh thức rồi đấy!”

Đậu Du Du sáng nay đi làm, mặc dù chỉ là công việc làm thêm, nhưng cô cũng không có ý định lười nhác. Nhưng, khi chẳng có việc gì làm, chỉ biết đứng một chỗ ngó nghiêng, thật là nhạt nhẽo. Nhưng còn may, vẫn còn một việc có thể làm để bớt nhàm chán. Cô rút điện thoại ra, nhắn tin cho một người. Một lúc sau tiếng báo tin nhắn tí tí vang lên, cô hớn hờ trả lời: “Chú à, chú chẳng có ý tứ gì cả.”

Chợt có người đến mua đồ, cô đặt điện thoại xuống chào hỏi khách. Vô tình liếc mắt nhìn, ánh mắt cô không thể dời khỏi chiếc xe ấy, con người ấy. Tại sao hôm nay lại xuất hiện cùng với người con gái này nhỉ? Người đang

nhắn tin trêu đùa với cô trên điện thoại lại đang chỉ ở cách chỗ cô chẳng bao xa, thế mà đến một ánh mắt cũng không hướng về cô, mà chỉ chăm chú dán vào người con gái trước mặt cô đây?

Du Du không nhịn nổi, cuối cùng đã hỏi cô gái kia. Đáp án nhận được thật buồn cười, mà cũng nằm trong dự liệu. Trò chơi tình yêu cũ rích, mảnh khoé quá lộ liễu, thậm chí chẳng muốn phí công sức đi lừa bịp cô, có phải thế không? Thế mới đưa một người con gái khác đi qua trước mặt cô một cách đường đường chính chính như vậy chứ?

Thế này là muốn nói điều gì đây? Du Du cảm thấy rất đau lòng. Tuy hai người họ chẳng phải yêu đương gì, nhưng dù sao, cô cũng bắt đầu nghiêm túc muốn gặp anh để làm quen, hoặc cũng có thể làm bạn bè...

Tiếng chuông tin nhắn títtít lại vang lên: “Bạn à?”

Du Du xoay xoay chiếc điện thoại, một lúc lâu sau không trả lời.

Lại có tin nhắn đến: “Lúc nào thì được thăng cấp đây? Gọi điện nói chuyện đi! Ông anh này lâu lắm rồi không chơi trò nhắn tin, ngón tay cái nhấn phím sắp biến thành ngón chân cái rồi đây này!”

Du Du tức tối nhắn lại: “Anh nghĩ tôi là con cóc chắc?” Sau đó liền tắt máy.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi, anh hí hửng cầm điện thoại đọc tin nhắn của cô. Lúc vừa mở cửa, anh chợt sững lại một lúc, rồi lại gửi đi vài tin nhắn nữa, nhưng tất cả đều như hòn đá ném xuống biển, tiếng nói vọng vào thính không, không một tin trả lời. Anh không nhịn được liền gọi điện, chỉ nghe thấy tiếng chuông thông báo thuê bao tắt máy.

Ngày hôm đó, tâm hồn Diệp soái như treo ngược cành cây. Anh đang nghĩ, anh có nên đến tìm cô, đứng trước mặt cô để hỏi không? Nhưng sau khi

đến tìm cô rồi thì sao đây, vì cái gì cơ chứ? Lừa dối cô, để cô phải đau lòng, khiến cô ghét lũ công tử bột, hồi tâm chuyển ý tiếp nhận Hồ Thế Khang?

Anh lắc lắc đầu, mày đúng là con lợn ngu ngốc! Anh hẳn học mắng chính mình.

Thế thì cứ như vậy đi, anh nghĩ bụng, từ bỏ ý định này đi. Nhưng mà tại sao trong lòng anh vẫn cứ buồn thế này?...

Tiểu Viên mặc xong bộ trang phục của phù dâu, chờ đợi, bỗng nhiên có một tiếng gọi vừa hồi hộp vừa háo hức vang lên: “Chu tiểu thư.”

Tiểu Viên quay đầu lại, Lý Phổ? Đúng là oan gia ngõ hẹp! Tiểu Viên cười cười chào lại anh ta: “Trùng hợp quá, anh cũng đến dự tiệc à?”

Lý Phổ cười, nói: “Lúc mới đầu cũng chưa dám chắc đó là cô, đúng là trùng hợp thật, tôi là anh họ của chú rể, cô là gì của cô dâu?”

“Ừm, là bạn học, và là phù dâu.”

“Gì nhỉ, tôi...” Lý Phổ như muốn nói gì xong lại thôi.

“Gì nhỉ, chúng ta là phù dâu và phù rể, ngày hôm nay đều không phải là nhân vật chính, có gì để sau nói nhé, được không?” Đầu óc Tiểu Viên quay mòng mòng, bị mấy lời nói của cô em bán bánh kia làm cho tinh thần hỗn loạn, lấy đâu ra tâm trí mà đối phó với tên Lý Phổ này nữa. Mục Mục, cậu mau đến đi, cậu cũng là phù dâu, chỉ có cậu mới đối phó được anh ta thôi.

Trong suốt đám cưới, Lý Phổ không có cơ hội nào để nói chuyện với Tiểu Viên. Chỉ cần anh ta xuất hiện gần chỗ Tiểu Viên, ngay lập tức cô nàng Mục Mục sẽ phóng ánh mắt hình viên đạn về phía đó, như gà mẹ bảo vệ lũ con của mình vậy.

Tuy nhiên, cô nàng phù dâu Mục Mục nhanh chóng trở thành trung tâm của mọi con mắt, vừa được vài ba chén đã say mềm. Cô phù dâu lòng dạ đang rối bời Tiểu Viên chỉ còn lại một mình, chưa được một chén cũng đã không biết trời trăng gì nữa.

Tiếng chuông điện thoại là bài hát Sói già mời ăn gà vang lên, Tiểu Viên không hề biết đó là của Thang Hi Hàn.

“Bố à? Hay là mẹ? Đừng âm ỉ nữa.” Cô mơ mơ màng màng, chẳng thèm nhìn màn hình điện thoại đã bấm nút nghe.

Miệng líu cả lại, lèo nhà lèo nhèo, chỉ nghe thấy cô nói một câu, Thang Hi Hàn chột cau mày: “Viên Viên, em làm sao vậy?”

“Em chẳng làm sao cả...”

Loạt soạt loạt soạt, đến nói cũng không rõ nữa. Anh tức tối nghĩ bụng, chắc chắn là uống rượu rồi, bây giờ mắng thì cũng chẳng có tác dụng gì. Cố gắng dùng giọng bình tĩnh nhất có thể, anh hỏi: “Bên cạnh em có ai không? Bảo họ nói cho em địa chỉ khách sạn, rồi em nói cho anh, anh qua đón em.”

Tiểu Viên mơ màng nhìn xung quanh, chột nhìn thấy một dáng người quen quen, liền cất tiếng gọi: “Lý Phổ! Anh biết chỗ này là chỗ nào không?”

Lý Phổ ngay lập tức lao đến, nhìn thấy Tiểu Viên và Mục Mục mỗi người một ngã nằm vật ra sofa, cuối cùng thì con gà mái này cũng say rồi, đã đến lúc anh có thể tiếp cận con gà con nọ. Nghe thấy Tiểu Viên nói gì đó có bố mẹ, anh ta bước đến, nói: “Bố mẹ em định đến đón à? Một lúc nữa anh đưa em về, bảo bố mẹ em không phải lo lắng đâu.”

“Ừ, có được không?” Tiểu Viên nói vào điện thoại.

Nếu lúc này Thang Hi Hàn đứng trước mặt Tiểu Viên, thì vẻ mặt lạnh

lòng và ánh mắt hình viên đạn của anh nhất định sẽ khiến cho Tiểu Viên biết là có được hay không. Nhưng lúc này anh lại đang nói chuyện điện thoại. Tiểu Viên trong cơn say, cô liền lớn tiếng hỏi lại: “Có được không hả?”

Anh nghiêng răng phun ra vài chữ: “Em nói xem?”

“Em nói à? Em bảo được đấy!”

“Chu Tiểu Viên, bảo cái người lúc nãy bảo sẽ đưa em về nói chuyện với anh.”

Anh có quen người ta không? Tiểu Viên ngật ngưỡng đưa điện thoại cho Lý Phổ: “Gặp anh đấy.”

Lý Phổ đúng là một tên ngốc, cầm điện thoại, nói: “Bác trai, cháu chào bác ạ!”

Thang Hi Hàn bực bội nói: “Tôi không phải là bác trai.”

Tên ngốc Lý Phổ tiếp tục chém: “Gì nhỉ? Vậy là anh trai phải không ạ? Một lúc nữa tôi sẽ đưa Tiểu Viên về, anh không phải lo đâu.”

Lông mày Thang Hi Hàn càng nhíu chặt, tên nào thế này? Anh hỏi: “Anh là...?”

Lý Phổ trả lời: “Tôi là người đang theo đuổi Tiểu Viên.”

Trên đường lái xe tới khách sạn, trong lòng Thang Hi Hàn chỉ lặp đi lặp lại duy nhất một ý nghĩ: “Chu Tiểu Viên, em chết chắc rồi, mới chỉ làm phù dâu có một ngày, thế mà đã cặp kè với tên con trai khác.”

Tiểu Viên mặt mũi đỏ gay, người mềm nhũn nằm vật trên sofa phì phò ngủ, gọi liên mấy câu cũng không có động tĩnh gì. Thang Hi Hàn biết lúc này có tức giận với cô cũng bằng không, đương nhiên là chẳng có tác dụng gì. Cô

dâu, chú rể đều tới tiền cô, Thang Hi Hàn mỉm cười gật đầu chào lại nhưng chẳng nói năng gì rồi dẫn Tiểu Viên đi. Lý Phổ nhìn thấy Thang Hi Hàn liền nói: “Xin đợi một chút, anh là gì với cô ấy?”

Thang Hi Hàn đành mặt lại, lắc lắc Tiểu Viên: “Em nói cho anh ta biết, anh là gì của em?”

Tiểu Viên ngật ngưỡng chỉ nghe thấy mấy chữ “là gì của em”, cô ngược lên nhìn Thang Hi Hàn: “Người đàn ông!”

Anh nhẹ nhàng tiến về phía Lý Phổ, nhẹ nhàng nói: “Anh nghe thấy chưa, tôi là người đàn ông của cô ấy!”

Anh nhìn thẳng vào Lý Phổ nói câu nói ấy, hoàn toàn không để ý sắc mặt của Lý Phổ ngày càng xám xịt, sau đó Tiểu Viên Đã bị anh đưa đi mất.

Chú rể giật giật cô dâu nói: “Làm sao giờ? Anh họ đúng là nhìn lầm người rồi.”

Cô dâu Chim sẻ nhỏ liếc nhìn Mục Mục đang nằm trên sofa, nói: “Chẳng phải vẫn còn một cô nữa đó sao?”

“Chu Tiểu Viên, em có tự đi được không đấy? Nhanh lên chút đi!”

Bây giờ anh đang cố kìm nén cơn giận, nhưng đối phương say rượu thì vẫn chưa tỉnh, chẳng cần biết anh đang tức tối hay đang giảng giải gì, đều là đàn gảy tai trâu hết.

“Hu hu, Thang Hi Hàn, em đau chân!” Khuôn mặt nhỏ của cô nhăn lại, có vẻ không phải nói dối.

Thang Hi Hàn cúi đầu nhìn: “Em là heo à, giày đau rồi?”

Ai mà biết được cô đi đứng kiểu gì chứ? Anh đã nửa dìu nửa ôm đưa cô đi

rồi, cô lại còn làm mất đâu một chiếc giày.

Cô ngật ngưỡng trả lời: “Chân em đau...” Tiểu Viên say rồi, nhưng lúc này cũng tỏ ra biết điều nói nhỏ hơn một chút, không dám đổ thêm dầu vào vạc lửa Thang Hi Hàn nữa.

Anh nhìn lại con đường lúc nãy, nào có thấy bóng dáng chiếc giày nào. Thấy cô đứng đó nhìn anh một cách đáng thương, vẻ mặt tội lỗi, trong lòng anh chột chững lại, bỗng nhiên mềm oặt đi, mắng cô thì cũng chẳng tìm lại được giày. Anh cúi người nắm lấy chân cô, cởi chiếc tất ra xem xét. Không có vết thương nào, chắc là do giẫm phải hòn đá nào đó nên đau thôi. Anh khẽ thở dài một tiếng, chẳng biết hôm nay là ngày gì nữa? Nhà để xe của khách sạn chật kín cả, hai anh phải để xe cách đó hai ngã tư, với tình hình này, chắc anh phải công cô đi qua hai ngã tư ấy rồi.

Anh đi tắt lại cho cô, xoay lưng, nói: “Nhanh nào, lên đi nào.”

“Hả?”

“Nói với em bao nhiêu lần rồi hả? Là bạn gái anh thì không được nói “hả” nữa.” Anh mất bình tĩnh nói.

Một cơn gió lạnh buốt ủa tới, hình như cô cũng đã lấy lại chút tỉnh táo, ngoan ngoãn trèo lên lưng anh. Thang Hi Hàn công cô ngược gió tiến về phía trước.

Đêm đã về khuya, ánh đèn đường lung linh. Vì nhiệt độ mấy ngày nay đột nhiên hạ thấp, thế nên người đi đường cũng không đông lắm, thế nhưng có một chàng thanh niên khôi ngô tuấn tú lúc này đang nhẹ nhàng công một cô nàng đang say khướt, bước đi trong đêm lạnh căm căm.

Người qua đường mỗi khi đi qua hai người đều không giấu được sự tò mò, liếc trộm hai người một cái. Ngọn đèn đường màu vàng cam toả ra từng tia

sáng ấm áp, nhẹ nhàng bao trùm lên cơ thể hai người. Có lẽ trong mắt của những người đi đường đã không tìm chế nổi và cười thầm, cũng cảm thấy đây quả là một khung cảnh vô cùng bình yên.

Không lâu sau, anh chợt nghe thấy âm thanh tốp tép, những giọt nước rơi vào cổ, chợt có cảm giác giật mình: “Em đang làm gì thế?”

“Em... em đang ăn táo.”

Hãy còn thoải mái quá nhỉ? Sắp ăn cả cổ anh rồi đây này. Thang Hi Hàn dở khóc dở cười: “Em lấy đâu ra táo thế?”

“Em không biết, tự nhiên lúc này mò thấy trong túi áo, anh ăn không?”

“Không ăn!”

“Ăn đi mà, ngọt lắm.”

“Em ngậm miệng lại cho anh, Chu Tiểu Viên! Chờ đấy, xem ngày mai anh xử lý em thế nào, đã say rượu rồi lại còn lằng nhằng với tên khác, giờ lại còn ăn táo trên cổ anh nữa!”

“Nhưng mà táo ngọt lắm, anh ăn một miếng đi.” Cô vẫn y như hồi nhỏ, giơ quả táo ra trước mặt anh một cách rất sỗ sàng, rồi đưa hết từ trái lại đưa qua phải, lúc lắc trên lưng anh. Anh chỉ biết trả lời: “Được rồi, được rồi, anh ăn, em đừng có lắc nữa!”

Một người lớn thế này, giữa mùa đông ôm người khác chặt như buộc bánh chưng, trọng lượng cũng không hề nhẹ, sao mà có thể giữ cho cô ấy không lắc được chứ? Nghe tiếng anh cắn một miếng, cô mới hài lòng buông tay ra, tiếp tục ăn một mình.

Một lúc sau, chẳng có động tĩnh gì trên lưng nữa, xem ra cô nàng ăn hết

táo rồi. Mặc dù bây giờ cô mê mết chẳng biết gì, chắc là cũng chẳng hỏi han được gì, nhưng anh vẫn không kiềm chế nổi, hỏi: “Viên Viên, hôm nay em đã hẹn trước với cái tên Lý Phổ đó đấy à?”

Trên lưng vẫn im lìm, anh vừa có chút ghen tuông, có vừa chút ngại ngùng. Không nói năng gì chẳng lẽ coi như là thừa nhận? Anh cũng im lặng, hàng ngàn hàng vạn cảm giác rối bời trong lòng mà không thể nói ra. Đến gần chiếc xe, anh đặt cô xuống, quay đầu nhìn lại mới phát hiện, hoá ra cô vừa ngậm hạt táo vừa ngủ.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên xe, dùng tay móc hạt táo trong miệng cô ra, vứt đi. Hình như cô cũng cảm nhận được, chép chép miệng vài cái, rồi lọ mọ tìm cho mình một tư thế thoải mái nhất và chìm sâu vào giấc ngủ. Anh nhìn thấy cảnh đó, bất chợt bật cười, dịu dàng hôn nhẹ lên đôi môi cô đang chu ra, trên đó vẫn còn chút mùi vị của quả táo.

“Uống nước!” Cô đập xuống giường, chẳng nề nang gì, hét lên. “Uống nước! Hu...”

“Được rồi, chờ một lúc, đừng gào nữa!” Thang Hi Hàn nói xong cũng ngẩn ra, còn cô ngồi trên giường nôn thốc nôn tháo.

Một mùi chua bốc lên.

Cô vợ nhỏ của anh ngồi giữa một đống sản phẩm, dùng đôi mắt lơ đãng nhìn về phía anh.

Thang Hi Hàn tức giận nói: “Lần sau mà em còn dám uống rượu nữa thì đừng có trách anh!”

Lúc này Tiểu Viên như cũng biết điều, ngoan ngoãn gật gật đầu.

“Đừng có nôn nữa, còn nôn nữa là anh đánh cho đấy.” Thang Hi Hàn vừa

dọn dẹp đồng sản phẩm vừa nói.

Tiểu Viên lại ngoan ngoãn gật đầu một cách đáng thương, một giọt lệ tràn ra nơi khoé mắt.

Thang Hi Hàn thở dài một tiếng, mắt sạch dưng khí.

“Được rồi, được rồi, ngoan nào, không mắng em nữa. Lần sau phải nghe lời, biết chưa?”

Cô sung sướng ngã vào vòng tay anh. Lợi dụng lúc đầu gục xuống, cô tựa vào người anh lau sạch khoé miệng.

Họ cứ ngồi như vậy đến mãi nửa đêm.

Cô ngủ cực kỳ không yên, Thang Hi Hàn chỉ còn cách ngồi bên cạnh cô.

Lại đòi uống nước! Thang Hi Hàn đỡ cô dậy, đưa chiếc cốc qua, cho cô uống được một ngụm.

Cô no nê nằm vật xuống, lẩm bầm một câu: “Thang Hi Hàn là một tên tồi.”

Sặc! Anh không uống nước mà cũng bị mắc nghẹn. Cái cô Chu Tiểu Viên này!

“Thế ai thì tốt đẹp hả? Lý Phổ à? Em mới quen anh ta chưa được bao lâu. Đồ ngốc!”

“Lý Phổ? Lý Phổ... anh ta đang چرا cãm em, còn tặng hoa, được một thời gian rồi...” Cô lẩm bầm một cách vô thức.

“Còn thế nữa?” Thang Hi Hàn khổ sở phục vụ suốt một đêm, chẳng được cảm ơn câu nào, lại còn bị nói là tên tồi, tình địch thì tự nhiên ở đâu chui ra,

đúng là điên hết chỗ nói!

Sau khi đánh mất “quả lựu đạn”, Chu Tiểu Viện chìm vào giấc ngủ ngon lành. Còn lại Thang Hi Hàn cứ nhìn khuôn mặt cô, rồi nghiêng răng nghiêng lợi, lòng dạ rối bời.

Mẹ Tiểu Viện bị say xe nặng, nên trước giờ rất ít khi ra ngoài. Nhưng một buổi sớm nọ, bà đã chuẩn bị đầy đủ thuốc men, cùng với bố Tiểu Viện lên đường. Cô con gái dọn ra ngoài cũng khá lâu rồi mà vẫn chưa về nhà lấy một lần, nói là Quân Quân có một căn nhà ở gần bệnh viện nên cô tạm thời dọn về đó ở tạm. Nhưng cái con bé này, từ bé đã chẳng giấu được chuyện gì, bà có cảm giác dạo gần đây cô có gì đó không bình thường, chắc không đơn giản chỉ là chuyện chuyển nhà. Chẳng ai hiểu con gái bằng mẹ, thế là bà quyết định đích thân tới xem sao.

Khi hai ông bà đến cổng khu nhà thì có chút bất ngờ. Toàn những căn nhà đẹp thế này, chắc là mới xây đây. Chắc là phòng để chuẩn bị kết hôn đây. Quân Quân để cho Tiểu Viện ở?

Đến chỗ thang máy nhưng không lên được, mẹ Tiểu Viện nói vào bộ đàm rồi đứng đợi. Lúc sau, một giọng nói uể oải, mệt mỏi, vẫn còn ngái ngủ vang lên. Cái này thì không vấn đề gì, vấn đề ở chỗ, đó là giọng Quân Quân! Mẹ Tiểu Viện nhìn bố Tiểu Viện, bố Tiểu Viện lại nhìn mẹ Tiểu Viện, ánh mắt hai người nhìn nhau cùng chung ý nghĩ: “Cái gì đang diễn ra thế này?”

Tiểu Viện trốn phía sau lưng Thang Hi Hàn, run cầm cập. Thang Hi Hàn lại tỏ ra hết sức bình tĩnh, thuật lại ngắn gọn sự việc xảy ra tối qua, trong lúc nói chuyện đã vô tình làm lộ ra mối quan hệ giữa anh và Tiểu Viện.

Khi hai ông bà nói chuyện với nhau, tất cả đều phóng một ánh mắt gầm gừ về phía Tiểu Viện. Mẹ Tiểu Viện: “Yêu thì giấu bố mẹ làm gì? Chúng tôi cấm cô chắc?” Thang Hi Hàn: “Làm bạn gái anh xấu mặt lắm hay sao mà

phải giấu giếm như vậy?” Tiểu Viên nhìn xa xăm: “Còn chưa kịp nói mà.”

Sau khi nghe xong, mẹ Tiểu Viên hắng giọng nói với Tiểu Viên: “Cô giấu cũng kỹ đấy nhỉ!”

Tiểu Viên lí nhí: “Mẹ, lần sau con không dám thế nữa đâu.”

“Cái gì, lại còn có lần sau?”

“Không có nữa đâu, từ nay con không dám uống rượu nữa.”

“Tôi không nói chuyện đấy, tôi nói chuyện cô và Quân Quân yêu nhau mà không thèm nói gì kia.”

“Cái này cũng không dám nữa, không dám nữa! Lần sau mà có yêu ai, nhất định con sẽ nói với bố mẹ.”

Thang Hi Hàn miệng cười méo xệch.

Khi hai ông bà chuẩn bị ra về, mẹ Tiểu Viên nhìn Tiểu Viên dặn dò kỹ lưỡng: “Giờ chỉ ở có một mình, phải chú ý... an toàn.”

Cô nàng Tiểu Viên ngốc nghếch lập tức trả lời: “Không sao, anh ấy sống ngay bên cạnh.”

Mẹ Tiểu Viên trừng mắt nhìn cô, nói từng chữ, từng chữ một: “Vẫn phải chú ý an toàn.”

Tiểu Viên chẳng hiểu mô tê gì, ngẩn ra đáp: “Vâng...”

Mẹ Tiểu Viên lại tiếp tục bổ sung: “Phải chú ý an toàn về mọi mặt!”

Sau khi tiễn hai ông bà về, Thang Hi Hàn cười rồi nằm xuống sofa. Tiểu Viên nghe tiếng cười của anh, cuối cùng cũng hiểu ra, hằm hè nhìn anh, nói:

“Thực ra, em cũng chẳng cần phải chú ý an toàn nữa.”

“Vì sao?”

“Vì anh sắp chẳng phải là bạn trai em nữa rồi.” Rượu đã tỉnh từ lâu, trí nhớ cũng trở lại rồi, hoá ra cái việc mượn rượu tiêu sầu này chẳng có chút tác dụng gì. Chẳng thể quên được bất cứ điều gì, trong lòng rõ ràng còn rất đau, đúng là rượu chẳng có chút tác dụng nào. Bây giờ ngoài việc đau lòng, đầu cô cũng rất đau.

Nụ cười tắt ngấm: “Là vì cái tên Lý Phổ đó à?”

Tiểu Viên vô cùng tức tối, rõ ràng là anh lăng nhăng, mua cho em có một cái bánh trôi mà đã làm quen được với cô bán bánh, lại còn mấy cô gái hồng nhan tri kỷ gì đó nữa chứ!

Tất cả đều là vấn đề của anh, còn nói đến Lý Phổ, Lý Phổ là ai chứ? Chẳng lẽ giữa chúng ta và anh ta có chút quan hệ gì sao?

Tự khắc trong lòng em biết phải làm gì, nói chuyện với anh một mẻ mả rồi. Cô vừa ầm ức vừa tức tối.

Thang Hi Hàn đứng trước mặt cô, nhìn cô không ngừng sụt sịt, nhất thời không biết nói gì. Người con gái cùng anh bước trên con đường đi học về ấy, người con gái đã tô thêm màu sắc vào cuộc sống ảm đạm của anh ấy, em đã lớn rồi. Tuy anh đã giữ em trong trái tim mình từ rất lâu rồi, nhưng em của bây giờ, anh cũng chẳng dám chắc rằng em thực sự thân thiết đến vậy.

Rất nhiều năm sau này, anh đứng trước mặt em, hạnh phúc đến quên mất chính mình. Vào lúc ấy, em lại không hề nhận ra anh. Có lẽ nào, anh của rất nhiều năm trước chẳng để lại trong em chút ấn tượng nào sao? Em có biết rằng, anh đâu có yếu đuối đến mức để cho em bắt nạt như vậy, anh đâu có ngốc nghếch đến mức chẳng thể nhận ra những trò nghịch ngợm của em...

Anh làm như vậy, chỉ bởi vì, anh muốn được nhìn thấy trên gương mặt em một nụ cười hồn nhiên và vô tư. Nếu như em chưa từng nhớ đến những gì đã xảy ra giữa chúng ta của bây giờ, nếu như tất cả chỉ là do anh ngu ngốc và nghĩ vậy, thì em bảo anh phải làm sao để giữ mãi trong lòng những cảm xúc về em đây?

Anh quay người bước đi, chỉ bỏ lại một câu: “Nếu như đó là điều em mong muốn, thì anh cũng chẳng biết làm sao để ngăn lại, nhưng xin em, hãy suy nghĩ thêm một chút, được không?”

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thang Hi Hàn, Anh Là Đồ Sở Khanh

Mấy ngày nay Tiểu Viên cứ như người mộng du, làm việc gì cũng chẳng ra hồn. Bảo cô nghĩ thêm à? Cô có gì mà phải nghĩ thêm chứ?

Tối hôm qua, cô than thở một câu trong phòng chat QQ: “Nếu bạn trai lẳng nhăng thì phải làm sao?”

Tiểu Tiểu: “Túm tóc tạt tai tới tấp.”

Tiên Tiên: “Cho hấn một bài học.”

A Tư: “Kiếm một tên nào đấy rồi “xử” hấn.”

...

Bạn thân Muộn Muộn gửi tin nhắn riêng: “Cậu vẫn còn thích anh ấy chứ?”

Cô nghĩ một lúc lâu, rồi gõ một chữ “ừ”.

Muộn Muộn gửi sang một icon mặt khóc: “Thế thì cho dù là cách gì cũng chẳng có tác dụng đâu.”

Không muốn về nhà, không muốn chạm mặt anh, không muốn nấu cơm cho anh,... không biết là có nên ở lại đó không nữa? Đã chia tay rồi, chia tay rồi! Tự mình lẩm bẩm một trăm lần, mà còn ở đấy làm gì nữa? Ở đấy làm gì cơ chứ? Nhưng mà... nhưng mà vẫn chẳng biết làm thế nào để không nhớ anh.

Lẽ nào, em đã yêu anh một cách vô thức và mù quáng, yêu đến mức không còn đường lui nữa?

Cô chìm đắm trong dòng suy nghĩ, một mình đi lòng vòng trong khu mua sắm mà chẳng có mục đích gì. Á! Đau quá! Dừng lại! Ấy, cô va vào ai đấy rồi. Không phải người lớn mà là một cậu bé, nói chính xác là một cậu bé lớn. Cậu bé khoảng năm, sáu tuổi gì đó, khuôn mặt hăm hăm nhìn Tiểu Viên, ánh mắt tóe lửa.

Tiểu Viên nhìn lại, thì ra, bị cô va vào nên mô hình lắp ghép trên tay cậu bé bắn ra chỗ khác, không biết có thiếu mảnh ghép nào không? Chẳng trách cậu bé lại không vui. Cô vội vã cúi xuống nhặt mô hình lắp ghép lên đưa cho cậu bé: “Xin lỗi em nhé! Trả cho em con rô bốt biến hình này.”

Cậu bé đỡ lấy, hơi cau mày, nói: “Đây là siêu nhân, không phải rô bốt biến hình. Mẹ ơi, chị ấy làm bắn siêu nhân của con rồi.” Thằng bé quay đầu chạy về phía một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp đang đứng gần đấy.

Người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp ấy mở lời: “Nham Nham, không được nói chuyện với chị như vậy.” Rồi quay sang cười với Tiểu Viên, khề gật đầu: “Không sao đâu, cũng chưa hỏng mà.”

Tiểu Viên vừa than vừa cảm thấy rất ngạc nhiên. Người con gái trẻ trung và xinh đẹp như thế này mà đã có một cậu con trai lớn như vậy, cô ấy trông có vẻ còn trẻ hơn cô nhiều ấy chứ. Còn Tiểu Viên đáng thương thì chẳng biết cậu con trai của mình bây giờ đang ở chốn nào nữa...

Cô gái nở một nụ cười dịu dàng, cậu con trai mặt mày cau có ném ánh mắt hình viên đạn về phía Tiểu Viên.

Tiểu Viên ngượng ngùng, cười đáp trả rồi định bước đi, bỗng nhiên nghe tiếng cậu bé vui vẻ gọi to: “Bố ơi, bố mau đến đây, cái chị ngốc nghếch kia

làm bán hết siêu nhân mà bố mua cho con rồi đây này.”

Theo phản xạ, Tiểu Viên nhìn về hướng đó, rồi đứng như trời trồng.

Cậu bé chạy về phía “bố”, nhảy vào lòng anh. Anh ôm lấy cậu bé tên Nham Nham ấy rồi hỏi: “Sao lại thế? Có chuyện gì vậy?”

Cậu bé con chu miệng: “Cái chị ngốc kia chạy lung tung, đụng vào con, còn làm siêu nhân của con rơi xuống đất. Bố nhìn đây này, bán hết rồi!”

Anh chăm chú nhìn, rồi nghiêm giọng nói: “Đúng là ngốc thật đấy!”

Người con gái đứng bên cạnh, nghe thấy hai bố con nói chuyện như vậy thì cảm thấy rất xấu hổ, cười nói: “Không có gì đâu, chị gì ơi, hai người họ đang đùa đấy mà.” Nói xong liền quay qua nhìn Thang Hi Hàn một cái, hình như muốn nói sao anh lại nói với con như thế trước mặt người ta chứ.

Tiểu Viên chứng kiến cảnh tượng ấy mà như bị sét đánh, máu sôi sùng sục, sốc đến tận cổ. Đột nhiên cô hét lên: “Thang Hi Hàn, anh được lắm!”

Người mẹ trẻ nghe thấy cô gọi tên Thang Hi Hàn, ánh mắt có chút kinh ngạc, rồi nhìn Thang Hi Hàn vẫn thản nhiên đứng một bên không nói năng gì.

Tiểu Viên bên này thì như gió cấp mười hai thối phần phật làm tan tác chim muông, nhìn lại một lần nữa thằng bé trong tay anh, cũng là một ánh mắt thản nhiên nhìn cô. Từng trạng thái cảm xúc đang gào thét trong lồng ngực cô, rồi nghĩ lại, anh ta chắc chắn là gieo hạt trồng cây, bây giờ thì đã ra hoa kết quả ở trên tay anh ta rồi đó thôi.

Vừa nghĩ đến đó, lại một tiếng hét nữa vang lên: “Thang Hi Hàn, anh là đồ sở khanh!”

Khóe miệng người mẹ trẻ dần mở rộng, hình như là một nụ cười không

kiềm chế được. Tiểu Viên vừa tức tối vừa đau đớn, cứ cho anh ta là đồ sở Khanh, thì cô cũng đâu phải Thúy Kiều, cùng lắm thì cũng chỉ là kẻ thứ ba.

Một phụ nữ trung niên cùng chồng đứng bên cạnh nhìn một hồi lâu, cũng chẳng hiểu gì, nghe Tiểu Viên mắng là đồ sở Khanh, liền nói thêm vào: “Này em ơi, không phải sợ gì cả, đàn ông bây giờ chẳng có ai ra gì đâu, phải quản thật chặt.”

Người chồng cũng hòa theo: “Đúng thế, đúng thế.”

Tiểu Viên nghĩ bụng “đúng thế” cái gì chứ? Mắng liền hai câu mà cả nhà người ta chẳng thèm nói một lời, thân phận người thứ ba như cô có nên tiếp tục làm âm ỉ nữa không? Thang Hi Hàn vẫn bình tĩnh nhìn cô, còn khoe miệng cô nhếch lên: “Anh...”

Thang Hi Hàn im lặng nhìn cô, xem chừng mắt cô đã bắt đầu đỏ, cuối cùng không nhịn nổi: “Anh gì mà anh, em đã nói hết chưa? Nếu hết rồi, có muốn nghe anh nói không?”

Nghe anh nói? Có quỷ mới nghe anh nói. Lẽ nào tôi nói chia tay thì anh chia tay, chẳng thèm khuyên tôi, không cần xin lỗi, anh cố tình phải không? Chu Tiểu Viên không cho anh cơ hội nói thêm lời nào, quay người chạy ra ngoài.

Mục Mục đã từng nói với cô, tất cả mọi mối tình đều cần trải qua những khó khăn thử thách và sự lựa chọn nghiêm túc, khi cô ấy nói những lời ấy, là khi cô vừa biết tin mối tình đầu đơn phương của mình sắp kết hôn.

Tiểu Viên không biết độ chính xác của kết luận này là bao nhiêu, vì dù sao, bình thường Mục Mục nói gì cũng chẳng chính xác cho lắm, nhưng mà cũng không phải không có khả năng, con người khi phải chịu những nỗi đau khổ lớn lao nào đấy chắc hẳn cũng sẽ có ảnh hưởng đến trí tuệ một chút.

Ngày hôm ấy, Mục Mục khóc đến chết đi sống lại, Tiểu Viên thì chẳng hiểu gì. Trong thế giới của cô, cuộc sống trôi đi như dòng nước chảy, rất êm đềm, khỏe khoắn, thỉnh thoảng có vài chuyện khiến cô bận lòng thì cũng chỉ là vừa mới tăng thêm vài lạng, hay bố cô khi nào sẽ cho cô đổi tên... Đôi lúc mẹ cô than vãn rằng, nếu cô cứ vô tâm vô tính như thế, rồi chẳng biết đến những khó khăn của cuộc sống, cô liền bực bội. Ở đất nước Trung Quốc xã hội chủ nghĩa này, có gì mà khó khăn cơ chứ?

Nhưng cho đến hôm nay, lời của Mục Mục, lời của mẹ đồng loạt quay trở lại, vang vọng bên tai cô, khiến trái tim cô đau đến nỗi chẳng thể hít thở. Cô biết rằng cô đã gục ngã. Thực ra cô cũng chẳng biết có phải mình trúng tiếng sét ái tình với anh không nữa. Đến hôm nay, trong điện thoại của cô vẫn còn lưu bức ảnh “bằng chứng” anh đứng bên cạnh chiếc Land Rover mà cô đã chụp trong lần gặp đầu tiên. Mặc dù anh đã tỏ ra rất ngại ngùng nhưng vẫn toát lên sức hấp dẫn phi phàm của “Dương Quá”.

Đúng là cô có để ý đến vẻ bề ngoài, nhưng ai mà không vậy chứ? Khi anh và Diệp Thụ Thần cùng đến đón cô, trong lòng cô khó mà không có một ý nghĩ rằng, trong hai người này, không cần biết ai là nhân vật chính đều được cả. Thích, nhưng cũng chỉ là thích mà thôi, cái sự thích ban đầu ấy, thích anh hay thích Diệp Thụ Thần đều giống nhau. Từ khi nào anh đã dần bước vào trái tim cô? Là khi anh im lặng dạy cô viết tên anh từng nét, từng nét một, hay là khi anh vừa cười vừa gọi cô “Viên Viên, lại đây”?

Số lần khóc đến trời long đất lở trong đời cô không nhiều, trừ lần bà ngoại cô qua đời, mất đi một người thân cũng giống như cắt đi một miếng thịt trên người vậy, vì thế, khi Mục Mục khóc lóc thảm thiết trước mặt cô, quả thật cô cũng không hoàn toàn hiểu được.

Nhưng giờ đây, vào ngay lúc này, cô đã dần hiểu ra. Từ khi nào anh bước vào trái tim cô đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là anh giống một cây xanh tràn trề nhựa sống, cắm chặt rễ vào sâu trong trái tim cô. Trong

thời gian rất ngắn, cái cây ấy đâm chồi nảy lộc, cành lá của nó vươn tới mọi ngóc ngách trong tâm hồn cô. Có anh, giống như có một tán cây rộng lớn che mưa chắn gió cho cô, để cô yên tâm dựa vào, không có anh, giống như đem nhổ bật cả gốc của cái cây ấy lên, hút cạn đi từng mạch, từng mạch nhựa sống của nó vậy. Nỗi đau ấy, giờ đây cô đã cảm nhận được một cách trọn vẹn.

Cô chạy ra ngoài như nhân vật chính trong một câu chuyện tình buồn, mặc dù cô chạy không nhanh nhưng anh cũng chẳng thể nào đuổi kịp!

Chạy một mạch ra đến bến xe thì vừa lúc một chiếc xe đi tới. Cô lên xe rồi khóc như ở chỗ không người, khiến mấy cậu con trai ngồi xung quanh sợ hãi, đồng loạt đứng dậy nhường chỗ. Nhân viên thu vé nhìn cô, hỏi một cách khó khăn: “Này cô gái, cô muốn đi đâu? Cô muốn mua vé tới đâu?”

Trên xe đang phát bài hát, Tiểu Viên vừa nghe nhân viên bán vé hỏi, vừa nghe tiếng hát của người con gái si tình trong loa phát ra: Em xếp hàng chờ mua cho mình một tấm vé tình yêu. Cô liền rút chiếc ví ra ném vào tay người bán vé: “Tôi muốn về nhà!” Nhân viên bán vé nhìn vẻ mặt đau khổ, tuyệt vọng của Tiểu Viên, lập tức tự động bán vé.

Tiếng chuông điện thoại vang lên mấy lần. cô vừa khóc vừa bấm nút từ chối, những lần sau thì không thèm để ý nữa, cứ để cho điện thoại đổ chuông đến lúc hết pin. Biết đường gọi điện thoại, sao không biết đường đuổi theo chứ? Tôi không tin là anh chạy không nhanh bằng tôi!

Nghĩ đến đây, cô càng khóc to hơn. Gia đình nhà người ta ba người êm ấm, mà còn ngồi đây mà mơ mộng anh sẽ đuổi theo sao? Mà bị điên à? Có phải không? Vẫn còn muốn làm kẻ thứ ba tốt bụng trong thời đại mới à?

Chiếc xe dừng lại, không thấy đi tiếp nữa, một chú lớn tuổi xoa xoa bụng, cầm cốc trà đứng bên cạnh cô, nói: “Này cô gái, đến nơi rồi, còn không xuống xe à?”

Tiểu Viên mơ màng: “Đến chỗ nào rồi ạ?”

Chú kia nói: “Đến An Huy rồi. Cô ngồi suốt ba tiếng liền, không biết là đi đâu sao?”

Tiểu Viên khóc thét lên: “Cháu chỉ muốn về nhà, chứ làm sao cháu biết xe này đến An Huy. Cháu muốn về nhà!”

Chú lớn tuổi chép miệng: “Hôm nay thì không được rồi, đành để ngày mai bắt xe thôi, buổi tối không có xe về đâu.”

Điện thoại hết pin, nửa đêm canh ba khóc lóc như ma nữ hiện hồn, không biết mình đã bị đưa đến nơi nào nữa.

Đêm càng khuya, thân gái dậm trường, lại còn bị vứt ra cái chốn nào chẳng biết. Tiểu Viên lau nước mắt, bước xuống xe đi tìm nhà nghỉ, mặc dù tiền mặt không đủ nhưng may là cô có thể. Khi bước qua đại sảnh của nhà nghỉ chợt cô nghe thấy có người gọi mình: “Tiểu Viên?”

Ở nơi này mà cũng có người nhận ra mình, trong lòng Tiểu Viên chợt cảm thấy ấm áp lạ thường.

Khi Lý Phổ nhìn thấy cô, cũng có chút không dám chắc, sao cô ấy có thể xuất hiện ở đây vào giờ này được? Sau khi đã chắc chắn, chỉ có thể dùng từ “nhân duyên trời định” để miêu tả tâm trạng kích động của anh lúc này mà thôi.

Trái tim Lý Phổ hò hét một cách sung sướng. Không còn móng vuốt của con chim ưng gian ác kia nữa, cũng chẳng còn tiếng gầm của con sư tử châu Phi nọ, gà con ơi, cuối cùng thì cũng chỉ còn lại anh và em, anh sẽ thể hiện thật tốt. Ủ!

Suốt đêm Thang Hi Hàn không ngủ được, ngơ ngẩn ngồi trong nhà đợi cô.

Cô vẫn ngang bướng y như hồi nhỏ, chẳng thèm nghe anh nói lấy một câu, cứ thế cầm đầu chạy đi. Vì trên tay đang bế Nham Nham, chỉ chậm có nửa giây, anh đã không kịp đuổi theo. Nhớ hồi còn nhỏ, cô chưa bao giờ qua môn chạy bốn trăm mét khiến anh tức tối đến đau cả bụng, sao lúc này lại có thể chạy nhanh đến thế cơ chứ? Cô chẳng có chút tự tin nào, và cũng chẳng tin tưởng anh một cách rất vô lý, làm cho anh bứt rứt suốt cả đêm.

Cô mắng anh, mắng thậm tệ, anh chẳng biết làm thế nào, chỉ biết cười cho qua. Lẽ nào đây là sự sắp đặt của số phận?

Cô đã đi đâu? Anh gọi điện tới tất cả những nơi có thể gọi, đi tất cả những nơi có thể đi đều không thấy. Lúc trời hửng sáng, anh mở cửa đứng ở cạnh thang máy chờ cô. Người đi làm bắt đầu đông dần, anh xuống đứng ở cổng khu nhà đợi cô.

Khi Tiểu Viên xuất hiện trong tầm nhìn của anh, đôi mắt Thang Hi Hàn như có thể tóe ra lửa.

Tiểu Viên nhìn thấy bộ mặt hằm hằm của Thang Hi Hàn, thấy ánh mắt gầm gừ của anh đang dán vào Lý Phổ, cô chột chột dạ. Không phải chứ? Anh mới là tên sở khanh đáng ghét. Nhưng sao bị anh nhìn một cái, trong lòng cô lại run bần bật thế này?

Ánh mắt Tiểu Viên trôi nổi bất định, dáng vẻ như bị mất hồn.

Lý Phổ nhìn theo ánh mắt cô, bắt gặp Thang Hi Hàn, bất chợt cũng cảm thấy chột dạ. Nói gì thì nói, người này mới là nhân vật chính, mặc dù chưa kết hôn, nhưng trên danh nghĩa vẫn là thế, anh và bạn gái người ta cùng trở về lúc sáng sớm, điều này đúng là tình ngay lý gian.

“Chu Tiểu Viên, em qua đây cho anh.” Thang Hi Hàn lạnh lùng nhìn Lý Phổ, giọng nói lại hướng về phía Tiểu Viên.

Chu Tiểu Viên bước về phía anh theo phản xạ, chợt giật mình nghĩ lại, chẳng cần phải nghe theo anh.

“Lý Phổ, cảm ơn anh đưa tôi về, những gì anh nói với tôi, tôi sẽ suy nghĩ một cách nghiêm túc. Lần này thật làm phiền anh quá, anh về trước đi.”

Lý Phổ liếc mắt về phía Thang Hi Hàn: “Tôi không yên tâm lắm...”

Đôi mắt Thang Hi Hàn hướng về phía ấy, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhạt. Anh rất ít khi có hành động như vậy, trong ký ức của Chu Tiểu Viên, cũng chỉ nhìn thấy có vài lần. Lần có ấn tượng sâu sắc nhất là hồi còn nhỏ, cô đánh nhau với người khác, bị hấn đẩy ngã trên đất, hai đầu gối chảy rất nhiều máu. Ngày hôm ấy, cái tên đã đẩy cô ngã ấy bị Thang Hi Hàn cho một trận tả tơi, hình như còn thô thảm hơn cô rất nhiều.

Thang Hi Hàn hít một hơi thật sâu, nhưng Lý Phổ vẫn còn ngang ngạnh, trông chẳng có vẻ gì là sợ hãi.

Nếu ánh mắt có thể giết người, thì Tiểu Viên cảm thấy mình đã chết vài nghìn lần rồi, sức mạnh khủng khiếp quá, nếu cứ thế này, sẽ nổ mất!

Tiểu Viên ra hiệu cho anh ta đi, Lý Phổ vẫn không từ bỏ, nói thêm: “Ừ, thực sự không cần tôi ở lại chứ? Không có chuyện gì chứ?”

Thang Hi Hàn bước đến nắm tay Tiểu Viên: “Chúng tôi có chuyện, chuyện gia đình.”

“Bố của Nham Nham là bạn thân của anh và Diệp Thụ Thần, mấy năm trước gặp tai nạn giao thông nên đã qua đời. Khiết Nhi là em gái của bọn anh, còn trẻ thế mà đã phải nuôi con một mình, nên bọn anh rất quan tâm đến cô ấy. Vài năm trước, anh không ở trong nước thì Diệp Thụ Thần chăm sóc cho bọn họ, còn về việc Nham Nham gọi anh là bố, đó là bởi vì, thằng bé không còn bố nữa, anh và Diệp Thụ Thần đều là bố của nó.”

Chu Tiểu Viên bị anh lôi về đến nhà, cánh cửa bị anh đóng sầm lại, chẳng cần biết là Tiểu Viên có muốn nghe hay không, anh nói một thôi một hồi, rồi sau đó im lặng nhìn cô.

“Còn điều gì muốn hỏi nữa không? Không cần biết em nhìn thấy gì, em nghe thấy gì, cũng không cần biết em nghĩ gì, lẽ nào anh không đáng để em đứng trước mặt anh và hỏi một câu sao?”

Tiểu Viên im lặng.

Anh cảm thấy thất bại ê chề, bước về phía trước, cảm giác bất lực.

“Anh giải thích xong rồi đấy, em có muốn hỏi gì nữa không? Em một mình chạy đi như vậy, rồi suốt đêm không về, điện thoại không nghe, em có biết là anh đã lo lắng thế nào không?”

“Nếu anh muốn nói, sao không nói với em về chuyện cô nàng bán bánh ngọt kia?”

“Cái gì cơ?”

“Cô nàng bán bánh ngọt ấy bảo anh tán tỉnh cô ta!”

“Cô ta nói linh tinh gì thế?”

“Anh là đồ lăng nhăng.”

“Em tin một người hoàn toàn không quen biết, mà lại không tin anh ư?”

Đúng thế, một người hoàn toàn không quen.

Nhưng một người hoàn toàn không quen thì sao lại phải lừa em chứ? Tại sao phải nói xấu anh chứ? Do khóc suốt một đêm, mắt Tiểu Viên đã đỏ như mắt cá vàng, lúc này lại ngân ngấn nước. Thang Hi Hàn nhìn thấy thì vừa

thấy thương vừa thấy giận: “Không được khóc.”

“Anh là đồ lưu manh!”

“Anh lưu manh, cũng chỉ lưu manh với em thôi.”

“Anh là đồ vô lại!”

“Ừ, anh vô lại, vô lại với em nhé?”

“Anh là đồ ngốc!”

“Đúng thế, anh quả là có ngốc, nếu không sao lại để ý đến em?”

“Anh... anh vô lý lắm!” Tiểu Viên vừa thở dồn dập vừa mắng, chẳng tìm được thêm tính từ nào nữa, vì thế lại càng cảm thấy đau lòng.

Dạo gần đây Diệp Thụ Thần cảm thấy rất cô đơn, cái cô nàng tên là Du Du ấy chẳng thèm liên lạc với anh nữa. Trong quá trình tiếp xúc với cô, anh bất chợt cảm thấy mình thật chẳng ra làm sao. Đang không biết nên nói với cô thế nào thì đã bị cô cho vào danh sách đen. Anh cảm thấy rất buồn bã, một mặt thì cho rằng đối phương rất anh minh quyết đoán, một mặt lại không ngừng thâm trách móc.

Thực ra anh cũng hiểu như thế này là tốt nhất. Lúc đầu cũng chỉ muốn đưa cô ấy và Hồ Thế Khang về với nhau, bây giờ nghĩ lại, cái tên Hồ Thế Khang kia đúng là chẳng hợp với cô gái ấy. Thôi vậy, anh mong mình bận rộn hơn một chút, đợi cơn gió Hồ Thế Khang này qua đi, vì thế nên chẳng liên lạc gì nữa.

Đứa cháu gái lại muốn ăn bánh, anh đến một cửa hàng khác mua, đứa cháu bảo mùi vị không giống, không thích ăn. Sở thích của bọn trẻ con cũng thất thường, về sau nó không thích ăn loại bánh ấy nữa, Diệp Thụ Thần lại

càng chẳng có lý do gì để đến tiệm bánh ấy. Thỉnh thoảng lái xe qua con phố ấy, anh luôn cho xe giảm tốc độ, liếc mắt nhìn cô gái ấy một lần.

Lại một ngày nữa nhàn rồi, anh đi lang thang không mục đích rồi đến khu nhà của Thang Hi Hàn, khóa xe xong, quyết định lên ăn nhờ cơm.

Nhìn thấy Thang Hi Hàn mặt mũi hằm hằm, Diệp Thụ Thần hỏi: “Tớ chỉ muốn ăn nhờ một bữa cơm thôi, có cần phải dùng bộ mặt đó ra tiếp đón không?”

Thang Hi Hàn thở dài: “Ăn nhờ cơm? Đến tớ cũng chẳng có cơm mà ăn đây này.”

Thang Hi Hàn kể lại sự tình cho Diệp Thụ Thần, nghe xong, Diệp Thụ Thần mồ hôi vã ra như tắm. Nghĩ bụng, nếu một lúc nữa mình nói sự thật, không biết cái tên này có phát nổ không nữa. Đúng là tự mình gây ra lỗi lầm, chết là cái chắc!

“Tớ có cảm giác tớ và cô ấy như hai hành tinh khác nhau vậy. Một con bé bán bánh nói với cô ấy gì đó mà cô ấy cũng tin, thật không thể hiểu nổi.” Thang Hi Hàn tức giận nói.

“Cái này... là thế này... Người anh em, tớ nói ra, cậu đừng xử tớ, được không?” Diệp Thụ Thần nở một nụ cười méo xệch.

“Aaa...” Một tiếng thét thê thảm vang lên.

Nghe thấy tiếng hét ở phòng bên cạnh, Tiểu Viên nhú mày, cãi nhau không xong, chỉ biết đập đồ đạc, đúng là ấu trĩ!

Ở bên này, sau khi bị cho một trận tơi bời khói lửa, Diệp Thụ Thần bỗng cảm thấy một sự ngọt ngào kỳ lạ. Ủ, hóa ra cô ấy cũng không phải không để ý đến mình, chỉ vì cô ấy nghĩ mình là tên lãng nhăng nên mới như vậy. Hê

hê!

Tiếng gõ cửa vang lên, Tiểu Viên chẳng thèm để ý. Người ở ngoài cửa chẳng muốn đợi lâu, lấy luôn chìa khóa mở cửa bước vào. Tiểu Viên mắt chữ O mồm chữ A: “Sao anh lại có chìa khóa?”

Thang Hi Hàn đáp: “Sao anh lại không có chìa khóa nhà mình chứ?”

Ừ, đúng rồi, thôi bỏ đi. Tiểu Viên đối mặt với chủ nhà, rồi hức hức được vài tiếng, ý không hài lòng.

“Chu Tiểu Viên, đi với anh.” Anh kéo tay cô bước ra ngoài.

“Đi đâu cơ?”

“Đi mua bánh.”

“Để làm gì?”

“Thanh minh cho anh.”

Hóa ra là vậy!

Trong đầu Tiểu Viên lúc này như có mớ hôi đầm đìa. Chỉ vì một sự hiểu lầm nhỏ như thế, cô đã chạy nhanh hơn ô tô. Lên nhầm xe, xuống nhầm bến, rồi tự nhiên lưu lạc đến mãi An Huy mà không biết gì, đúng là ngốc không thể tưởng tượng nổi. Mọi chuyện đã rõ ràng, Thang Hi Hàn lại kéo cô đi về. Tiểu Viên nghĩ ngợi, việc này đã được giải thích rồi, nhưng còn cái cô An Hình kia, hay là, cũng hỏi luôn?

“Ôi trời!” Một âm thanh từ sau lưng truyền tới, Tiểu Viên quay đầu lại nhìn, rồi bước chân chậm lại một chút: “Thang Hi Hàn, Thang Hi Hàn, Diệp Thụ Thần bị đánh rồi.”

“Ừ.”

“Nào cậu ấy bây giờ toàn bánh kem thôi.”

“Đừng để ý đến chuyện của người khác.” Thang Hi Hàn kéo tay cô đi tiếp.

“Em muốn nhìn.” Cô vừa bước đi vừa ngoái đầu lại.

“Không được.”

“Sao lại không được, anh vội gì chứ?”

“Vội về xử lý em.”

“Hôm nay anh muốn ăn gì em cũng sẽ nấu cho anh ăn.” Tiểu Viên đuối lý, đành ngoan ngoãn làm lành với anh.

“Em cứ dựa vào biểu hiện của vài ngày vừa rồi mà biết điều làm cho tốt nhé!” Nói xong Thang Hi Hàn đi làm, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Ai cũng phải đi làm, việc xử lý cô bèn gác lại đến tối. Tiểu Viên cũng thành khẩn thể hiện rằng mình cũng phải đi làm rồi, anh đồng ý, sau đó cũng tới công ty.

Để lại cho Tiểu Viên một bóng hình cao lớn vạm vỡ và một câu nói đầy ẩn ý, sau đó anh hùng dũng bước đi.

Tiểu Viên nghĩ bụng, lần này đúng là bị nắm thóp rồi.

Tiểu Viên chăm chú nấu một bữa cơm, món nào cũng cẩn thận hết mức, phát huy hết khả năng của mình. Thang Hi Hàn ăn rất ngon lành, chẳng có thời gian mà xử lý cô, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt qua nhìn. Ừ, hàm ý trong đó rất rõ ràng: “Anh chưa quên đâu.”

Tiểu Viên chẳng có bụng dạ nào để ăn, nhìn màn hình ti vi, cố gắng tìm một chủ đề khác để nói, rồi tiện tay chuyển sang kênh Thời sự, nói với Thang Hi Hàn: “Anh nhìn kia, cái ông kia cũng họ Thang giống anh đấy. Em cứ nghĩ cái họ kỳ lạ này chắc ít người có lắm. Nhưng mà, bác ấy nhìn trẻ trung và phong độ quá. Người ta thường bảo, mấy vị lãnh đạo năm nào cũng ăn nhau thai cừu, em thấy vẫn chưa hết, có khi còn đi căng da mặt ấy chứ!”

Thang Hi Hàn lườm cô một cái: “Ông ấy không ăn nhau thai cừu, mà cũng chẳng căng da mặt,”

“Ừa, sao anh biết vậy?”

“Vì ông ấy là bố anh.”

“Hả? Cái gì? Đó là bố anh?” Mắt Tiểu Viên mở như không thể to hơn được nữa.

Trong lòng Thang Hi Hàn không khỏi mừng rỡ, cho dù từ trước đến nay anh không hề muốn dùng danh tiếng của bố mình để lấy lòng các cô gái, nhưng cô nàng Chu Tiểu Viên ngốc nghếch có lần nói, người chồng lý tưởng của cô phải là cán bộ cấp cao, hoặc là luật sư, khiến cho anh hận đến mức nghiến răng ken két, lại còn có chút không yên tâm, thế thì Diệp Thụ Thần hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô rồi, cán bộ cấp cao và luật sư? Tất nhiên anh đâu biết rằng, mẫu người mà Tiểu Viên nói đến ấy là nhân vật nam yêu thích trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình của cô.

Nhiều khi anh muốn nhắc khéo cô nên xem tin tức thời sự nhiều hơn một chút, chuyên mục Tài chính ấy, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ông ấy, để có thể tiết lộ một chút rằng anh cũng có gia đình. Nhưng cô nàng ngốc nghếch này không lên mạng thì ngồi đọc tiểu thuyết, một cô nàng suốt ngày cắm mũi vào mấy thứ đó.

Cứ như vậy, đã thế còn suốt ngày đòi gả cho cán bộ cấp cao, xin khiếu, ngay bên cạnh có một người, thế mà cô ấy còn chẳng nhìn thấy! Nhiều khi nói chuyện, anh cố ý đề cập đến chủ đề ấy, khó khăn lắm mới dẫn dắt vào vấn đề chính, cô liền chặn ngang khiến anh tức điên lên, còn cô thì chẳng hiểu ra làm sao.

Mặc dù đây không phải cách tốt nhất để mối quan hệ của họ chuyển sang một chương mới, nhưng chỉ cần nó có thể chuyển biến, anh không cần quan tâm nên đi con đường nào, chỉ cần có thể mở được cánh cửa ấy nhanh hơn một chút.

Nhiều khi, cô đọc xong một cuốn tiểu thuyết rồi tự nói với bản thân mình rằng muốn cưới một người có địa vị, anh liền bật cười, nhưng trong lòng thì tức tối, em đúng là đồ ngốc! Ngay trước mặt có một người mà không thèm nắm lấy, còn định gả đi đâu nữa hả?! Mãng mỗ xong, tiếp đến là cảm giác buồn bã, không thể nói thẳng ra với cô là: “Anh chính là người đó đây.” Như thế chẳng phải càng ngu ngốc hơn sao?

Phải cảm ơn bố anh hôm nay lên chương trình Thời sự, và cảm ơn đồng chí Chu Tiểu Viên ngốc nghếch hôm nay bỗng nhiên xem Thời sự. Cần phải biết rằng, bình thường cô thà xem Cừu vui vẻ và Sói xám còn hơn là xem Thời sự. Thế là Thang Hi Hàn vừa không phải làm việc ngốc nghếch vừa có thể tiết lộ thân phận “người có địa vị” của mình một cách vô cùng thuận lợi.

Sau đó, đáng lẽ Tiểu Viên nên chớp chớp mắt một cách ngỡ ngàng, rồi lại càng ngỡ ngàng hơn, sau cùng, cô nên ý thức được rằng “người có địa vị” mà cô suốt ngày ước mong được cưới ấy thực ra ở ngay trước mắt. Và cuối nữa, liệu có hét lên không nhỉ? Hay là ôm hôn thăm thiết? Anh có nên để cô ôm không...?

Thang Hi Hàn mơ màng chờ đợi phản ứng tiếp theo của Tiểu Viên, nhưng ngay sau đó, cô nghi ngờ hỏi: “Gì nhỉ, đúng là bố anh à? Có vấn đề về tác

phong mà cũng làm được quan to như vậy sao?”

Thang Hi Hàn hét lên: “Chu – Tiểu – Viên! Em nói lại một lần nữa xem!”

Tiểu Viên giật thót mình, mãi mới thốt ra được một câu: “Chu choa, nhìn anh giống Mã Cảnh Đào[1] quá...”

[1] Mã Cảnh Đào: tên một nam diễn viên điện ảnh của Đài Loan.

Sau bữa cơm...

“Em buồn ngủ rồi, đi ngủ trước đây, tí nữa anh tự về nhé!” Nói xong liền ngáp một cái thật dài rồi lao về phía phòng ngủ. Điều bất hạnh là tốc độ của cô không thể nhanh hơn anh chàng Thang Hi Hàn đang nằm chờ đợi trên sofa kia.

Chỉ một động tác anh đã đặt cô lên sofa, lạnh lùng nói: “Chạy nhanh thế làm gì hả? Mấy ngày nay tinh thần em chẳng phải rất tốt sao? Hết khó chịu lại làm loạn rồi còn chạy mất.”

Tiểu Viên không hiểu anh thực sự không vui hay chỉ trêu cô mà thôi, giọng lí nhí: “Ừm... Em không nên làm như thế.”

“Như thế nào?”

Được rồi, nhẫn đi, nhẫn nào, ai bảo cô có lỗi chứ, Tiểu Viên đáp: “Ngốc nghếch như thế.”

“Ừm, thái độ rất thành khẩn, còn gì không?”

Anh thoải mái tựa vào sofa, tay cầm laptop, chẳng biết là đang gõ gì, chỉ thấy ngón tay nhanh thoăn thoắt, Tiểu Viên chẳng kịp nhìn. Lòng mày anh nhíu lại, thần sắc có vẻ như đã chuyển mục tiêu chú ý, nhưng hóa ra vẫn để mắt đến cô.

“Cái cô An Hình ấy là ai?” Một giọng nói nhỏ vang lên.

Thang Hi Hàn đang chờ đợi cô nhận lỗi, bỗng khựng lại, nở một nụ cười, nói: “Bố cô ấy và bố anh là bạn thân giao, bọn anh quen nhau từ hồi nhỏ, lâu lắm rồi không gặp lại, thời gian trước cô ấy về nước, nên anh đi chúc mừng buổi hòa nhạc đầu tiên của cô ấy theo lệnh của bố, sau đó có gặp lại một lần. Sao em lại biết người này?”

Vì sao biết không quan trọng? Tiểu Viên nhìn ra xa.

“Thực ra bọn anh cũng là quen từ hồi nhỏ, đã rất nhiều năm rồi không gặp lại...” Một giọng nói nhỏ lại vang lên.

Thang Hi Hàn xoa đầu cô một cái thật mạnh: “Đầu óc em cũng gồm đầy nhỉ? Nhưng người ta đâu có giúp anh giải quyết cái vụ không thích ăn nhân bánh bao trong suốt năm năm liền? Được chưa hả?”

Được, anh bảo được thì được thôi, Tiểu Viên ngẫm nghĩ. Nhưng như thế này liệu mày có quá ngu ngốc không?

“Hỏi hết rồi à?” Anh dùng tay bóp cằm cô, nói.

Tiểu Viên chớp chớp mắt, còn phải xem anh còn điều gì đáng để hỏi nữa không.

“Sau này, em có thể tin anh bất cứ lúc nào được không, không được giấu giếm chuyện gì, không được tức giận là chạy đi, và đặc biệt là không được để anh nhìn thấy em đi cùng một tên con trai nào nữa.” Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn xoáy vào cô, nói một cách nghiêm túc, rồi lắc lắc đầu cô: “Phải ghi nhớ vào đây này, được chứ?” Cứ như thế, anh đã khắc từng chữ, từng chữ vào đầu cô.

“Ừm, có phải anh thực sự thích em không?”

“Em nói xem?”

“Xin lỗi, gần đây em đã hiểu lầm anh. Nhưng... nhưng về việc anh là bạn trai của em, em thực sự không có cảm giác chân thực...”

Thang Hi Hàn ngậy người, thì ra đây mới là những lời từ đáy lòng cô, đây mới là cảm giác mà anh đã tạo cho cô. Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô an ủi. Có lẽ, những gì bản thân anh làm chưa đủ nhiều. Có lẽ, hai chúng ta đều phải học cách để yêu nhau.

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hai Đầu Nỗi Nhớ

Vào lễ Giáng sinh, Thang Hi Hàn hẹn Tiểu Viên đi chơi.

Sau khi tan làm, Tiểu Viên thay quần áo xong liền vội vàng chuẩn bị đi, chợt thấy Mục Mục hốt hải chạy vào khua tay liến thoắng, khuôn mặt kinh ngạc. Tiểu Viên vỗ vỗ vào mặt cô: “Từ từ đã nào, có chuyện gì thế?”

Khó khăn lắm Mục Mục mới hít được một hơi: “Lý Phổ... Hắn đỗ một chiếc Maybach trước cửa bệnh viện thật rồi!”

Tiểu Viên há hốc mồm, một lúc lâu vẫn không nói được gì. Lần này đùa hơi quá trớn rồi đấy, thế này thì làm sao được? Mục Mục huơ huơ tay, nói: “Chị đi với cô.”

Xe của Diệp soái và Thang Hi Hàn đều đỗ trước cửa bệnh viện, đang chuẩn bị vào đón Tiểu Viên và Mục Mục cùng đi ăn cơm. Lúc bình thường, một chiếc Land Rover và một chiếc Mercedes đã là ghê gớm lắm rồi, giờ phía đối diện còn có một chiếc Maybach nữa, đúng là cảnh tượng trăm năm hiếm gặp.

Chẳng bao lâu sau, một đám người bắt đầu vây quanh, ai nấy đều tỏ ra chỉ vô tình đi qua chỗ ấy. Diệp soái nhìn thấy chiếc Maybach bóng loáng, tỏ vẻ khoái chí: “Đây là chiếc xe mà cô vợ cậu thích nhất, tớ cá lát nữa nhìn thấy nó, đảm bảo cô ấy sẽ thích mê. Cậu nhìn thấy cái tên đứng cạnh chiếc Maybach kia không? Lại cầm cả hoa nữa, chắc là đến đón cô em nào làm ở bệnh viện này đây.”

Thang Hi Hàn liếc hờ về phía đó, tỏ ý không có hứng thú. Từ xa đã nhìn thấy Tiểu Viên chuẩn bị bước ra, anh vừa định cất tiếng gọi, bỗng nhìn thấy cái tên mặc đồ âu sang trọng, cầm hoa đứng cạnh chiếc Maybach đã nhanh hơn một bước, tiến về phía Tiểu Viên. Thang Hi Hàn cau mày, Diệp Thụ Thần cũng lên tiếng: “Thôi rồi, cái thằng đó đúng là đến đón cô vợ cậu rồi, bọn mình ra chỗ đó đi.”

Tiểu Viên miễn cưỡng nhận bó hoa từ tay Lý Phổ, nhìn chiếc Maybach mà không nói được lời nào, mặt trắng bệch, lời lẽ bay đâu hết, còn Lý Phổ bắt đầu bày tỏ một cách chân tình: “Lần trước quên không nói với em, anh và một người bạn đã cùng nhau hợp tác mở một văn phòng luật, xe cũng mang tới rồi, đỗ ở bên kia, nếu em tan làm rồi, chúng mình cùng đi hóng gió nhé?”

Trong một tình huống vừa dị thường vừa đặc biệt như thế này, Tiểu Viên rõ ràng là nhân vật trung tâm, hơn nữa nhân vật nam chính lại là ba con người này.

Lúc đó, phía bên kia đường có ba tên cù bất cù bơ, trong đó có một tên là đại ca của hai đứa còn lại, hắn nói: “Maybach, Land Rover, Mercedes!”

Một tên đàn em mặc bộ Banleno đứng bên trái hùa theo: “Em thấy con bé đó nhìn rất bình thường, sao bọn có tiền bây giờ mắt nhìn lại thường thế nhỉ?”

Tên đại ca nói với giọng khinh bỉ: “Mày chẳng biết gì, con bé đó nhìn có vẻ tròn trịa thật, nhưng kết cấu được phết. Tao nhìn từ xa thế này, nếu con bé đó gầy hơn một chút, đảm bảo không thua Asakawa Ran là bao.”

Tên đàn em cắt đầu đình còn lại đá thêm: “Đại ca, Asakawa Ran là ai thế ạ?”

Đại ca lườm đàn em một cái: “Mày xem phim xxx bao giờ chưa?”

Tên đầu đình ngượng ngùng nói: “Sao lại chưa ạ? Em thích xem của Hàn Quốc.”

Đại ca cho tên đàn em một cái bạt tai, nói: “Thằng ngu, làm người mà không biết Asakawa Ran à? Xem bao nhiêu phim rồi mà đến Asakawa Ran nổi tiếng thế cũng không biết, không xem phim xxx còn gì là giới chúng ta nữa, mà đúng là chẳng có chút khí chất nào của dân xã hội đen!”

Nói xong liền quay sang hết nhìn Maybach lại đến Land Rover rồi Mercedes, nói: “Mày nhìn đi, Maybach, Land Rover, Mercedes, xếp thành một hàng cho nó chọn, con bé này làm đàn bà được đến mức này, cũng như đàn ông mà đạt đến mức băng băng băng băng ấy!”

Hai tên đàn em nhìn nhau, chẳng hiểu gì! Tên đầu đình vừa bị cho một cái bạt tai, không dám nói gì thêm, còn tên mặc Banleno lên tiếng dò hỏi: “Đại ca, đàn ông mà đạt đến mức băng băng băng băng là gì thế ạ?”

Tên đại ca nở một nụ cười mơ màng, nói: “Tất nhiên có nghĩa là tay trái thì ôm Lý Băng Băng, tay phải ôm Phạm Băng Băng rồi, đó là cảnh giới cao nhất của giấc mơ đàn ông mà!”

Đầu đình và Banleno quay ra nhìn ba chiếc xe bóng loáng, vỡ nhẽ nhả ra một câu: “Ồ...”

Mục Mục liên miện nhận lỗi, Tiểu Viên ra sức xin lỗi, Lý Phổ mặt xanh như tàu lá đứng im tại chỗ, trông chẳng hợp chút nào với diện mạo của anh hôm nay.

Mục Mục khẽ đưa mắt: “Cậu đi trước đi, để mình trông chừng anh ta, yên tâm.”

Tiểu Viên vô cùng ngượng ngùng, nói xin lỗi Lý Phổ rồi nhanh chóng chạy về phía Thang Hi Hàn giải thích sự tình. Sau đó, Tiểu Viên nói với

Thang Hi Hàn với vẻ rất bất an: “Trước đây em và Mục Mục làm thế có đúng là rất không nên không?”

Thang Hi Hàn không biết nói sao, hai người mới đi được mấy bước, Tiểu Viên đã dừng lại, nói: “Đợi đã!”

Ánh mắt Thang Hi Hàn hiện lên sự lo lắng: “Đợi gì cơ?”

Tiểu Viên nói: “Đợi em một lát, em ra kia rồi quay lại ngay.” Nói xong liền rút tay ra, chạy về phía Lý Phổ. Vẻ mặt lo lắng của Thang Hi Hàn lại hiện lên nét không vui.

Khi Tiểu Viên chạy về phía Lý Phổ, tên Banleno đứng bên đường nói một mình: “Lẽ nào tình thế thay đổi, Maybach mới là người chiến thắng cuối cùng?”

Tiểu Viên chạy đến bên Lý Phổ, ánh mắt Lý Phổ sáng lên như đèn pha ô tô, vô cùng kích động. Anh ta chưa kịp nói gì, Tiểu Viên đã lên tiếng: “Thực sự rất xin lỗi vì đã đùa quá đáng với anh như vậy, mong anh thứ lỗi! Còn một điều nữa, tôi có thể chụp một bức ảnh bên cạnh chiếc Maybach này không?”

Tiểu Viên vui sướng cầm chiếc điện thoại quay trở lại, Diệp Thụ Thần nhếch miệng cười, nói với Thang Hi Hàn: “Tớ thấy, có khi cậu nên đổi một con Maybach đi thôi.”

Tiểu Viên nhìn bức ảnh, hài lòng nói: “Cái anh Lý Phổ này cũng không đến nỗi nào, không những cho em chụp ảnh, còn nói nếu lúc nào muốn mượn thì chỉ cần nói một tiếng.”

Diệp Thụ Thần nheo mắt nhìn Lý Phổ, nói: “Từ từ đã, em nói kia chính là Lý Phổ? Sao hôm nay lại ăn mặc thế kia? Anh chẳng nhận ra nữa. Anh ra đó xem thế nào, em đừng có khiến đối tác làm ăn của anh làm sao đấy nhé! Ha ha, Thang Hi Hàn, tình địch của cậu cũng nặng ký ra phết đấy, người này

chính là bạn làm ăn tự tìm đến tớ mà lần trước tớ nói với cậu đấy.”

Diệp Thụ Thần tiến đến an ủi Lý Phổ, Thang Hi Hàn kéo tay Tiểu Viên đi trước.

Thang Hi Hàn cười hỏi: “Maybach cũng không cần à?”

“Không cần.”

Quả táo mật này thật ngọt quá, khuôn mặt Thang Hi Hàn rạng rỡ hẳn lên.

Tiểu Viên bổ sung thêm: “Đừng nói đến Maybach, bây giờ QQ cũng không cần nữa. Nhà chúng mình cách bệnh viện gần thế, hằng ngày đi bộ đi làm cũng là rèn luyện sức khỏe. Từ lần sau nếu không phải đi chơi thì đừng đi xe nữa, vừa bảo vệ môi trường vừa tránh được những nguy hiểm trên đường.”

Thang Hi Hàn kéo cô lại, hôn nhẹ lên môi cô.

Tiểu Viên đang thao thao nói chuyện nghiêm túc, bất ngờ bị anh hôn ngay trên phố, mặt đỏ bừng, nói: “Làm gì thế hả? Đang ở ngoài đường đấy.”

Thang Hi Hàn cười, bởi vì, em vừa nói “nhà chúng mình” đấy, đồ ngốc ạ!

“Đi nào, đồ ngốc, chúng mình đi chơi nào.”

Hai người nắm tay nhau chậm chậm bước đi. Không khí lành lạnh dường như cũng mang theo một hương vị ngọt ngào đến lạ kỳ, bao trùm khắp nơi. Lòng bàn tay trao nhau hơi ấm của tình yêu, thêm vào đó là hơi thở nhẹ nhẹ, hòa quyện vào nhau như những bông hoa đuôi sóc mềm mại ngày xuân, khẽ rung lên, qua đôi môi của anh, rồi từ từ hạ cánh xuống căn phòng nơi trái tim cô.

Cô cười hạnh phúc, cảm giác trước mắt như có những cánh hoa gấm.

Dường như cả thế giới chỉ còn có hai người, chỉ còn có dòng suối tình yêu nồng nàn đang róc rách chảy. Cứ đi như vậy một lúc, bỗng anh hỏi khẽ: “Đang nghĩ gì thế?”

Cô cười, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Nhớ anh.”

Thế là anh cũng cười, kéo tay cô bước tiếp: “Em ăn kẹo bông không?”

Đồ của trẻ con, lớn thế này rồi mà còn ăn thì xấu hổ chết! Nhưng lúc đó bên cạnh họ cũng có một đôi tình nhân trẻ, cô gái nói với chàng trai: “Em muốn ăn kẹo bông!” Người con trai ngần ra trả lời: “Ồ.” Người con gái mím môi nói: “Ồ cái gì, anh đi mua đi!” Chàng trai mặt đỏ bừng tiến về phía đám các bạn nhỏ, khó khăn lắm mới mua được một que kẹo bông đi ra.

Tiểu Viên cảm thấy buồn cười, cứ thế đứng nhìn. Có lẽ vì nhìn thấy cảnh này nên anh nghĩ cô cũng muốn ăn.

Cô lắc đầu lia lịa: “Không muốn, không muốn! Ngại chết đi được.”

Anh nhìn những cô bé, cậu bé đang vây thành một vòng, nhíu mày nói một cách nghiêm túc: “Em đợi nhé, anh đi mua.” Thế rồi cô nhìn thấy anh tiến về phía đó, bước vào cùng đám trẻ con, rồi khổ sở lắm mới thoát ra được, trên tay giơ cao một chiếc kẹo bông màu hồng như những đám mây. Nhìn thấy dáng vẻ cẩn thận của anh, cô cười tíu mắt.

Cô nếm thử một miếng rồi dừng lại, trước đây cô không hề biết kẹo bông lại ngọt như thế này. Ngọt quá đi mất!

Nhìn cô ăn một cách ngon lành, anh nói: “Ngon thế cơ à? Thế ăn hết đi rồi mình đi mua tiếp.”

Cô chẳng biết nói thế nào, anh đứng xếp hàng giữa một vòng trẻ con, khó khăn lắm mới mua được cho cô, tất nhiên là ngon rồi, nhưng nếu nói thế, anh

sẽ lại đi mua tiếp, lại phải ăn tiếp à? Cô cười lắc lắc đầu: “Thôi, em không ăn nữa.”

Trên phố, không khí của đêm Giáng sinh chỉ như vừa mới bắt đầu. Các đôi tình nhân rạng rỡ bước qua, có cô gái ôm một bó hoa lớn trên tay, có cô thì ôm trong lòng một con gấu bông to tướng...

Đường phố được trang trí lộng lẫy, ngập tràn một không khí vui tươi, làm cho những con người đi trên đó cũng như được đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc. Bước đến tiệm hoa, anh kéo cô vào, chọn một đóa hoa bách hợp lớn nhất. Đi qua cửa hàng lưu niệm, anh cũng lôi cô vào, nhặt một con búp bê lớn nhất. Trên tay hai người mang đầy đồ đạc, không thể cầm thêm bất cứ thứ gì khác nữa, anh nói: “Hay là chúng mình đặt những thứ này vào trong xe rồi đi mua tiếp?”

Tiểu Viên ôm bó hoa khổng lồ, sắp không nhìn được đường phía trước nữa, nhìn thấy một người con trai lớn tướng là anh đang giúp cô ôm con búp bê thì càng buồn cười: “Còn mua nữa à? Anh không sợ sẽ gặp người quen hay nhân viên sao, Tổng giám đốc Thang?”

“Suýt! Nói nhỏ thôi, tất nhiên anh sợ, vì thế mới mua con búp bê to thế này để che mặt đi. Em xem, có phải là che hết người anh rồi không, không nhìn thấy anh đúng không?”

“Tôi hoàn toàn không nhìn thấy ngài, thưa Tổng giám đốc Thang!” Cô cười nói. “Thực ra, Giáng sinh cũng không cần phải mua nhiều quà thế này tặng em đâu.”

Anh cười ngọt ngào: “Anh chưa bao giờ yêu, nên không biết mình phải làm thế nào. Anh đã khiến em không có cảm giác an toàn, cũng không có cảm giác chân thực, xin lỗi em! Vì thế anh muốn mình học hỏi thêm, học hỏi thêm cách để làm một người bạn trai, những người con gái khác có gì, anh sẽ

không để em thiếu một thứ.”

Tình yêu, phải chăng là một thứ rất phiền phức?

Sau dịp Giáng sinh, Tiểu Viên cảm thấy tình yêu của họ đã phát triển lên một bước mới. Thế nhưng, hai người lại cãi nhau...

Thang Hi Hàn phải đi công tác đột xuất.

Khi anh nói với cô thì đã chuẩn bị đi. Cô đã nấu cơm, bây giờ lại phải ăn một mình.

Cô giúp anh sắp xếp hành lý, rồi hỏi: “Anh đi khoảng bao lâu?”

Anh không chú ý lắm, trả lời: “Cũng không biết, nếu mà biết thì anh đã nói với em rồi, thời gian cũng chưa rõ lắm, để xem công việc thế nào đã.”

Cô chợt cảm thấy bức mình, nhìn anh, tức giận nói: “Em biết là chưa rõ nên mới hỏi anh là khoảng bao lâu, được chưa? Anh có biết nói tiếng phổ thông không vậy?”

Anh trừng trừng nhìn cô, coi cô như một quả dưa mới bổ vậy, chợt cảm thấy rất ấm ức. Cô đẩy cửa bước ra, đi thang máy xuống tầng dưới, rồi chợt cảm thấy thật hối hận. Vừa rồi mình có quá đáng không? Thực ra cũng chẳng có việc gì to tát, đã ở trong nhà người ta rồi lại còn xử sự như vậy. Vài ý nghĩ lướt qua trong đầu, cô có chút hối hận, và cũng chẳng có chỗ nào để đi.

Lúc tức giận bỏ ra ngoài không kịp cầm theo túi xách, không có chìa khóa cũng chẳng có tiền, bất hạnh hơn là cô đang mặc đồ ngủ. Về không xong mà đi cũng không được. cô thất thần đi đi lại lại trong sân của khu nhà.

Hai chị em sinh đôi đang chơi trò nhảy dây, cô chẳng có việc gì làm, ngồi một chỗ nhìn hai đứa. Được vài phút, cô bắt đầu kêu ca bọn trẻ con bây giờ

chơi chẳng giỏi bằng mình ngày trước, thế là cô bước đến, cùng chơi nhảy dây với hai cô bé ấy.

Lúc cô đang truyền thụ cách nhảy ngược và nhảy xuôi khiến hai cô bé xuýt xoa không ngớt, hai tay anh dứt túi quần, đứng phía sau nhàn nhã nhìn cô. Ánh mắt cô bất chợt nhìn thấy, nhịp nhảy còn chưa dứt, suýt nữa thì bị sợi dây đập vào chân. Anh cười lớn rồi đỡ lấy cô. Dựa sát vào lòng anh, cô có thể nhìn thấy chính mình trong đôi mắt anh.

Anh đưa cô đi trong tiếng vỗ tay khen ngợi của hai chị em sinh đôi. Cô ngoan ngoãn theo anh về nhà. Anh không nói gì, chỉ ăn cơm với tốc độ nhanh nhất, lúc chuẩn bị đi, anh gọi cô lại, cô ngượng ngùng nói: “Định làm gì?”

Anh cười nói: “Cho anh ôm một lúc, đến nơi rồi, chúng mình chat video.”

Hai tay Tiểu Viên buông nhẹ, nắm vào nhau, ánh mắt cô chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ. Đêm đầy sao, bầu trời đêm im ắng, những ngôi sao trong không gian đen thẫm thẫm ấy tỏa ra ánh sáng lấp lánh, cùng với khung cảnh dưới mặt đất như hòa vào làm một. Vào đêm Giáng sinh, cô và anh ngồi trước khung cửa sổ này nhìn ánh đèn, nhìn màn đêm, nhìn cả thế giới phồn hoa trước mắt họ. Anh đã nói với cô: “Cảm giác này thật tuyệt.”

Bây giờ dường như cô đã hiểu ra, chẳng cần gì khác, chỉ cần ở bên nhau, làm những việc bình thường nhất là tốt lắm rồi. Mấy ngày nay, anh không ở bên, trong nhà chỉ còn lại mình cô, cô sắp không chịu được nữa rồi. Đến Mục Mục cũng nhận ra sự buồn rầu của cô, cười trêu cô suốt. Mặc dù cô luôn miệng trả lời rằng không có gì, nhưng lúc nghe điện thoại của Thang Hi Hàn, trái tim cô chợt đập rộn ràng.

Ngồi đối diện với chiếc máy tính, cô lại cười ngốc nghếch. Mặc dù anh đang không online, màn hình video chỉ là một màu đen, nhưng cho dù là nghĩ ra chuyện gì, miệng cô cũng méo xệch như bị trúng gió. Mấy ngày nay anh

bận công việc, buổi tối về lại ngồi chat video với cô. Nhưng hôm nay chắc anh rất bận, muộn hơn bình thường một tiếng vẫn không thấy đâu.

Tiểu Viên buồn chán ngồi kéo lên kéo xuống cái danh sách bạn bè trong QQ, một lúc lại “nhANH lên, nhANH lên, nhANH lên”, lúc sau lại “sao anh vẫn chưa lên”, có lúc lại viết bừa lên status “Tôi muốn đến Maldives”,... Đến lúc Tiểu Viên kéo nát cái danh sách bạn bè trong QQ, biểu tượng nick chat của anh bất chợt sáng lên.

Tiểu Viên liền gửi đi một đoạn rất dài vừa gõ xong, những câu đại loại như là: “Anh đã ăn chưa? Ăn gì vậy? Có bận không? Có biết bây giờ là lúc nào rồi không?” Hôm qua anh đã nói, công việc cũng đã giải quyết gần xong, có thể mấy ngày tới sẽ về.

Anh nhận được một đoạn dài ấy, nhìn vào camera rồi cười: “Sao em ngố thế? Chúng mình đã dùng video call rồi, em còn gõ một đoạn dài thế này làm gì?” Mặc dù miệng thì nói vậy, nhưng mắt vẫn nhìn: “Bao giờ em được nghỉ?”

“Thứ Sáu hay thứ Bảy gì đó.” Cô cười đáp. “Công việc của anh ở đó thế nào rồi?”

“Ừ, cũng ổn thỏa rồi.” Anh ngẩng lên nhìn Tiểu Viên, nói. “Công việc thì thu xếp ổn thỏa rồi, nhưng hôm nay anh gặp lại thầy giáo cũ hồi còn ở nước ngoài, ông ấy sang tham dự một hội nghị học thuật ở bên này, nên mời anh đi cùng. Ừ, chắc là sẽ phải ở lại thêm vài hôm nữa.”

Hả, sao lại phải thêm vài ngày nữa? Cô buột miệng hỏi: “Mấy ngày là mấy ngày?”

Anh cười rồi xin lỗi: “Cũng chưa biết được, nếu hết đợt thì phải mất nửa tháng, nhưng anh sẽ không về muộn thế đâu.”

Nửa tháng? Lúc nào cũng nói không chắc chắn, anh quá đáng lắm rồi đấy! Bao nhiêu dồn nén bấy lâu bỗng vỡ òa, Tiểu Viên không để ý, nước mắt đã trào ra, Thang Hi Hàn nhìn thấy mà không biết nói gì.

Anh chỉ còn biết an ủi cô: “Viên Viên, Viên Viên, sao thế? Sao thế hả? Viên Viên?”

Cô không biết là vì sao, chỉ bất chợt cảm thấy rất tủi thân, càng ngày càng khóc to. Cuối cùng, cô quệt nước mắt, nói: “Cái gì mà cái gì? Em chẳng làm sao cả, chẳng bị làm sao hết!”

Khi gần ngưng khóc, cô nức nở nói với anh: “Thang Hi Hàn... anh mau về đi... em nhớ anh.”

Phía bên kia, trong khoảnh khắc, trái tim Thang Hi Hàn chợt trào dâng một cảm xúc trước nay chưa từng có.

Trước đây Diệp Thụ Thần đã từng hỏi anh: “Cậu thử nói xem, làm sao mà cậu lại nhất kiến chung tình với cô em Tiểu Trư ấy chứ?” Anh nghiêm túc nghĩ một lúc rồi trả lời: “Không hẳn là nhất kiến chung tình đâu, phải gọi là nhị kiến chung tình chứ!”

Khi ấy, Diệp Thụ Thần không hiểu cái “lần thứ hai” này lắm. Hồi còn nhỏ, cả thế giới của anh chỉ có một người dì, anh gần như không có ấn tượng gì về mẹ ruột của mình, chỉ nhớ là dì thường cho anh xem những bức ảnh mẹ đang bế anh, khi ấy anh còn nhỏ xíu nên chẳng có chút ký ức nào. Đến khi anh bắt đầu nhớ được thì mẹ anh không còn xuất hiện nữa.

Hồi nhỏ, anh sống nội tâm, rất ít khi cùng chơi với lũ trẻ con trong xóm, thường thì anh chỉ đứng một chỗ nhìn chúng nó chơi đùa. Trong mảnh ký ức buồn bã ấy, bỗng có một ngày, cô bé ghê gớm Chu Tiểu Viên xuất hiện, thẳng tay bắt nạt anh, chưa bao giờ nhẹ tay. Chẳng cần biết là ngày nào, chỉ

cần anh nghe thấy cô bé hần học gọi tên “Quân Quân” là anh chợt cảm thấy ngày hôm ấy thật tuyệt vời...

Mấy năm trước trở về nhà, do công việc của bố, anh theo bố ra nước ngoài. Đến khi trở về, anh đã trở thành một chàng trai tuấn tú. Một lần nữa bước đi trên con đường ngày trước anh đã từng đi, bây giờ bị phá dỡ, trở thành một công trường xây dựng, trái tim anh bỗng trào dâng một cảm giác tiếc nuối, bởi nơi đó giờ đã không còn người dì thân yêu nhất của anh, người bố, người mẹ tốt bụng đã nhận anh làm con, và còn cả đóa hoa tươi tắn trong ký ức u ám của anh – là cô... Những con người đã tạo nên tất cả ký ức của anh, khiến những năm tháng sau này, anh luôn luôn hồi tưởng lại niềm vui sướng khi ở bên cạnh họ, những cảm giác chẳng bao giờ có thể mất đi.

Trong lần xem mặt rất buồn cười ấy, anh vừa nhìn đã nhận ra cô, một cảm giác vô cùng kỳ lạ, không hề có chút xa lạ nào. Nếu nói đến việc anh bắt đầu có cảm tình với cô, thực sự anh cũng không rõ. Nhận lời ông đi xem mặt, cũng chỉ vì muốn xem xem cái người tên Chu Tiểu Viên này có đúng là Chu Tiểu Viên mà anh từng quen không, nếu đúng là cô ấy, anh nghĩ chắc hẳn mình sẽ rất vui sướng, bởi vì cô và gia đình cô chính là một trong số những người thân ít ỏi của anh thời niên thiếu.

Còn nói về việc anh bắt đầu rung động trước cô, anh cũng chẳng thể trả lời được, chỉ biết rằng anh của hiện tại cũng giống như anh của ngày xưa, về cảm xúc của bản thân, về người con gái trong tim, lúc nào cũng mơ hồ như thế, lúc nào cũng rối rắm như thế.

Có lẽ anh phải cảm ơn cô, nếu không phải sự ngốc nghếch của cô, không phải sự vô tư của cô, ai có thể yêu một người bạn trai khó chịu như anh cơ chứ? Thực ra cô là một người rất tốt bụng, luôn luôn là vậy, cho dù là hồi còn nhỏ, nhưng tốt nhất không nên nói cho cô biết, nếu không cô lại trở nên kiêu ngạo!

Sau khi tưởng rằng sẽ không bao giờ có thể gặp lại, bất chợt gặp lại một lần nữa, anh rất hay cười. Diệp Thụ Thần từng hỏi anh: “Cậu nói xem, cậu thích cô em Tiểu Trư ở điểm nào cơ chứ?” Khi ấy, anh đang bận túi bụi trong phòng làm việc nên không nói gì. Một lúc lâu sau, khi Diệp Thụ Thần đã gần quên mình vừa hỏi gì, anh mới cúi đầu trả lời: “Vui.”

Diệp Thụ Thần ngẩn ra, hỏi: “Cái gì?”

“Tớ thích cô ấy vì vui.”

Diệp Thụ Thần á khẩu một lúc: “Thế cũng hay!”

Anh tạm dừng công việc, nhìn Diệp Thụ Thần, nghiêm túc trả lời: “Cô ấy luôn làm tớ cười. Tớ thấy đây chính là điểm sáng lớn nhất.”

Diệp Thụ Thần nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Cô em Tiểu Trư này quả đúng là vui thật, tớ cũng khá là thích cô nàng này.”

Anh cúi mặt, không nói gì, một lúc sau như nhớ ra điều gì, nói: “Nhưng mà cô ấy không thích cậu, lần sau đừng có chọc tức cô ấy nữa.”

“Có cô gái nào không thích tớ à? Vì sao chứ? Mấy lần trước gặp cô ấy đối với tớ cũng tốt lắm mà!”

“Chẳng vì sao cả. Cô ấy nói cô ấy ghét mấy tên công tử như cậu.”

“Này, cấp của bố cậu chẳng thấp hơn của bố tớ, sao cậu và tớ lại có sự khác biệt chứ?”

Anh mất kiên nhẫn, nói: “Tớ lừa cậu làm gì? Cô ấy ghét những tên công tử nhà giàu làm luật sư!”

Nghĩ đến đây, anh chợt bật cười. Nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô trong màn hình máy tính, anh nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc nữa, đồ ngốc.”

Đừng khóc nữa, đồ ngốc. Thực ra anh cũng rất nhớ em.

Ngày hôm sau, khi đi làm, Tiểu Viên cảm thấy rất chán chường, tại Phương Phương nhìn thấy liền trêu: “Chị Tiểu Viên, sao mắt lại đỏ thế kia? Chắc là hẹn hò đi xem phim hay là hát karaoke, ngắm sao hả?”

Đã khóc um sùm với anh, lại còn nói nhớ anh, Tiểu Viên cảm thấy bản thân thật mất mặt, thật ngốc quá đi mất, sao cô có thể làm một việc như thế cơ chứ? Chỉ số IQ của cô bình thường đã có hạn, lại nghe người khác nói tình yêu có thể làm cho con người trở nên mù quáng, IQ có hạn cộng thêm mù quáng, cô có còn định sống nữa không đây?

Sau khi khóc lóc xong, hậu quả trực tiếp là việc mỗi ngày nhận được ba cuộc điện thoại của Thang Hi Hàn, bây giờ biến thành trung bình một tiếng một cuộc điện thoại. Gọi điện quá nhiều cũng mang lại những hậu quả.

Lúc mới đầu, mọi người cũng không để ý, nhưng cùng với tâm trạng cười như được mùa của Tiểu Viên mỗi khi nghe điện thoại, tiếng chuông điện thoại Cáo già mới ăn gà đều đặn, đúng giờ vang lên, mọi người đều đã hiểu rõ ngọn ngành, nhìn cô cười, có lúc còn trêu chọc: “Sắp đến giờ rồi, điện thoại của Tiểu Viên sắp đến rồi, có ai đi làm giúp cô ấy mấy việc này đi.”

“Chị Tiểu Viên, em giúp chị ký tên rồi.” Phương Phương tay cầm một chiếc hộp đưa qua.

Mấy ngày nay cô có đặt mua gì đâu nhỉ, nhìn tờ hóa đơn chuyển phát nhanh, chợt nhìn thấy trên đó ghi tên anh, hóa ra là của anh gửi tới, cái gì vậy nhỉ? Nếu bây giờ, giữa một rừng ánh mắt tò mò đang đổ dồn về phía mình, Tiểu Viên lại nói rằng để về nhà xem thì chắc chắn bọn họ sẽ tiêu diệt cô ngay lập tức.

Cô bắt đầu mở chiếc hộp, Phương Phương đã chuẩn bị sẵn chiếc kéo để

đưa cho. Trong ánh mắt kinh ngạc, một chiếc bánh kem tuyệt đẹp dần hiện ra, cả bọn ồ lên rồi nhìn về phía Tiểu Viên. Do bên ngoài chiếc bánh còn có một lớp băng khô, một làn khói nhẹ nhẹ bốc lên rồi tan vào không khí.

“Mọi người cùng cắt ra rồi ăn đi.” Tiểu Viên vừa mở miệng, mọi người lập tức bận rộn.

Chiếc bánh bông xốp, mềm mại và thơm phức, là mùi vị của chiếc bánh hay mùi vị của tình yêu đây? Tiểu Viên vừa ăn vừa gọi điện thoại: “A lô, em... em nhận được rồi...”

“Ờ, thật hả? Có ngon không?”

“Ừm, sao lại tặng bánh kem cho em vậy? Hôm nay đâu phải sinh nhật em.”

“Tất nhiên anh biết không phải sinh nhật em, nhưng trên status QQ em ghi là: “Em muốn ăn bánh kem” mà?”

À, ra là vậy! Ngày hôm đó, trong lúc chán chường, cô đã viết liền mấy chục cái status, cuối cùng viết một câu mà cũng chẳng để ý lắm, nhưng chiếc bánh kem này quả thật rất ngon, rất ngọt...

“Viên Viên!”

“Sao?”

“Ngọt không?”

“Ừ, ngọt.”

“Ngon không?”

“Ngon.”

“Ừ, vừa ngọt vừa ngon, anh cũng muốn ăn...”

“Thế anh tự đi mua một cái đi.”

Anh khẽ cười, hạ thấp giọng như đang thì thầm vào tai cô: “Anh nói không phải bánh kem, mà là em.”

Cô nắm chặt điện thoại một lúc rồi nói: “Em... em...”

“Viên Viên, ngày mai được nghỉ, hôm nay hết giờ làm em ra sân bay nhé, anh đã đặt vé máy bay cho em rồi, em chỉ cần dùng chứng minh thư là được.”

“Hả, cái gì?” Thảo nào hôm ấy, thấy cô khóc anh cũng chẳng có biểu hiện gì, hóa ra là đã nghĩ ra kế hoạch này. Tiểu Viên bắt đầu nghĩ ngợi, được nghỉ hai ngày, bay khứ hồi thế này có được không nhỉ? Cô còn chưa chuẩn bị quần áo, còn nữa, bên đó thì nên mặc quần áo gì nhỉ, lạnh hay nóng, cô có kịp ra sân bay không... Nhiều vấn đề thế này, sao anh không nói sớm để cô có thời gian suy nghĩ chứ?

“Nhưng mà em chưa chuẩn bị hành lý...”

Anh bình tĩnh nói: “Em cần gì sang đây mua cũng được, Viên Viên... anh cũng nhớ em lắm.”

Nếu đã như vậy, thì được thôi!

Cô khẽ trả lời: “Ừm, thế anh đợi em nhé.”

Trước khi đến sân bay, Mục Mục đã giúp cô nàng mù tịt về làm đẹp này trang điểm theo kiểu “gấu trúc” mà nghe nói đang rất thịnh hành năm nay. Lúc ấy, cô soi gương một lúc lâu, cảm thấy mình cũng xinh đẹp lắm, rồi than thở sao mình lại không biết trang điểm cơ chứ, rồi bị Mục Mục khinh bỉ nói: “Cậu là chú lùn chắc? Không biết đi giày cao gót, không biết trang điểm, cậu

nói xem cậu biết cái gì hả?”

“Cậu mà còn nói nữa, tớ không mua quà cho cậu đâu!” Đối phó với Mục Mục, uy hiếp luôn tốt hơn thỏa hiệp.

Mục Mục im bật, kèm theo một động tác kéo khóa, đợi đến khi Tiểu Viên ra khỏi cửa, cô bỗng hạ giọng, nói: “Hồi Tiểu Viên kia, chiến dịch lần này mà thành công, thì công lao lớn là ở màn trang điểm của chị đấy nhé!”

Nhưng màn trang điểm ấy cuối cùng không giữ được đến lúc máy bay hạ cánh. Tiểu Viên bị say máy bay.

Lúc lên máy bay, áp suất không khí chênh lệch, Tiểu Viên mới hiểu rằng thì ra máy bay cất cánh khác hẳn ngồi xe ô tô. Suốt mấy tiếng đồng hồ, cô ra vào nhà vệ sinh không biết bao nhiêu lần. Cứ một tiếng một lần, cô đã tự phá vỡ kỷ lục của chính mình.

Khi máy bay sắp hạ cánh, Tiểu Viên lấy hết tinh thần định vào nhà vệ sinh sửa soạn lại một chút, khi soi gương mới giật mình suýt ngã. Mỗi lần nôn, cô lại dùng nước rửa sạch, vài ba lần như vậy, còn đâu lớp trang điểm “gấu trúc” nữa, mà biến thành thiện nữ u hồn thì có.

Màn gấp gỡ tươi đẹp mà cô tưởng tượng khi máy bay hạ cánh, cuối cùng biến thành một cái thờ dài của Thang Hi Hàn.

Khi cô nhìn thấy anh đứng ở đằng xa nở một nụ cười ấm áp với mình, cả người cô bỗng run bắn lên. Cô chạy một mạch về phía ấy, sà vào vòng tay anh, chẳng quan tâm đến những giọt mồ hôi trên mặt, dựa vào ngực anh, rồi dùng tay đập mạnh lên áo anh.

Anh nói với vẻ không hài lòng: “Mới chưa được một tuần mà mặt đã biến thành xấu xí thế này rồi sao?”

Bước lên xe taxi, cô thành thật kể hết mọi việc cho anh nghe, vừa tủi thân vừa tức tối, trách móc một lượt từ màn trang điểm “gấu trúc” của Mục Mục đến kỹ thuật của phi công không tốt. Lúc này Thang Hi Hàn mới hiểu ra, cười nói: “Thì ra không phải sắc mặt không tốt, mà ngoài kỹ thuật trang điểm của Mục Mục không tốt ra thì kỹ thuật lái máy bay của phi công cũng không tốt nữa, đúng không? Bảo sao, từ xa đã nhìn thấy củ khoai tây bé nhỏ của anh lăn đến, đáng dập thì không bóp đi là mấy, mà sao tinh thần lại xấu thế cơ chứ!”

Cô là củ khoai tây bé nhỏ? Kiểu ví von gì thế này? Mặc dù cô không cao lắm, và cũng không gầy, chẳng qua hôm nay tình cờ mặc một bộ quần áo màu vàng cam, nhưng, cô là khoai tây sao? Đồ đáng ghét!

Bước vào đại sảnh xa hoa, tráng lệ của khách sạn, những viên gạch lát nền bóng loáng không một vết bẩn như có thể soi gương được, Tiểu Viên khẽ giật giật vạt áo anh. Đều là lỗi của Mục Mục, cứ nhắc mãi đến chiều cao của cô, hại cô để cho phù hợp với lớp trang điểm “gấu trúc” đã đi thêm một đôi giày cao gót. Bình thường cô rất ít khi đi giày cao gót, khi đi làm thì không cho phép, hết giờ làm việc thì lại về nhà, rất ít có cơ hội để đi. Bây giờ thì hay rồi, rón ra rón rén bước từng bước phía sau anh, chỉ sợ không cẩn thận vồ ếch một cái thì nguy. Cô thở dài, tại sao sàn của khách sạn lại phải đánh bóng đến mức này cơ chứ?

Sau một hồi vật lộn, cuối cùng cũng về được đến phòng. Vừa thở phào nhẹ nhõm, anh lại bảo xuống dưới đi ăn, Tiểu Viên trưng ra một bộ mặt méo xệch, nói: “Em có mang theo mì tôm đây, ăn mì tôm được không?” Khi nói những lời này, trong đầu Tiểu Viên đang nghĩ hôm nay sẽ tranh thủ lúc anh bận, ra ngoài mua một đôi giày khác, nếu không đôi chân này của cô có lẽ phải gửi lại khách sạn này mất.

Đề nghị ăn mì tôm ngay lập tức bị phủ quyết. Cô đành ngoan ngoãn đi ra ngoài cùng ai đó. Mặt sàn trên tầng có khá khăm hơn, vì có lớp thảm mềm

mại, trên mặt thắm còn có những vòng hoa tươi tắn, từng đóa hoa lớn như đang nở rộ dưới đôi bàn chân, cũng giống như cảm giác trong lòng cô lúc này. Cô khẽ cười rồi đưa tay ra, ngập ngừng nắm lấy bàn tay anh, thật mềm mại và ấm áp. Khóe miệng anh nở một nụ cười tuyệt đẹp, nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nhưng vô cùng vững chắc.

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cơn Ghen Của Cô Em Họ

Khi bước vào thang máy, bên trong có một cậu thanh niên người nước ngoài. Cậu ta khẽ gật đầu cười với họ, còn đứng dịch sang một bên nhường chỗ cho Tiểu Viên bước vào. Ai biết được chiếc giày cao gót quý quá ấy lại giòn chứ, Tiểu Viên vừa bước chân, gót giày bị trơn, trượt một cái, cả người ngã bật về phía sau, rồi rơi phịch vào lòng Thang Hi Hàn. Rất may là Thang Hi Hàn đã chuẩn bị tâm lý sẵn từ trước, nên đỡ cô rất kịp thời.

Tiểu Viên bước vào thang máy, rầu rĩ nép sau lưng Thang Hi Hàn, mặt đỏ bừng, lí nhí nói: “Giày...giày không tốt...”

Thang Hi Hàn khẽ dịch người ghé sát vào Tiểu Viên, thì thầm vào tai cô: “Anh biết, giày không tốt, sàn cũng không tốt. Không sao đâu, cũng chẳng ai nhìn thấy mà.”

Cô buồn bã nhìn cậu thanh niên người nước ngoài đang cố nhịn cười, rồi nói: “Ai bảo không có, anh ta còn đang cười em kia.”

Nhìn bộ dạng lúng túng của cô thật đáng thương, lông mày nhíu sát vào nhau, Thang Hi Hàn đặt lên đôi lông mày cũng đang lúng túng y như cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

Khi cửa thang máy vừa mở, chàng thanh niên người nước ngoài ấy dùng tiếng Anh nói với Thang Hi Hàn, bạn gái anh thật dễ thương.

Tiểu Viên nhìn theo bóng người khách ngoại quốc đang khuất dần, rồi quay sang hỏi: “Anh ấy nói gì với anh thế? Nói em phải không?”

Thang Hi hàn nghiêng đầu, nghĩ ngợi một lúc: “Ừ, cứ cho là vậy đi.”

“Anh ta nói gì em thế?” Âm thanh nhỏ đến mức gần như không thể nghe được.

Nhìn ánh mắt ngây thơ vô số tội của cô, đôi mắt hấp háy đáng thương, trong lòng anh bỗng thấy niềm vui ngập tràn: “Anh ta nói em giống Arele[1]!”

[1] Arale là tên một nhân vật trong bộ truyện tranh Dr.Slump của tác giả Arika Toriyama. Đây là một cô bé rô bốt giống hệt con người, vô cùng đáng yêu nhưng cũng hết sức kỳ quái.

Anh nắm tay “Arale” bước đi chưa được bao xa, chợt thấy một người con gái xinh đẹp vẫy tay chào họ. Từ đằng xa, cô gái ấy đã cười với anh, nói: “Thang Hi Hàn, anh muốn ăn đánh phải không? Hôm qua đã nói rằng không được phép về trước hai giờ, thế mà em rời đi có nửa phút, quay lại đã không thấy bóng dáng anh đâu là sao?”

Anh không trả lời ngay, chỉ cười lại, khi bước gần tới nơi, anh chỉ vào Tiểu Viên, nói với cô ta: “Đây là bạn gái anh, Chu Tiểu Viên. Tiểu Viên, đây là em họ anh, Cổ Tịnh.”

Tiểu Viên nhìn người con gái, gật đầu cười nói: “Chào em.”

Cô em họ Cổ Tịnh khẽ nhếch khóe miệng, coi như chào lại Tiểu Viên bằng một nụ cười xã giao: “Chào chị.” Ánh mắt khẽ đưa qua đưa lại, coi như nhìn qua Tiểu Viên một lượt, rồi lại quay sang nhìn Thang Hi Hàn: “Này, hôm qua em đã định mời vài người bạn nữa đến để gặp anh, bọn họ đều rất có hứng thú với dự án quảng cáo mới của anh. Anh thì sao, em đã mời họ đến rồi, anh lại chạy đi mất...”

“Tịnh Tịnh, lúc khác nói đi, Viên Viên vừa mới xuống máy bay, chưa kịp

ăn uống gì.”

Cô em họ liền xị mặt, nói: “Nếu không phải là dì cả nói với em, thì em chẳng thèm để ý đến anh đâu, còn nữa, trưa nay hiệu trưởng Tiêu mời ăn cơm, anh đến hay không thì tùy, em đã thông báo cho anh rồi đấy.” Nói xong liền quay người bước đi. Tiểu Viên nhìn theo cô gái với ánh mắt ngưỡng mộ, đặc biệt là đôi giày của cô ấy, nó phải cao gấp rưỡi đôi giày của cô mà sao người ta vẫn có thể bước như đi trên đất bằng vậy? Lại còn lắc lư người được nữa!

Thang Hi Hàn nhìn Tiểu Viên: “Trưa nay có một bữa cơm, em đi cùng anh nhé?”

Tiểu Viên gật đầu, nghĩ bụng, em có thể nói không đi được không?

Nghĩ đến vẻ mặt không mấy thân thiện của Cố Tịnh, Tiểu Viên chẳng còn bụng dạ nào để ăn, cảm thấy đây đâu có chút nào giống em họ chứ, rõ ràng là bộ dạng đang ghen tuông, vẫn may, cô ấy chỉ là em họ của anh, hi hi... anh em họ thì chẳng có cơ hội nào rồi. Nhưng mà, cô ấy có thật là em họ của anh không nhỉ?

“Thang Hi Hàn, sao em họ anh lại ở đây?”

“Nó làm ở bên tổ chức sự kiện.”

“Cô ấy thực sự là... em họ anh?”

“Ừ, mặc dù không phải thân thích, nhưng cũng chẳng có gì khác biệt.”

Làm gì có em họ nào lại nhìn anh trai hau háu như thế chứ? Chẳng có chút quan hệ huyết thống nào, cô ấy đương nhiên có thể ghen, có thể tức tối, có thể thích Thang Hi Hàn chứ. Cô liếc mắt nhìn anh, chàng hoàng tử xuất hiện như trong mơ này, chàng bạch mã hoàng tử đẹp trai vô cùng bỗng nhiên

xuất hiện trong cuộc đời cô, không bị người khác dòm ngó, làm gì có chuyện ấy?!

Trong trái tim mỗi người con gái đều có một chàng hoàng tử của riêng mình. Hồi còn nhỏ, ai cũng ước mơ một ngày kia chàng sẽ cười một con bạch mã, vì cô gái mình yêu mà vượt qua bao gian nan thử thách, giết sạch yêu ma, sau đó bước đi đường hoàng, ung dung, đứng dưới tòa tháp nơi giam cầm người yêu và nói rằng: “Công chúa của ta, ta đến đây!”

Tiểu Viên cũng không phải ngoại lệ, cô cũng đã từng có một giấc mơ như vậy. Vào cái thời mà cô có những giấc mơ như thế, cô vẫn còn quần khăn bông quanh người, trên đầu những chiếc bím hoa mà mẹ mua cho, trên tay cầm một chiếc khăn lụa màu trắng rồi vẩy qua vẩy lại. Chỉ có điều, khi ấy đang là mùa hè, bên cạnh cô bé Tiêu Viên đang quần khăn giả làm công chúa, anh giúp cô vẩy vẩy chiếc quạt mà không nói một lời nào. Khi ấy, Tiêu Viên chẳng bao giờ nghĩ sẽ có một ngày anh trở thành chàng hoàng tử của mình, lặng lẽ bước vào cuộc đời cô, trở thành chàng hoàng tử cứu mạng cô.

Khi bước qua đại sảnh khách sạn, hai người gặp thầy giáo của anh, là một người nước ngoài. Cô ngăn người đứng bên cạnh, có lẽ Thang Hi Hàn đang giới thiệu cô, nhưng đến nửa chừng cô nghe cũng không hiểu, chỉ còn biết ngược nhìn rồi thỉnh thoảng cười cười với người đàn ông ngoại quốc cao hơn cô hẳn mấy cái đầu ấy.

Khi nghe anh nói lưu loát thứ ngôn ngữ mà mình chẳng hiểu gì ấy, cô vô cùng ngưỡng mộ, nhưng cũng có chút buồn bã. Tại sao trước đây mình không chăm chỉ học hành? Nếu cô biết nói thì chẳng phải đã có thể nghe được giọng nói dễ nghe ấy của anh đang nói gì rồi không? Sau khi bọn họ nói chuyện xong, lúc rời đi, Thang Hi Hàn kéo tay cô, cô liền bước theo anh. Cô nghĩ ngợi vẩn vơ, tại sao cô chẳng giống đang làm bạn gái của anh chút nào, mà cứ như một chú cún nhỏ bước theo sau anh vậy? Chẳng nói một lời, chủ nhân dừng cô cũng dừng, chủ nhân đi, cô cũng đi theo.

Mặc dù mỗi người con gái đều có chàng hoàng tử trong mơ của mình, nhưng trong thế giới của những chàng hoàng tử, điều họ cần là một nàng công chúa chứ không phải một chú cún con. Cô có chút bực bội, chiếc giày cao gót quý quái cũng không để cô yên, đầu ngón chân cô cũng trở nên đau buốt.

Bước vào một căn phòng xa hoa, tráng lệ, lại một đám người quần áo sắc sỡ, thêm vào đó là những người bạn quốc tế, Thang Hi Hàn muốn giới thiệu cô với mọi người, bất kể khi nào, chỉ cần có người nhìn cô rồi nói gì đó, cô đều cố gắng giữ cho mình một nụ cười ưu nhã nhất có thể, mặc dù trong lòng thì có chút sợ hãi. Thang Hi Hàn đích thân dẫn cô đến trước mặt một người, nói: “Đây là thầy hiệu trưởng trường đại học của anh, hiệu trưởng Tiêu. Hiệu trưởng, đây là bạn gái em, Chu Tiểu Viên.”

Khó khăn lắm mới có một người không nói tiếng nước ngoài, Tiểu Viên vội vàng chào hỏi: “Hiệu trưởng Tiêu, chào thầy ạ.”

Ánh mắt thầy hiệu trưởng thoáng chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó cười một cách ôn hòa, nói: “Chắc mẹ em vui lắm phải không? Thời gian trước bà ấy ăn cơm với thầy còn nói đang giận vì chuyện của em đấy, em có tin vui nhanh thế này, lần sau gặp bà ấy, chắc là bà sẽ vui vẻ tươi cười được rồi.”

Tiểu Viên ngồi một chỗ, tay vân vê một góc khăn trải bàn, cả một bàn đa số là những người nói thứ ngôn ngữ mà cô không hiểu, thỉnh thoảng cô nghe hiểu được vài câu thì lại chẳng hiểu ý của nó là gì, chẳng biết bọn họ đang nói đến chủ đề gì. Trong tầm nhìn của mình, cô thấy Cố Tịnh không biết bao nhiêu lần liếc mắt về phía mình, trong phòng chỉ có cô và Cố Tịnh là con gái, cô không nói gì, còn Cố Tịnh thì ra sức nói, một lúc sau đã khiến cho cô càng lộ rõ ra.

Khi cô đang ngẩn người, bỗng cánh tay anh đưa ra, nhẹ nhàng nắm tay cô. Cô ngẩng lên, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của anh, cô khẽ cười, dùng nụ cười ấm áp của mình nói với anh rằng, em không sao đâu, vì anh, em sẽ cố gắng để đứng bên cạnh anh.

Chiếc bàn rất đẹp, bên trên được phủ một lớp vải trắng và một lớp vải màu hồng phấn, những chiếc đĩa sứ tinh xảo được điểm xuyên một lớp mạ vàng, tư thế tao nhã của những chiếc ly thủy tinh cổ dài như dáng dấp của những con thiên nga trắng, lại còn một hàng dày đặc những chiếc dao đĩa, như đang chờ được cô đến điểm danh.

Đồ ăn Tây, mi nhận ra ta, ta chẳng nhận ra mi. Tiểu Viên than vãn trong lòng.

Cố Tịnh vừa nói chuyện với những người xung quanh, vừa chú ý đến vẻ mặt vô cùng bất an của Tiểu Viên, cô khẽ cười, ánh mắt khẽ lộ ra một vẻ khó đoán bắt được ý nghĩa. Vì có nhiều người ngoại quốc cùng dùng bữa, hiệu trưởng Tiêu nghĩ đến việc họ không quen dùng đĩa nên đã sắp xếp mọi người ăn đồ Tây, nhưng kinh nghiệm ăn đồ Tây cao cấp nhất của Tiểu Viên cũng chỉ có một lần đi xem mặt, đối phương hẹn gặp cô ở Starbucks mà thôi.

Cầm dao bên trái hay bên phải đây? Tại sao đĩa lại chỗ có hai chiếc, có chỗ lại có ba chiếc thế này? Phải dùng cái nào với cái nào đây?... Tiểu Viên nhìn đồng dao đĩa nghĩ ngợi. Thang Hi Hàn đưa người qua, ghé sát vào cô, nói: “Em thích dùng sao cũng được, đâu có phải đi ăn với nữ hoàng Anh đâu.”

Tiểu Viên có nhin cười, nhìn chiếc đĩa và dao trên tay anh, sau đó học theo cầm lên, bắt đầu tập trung vào đồng đồ ăn trước mắt.

Ai nấy đều vừa ăn vừa nói chuyện, Tiểu Viên cúi đầu ăn rất chuyên tâm, nhưng vẫn chưa quen lắm. Chỉ một chút không cẩn thận, miếng thịt bò đã từ

trên đĩa rớt xuống, miếng thịt đầy dầu mỡ nhẹ nhàng hạ cánh xuống chiếc váy của cô, nhìn cô ngênh chiến.

Cô trấn tĩnh một chút, rồi như không có chuyện gì, cô khẽ nhặt miếng thịt bỏ lên.

Cổ Tịnh thốt lên một tiếng, âm thanh không lớn nhưng cũng đủ để gây sự chú ý của mọi người. Cô ta dùng tiếng Anh nói với Tiểu Viên, khi Tiểu Viên vẫn chưa kịp phản ứng gì, cô ta đã nói tiếp: “Ôi chao, vội quá nên lại dùng tiếng Anh, em định nói là, Tiểu Viên, sao chị có thể để thức ăn rơi trên váy vậy, có làm bẩn nó không?”

Tiểu Viên như hóa đá, mặt bỗng đỏ bừng, cả một bàn người, Cổ Tịnh lại nói một câu cả bằng tiếng Anh lẫn tiếng Trung, tất cả bọn họ đều nhìn về phía Tiểu Viên theo phản xạ. Trong một giây, Tiểu Viên cảm thấy vô cùng xấu hổ, kèm theo chút ảm ức. Thang Hi Hàn khi ấy đang nói chuyện với hiệu trưởng Tiêu, nghe thấy câu nói của Cổ Tịnh, quay đầu lại nhìn Tiểu Viên: “Anh xem nào, không sao đâu, lúc nãy anh vung tay hơi mạnh nên va vào em phải không? Em đi sửa soạn lại một chút đi.”

Tiểu Viên đứng dậy bước đi, chợt cô để ý thấy vẻ mặt dương dương tự đắc của Cổ Tịnh hiện lên một nụ cười tinh quái.

Sau khi bữa ăn kết thúc, bọn họ vẫn chưa về được, Thang Hi Hàn nói chuyện một cách thoải mái với mọi người, Tiểu Viên im lặng ngồi bên anh. Nhìn con người vui vẻ của anh lúc này, ung dung mà ưu nhã, cô lại chợt có chút mê muội. Thì ra anh còn có rất nhiều mặt khác, rất nhiều điều mà cô vẫn chưa biết, nhưng tại sao, cho dù ở mặt nào đi nữa, anh cũng hoàn mỹ đến thế, hấp dẫn cô đến thế?

Anh khẽ véo mũi cô, nói: “Nhìn gì thế, nhìn gì mà ngẩn người ra vậy?” Người vừa nói chuyện với anh đâu? Đi rồi à? He he, tại sao cô chỉ chú ý đến

anh, cô vừa nhìn anh vừa cười, đôi mắt ánh lên một sự nhớ nhung đến da diết: “Ừm, nhìn anh, thấy anh thật đẹp trai.”

Anh kéo cô sát vào thêm một chút, nhẹ nhàng nói: “Này đồ ngốc, thấy chán rồi đúng không? Anh biết là em không thích đến những chỗ như thế này, xin lỗi nhé, là do anh nhớ em quá, công việc bận như vậy, chẳng có thời gian để ở bên em, nhưng vẫn muốn em đến, chỉ vì anh rất muốn nhìn thấy em.”

Cô ngượng ngùng nói: “Không sao đâu, em cũng nhớ anh lắm, chỉ cần nhìn thấy anh là được rồi.”

Anh mỉm cười rồi hôn lên trán cô: “Lúc này quần áo bị bẩn rồi, cửa hàng quần áo ở trong đại sảnh kia cũng được lắm, em qua bên đó chọn vài bộ đi.”

Nói xong anh liền chỉ tay về phía đại sảnh: “Hiệu trưởng Tiêu còn muốn nói với anh một số chuyện nữa, bọn anh sẽ ngồi ngay ở chiếc ghế đằng kia thôi, ở đó có thể nhìn thấy được em, em qua đó thử, anh sẽ ở bên này ngắm giúp em, em thấy thế nào?” Anh nheo mắt nhìn về phía cửa hàng quần áo, nói một cách chắc chắn: “Em nhìn thấy sáu bộ váy bày ở ngoài cửa kia không? Anh thấy đều được, em vào đó thử sáu bộ ấy, một lúc nữa anh sẽ gọi điện cho em nên chọn bộ nào, nhé?”

Tiểu Viên liếc mắt nhìn về phía chiếc sofa, cái người là hiệu trưởng Tiêu ấy đã nhìn về phía bọn họ mấy lần rồi, cô đẩy nhẹ anh ra rồi nói: “Ừm, được rồi, anh mau qua bên ấy đi, bọn họ đang đợi anh đấy.”

Khi cô quay người định bước đi, anh kéo cô lại: “Đợi đã, vội gì chứ, em cầm lấy cái này.”

Anh đặt một chiếc thẻ vào tay cô, rồi nở một nụ cười đùa cợt: “Còn nhớ tên anh viết thế nào không đấy?”

Hả? Hóa ra ngày trước anh nói phải biết viết tên anh là còn có ý này, mặt cô bỗng đỏ ửng, nói: “Biết rồi, biết rồi, em có phải là lợn đâu, tất nhiên là biết rồi.”

Anh cười, nói: “Em đừng có so sánh với lợn được không hả? Lợn sẽ tui thân lắm đấy, lợn sẽ nói, tại sao lại cứ so sánh với tôi chứ? Cô ngốc thì cứ ngốc, sao cứ lôi tôi ra làm gì hả? Em cứ suốt ngày so bì độ ngốc nghếch với lợn, chú lợn chắc sẽ không chịu được đâu!”

Rõ ràng anh đang mắng cô còn ngốc hơn lợn, nhưng sao cô lại cười không ngớt thế này, cười nhiều đến mức không điều khiển được cơ miệng nữa, cô chỉ còn biết nhìn anh bằng đôi mắt đầy nước, khuôn mặt y như một nhân vật hoạt hình. Anh nói với vẻ hài lòng: “Cái dáng vẻ vô lo vô nghĩ của em thật khiến người khác yêu quá đấy, thôi mau đi đi Arale.”

Cô đi được vài bước lại quay đầu nhìn anh, phát hiện ra bước chân anh nhẹ nhàng khoan khoái, lẽ nào anh cảm nhận được tâm trạng không vui của cô? Anh dùng trái tim mình để làm cô cười, để làm cho cô vui sao?

Bước vào cửa hàng, mùi hương của hoa bách hợp thoang thoảng, từng tia sáng không chói không mờ chiếu rọi khắp nơi. Lúc xem quần áo, cô bất chợt nhìn tấm thẻ ghi giá cả, vừa mới nhìn, tim cô đã bắt đầu bay bổng theo từng làn hương hoa bách hợp. Định bụng quay người bước đi, nhưng lại nhìn anh đang ngồi ở đằng xa, ánh mắt anh dường như đang chăm chú nhìn cô.

Cuối cùng cô vẫn bảo người bán hàng lấy một bộ để thử. Cả một cửa hàng rộng lớn chỉ có duy nhất một khách hàng nhưng có tận hai người phục vụ, cả hai đều đang vây quanh cô, nhưng có vẻ không nhiệt tình lắm, lại còn nói: “Những bộ mà chị vừa thử đều là hàng vừa mới về, nên không được giảm giá đâu ạ!”

Khi hai nhân viên bán hàng đang giới thiệu cho cô hai bộ váy đắt nhất

trong số đó, thì người mà cô không muốn gặp nhất lại đến. Cô thầm thở dài, ngoài mặt vẫn chào hỏi: “Cố Tịnh, em vẫn ở đây à? Lúc này ăn cơm xong chị cứ nghỉ em về rồi cơ.”

Khi không có Thang Hi Hàn, cô ta chẳng tỏ vẻ quan tâm đến Tiểu Viên lắm, chỉ hờ hững nói một tiếng: “Ừm”, rồi chỉ vào mấy bộ khi này Tiểu Viên thử, nói: “Là size lớn phải không? Mỗi bộ lấy cho tôi một size nhỏ, tôi muốn thử.”

Người bán hàng quả thật có con mắt tinh tường, nhìn qua đã biết người này chắc chắn là biết mua sắm hơn Tiểu Viên, hoàn toàn chuyển hướng sang phía ấy, giúp cô ta đi lấy váy. Cô cầm lấy một bộ Tiểu Viên vừa thử xong, nhìn qua một lượt, người bán hàng tươi cười giới thiệu: “Bộ đó size lớn không vừa với chị đâu ạ, bộ size nhỏ vẫn ở trong kho, một lúc nữa sẽ mang ra cho chị ngay.”

Tiểu Viên nghe xong, chợt cảm thấy tức tường chết, nghĩ bụng, tôi chẳng phải là do thể chất không tốt sao? Nếu tôi mà giống cô ấy, bên trong chẳng mặc gì cả, chỉ cần dán mấy miếng giữ ấm lên lưng, thì cùng lắm cũng chỉ cần mặc size vừa, chứ đâu nhất định phải mặc size lớn chứ?

Dù sao cô cũng đã thử xong rồi, bọn họ chẳng đến giới thiệu cho cô hết bộ này đến bộ khác, cô lại càng nhẹ người. Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên điện thoại rung, cô liếc nhìn, anh cầm điện thoại hướng về phía cô cười, thế là cô nhìn anh rồi nghe điện thoại.

“Tịnh Tịnh cũng đang chọn đồ ở đó hả?” Thì ra anh lúc nào cũng để mắt đến bên này.

Cố Tịnh đang mặc thử mấy bộ size nhỏ, mẫu mã cũng giống như mấy bộ Tiểu Viên vừa thử, Tiểu Viên hạ thấp giọng, đáp: “Vâng.”

Anh im lặng một chút, dòng suy nghĩ của Tiểu Viên bất chợt chuyển hướng, anh đang nghĩ gì trong lòng cô đều hiểu, cô có thể cảm nhận được. Nếu cô vẫn còn cư xử trẻ con như vậy với anh thì sẽ không phải là lợn không chịu được nữa, mà là chính cô.

Cô ngừng lại một lúc, rồi nhẹ nhàng nói: “Chẳng phải anh bảo giúp em chọn đồ sao, sao không nói gì vậy? Em vừa thử hết rồi, anh xem nên chọn bộ nào đây?”

Cô nhìn về phía anh, nở một nụ cười, giọng nói của anh truyền đến: “Việc của anh bên này xong rồi, anh qua bên ấy giúp em chọn đồ.”

Điện thoại vừa tắt, cô nhìn thấy anh tiến hiệu trưởng Tiêu ra phía cửa lớn, sau đó quay người bước về phía cô. Anh bước đến trước mặt Tiểu Viên, khẽ xoa xoa mái tóc cô, dịu dàng nói: “Nhìn em này, thử quần áo mà cũng làm tóc rối hết lên rồi này.”

Cố Tịnh đang thử đồ trước gương bất chợt nhìn thấy, khựng lại một hồi rồi quay mặt nhìn về phía Thang Hi Hàn.

Lúc này anh mới tiến về phía cô ấy, cười rồi nói: “Tịnh Tịnh cũng ở đây à, em cứ chọn một bộ thích nhất, lát nữa anh họ sẽ mua tặng em, em cứ chọn đi nhé.”

Tiểu Viên kéo anh đến trước dãy quần áo, giọng nói nhỏ nhẹ đáng yêu: “Những bộ anh nói em đều đã thử rồi, anh xem bộ nào đẹp nhất?”

Thang Hi Hàn kéo Tiểu Viên đến trước quầy thu ngân, nhìn cô rồi nói: “Thẻ đâu em?” Tiểu Viên đưa ra, anh đỡ lấy đặt lên bàn. “Những bộ cô ấy vừa thử gói lại hết cho tôi.”

Khuôn mặt hai nhân viên bán hàng chợt bừng sáng, từ chỗ Cố Tịnh chạy lại, một người cho đồ vào túi, một người viết hóa đơn. Tiểu Viên nhìn anh

trường trường: “Chỉ cần một bộ thôi mà, anh chọn lấy một bộ nhìn đẹp là được rồi.”

Anh dịu dàng nhìn cô: “Làm sao bây giờ, anh thấy em mặc bộ nào cũng đẹp cả.”

Đồ trư này! Thang Hi Hàn, nhìn đều đẹp, nhưng số tiền ghi trong hóa đơn cũng đẹp lắm, có biết không hả? Trong lòng nghĩ vậy, nhưng lời nói bị chặn ở cổ họng, một cảm giác vừa ngọt ngào vừa khó tả, có chút tê tê lan truyền khắp cơ thể, làm cô không thể mở lời.

Nhân viên bán hàng nhanh nhẹn quẹt thẻ: “Cho hỏi thẻ này có mật mã không ạ?”

Anh quay chiếc máy quẹt thẻ lại phía cô, nói: “Em nhập đi.”

“Hả?”

“Là sinh nhật của em. Đồ ngốc!”

Cô sững người, anh ghé sát nói thầm vào tai cô: “Tất cả mật mã của anh đều dùng con số này, lúc nào cũng vậy.”

Trước mắt cô như được bao bọc bởi một làn sương, cúi đầu nhập vào máy con số mà chỉ hai người họ biết.

Anh quay ra cười rồi gọi: “Tịnh Tịnh, em chọn xong chưa, anh thanh toán luôn.”

Cố Tịnh cầm chiếc túi xách bước về phía cửa: “Không cần đâu, em chẳng chọn được bộ nào vừa ý cả.”

Buổi chiều Thang Hi Hàn tham gia hội thảo, anh nói chỗ đó sẽ khiến Tiểu Viên chán ngắt, nên nhất quyết bảo cô đi mua sắm loanh quanh khu ấy. Tiểu

Viên lại cảm thấy anh còn rất nhiều điểm mà cô chưa biết, cho dù thời gian hai người quen nhau cũng không phải là ngắn, nên một cơ hội tốt để tìm hiểu nhiều hơn về anh thế này, cô nhất định sẽ không bỏ qua. Nghĩ lại màn đối thoại giữa hai người lúc ấy, cô bất chợt bật cười. Cô cương quyết nói: “Em không muốn đi chơi, em muốn đi nghe cơ, em chưa bao giờ được đến những chỗ như thế này cả.”

Anh có chút khó nghĩ: “Lúc ấy đều nói tiếng Anh, từ ngữ chuyên ngành lại nhiều, em nghe không hiểu sẽ chán lắm đấy.”

Cô ngang bướng nói tiếp: “Em không thích, em muốn đi nghe cơ, em đâu cần nghe anh nói gì, chỉ cần nhìn thấy anh là được rồi.” Ánh mắt Tiểu Viên mơ màng nghĩ đến dáng vẻ phong độ rạng ngời của anh, mà khi anh nói tiếng Anh cũng vô cùng gợi cảm, à, không phải, mà là vô cùng đáng yêu.

Anh có chút ngượng ngùng, ngẫm nghĩ một lúc: “Viên Viên, nếu em nhìn anh như vậy, anh sợ mình sẽ nói không tốt mất.”

Cái gì với cái gì chứ, em có phải là hồ ly tinh đâu? Hề tức giận là khuôn mặt Tiểu Viên lại hầm hầm như một đứa trẻ, giống như một quả bóng nhỏ vậy.

“Lúc nào anh cũng nhìn em, khi ấy sẽ bị phân tâm, nếu anh lỡ nói sai, em nghe không hiểu, nhưng trừ em ra thì tất cả mọi người đều hiểu.”

Ừm, cũng nghiêm trọng đấy, nghĩ đến việc sẽ khiến anh phân tâm, thôi được rồi, Tiểu Viên cười nói: “Thôi được rồi, em sẽ đi xem xét quanh đây vậy.”

Hết lần này đến lần khác anh nhắc cô phải luôn mở máy điện thoại, cô cười đáp lại. Sau sự kiện An Huy lần trước, Thang Hi Hàn đã hiểu một cách sâu sắc rằng tâm tư của người con gái này lớn quá, với những người như vậy,

không thể không để ý được.

Tiểu Viên mua một tấm bản đồ rồi đi ra phố, thực ra cô muốn đi tìm Thang Hi Hàn để hỏi anh ở đây có tiệm bánh bao nào ngon. Ngày trước nói chuyện qua video call, anh nói có sống ở thành phố này vài năm, ở đây có một tiệm bánh bao rất ngon, anh rất thích ăn, lần này lại bận quá, không có thời gian đi.

Vì thế bây giờ cô đang đi trên con phố X, nếu đã không thể đến nghe anh trình bày báo cáo, vậy đành phải tìm việc gì đó để làm thôi. Khi ấy, cô nghĩ bụng sẽ âm thầm đi mua loại bánh bao mà anh rất thích ăn ấy, dò hỏi được địa chỉ cửa hàng ấy, cộng với việc mua thêm một tấm bản đồ, cô liền lên đường đi tìm.

Nhìn trên bản đồ có vẻ là một con phố khá gần, nhưng xe bus đi rất chậm, hết dừng lại đỗ, ngồi mất hơn bốn mươi phút, ngồi trên xe như sắp ngủ gật đến nơi, cuối cùng cô cũng được lão đảo bước xuống xe.

Bất chợt không phân biệt được đâu là đông tây nam bắc, Tiểu Viên mở bản đồ ra nghiên cứu, có người nói cách tốt nhất để đến một nơi chưa biết rõ tại một thành phố xa lạ là ngồi taxi, rất đơn giản là có thể tìm được, không cần hỏi đường cũng không cần chuyển bến, không sợ ngồi nhầm xe. Về điểm này, trong quãng đời sau này của Tiểu Viên chắc chắn đã có kinh nghiệm, vì cô đã được dạy một bài học nhớ đời.

Vào lúc quay hết bên nọ đến bên kia, không biết phải đi theo hướng nào, một chiếc xe máy phóng vụt qua cô, rú ga rồi giật lấy chiếc túi mà cô đang đeo. Tiểu Viên nhất thời chưa kịp phản ứng gì đã bị xe máy làm ngã lăn ra đất, hai bàn tay bám xuống mặt đường, rồi bị trượt một lần nữa. một cơn đau ứa đến, cô loạng choạng, mò mắt đứng dậy, vẫn chưa định thần được, ngần ngơ một hồi, rồi bất chợt giật mình như bừng tỉnh, chiếc túi đã bị bọn chúng giật mất.

Tiểu Viên vừa định kêu cứu, chợt nhìn ra bốn phía, con phố vắng vẻ, chỉ có vài người bước ngang qua cô, hờ hững nhìn cô một cái, cái câu “có cướp” của cô bị chặn lại ở họng, nấc lên vài tiếng, cuối cùng thì không thể phát ra. Cô nhìn về phía trước, đến làn khói của chiếc xe máy cũng đã tan biến hết, còn đâu bóng dáng của tên cướp nữa chứ?

Cô cúi đầu nhìn bộ dạng lệch thếch của mình, rồi nhìn tấm bản đồ trên mặt đất. Cô đưa tay ra nhặt những thứ đồ còn lại lên, cánh tay bất chợt đau nhói, giơ lên nhìn, hai bàn tay do quệt xuống đất nên xuất hiện những vết xước rớm máu, có chỗ còn dính những hạt cát.

Mũi bỗng cay cay, mắt bỗng chuyển đỏ, trong lòng bỗng phát ra một âm thanh còn nhanh hơn cả tiếng cô gào thét: “Thang Hi Hàn, mau đến cứu em.”

Khi Thang Hi Hàn kết thúc công việc cũng sắp đến năm giờ chiều. Về đến phòng vẫn chưa thấy cô về liền cười rồi rút điện thoại ra gọi, trong lòng nghĩ, cứ bảo là không muốn ra ngoài chơi, rồi đi đến muộn thế này vẫn chưa về. Gọi điện thoại thì thấy tắt máy, anh khựng lại, rồi có chút bức bối, chắc chắn là lại quên không sạc pin rồi, cả ngày dùng điện thoại, đến hết pin cũng không biết. Trời cũng bắt đầu tối rồi, anh chỉ còn biết im lặng ngồi trong phòng đợi cô, đã một tiếng trôi qua, trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an.

Cái con người này sao lại có thể đi chơi đến không biết đường về thế này? Thời gian đi ăn tiệc anh nói với cô sắp đến rồi, cô không thể quên được chứ? Anh đi đi lại lại trong phòng, lòng như lửa đốt, cuối cùng không chịu nổi liền đi xuống đại sảnh chờ, điện thoại mở ra mở vào không biết bao nhiêu lần, hết nhìn đồng hồ lại nhìn xem có tín hiệu không, nếu quả thực có việc gì xảy ra, sao cô đến một cú điện thoại cũng không gọi cho anh chứ? Đúng lúc anh mất hết kiên nhẫn, điện thoại bất ngờ reo lên.

Tiểu Viên nhặt tấm bản đồ lên xem xét, bây giờ trên người không còn gì cả, điện thoại cũng không có, cô có gọi Thang Hi Hàn đến cứu mình, anh

cũng đâu thể nghe thấy! Cô dùng đôi mắt đỏ ngầu bắt đầu xem xét đường phố, vài giọt nước mắt lã chã rơi trên tấm bản đồ, lúc này cô mới biết rằng, đến bản thân mình đang ở đâu cô cũng không dám chắc nữa.

Sắc trời ngày càng tối, trong lòng Tiểu Viên càng lúc càng nặng nề, chân cũng chẳng còn cảm giác gì nữa, dường như chẳng phải là của cô nữa rồi. Tâm trạng ấy, thể trạng ấy, cả hai đều rất tuyệt vọng. Trong lúc đang không biết làm sao, không ngờ ông trời đã rủ lòng thương, cô nhìn thấy một tiệm tạp hóa bên đường và chiếc điện thoại trong cửa hàng tạp hóa, trong lòng bất chợt như nhảy múa. Khi bước gần đến cửa hiệu tạp hóa, bên trong có đôi vợ chồng già, cụ ông đang chú tâm nghe radio, còn cụ bà nhặt rau.

Cô hắng giọng rồi nói: “Cụ ơi, cho cháu gọi một cú điện thoại được không?”

Cụ bà ngẩng lên nhìn cô, tươi cười nói: “Ừ, cháu gọi đi.”

Cô nói vẻ ngượng ngùng: “Là thế này ạ, túi xách của cháu bị người ta giật mất, điện thoại cũng bị mất nên mới phải gọi thế này, vì thế... vì thế cháu cũng không có tiền ạ. Nhưng sau khi cháu gọi xong, bạn cháu sẽ đến đón cháu, đợi anh ấy đến rồi, cháu sẽ gửi bà sau được không ạ?”

Bà cụ cười hiền hậu, nói: “Ra ngoài gặp chuyện không may, chỉ có một cú điện thoại thôi, cháu cứ gọi đi, không sao đâu.”

Nước mắt Tiểu Viên lại ứa ra, giọng run run, nói: “Là... là điện thoại đường dài ạ!”

Cụ ông ngẩng lên nhìn cô rồi nói: “Cháu cứ gọi đi, rồi để lại tấm bản đồ kia là được rồi.”

“Được, được ạ!” Tiểu Viên nhanh chóng đưa tấm bản đồ ra, ông cụ đón lấy rồi đặt sang một bên, bà lão nhìn ông lão vẻ không hài lòng, ông lại tỏ ra

như không nhìn thấy gì.

Tiểu Viên bấm dãy số điện thoại quen thuộc, tâm trạng lúc ấy cứ phải gọi là rộn ràng.

Thang Hi Hàn nhìn thấy dãy số điện thoại cố định nội hạt hiện lên, khựng lại một giây, rồi ngay lập tức tỉnh táo, vội vàng bấm nút nghe, chột nghe thất giọng nói quen thuộc như đang có kìm nén nước mắt vang lên: “Alô”, rồi lại nghẹn ngào.

Anh cuống cuống: “Viên Viên phải không? Em đang ở đâu? Sao muộn thế này rồi vẫn chưa về? Xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại dùng số máy này gọi điện cho anh? Điện thoại em hết pin rồi à? Em có chuyện gì thế? Sao lại không nói gì?”

Anh vội vã tuôn một tràng câu hỏi, cô nào biết nên trả lời câu hỏi nào trước, chỉ cảm thấy nghe được giọng nói của anh, cảm giác ấm ức và tủi thân lại trào ra. Nắm chặt chiếc điện thoại, cô không thể kiềm chế được nữa, òa lên khóc, anh nghe thấy chột giật mình, hỏi lại với vẻ có chút bức bối: “Em đang ở đâu? Làm sao thế?”

Cô vừa khóc nức nở, vừa ngó nghiêng nhìn khắp bốn phía, chỗ này là chỗ nào cô cũng chẳng biết nữa, trả lời một cách khổ sở: “Em cũng không biết nữa, Thang Hi Hàn, em cũng chẳng biết đây là chỗ nào nữa, em bị lạc rồi...”

Ông cụ đang nhấp một ngụm rượu bỗng phì ra.

Nghe cô nói trong tiếng nức nở, anh chỉ còn biết nhẹ nhàng an ủi: “Không sao đâu, bây giờ em vẫy một chiếc taxi, nói cho họ biết tên và địa chỉ của khách sạn, anh đọc cho em, em ghi vào nhé... Được rồi, sau đấy anh sẽ đứng ở cửa khách sạn đón em, anh sẽ trả tiền taxi, yên tâm đi, được chưa? Cứ thế nhé, đã hiểu chưa nào?”

Anh lập đi lập lại rồi gác máy, chợt cảm thấy hối hận, nhớ đâu cô bắt phải một chiếc taxi vô lương tâm thì làm sao? Nhắc điện thoại gọi lại số khi này, ông cụ ở đâu đây bên kia nghe máy, sau khi nghe ông nói vài câu, anh mới yên tâm. Ông cụ nói: “Yên tâm đi, bác đã gọi xe cho con bé rồi, biển số xe cũng đã ghi rồi.”

Anh bước ra cửa khách sạn, đi đi lại lại sốt ruột chờ đợi cô vợ bé nhỏ vừa bị lạc trở về.

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Phần Thưởng

Lúc bước lên xe taxi, Tiểu Viên ngẫm nghĩ, một lúc nữa gặp Thang Hi Hàn sẽ phải giải thích thế nào đây? Tại sao cô không nghĩ ra taxi có thể chờ đến khi xuống xe trả tiền cũng được chứ? À mà không được, nếu cô lên xe rồi, anh không biết, không ra đón cô, cô cũng chẳng có tiền mà trả. Đúng rồi, phải nói như thế, tuyệt đối không được nói với anh rằng mình ngốc đến nỗi không nghĩ ra.

Vào lúc cô đang ngẫm nghĩ những điều này, bất chợt nhìn thấy một tấm biển nhấp nháy phía xa, ấy, chẳng phải là tiệm bánh bao mà anh bảo ngon kia sao? Vẫn còn mở cửa, quả là không phí công đến, trùng hợp quá, ngay lập tức cô gọi tài xế: “Bác tài ơi, ở đây có dừng xe được không?”

“Được chứ, nhưng chẳng phải cô nói muốn tới khách sạn sao?”

“Cháu muốn mua ít đồ. Chính là tiệm bánh bao kia, bác tạt sát vào một chút được không ạ?”

Bác tài cho xe dừng một cách điệu nghệ, Tiểu Viên mở cửa xe bước ra, chợt nhớ là hiện tại mình chẳng có tiền trong người, làm sao mà mua? Đẳng nào thì tý nữa cũng có người ra đón, cứ thế đi, cô thành khẩn nói với tài xế: “Bác tài, bác có thể cho cháu mượn ít tiền được không? Một lúc nữa bạn trai cháu ra đó, sẽ trả bác luôn một thể.”

Chu Tiểu Viên cầm túi bánh bao trị giá mười tệ trở về xe, nghĩ bụng trên đời vẫn còn nhiều người tốt lắm. Cô lấy một chiếc túi, đặt một chiếc bánh bao vào, rồi mời bác tài xế ăn, hoàn toàn không nhớ rằng khi chưa trả tiền người

ta, thì số bánh bao cô đang ôm trong lòng kia đều thuộc về họ.

Khi Thang Hi Hàn nhìn thấy cô, mọi sự bức tức đều tan biến đi đâu hết, chỉ còn lại sự lo lắng và xót xa. Anh nhìn dãy số ghi trên bảng tính tiền rồi rút ví ra, cô ngại ngùng bổ sung: “Anh đưa thêm mười tệ nữa nhé, lúc này em hỏi vay bác.”

Bác tài xế suốt dọc được có nói chuyện với cô, cũng đã hiểu được đại khái tình hình, khi nhận tiền từ Thang Hi Hàn còn không quên trêu thêm một câu: “Bạn gái cậu thú vị thật đấy.”

Khi tài xế lái xe đi, anh nhìn cô không nói một lời nào. Nhìn bộ dạng im lặng, dăm chiêu của anh, trong lòng cô có chút hoảng hốt, muốn tìm chủ đề gì để nói, nhưng cho dù là nói gì thì cũng rất ngốc nghếch. Cô đưa túi bánh bao ra trước mặt anh, ý muốn làm lành, cười nói: “Mua cho anh đấy, lúc đầu em định đi mua cho anh cái này, muốn cho anh một bất ngờ... Em xin lỗi, lại làm anh phải buồn.”

Anh nhìn chăm chăm cô vợ nhỏ bé khép nép, đến thở cũng không dám thở mạnh đang đứng trước mặt anh, cánh tay xây xát, còn cầm một túi bánh bao mua cho anh, anh liền đưa tay dắt cô lên phòng.

Suốt quãng đường tay cô bị anh nắm chặt, chân không kịp bước, để theo kịp bước chân anh, cô gần như phải chạy để đuổi theo.

Về đến phòng khách sạn, anh kéo tay cô đẩy vào trong, cánh cửa đóng sầm sau lưng họ.

Tim Tiểu Viên cũng đập thành thịch theo tiếng đóng cửa ấy, nhìn khuôn mặt hằm hằm của anh, đôi mắt lấp lánh nhìn xa xăm, cô chỉ có thể nhìn vào đấy nhưng chẳng thể hiểu được một chút tâm trạng của anh lúc này.

Anh kéo cô lại gần, lật cánh tay cô lên xem xét cẩn thận. Cô không hiểu

đây là lúc anh đang tức giận hay không tức giận, im lặng nghiêm túc như thế này không phải là tâm trạng thường gặp của Thang Hi Hàn, cô hỏi như thăm dò: “Ờ, bây giờ đến chỗ ăn tiệc còn kịp không nhỉ?”

Anh cúi thấp đầu, cau mày, một lúc sau hắng giọng nói: “Mấy giờ rồi hả, tiệc tàn từ lâu rồi.”

Cô bất chợt cảm thấy hối hận, có chút việc như thế, người đã lớn thế này rồi, cuối cùng vẫn khiến cho anh phải lo lắng. Không đến dự tiệc được, với cô cũng chẳng làm sao, nhưng anh, anh đợi cô suốt từ khi này, sốt ruột, chắc cũng chưa ăn được gì. Cô buồn bã đưa túi bánh bao ra trước mặt: “Chắc anh chưa ăn gì hả? Hay là ăn tạm mấy cái bánh này đi.”

Anh cầm túi bánh bao, vớt lên bàn, rồi giơ cánh tay cô lên, hỏi: “Tay em không đau à? Biết đường đi mua bánh bao, sao không biết đường tìm một hiệu thuốc nào đấy mua thuốc sát trùng hay bông băng gì đấy hả?”

Em biết là anh quan tâm em, đối tốt với em, em cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng anh có thể không hung dữ như vậy được không? Cô khẽ chu môi, đây là động tác luôn luôn có mỗi khi cô cảm thấy ảm ức, biết mình hôm nay đã khiến anh phải lo lắng, nên không tranh luận gì thêm, cúi đầu không nói gì.

Dường như anh vừa thở nhẹ một cái, cầm tay cô kéo vào nhà tắm, mở vòi nước, chỉnh sang nước ấm, dịu dàng đặt tay cô dưới vòi nước rồi rửa kỹ càng, cho dù anh làm rất nhẹ nhàng nhưng cô vẫn không khỏi khẽ kêu lên: “A!”, rồi rút tay lại theo phản xạ, lí nhí nói: “Đau em...”

Anh không nói gì, động tác lại nhẹ nhàng hơn, cô nói một cách bất an: “Để em tự làm cũng được, bị ngã trên đất, quần áo cũng bẩn rồi, em tự mình làm cũng được.”

Anh nhìn bộ dạng lếch thếch của cô, hít một hơi dài, rồi từ từ thở ra: “Ừ,

em tắm rửa sạch sẽ đi nhé, anh ra ngoài mua thuốc cho em.”

Khi anh quay người đóng cửa, cô nói với theo: “Anh cũng nhớ phải ăn đấy nhé!”

Đến khi cô mặc quần áo bước ra ngoài, nhìn túi bánh bao trên bàn vẫn y như cũ, tự nhiên có chút bức bối, chỉ biết bắt cô nghe lời anh, còn anh đã nghe lời cô bao giờ chưa? Nhìn thấy anh cầm gói thuốc đỏ bước vào, cô cố tình không để ý đến anh. Anh không để ý đến thái độ ấy của cô, nhẹ nhàng cầm tay cô bôi thuốc. Cô là y tá, công việc này đã làm không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ biết rằng, thì ra có thể làm một cách dịu dàng và cẩn thận như thế, cô bất chợt cúi đầu nhìn anh, có chút ngẩn ngơ, vài giọt nước đọng trên tóc trượt xuống rơi lên tay anh.

Anh cau mày nói: “Sao tóc còn ướt thế này mà đã đi ra ngoài rồi hả? Mau đi sấy khô đi.”

“Ồ.” Sao lúc này cô lại nghe lời một cách bản năng như vậy? Sau khi trả lời có chút tức tối, cô bảo anh ăn, nói hết lần này đến lần khác anh cũng chẳng thèm để ý. Nghĩ đến đây, lại càng có chút không phục, nhìn đôi giày sau khi tắm xong cũng đã ướt sũng, cô làm ra vẻ đang nghĩ ngợi: “Giày cũng ướt rồi, lạnh lắm, không đi được nữa, để cho nó khô tự nhiên đi, đỡ hại tóc.”

“Không hại tóc nhưng hại đầu. Em đã ướt thế rồi, ướt thêm nữa thì đến lợn cũng chẳng cần em đâu.”

“Lợn không cần em, nhưng anh cần em là được rồi...” Hả, cô đang nói cái gì thế này?

Anh nghiêm giọng nói: “Em mà không sấy khô tóc, anh cũng không cần em nữa.”

Nói xong liền ôm lấy cô, bế vào nhà tắm: “Giày ướt rồi không đi được

cũng đúng.”

Tiểu Viên theo bản năng vùng vẫy trong tay anh, lo sợ rằng trọng lượng cơ thể mình có khiến anh bế được vài bước đã vứt bịch cô xuống đất không? Sự lo lắng này dường như hơi thừa, anh nhẹ nhàng đặt cô ngồi lên bệ rửa mặt, còn đặt thêm một chiếc khăn tắm dày cho cô ngồi lên.

Trên tay cô bây giờ toàn là thuốc đỏ anh vừa bôi lên, anh cầm chiếc máy sấy, nhẹ nhàng nói: “Để anh làm.”

Cô ngoan ngoãn ngồi im, lúc tắm xong khoác lên người một bộ quần áo mềm mại. Ngồi trên bệ rửa mặt, phần gấu áo rộng trượt về hai bên, để lộ ra đôi chân trắng nõn nà. Cô bất chợt như mất hết cảm giác, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn anh. Lúc này anh cách cô quá gần, gần đến mức khiến cho cô cảm thấy thật an tâm, thật hạnh phúc. Anh nhẹ nhàng sấy đều mái tóc cô, những dòng khí ấm áp làm tóc cô bay bay, rồi chạm cả lên trán, tai và má cô. Hơi nước sau khi tắm xong như những làn khói bay nhẹ nhẹ, bao trùm lấy bầu không khí dày đặc trong không gian chật hẹp ấy.

Ánh mắt anh bất ngờ liếc qua kẽ hở của chiếc áo Tiểu Viên đang mặc, rồi lại bất chợt liếc qua phần gấu áo, cảm thấy cổ họng nóng bừng, trong lòng như có lửa đang thiêu đốt, ào ạt chạm đến từng dây thần kinh trong cơ thể anh. Dòng suy nghĩ bất chợt bị chặn đứng, cánh tay đang cầm máy sấy bỗng nhiên cứng đờ, rồi dừng hẳn lại. Tiểu Viên cảm thấy luồng khí nóng như bị chệch đi, lắc lắc đầu, khiến cho cơ thể sát lại thêm vài phân, khẽ tiếp xúc với cơ thể anh.

Anh vội vã ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt cô trong làn không khí mờ ảo, đôi mắt đen láy sáng ngời, như những đợt sóng dào dạt, khẽ va chạm vào nhau, rồi từng đợt, từng đợt xô bờ. Anh nhìn chăm chăm vào cô, cô nhìn trừng trừng vào anh, vẻ mặt thật đáng thương, ánh mắt trong sáng không chút tì vết, đôi môi từ từ chu lên.

Anh lắp bắp, lí nhí nói một câu: “Viên Viên, đừng nhìn anh như vậy...”

Nhìn anh thế nào cơ? Em có nhìn anh thế nào đâu?

Cô đang nghĩ ngợi, bỗng anh cúi thấp đầu chạm vào đôi môi hồng tươi của cô, tiến tới, lưỡi và môi hòa quyện vào nhau, cô ngoan ngoãn khẽ mở miệng, rồi hít một hơi dài, đảo qua đảo lại, cô nhẹ nhàng ngẩng cao đầu, hai đôi môi hòa làm một.

Cái con người luôn làm anh phải lo lắng, tính tình hay gắt gỏng làm anh phải nhớ nhung suốt cả một tuần, rồi lại làm anh phải sốt ruột suốt mấy tiếng đồng hồ này, anh vốn định lên lớp cô một trận nhớ đời về cách chú ý an toàn, nhưng đến khi cô xuất hiện trước mặt anh, chỉ như một chú mèo vừa gây ra lỗi, lại còn làm lành bằng cách đưa cho anh một bịch bánh bao, tất cả những gì anh muốn nói đều bị chặn nơi cổ họng, nửa chữ cũng không thể thốt ra. Nhìn bộ mặt khổ sở của cô, cả người nhếch nhác, một cảm giác xót xa và đau đốn dội lên trong lòng anh. Lúc này đây, anh ôm ghì cô vào lòng, với tất cả sức mạnh của mình, một ý nghĩ muốn giữ cô mãi mãi hiện lên trong đầu anh.

Dường như chỉ có ôm cô thật chặt trong lòng như vậy mới có thể chữa lành những nỗi đau của anh, chữa lành những vết thương lòng, những vết thương của trái tim.

Anh cố cảm nhận mùi vị khiến anh mê mẩn này, không muốn buông tay, dù chỉ là một giây, từng tế bào trong cơ thể anh như đang gào thét, anh muốn có cô. Ý nghĩ ấy dần dần di chuyển, bàn tay anh khẽ chạm vào sự mềm mại trước ngực cô qua lớp áo, nhẹ nhàng đưa tới, hơi thở cô khe khẽ, tiếng thở nhẹ nhàng như một chú mèo con.

Hơi thở nhẹ nhàng như một sự kích thích khiến anh đi càng xa, đôi tay luôn vào bên dưới chiếc áo, sự tiếp xúc mềm mại ngay lập tức khiến từng dây thần kinh trong anh và cơ thể đang sôi sục trong một phút giây như căng ra,

lướt đi trên cơ thể cô một cách mạnh mẽ, từng ngón tay từ bờ vai cô di chuyển xuống. Những chiếc cúc áo đáng ghét nhanh chóng bị anh tháo tung, anh giật mạnh phần trước chiếc áo, rồi dùng đôi môi mình hôn lên ngực cô, một cơn run rẩy tràn qua người cô, đến móng tay và chân tóc cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Bất ngờ cô khẽ kêu lên một tiếng, như bừng tỉnh, cảm nhận được bàn tay đang chuyển động của anh, trong lòng bất an, giọng lí nhí, nói: “Đừng...đừng chạm vào ngực em...”

“... Đừng chạm vào bụng...”

“... Đừng chạm vào đùi...”

“Im miệng, Chu Tiểu Viên!”

“...Đừng chạm vào hông...”

“Thế thì chạm vào đâu?” anh bức tức ngẩng lên, giọng nói khàn khàn, cô vợ nhỏ rắc rối này của anh, vào lúc này rồi mà vẫn còn lặp đi lặp lại được.

Lúc này cô mới nhận ra, nửa người trên đã như một quả trứng gà bị bóc sạch, lồ lộ trước mặt anh, chẳng còn gì che đậy. Cô vội vã kéo chiếc áo lên, toàn thân nóng rực, nhưng, quả thực, cái không khí khi này thật tuyệt vời, cái cảm giác ấy cũng thật tuyệt...

Cô không biết rằng dáng vẻ ngây như phỗng, mặt đỏ ửng ấy gợi cảm đến chừng nào, anh chẳng chờ đến khi cô trả lời, hức lên một tiếng rồi lại nhào người tới, còn cô lúc ấy lại nghĩ, nếu mà là mùa hè thì tốt, mùa hè cô thường gầy hơn mùa đông khoảng nửa kilogam, ngực cô lúc ấy liệu có thon hơn không? Bụng cô liệu có nhỏ hơn một chút không? Nếu buổi tối cô không lên mạng mà ngồi tập yoga, liệu hông cô có cong hơn một chút không? Đôi chân cô có rắn chắc hơn không? Thấy anh cúi đầu tiến tới, cô giơ tay ra ngăn lại,

cầu khẩn: “Anh đừng chạm vào những chỗ ấy được không?”

“Thế thì chạm vào đâu?” Anh bị cô chọc cho tức quá lại hóa cảm thấy buồn cười.

Cô ngẫm nghĩ một lúc, nhỏ nhẹ nói: “... Núi đôi...”

Ừ... Ngất! Có ai cho cô ấy sợi bún để treo cổ đi... Một ý nghĩ kinh điển như thế này chắc chắn là chỉ mình cô nghĩ ra được...

Anh nở một nụ cười còn kinh điển hơn: “Chỗ ấy không phải để chạm vào, mà là để ăn, anh đang ăn đây... Vì thế, miệng và tay anh đều bận giống nhau, phiền em đừng nói gì nữa nhé!”

Ừm, được thôi, hình như lúc này ai đó quả thật...đang rất bận.

Về đề nghị “núi đôi” kinh điển này của Tiểu Viên, sau này trong một lần cô, Thang Hi Hàn và Mục Mục cùng đi ăn, trong bữa ăn, Mục Mục có kể một câu chuyện cười, cũng không hẳn là chuyện cười, mà là một tình huống có thật xảy ra trong chương trình Vận may 52 của Lý Vịnh...

Một đôi vợ chồng chơi trò đoán tên món ăn, vợ gợi ý, chồng đoán.

Trên màn hình hiện lên chữ “bánh màn thầu”.

Người vợ miêu tả: “Tròn tròn, trắng trắng, có thể ăn.”

Người chồng: “...”

Người vợ tiếp tục miêu tả: “Có màu trắng ấy, mềm mềm, buổi tối ông vẫn ăn ấy.”

Ông chồng có vẻ do căng thẳng quá, buột miệng nói ra: “Núi đôi.”

Vào lúc mà Mục Mục phát ra hai từ “núi đôi” ấy, Tiểu Viên đang húp canh, ngay lập tức phì ra. Thang Hi Hàn trấn tĩnh lại, vỗ vỗ vào lưng cô, nói: “Không sao, không sao, cô ấy khá là miễn cảm.”

Nhưng tình hình lúc ấy là thế này, Tiểu Viên nói “đôi” xong, mới chợt giật mình, cảm thấy có gì không đúng, lúc này cô đang nghĩ gì vậy cơ chứ? Nghĩ rằng anh có thể chạm vào đó? OMG, điều mà cô nên nghĩ đến là việc mà bọn họ đang và sắp làm là gì chứ nhỉ?

Thế là cô lắp bắp, giọng nói run run: “Anh... anh định làm gì?”

“Cho em nhận thưởng!”

Cô có là lợn cũng không bao giờ nói Mục Mục từng ví von anh là giải độc đắc, giải đặc biệt.

Cô lúng túng nói: “Em...”

“Chu Tiểu Viên, em có thể không nói được không?”

“Em muốn hỏi là...”

“Im miệng!”

“Anh nói là anh sẽ không làm vậy với em mà...”

“Lúc ấy anh nói là vẫn chưa đến lúc, bây giờ thì đến lúc rồi.”

...

Nhưng... người ta muốn anh yêu trước rồi cưới sau, cưới xong rồi mới làm chuyện ấy, đó là sự kiên trì của em! Tuy rằng... tuy rằng khi này em cũng rất hạnh phúc, rất hạnh phúc, nhưng mà...

Nhìn gương mặt ngượng ngùng của cô như muốn nói gì rồi lại thôi, anh chợt hiểu ra, hừ một tiếng rồi vùi đầu vào trán cô. Chiếc áo ngực của cô đã bị anh cởi ra, nhẹ nhàng treo lơ lửng trên người cô, ở góc nhìn hiện tại của anh, thật là một cảnh tượng đẹp đẽ, thế nhưng, haizz, anh đã biết rằng, cô vợ bé nhỏ rắc rối này của anh chẳng thể nào không nghĩ ra chuyện gì đó.

Anh bực dọc mở miệng: “Họ hàng của em đến rồi à?”

Hả, cái gì? Họ hàng cái gì? Tiểu Viên có chút khó hiểu, liên quan gì đến họ hàng chứ? Cô trả lời: “Đâu có đâu, làm sao thế?”

Nghe cô nói hết câu “đâu có đâu”, anh thở phào rồi bế cô về phòng ngủ, ném cô lên chiếc giường mềm mại rồi đổ người xuống

“Viên Viên...” Giọng nói trầm ấm của anh thật gợi cảm làm sao, khiến cô bị mê hoặc. “Anh...muốn có em.” Anh từ từ ghé sát lại phía cô, thì thầm vào tai cô, như những ngọn lửa thiêu đốt cô. Cô ấp úng nói: “Thang Hi Hàn... em...” Cô lắp bắp một hồi, cuối cùng thều thào thốt lên: “Em sợ.”

Ngón tay anh mềm mại lướt trên cổ cô, vô tình đã đánh thức sự ham muốn từ một góc nhỏ nào đó trong trái tim cô. Nụ hôn như những bông tuyết ngoài kia bay lượn khắp không trung, bao trùm lấy cô, mềm mại và ấm áp, từ từ hạ xuống rồi nhanh chóng tan biến đi, trái tim cô cũng tan biến theo từng nụ hôn của anh.

“Anh sẽ bảo vệ em...” Anh thì thầm, đôi mắt sâu thẳm mơ màng.

Cô ngay lập tức dụ xuống, chìm đắm một cách tình nguyện.

Có người nói sự kết hợp giữa tình yêu và tình dục cũng giống như tiếng hát của nữ thần biển cả Siren, một vẻ đẹp khiến người ta rơi lệ, chiếm giữ khiến bạn chẳng có cách nào thoát ra.

Anh nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cô, hai mí mắt chớp lia lịa như đang nhảy múa, anh hôn từng chút, từng chút một vô cùng cẩn thận. Cô nằm bên dưới anh, người khẽ run lên, làn da trắng như tuyết, bừng lên vẻ đẹp nõn nà.

Cho đến khi anh đọc được trong đôi mắt cô sự im lặng, tin tưởng, dựa dẫm vào một tình yêu sâu đậm, lúc ấy anh mới nhẹ nhàng đề lên, dịu dàng đặt từng nụ hôn lên làn da cô, vừa cẩn thận vừa trân trọng. Cô nắm lấy cổ anh, cố gắng kéo mình lại gần, tất cả những suy nghĩ và lo lắng đã tan biến trong một phút giây, cô có cảm giác mình sáng bừng như những đợt pháo hoa, lóe lên trong không gian, cháy hết rồi hóa thành những làn khói bay lượn, một sự thích thú hoàn toàn.

Chiếc áo mềm mại kia có một sợi dây buộc ngang qua, trong thời điểm ấy, quần áo cũng đã lỏng ra, chiếc áo tuột xuống, làn da trắng trẻo như tuyết hiện ra trước mắt anh, anh nhìn vào đôi mắt cô, cảm giác nóng rực. Từng nụ hôn của anh lướt qua, chạm vào phần giữa hai hàng lông mi của cô, từ từ kéo nhẹ một cái, sợi dây buộc của chiếc áo đã nằm gọn trên đất, đôi tay anh vội vã luồn vào dưới chiếc áo, một cảm giác mềm mại và trơn tuột, hai mảnh áo màu hồng lần lượt bung ra, chiếc lưới ướm át từng vòng, từng vòng bao bọc lấy, da thịt trong chốc lát như có lửa đốt, nóng ran.

Cùng với từng động tác âu yếm của anh, cô thở ra khe khẽ, anh không thể kìm chế được sự gào thét của trái tim, mở rộng đôi chân cô đặt lên người anh, khiến cho hai người càng gắn kết hơn. Hơi thở anh gấp gáp, lòng bàn tay nóng rẫy bám chặt vào làn da cô, như những thanh sắt nung lướt trên người cô, mang đến cho cơ thể cô một chút đau đớn, cùng với đó là sự ngọt ngào dịu nhẹ. Đôi mắt cô nhắm hờ, tâm trí lúc này đã đi đâu, sự phối hợp bản năng của cơ thể như từng đợt sóng trào dâng.

Khi anh vào trong cô, cô hít một hơi thật sâu, cơ thể trong một giây như cứng lại, hơi thở anh trầm sâu, anh cảm nhận được cô đang bầu chặt vào đôi bờ vai mình, dừng lại chờ đợi. Một lúc sau anh dịu dàng hỏi: “Có đau

không?”

Cô nhắm tịt mắt không dám nhìn anh, khẽ lắc đầu. Anh lại cẩn thận hỏi thêm: “Thế... không thoải mái à?”

Người cô vốn đã nóng bừng, giờ lại bị quệt thêm lớp dầu nữa, lắc đầu khe khẽ. Vừa lắc được vài cái liền dừng lại, cô nhận ra nếu không phải là không thoải mái thì có nghĩa là thoải mái, thoải mái à? Đáng ghét quá đi, sao lúc này lại thảo luận vấn đề thoải mái hay không thoải mái làm gì cơ chứ? Anh mau chóng làm cho xong đi có được không, người ta sắp xấu hổ chết rồi đây này.

Nhưng người ấy lại để tâm đến tâm trạng của cô, tự kiềm chế bản thân, những vẫn muốn biết mình có làm đau cô không, cái cảm giác ấy, người con trai mãi mãi không thể cảm nhận được, sao anh có thể để cô cảm thấy dù chỉ là một chút đau đớn chứ, vả lại anh cũng chẳng có kinh nghiệm để biết lúc này nên làm gì, nhưng... cô lại không chịu nói cho anh.

Nhìn vẻ mặt lúng túng ngượng ngịu của cô, anh hỏi một cách bất an: “Có thật không đau không? Có thật không? Anh đã làm rất nhẹ rồi, nhẹ thêm chút nữa nhé?”

Anh không biết rằng tư thế của chúng ta lúc này kì cục lắm sao? Sao đúng lúc này anh lại dừng lại rồi thảo luận với người ta về việc này chứ? Cô ôm mặt, nhắm tịt mắt không nhìn anh, nhưng cũng cảm thấy rằng anh từ trên cao nhìn xuống cô như vậy cũng vô cùng kì cục. Cô cảm nhận được sự rung động nhẹ nhàng của anh, cũng cảm nhận được sự kiềm chế tốt bậc của anh. Trong phút giây im lặng đến đáng ghét ấy, cả hai người cùng run lên bần bật, anh vẫn đang đợi cô ư? Xem chừng nếu không có được một câu nói của cô, anh sẽ không tha cho cô đâu. Và thế là, cô mím môi, lí nhí: “Không sao đâu, không đau, anh nhanh lên đi...”

Hả? Trời ơi, mình vừa nói cái gì thế này, bảo anh nhanh lên? Ai cho tôi

miếng đậu phụ để đập đầu tự tử đi?

Cô vùi đầu vào ngực anh, đôi bàn tay túm chặt lấy đầu anh, hươ hươ loạn xạ, anh cười hạnh phúc, cẩn thận trông chừng cô, tiếp tục...

Khi người con gái vẫn còn là “con gái”, đại đa số đều khẳng định bản thân mình sẽ khoác lên mình bộ áo cưới trắng muốt trước, sau đấy mới dâng hiến điều quý giá ấy. Nhưng trên thực tế, thứ tự này quá bán sẽ bị người sắp trở thành chú rể đảo lộn. Đợi đến ngày bạn trở thành cô dâu ấy, thường thì sẽ không còn tức giận chàng chú rể đã làm đảo lộn cái trật tự kia nữa. Bởi vì, khi ấy, bạn sẽ thấy rằng mình thật hạnh phúc, vào người đem lại hạnh phúc chính là chàng chú rể đã khiến cái trật tự kia bị đảo lộn.

Bởi vì nếu người trở thành cô dâu ngày hôm đó nhớ ra rằng người đã khiến cái trật tự kia bị đảo lộn lại không phải là chú rể, đây quả thực là một sự cố rất đáng tiếc. Khi Tiểu Viên nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh, cô đã nghĩ rất nhiều, vấn đề trật tự đã nói đến ở trên chắc chắn trở thành vấn đề số một, và lại vẫn còn một vấn đề liên quan đến trật tự cần phải suy nghĩ đó là, hình như anh vẫn chưa có biểu hiện muốn trở thành chú rể thì phải!

Mục Mục ơi là Mục Mục, cái miệng đáng ghét của cậu, chuyện tốt thì chẳng linh, chuyện xấu thì linh nghiệm thế, cái gì mà chiến dịch thành công cơ chứ? OMG, Tiểu Viên lại vừa nhớ ra một chuyện quan trọng khác.

Lạy chúa tôi! Một thiếu nữ bao năm trong trắng như cô ngày mai sẽ phải vác mặt đi mua một thứ mà đến lợn cũng biết mày đã làm gì nên mới cần đến nó ấy. Ghét quá đi mất, ghét quá đi mất! Mà cô ghét ai? Nếu để Mục Mục biết, nhất định cô ấy sẽ tuôn một tràng ném vào mặt cô, hai người là gió tôi là cát, ABCD đến chân trời góc bể, liên quan quái gì đến tôi, đã không tự kiểm điểm lại mình, còn quay sang trách tôi.

Cơ thể mệt mỏi rã rời như vừa chạy bộ tám trăm mét, nhưng sao lúc này

cô lại không thể chớp mắt thế này? Nghĩ ngợi một hồi, mới chợt nhớ ra hôm nay mình ngủ đến trưa mới dậy, cứ cho là đến chiều có trèo xuống núi “hoàng sơn”, nhưng bây giờ mà ngủ thì vẫn sớm quá, vì thế cô không buồn ngủ cũng là chuyện rất bình thường. Anh ôm chặt cô, không có một tiếng động nào, cô nghĩ thầm chắc là ngủ mất rồi.

Bình thường, trong phim truyền hình hoặc tiểu thuyết ngôn tình, sau khi làm chuyện ấy sẽ chuyển luôn sang cảnh quay của ngày hôm sau, thì ra cũng là có nguyên nhân của nó, bởi vì vốn dĩ hai cái thể tồn tại độc lập, khi tiến hành cái việc không có khoảng cách này, sau khi nghi thức kết hợp được diễn ra, sự biến đổi này ít nhiều cũng sẽ xuất hiện sự ngượng ngập, mọi người đi ngủ là cách tốt nhất để xóa đi sự ngượng ngập hay lúng túng này. Thế nhưng, tại sao Chu Tiểu Viên cô lại chẳng bao giờ đi theo đúng cái trật tự ấy chứ?

Một mình cô nghĩ ngợi vẫn vợ, người hơi ngọ nguậy, Thang Hi Hàn ôm chặt cô từ đằng sau đang mê mẩn vì mùi hương tỏa ra từ người cô, có chút buồn ngủ, nhưng vì sự cử động của cô nên đã tỉnh dậy, nhẹ nhàng âu yếm kéo cô vào lòng. Cô lập tức cứng đờ, không dám cử động thêm, cô không nhìn được anh, cho rằng anh đã ngủ rồi, anh khẽ cười cố nín thở, xem cô định làm gì.

Một lúc sau, anh không có động tĩnh gì thêm, cô yên tâm cho rằng anh đã ngủ say rồi, nhìn cánh tay anh đang ôm trước ngực cô, rồi nhẹ nhàng tách từng ngón tay ra, nhưng anh ôm chặt quá, cô chỉ còn cách bất lực chịu trận.

Khẽ thở dài một tiếng, rồi lại ngẩn ra một lúc, cảm giác trong đầu mình là một mớ hỗn độn, không thể nghĩ được điều gì, bất chợt liếc nhìn túi bánh bao trên bàn, cô chợt nhớ ra rằng, mình đang đói! Cả buổi tối chưa ăn gì, lại còn vừa làm một việc hao tổn năng lượng đến vậy, cô không đói mới là lạ!

Cố gắng với tay tóm lấy chiếc túi bánh bao, cô thêm một chút nữa, vẫn chưa với tới, cô có chút bực bội, không thể cố thêm nữa.

“Viên Viên, em làm gì thế?”

Hả, thì ra anh chưa ngủ à?, cô lí nhí: “Em đói rồi...”

Anh cầm lấy túi bánh bao, cắn vài miếng theo thói quen rồi mớm vào miệng cô, cô ngẩn ra nhìn anh: “Làm gì đấy?”

“Nhân để em ăn!”

Cô nhớ lại sự việc ở tiệm bánh bao lần trước, anh gọi tất cả các loại bánh bao nhân thịt, mỗi khi ăn đều moi hết thịt ra đưa cho cô. Cô ngốc nghếch hỏi tại sao anh không ăn, anh thản nhiên trả lời rằng không thích ăn, cô cũng chẳng hỏi thêm, ăn hết một cách ngon lành.

Nhưng bây giờ không như trước nữa, sao cô còn có thể bắt nạt anh được nữa, cô lúng túng: “Anh ăn đi chứ, bây giờ có phải là hồi bé nữa đâu, không bắt nạt anh nữa.”

Đôi mắt anh ánh lên sự đặc ý: “Không sao đâu, hồi bé em ăn bánh bao của anh, bây giờ lấy bánh bao của em trả cho anh, rất công bằng rồi, em thấy chúng mình có giống một mối lương duyên được bắt nguồn từ bánh bao không?”

Cô vừa ngượng vừa tức, nói chằng nghĩ ngợi: “Có mà một vụ huyết án bắt nguồn từ bánh bao thì có.”

Ngón tay anh đưa qua đưa lại giữa hai chân cô: “Thật ra, cũng có thể hiểu như thế...”

Cô chỉ biết ngó trừng trừng.

“Viên Viên...”

Giọng nói của anh đầy sự nuông chiều, trái tim cô cũng như rộn ràng theo

giọng nói của anh, lơ lửng trong không trung.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, nhìn chăm chú: “Còn đau không?”

“Không đau nữa rồi.” Cô hạ thấp giọng trả lời.

Anh khẽ cắn môi, không biểu hiện gì.

Cô tiếp tục: “Anh hỏi tay à?”

Anh khẽ cười, chiếc cằm hiện lên một vẻ tuần tú: “Tất cả.”

Cô ngượng ngùng, lí nhí đáp: “Đều không đau nữa...”

Xấu hổ quá đi, cô nói cái gì thế này chứ? Cô liếc nhìn chiếc giường bên cạnh, rõ ràng là có hai chiếc giường, không cần phải hai người cùng nằm trên một chiếc giường thế này chứ? Vả lại hai người nằm trên một giường thế này cũng hơi chật, cô muốn bước xuống giường nhưng bị anh ôm ghì lấy: “Em sang giường bên kia ngủ nhé?”

“Không được.”

Tại sao không được, chẳng phải anh đã xong việc rồi sao? Em đã bị anh ăn sạch sẽ rồi, có đời nhà ai ăn hết miếng tiết vịt còn ôm khư khư cái bát không? Cô nghĩ ngợi rồi tiếp tục nói: “Giường này hơi nhỏ...”

“Hay là chúng mình hợp lại để ngủ, sẽ không nhỏ nữa.”

Hợp? Đây chẳng phải tư thế khi nãy của chúng ta sao? Không thềm không thềm, nói không đau là để anh yên tâm thôi, làm sao mà có thể không có cảm giác cơ chứ, đang bỏng rát đây này, còn hợp nữa, làm sao mà được?

Nhưng cứ bị anh ôm thế này cô không quen lắm, không ngủ được: “Em không ngủ được, dậy lên mạng một lúc được không?”

“Không được.”

Vì sao trước lúc ăn thì tiến tới tiến lui, ăn xong rồi thì ngang ngạnh, chẳng có lúc nào nghe lời cô cả? Ai đó rất không hài lòng, có chút bực tức: “Cơ thể người ta vừa bị anh làm đau, đau quá nên không ngủ được.”

“Chẳng phải em vừa nói không đau sao?”

Ừ, hình như cô nói thế thật, tiếp tục khai thác điểm lợi này: “Nhưng, em không ngủ được, chán ngắt.”

“Thế... chúng mình làm gì đó nhé?” Giọng nói âm áp, thần sắc tuần tú, ý vị vô cùng.

Có người vừa bị tấn công nên đã trưởng thành hơn, ngay lập tức hiểu được ý định của anh, lấp bấp lên tiếng: “Chẳng phải chúng ta...vừa nãy đã...”

“Ai quy định chỉ được một lần nào, nếu em thấy chán ngắt, lại mất ngủ nữa, anh không từ chối đâu...” Ngón tay anh bắt đầu mơn man bò qua bò lại, cảm giác buồn buồn.

“Em...” Vẻ mặt cô khổ sở, nói không đau là nói dối đấy.

“Vậy thì đi ngủ.”

Cô không nói gì, nhìn ra chiếc máy tính.

“Ngoan, nghe lời nhé!”

Im lặng.

“Em phải nghe lời thì anh mới cưới em.”

Tiếp tục im lặng.

Anh vừa mới nói gì vậy? Nghe lời mới cưới. Tiểu Viên ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh, dường như sự lo lắng vô cùng lớn về cái trật tự ấy đã được phá bỏ, anh nói muốn cưới rồi, hi hi... Ai đó đã gỡ bỏ được những suy nghĩ không hay trong đầu, đi vào giấc ngủ một cách ngon lành, không nghĩ ngợi thêm gì nữa. Tiền đề của cưới là phải nghe lời.

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cô Ấy Khiến Anh Hạnh Phúc

Từ rất sớm anh đã thức dậy, vì vậy người nào đó luôn thích ngủ nướng cũng đã thức, nhưng mà là do bị anh gọi dậy. Cô có vẻ không hài lòng lắm, lau bàu vài câu, bịt tai lại muốn ngủ thêm, còn anh ghé sát vào tai cô thì thầm: “Hôm nay anh rỗi, dẫn em đi chơi, em mà không dậy là không đi nữa đâu nhé!”

Tiểu Viên ngồi bật dậy bằng tốc độ tên lửa, nhìn chăm chặp ánh mắt hào hứng của Thang Hi Hàn, lúc ấy cô mới tỉnh hẳn. Đêm qua dưới thái độ cứng rắn của ai đó, cô đã đầu hàng vô điều kiện, nhượng bộ, chìm vào giấc ngủ ngon lành. Lúc này cô vẫn giữ nguyên tình trạng Eva như đêm qua, cứ thế ngồi dậy. Cô kêu lên một tiếng rồi kéo vội chiếc chăn quấn quanh người, anh kéo chiếc chăn ra rồi nói: “Thôi đừng quấn nữa, em đi tắm đi, anh bật sẵn nước nóng rồi.”

Anh bế cô đặt vào trong bồn nước ấm, cô vươn tay với chiếc khăn tắm, che trước ngực, đầu cúi thấp không dám nhìn anh: “Anh ra ngoài đi, em tự tắm được.”

Anh nhìn một hồi rồi nói: “Được thôi, nếu bây giờ anh mà giúp em thì chắc là sẽ muộn thật, nhưng, em chắc chắn không muốn anh giúp chứ?”

Cô ngượng đến mức mặt đỏ như mặt trời, nói liền thoảng: “Không thèm không thèm, anh đi ra ngoài đi.”

Anh cười lớn rồi bước ra ngoài.

Sau khi tắm xong, quần chiếc khăn tắm quanh người rồi bước ra, cô phát hiện quần áo vẫn để ở ngoài, định gọi nhờ anh cầm giúp, nhưng lại cảm thấy không hay, mà cứ quần khăn tắm như vậy, tự mình ra ngoài lấy thì cũng không được. Anh ở bên ngoài hình như đang nghe điện thoại, cô cũng ngập ngừng do dự, không biết nên làm sao mới được. Bất ngờ anh đẩy cửa bước vào, làm cô giật thót mình, nói: “Anh vào đây làm gì?”

“Em không cần anh mang quần áo vào cho sao, thế anh cầm ra nhé?” Anh cầm bộ quần áo quay người định đi ra.

“Đưa cho em đi.” Cô vươn tay kéo anh lại.

Quần áo đã lấy được, chiếc khăn tắm cũng đã tuột xuống.

Ánh mắt Thang Hi Hàn nhìn cô như phủ một màn sương mờ ảo, anh ôm lấy cô bế ra phòng ngoài. Tiểu Viên vùng vẫy đâm thùm thụp vào vai anh, la hét: “Anh để em xuống đi, em không muốn, anh không phải là hoàng tử, anh không bảo vệ em, anh chỉ biết bắt nạt em thôi, anh không phải là hoàng tử cười hắc mã, anh chỉ biết cười em thôi...”

“Được thôi, anh không cười em nữa, để em cười anh, được chưa nào?”

“Không được.”

“Tại sai anh là hắc mã hoàng tử, không xứng là bạch mã hoàng tử sao?”

“Người cười bạch mã không phải là hoàng tử mà là Đường Tăng.”

“Tùy thôi, em bảo anh cười gì thì anh sẽ cười nấy.”

“Á! Bảo anh đừng chạm vào ngực em mà!”

“Đâu có?”

“Thế bây giờ anh đang làm gì đấy?”

“Ồ, xin lỗi em, anh cứ nghĩ đấy là mộng cơ.”

“Thang Hi Hàn!”

“Suyt, không được hét, ngoan, em nghe lời anh sẽ cưới em.”

Câu nói vừa dứt, miệng Tiểu Viên cũng đã ngậm lại, ngoài mấy tiếng ư ư ra thì chẳng có lời nào được phát ra. Chàng hắc mã hoàng tử của cô về sau đã rút ra được một kết luận, khi cùng cô vợ nhỏ của mình ABCD, việc đầu tiên phải làm đó là làm thế nào để cho miệng cô ngậm lại, nếu không, tất cả mọi cảm xúc sẽ bị phá hỏng, tất cả mọi khung cảnh sẽ tan biến hết.

*****Tôi là một đường ngăn cách hoàn toàn trong sáng*****

P/S cái nào, tôi nói dối đấy, thật ra tôi là một đường ngăn cách không trong sáng.

Những đôi tình nhân khác sau khi xác lập quan hệ, cũng chính là sau khi làm chuyện đó sẽ làm những gì tiếp theo thì Tiểu Viên không biết, nhưng khi Thang Hi Hàn hỏi cô hôm nay muốn đi chơi ở đâu, cô ngẩng ra rồi trả lời: “Ở đây có đền chùa gì không?”

Anh đứng trước chiếc gương sáng bóng, lần lượt đóng từng chiếc cúc áo, nghe câu này xong, như không tin lắm vào tai mình, quay đầu lại, cười nói: “Em bảo gì? Đền chùa?” Thang Hi Hàn không giấu nổi một nụ cười. Trong đầu cô ấy rốt cuộc là thứ gì thế nhỉ? Một nơi hẹn hò kì cục như vậy, thế mà cô ấy cũng nghĩ ra được.

Hai người chơi đến trưa, sau đó tới một quán cơm chay gần ngôi chùa ăn cơm.

Vừa ăn được vài miếng, Thang Hi Hàn nhận được điện thoại của Cổ Tịnh, nói được vài câu, cô ấy nói cũng muốn đến, Thang Hi Hàn mặt mày khổ sở cúp máy, nói với vẻ có lỗi: “Làm sao bây giờ, anh biết là em không thích cô ấy, anh cũng không thích lắm, nhưng mà...”

Tiểu Viên không muốn làm khó anh, nói: “Không sao đâu, cũng chẳng có gì mà, dù sao đi chơi càng nhiều người càng vui mà.”

Chỉ cần được ở cùng với anh thì ở đâu cũng vui cả, nhưng lúc này Tiểu Viên liếc nhìn Cổ Tịnh đang ngồi bên cạnh mình với vẻ khó chịu, khẽ thở dài, sao cô ta dai như đĩa thế nhỉ, rõ ràng hôm đi mua quần áo lần trước đã bị chọc cho tức tối bỏ đi như thế rồi, sao hôm nay lại đến vậy?

Cả bữa cơm cô không ăn được nhiều, cố gắng không nói năng gì, không cho cô ta cơ hội để bắt thóp, Thang Hi Hàn cũng nói chuyện với cô một cách vô cùng khách khí. Quả là một bữa ăn khó chịu, anh nhìn cô, cô nhìn anh, cô không nhìn được buột miệng cười khẽ, anh cũng mím chặt môi, cúi đầu.

Cổ Tịnh cũng cảm nhận được những hành động ấy, rồi đặt đĩa xuống.

Tiểu Viên đứng dậy, nói: “Em vào nhà vệ sinh một chút.”

Nếu không nhanh chóng thoát khỏi chỗ này, chắc cô sẽ phì cười mất, nếu như thế, cô gái kia chắc chắn sẽ xé xác cô ra.

Trong nhà vệ sinh, cô cười đến rung cả người, vừa định quay về bàn thì Cổ Tịnh đẩy cửa bước vào.

Cô khẽ cười rồi định bước ra, Cổ Tịnh mặt hầm hầm, nói: “Đợi một chút.”

Tiểu Viên thầm thở dài, đúng là oan gia ngõ hẹp!

Cô đứng yên tại chỗ, ôn hòa nhìn Cổ Tịnh, đợi cô ta lên tiếng.

Cố Tịnh nhếch lông mày, nói: “Chị là do ông của Thang Hi Hàn giới thiệu à?”

Cô cười cười, không tỏ thái độ gì.

“Cái bệnh mãn tính này của ông cụ nhà anh ấy chẳng thể chữa được, có một lần còn kinh điển hơn nhiều, chẳng biết thế nào mà quen với một bà cô bán hoa quả trên phố, thấy bảo bà cô ấy có người con gái đang học ở đại học Bắc Kinh, muốn giới thiệu cho Thang Hi Hàn. Chúng tôi nghe được thì buồn cười gần chết, ông cụ nhà anh ấy đúng là lẩm cẩm mất rồi, chỉ cần không ghép Hỷ Nhi với Hoàng Thế Nhân, thì thế nào cũng xong.”

Tiểu Viên không nói gì, tiếp tục nghe.

“Nhưng đứa con gái của bà cô bán hoa quả ấy dù sao cũng là học đại học Bắc Kinh, còn y tá như cô là liên thông phải không? Thang Hi Hàn học hành giỏi giang, học giỏi quá đến mức có những vấn đề thành tên một sách, đây là lời di tôi nói, không phải tôi nói. Chị chỉ mới qua được cửa ải ông cụ nhà anh ấy thôi, còn chưa qua được cánh cửa bố mẹ anh ấy đâu! Hồi anh ấy còn đi học, không biết bao nhiêu cô gái viết thư tình cho anh ấy, chị biết không? Khi anh ấy đi du học, đến con gái của thầy giáo cũng mê mẩn anh, chị có biết không? Chị cho rằng chị là ai chứ?!”

Haizz! Tiểu Viên khẽ thở dài, câu nói cuối cùng hơi quá lời rồi đấy nhé!

Thế này thì sao cô có thể nhịn được nữa, làm sao có thể tiếp tục nghe nữa đây?

“Tôi là ai không quan trọng, cô không biết cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ cần anh ấy biết là được rồi. Tôi đi ra trước, không anh ấy lại sốt ruột.”

Tiểu Viên đẩy cửa bước ra, chưa được mấy bước, cô ta cũng đi theo, nói sau lưng cô: “Đối với chị, Oxford, Cambridge, Harvard, Stanford đều chẳng

có ý nghĩa gì đúng không? Đối với chị, chắc chỉ có thể phân biệt được Volkswagen và Mercedes đúng không?”

Tiểu Viên nghe những lời này, trong người như sôi sùng sục, bước chân khựng lại.

“Tĩnh Tĩnh!” Anh xuất hiện trước mặt hai người, vừa kịp ngăn lại, chắc hẳn anh đợi lâu nên lo lắng có việc gì xảy ra. “Em không nên nói những lời này.” Khuôn mặt anh lạnh băng, giọng đanh lại.

Cô nàng đại tiểu thư yêu kiều kia chắc cũng chưa bao giờ nhìn thấy thái độ anh như vậy, mắt đỏ hoe, nói: “Anh bị làm sao đấy, Thang Hi Hàn, tự nhiên vác về một quả dưa hấu. Nếu là chị Vi thì em cũng chẳng nói làm gì, anh nhìn chị ta xem, chị ta có điểm nào tốt chứ?”

Tiểu Viên nghiêng chặt răng, lời nói có cay nghiệt thật, nhưng chẳng có từ nào sai cả.

“Đủ rồi, Tĩnh Tĩnh!”

Anh nắm tay Tiểu Viên, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi em!”

Anh nhướn mày, thần sắc lạnh tanh: “Điểm tốt của cô ấy em không biết được.” Anh ngừng lại một lát rồi nói tiếp. “Cô ấy khiến anh hạnh phúc.”

Cố Tĩnh tức tối nói: “Anh vác về nhà một quả dưa hấu to thế này, anh định mở hội chợ triển lãm hàng nông nghiệp chắc? Anh cho rằng bố mẹ sẽ đồng ý sao? Nếu là chị Vi thì thôi cũng xong, Thang Hi Hàn, mắt anh có vấn đề à?”

Tiểu Viên không thể không bái phục, quả thật Cố Tĩnh rất có năng khiếu. Lúc mắng mỏ người khác, Thang Hi Hàn chỉ gọi cô là củ khoai tây nhỏ, cô đã chẳng vui vẻ gì rồi, bây giờ Cố Tĩnh gọi cô là quả dưa hấu, quả dưa hấu to

gấp bao nhiêu lần củ khoai tây thì cô cũng tức tối gấp bấy nhiêu lần. Còn nữa, cái người tên là “Chị Vi” mà Cố Tịnh cứ nhắc đi nhắc lại ấy là ai chứ? Người có thể khiến cho cô nàng Cố Tịnh kiêu ngạo chẳng coi ai ra gì này khâm phục như vậy là ai chứ?

Cô tức tối suốt dọc đường, trong lòng không yên.

Anh nhìn thấy, chỉ khẽ thở dài: “Viên Viên, trên thế giới này có rất nhiều loại âm thanh, chúng ta không thể tránh được, cũng giống như, giống như...” anh ngập ngừng nghĩ ngợi một lát rồi nói tiếp: “Cũng giống như có một lần em tức tối đi đi lại lại trong nhà ấy, còn nhớ không? Cái lần mà có người nói nhân vật nam chính em yêu quý đi lãng nhăng ở ngoài ấy.”

Chị Vi thì có liên quan gì đến nhân vật nam chính chứ? Cô nhìn anh chăm chăm, nhớ lại cái lần ấy, anh đang chăm chú làm việc, còn cô lại chạy đến trước mặt anh làm ầm ĩ: “Anh bảo, có đứa nào đấy nói rằng nhân vật nam chính mà em thích chẳng ra làm sao, nói em ấy không ngọt ngào với nhân vật nữ chính nên không phải là người tốt. Anh nói thử xem, có người như thế đấy, bị thần kinh à?!”

“Ừ.” Anh rất chăm chú, cô đi đi lại lại cũng chẳng ảnh hưởng gì tới anh, anh không nhìn cô, cũng không biết nhân vật nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình là gì.

Thế là Tiểu Viên càng tức tối, tức đến phát điên, đàn gảy tai trâu chẳng thể xả hết nổi bực tức, thì sẽ khó chịu thế nào: “Này, em đang nói chuyện với anh đấy, anh có nghe không, toàn bộ sự việc là như thế này...”

Không quan tâm xem anh có muốn nghe hay không, cô giải thích luôn một hồi. Thang Hi Hàn không còn cách nào khác, đành dừng lại nghe, sau khi nghe xong, nói: “Hầu hết mọi người đều yêu cái tên nhân vật nam chính giống em à?”

“Đúng vậy!” Tiểu Viên gật đầu một cách quả quyết. “Trừ cái đĩa nào có vấn đề ấy ra thì đều là như thế.”

Thang Hi Hàn xua tay, nói: “Em xem, vì thế việc này rất bình thường, đi ngược lại với ý kiến của số đông, hoặc chủ động nhận sự mắng mỏ của người khác, có lẽ đây là sở thích đặc biệt của họ. Bọn họ có thể nói rằng đây là ý kiến không đồng nhất, thật ra chỉ cần có người quan tâm đến bọn họ, là có thể khiến bọn họ vui sướng rồi. Vì thế, sự trả đũa tốt nhất đó là không thèm để ý đến.”

Ừ, nói cũng có lý, nhưng, Tiểu Viên nhìn ai đó lại vùi đầu vào máy tính, mắt chột sáng lên: “Thang Hi Hàn, trình độ máy tính của anh siêu lắm phải không?”

Anh hơi nhướn mày, nhìn cô cười, nghĩ bụng, chắc chẳng phải chuyện gì tốt, thành thật trả lời: “Cũng bình thường, biết cài lại Win là cùng.”

“Thôi đi, chắc là anh phải thuộc hàng siêu đẳng hả, như là Tiêu Nại ấy.”

Anh nhú mày: “Tiêu Nại là ai?”

“Một nhân vật nam kinh điển khác.” Cô nắm chặt cúc tay áo anh, khẩn khoản: “Có phải là anh chỉ cần một cái IP là có thể tiêu diệt được hắn? Có phải không hả?”

“Em muốn làm gì?”

“Để cho em cảm nhận được cái uy lực của anh đi! Diệt hắn đi!”

Kết quả là, Tiểu Viên hài lòng mãn nguyện nghe anh nói: “Là cái địa chỉ IP này chứ gì? Người ta đổi IP là lại lên được thôi.”

Cô chẳng cần quan tâm, diệt được cái nào hay cái ấy. Ngày hôm ấy, Tiểu

Viên rất hạnh phúc, rất hài lòng, cảm thấy cuộc sống của cô bây giờ đã có một nhân vật nam chính kinh điển giữa đời thực!

Tiểu Viên nhớ lại chuyện cũ xong, vẫn cảm thấy chuyện này chẳng liên quan gì đến chị Vi kia. Anh nói tiếp: “Ở đây cũng vậy, em cũng xem, đây chẳng qua cũng chỉ là một loại âm thanh khác, có thể là có tính công kích, có thể là chẳng có ý tốt đẹp gì, thì tại sao lại phải nghe, tại sao lại phải suy nghĩ? Để ý đến cô ấy có đáng không?”

Trái tim Tiểu Viên trong giây lát bị những lời này của anh khóa chặt, một cảm giác hạnh phúc không thể nói thành lời. Nhưng vẫn còn chút gì đó...

“Chị Vi mà cô ấy nói là ai thế?” Vấn đề cuối cùng, Tiểu Viên nghĩ, hỏi xong câu hỏi cuối cùng này, em nhất định sẽ nghe theo anh hết, không để ý đến Cố Tĩnh nữa, không nghe những âm thanh độc địa ấy nữa.

Anh khẽ mỉm cười, nói: “Anh đảm bảo với em cô ấy là một người không quan trọng, chỉ là một nhân vật xuất hiện vài lần thôi, em còn hỏi nữa không?”

“Viên Viên, anh sẽ nâng niu em trong lòng bàn tay, coi em như vật báu. Em khiến anh hạnh phúc, anh cũng sẽ làm cho em hạnh phúc. Anh đi khắp nửa vòng trái đất cuối cùng vẫn tìm được em, anh chính là tên con trai may mắn nhất trên thế gian này.”

“Ngày hôm ấy em hỏi anh bắt đầu dùng ngày sinh nhật của em làm mật mã từ khi nào, nếu câu trả lời của anh có nghĩa là anh bắt đầu thích em từ khi nào, thì đáp án sẽ khiến em bất ngờ đấy.”

“Em đã từng nói, anh bất ngờ xuất hiện trong cuộc đời em, đối với anh, em cũng như vậy. Vì thế, đừng bao giờ nghi ngờ, đừng có mỗi lần có người nói này nói nọ, phản ứng đầu tiên của em là phủ định chính bản thân mình, và

phủ định cả anh, em không thể cho anh một thứ tình yêu như vậy, như vậy không đáng, đúng không nào?”

“Cuộc sống của anh luôn theo những quy luật, luôn luôn dựa theo những nguyên tắc để hoàn thành. Mọi quan hệ giữa chúng ta quả thực đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng của anh, tuy nhiên, anh muốn nghe theo tiếng gọi của trái tim mình, đó sẽ là tiếng gọi duy nhất cần phải nghe theo. Viên Viên, còn em thì sao?”

Tiểu Viên nhìn anh có chút không rõ, mắt cô như nhòa đi, như có một lớp sương vây kín, cô im lặng nhìn anh, giống như một chút tuần lộc bị thương, một vẻ mơ hồ rất thuần khiết.

Anh đưa tay ra trước mắt cô: “Em có muốn khẳng định giống như anh không? Cho dù người khác có nói gì đi nữa, cho dù thế giới này có biến đổi ra sao, cũng sẽ không buông tay? Năm lấy tay anh, cùng anh đi suốt con đường?”

Mắt cô nhòa đi, đưa tay ra, nắm chặt lấy bàn tay anh.

Nhìn nụ cười ấm áp ấy, cô không thể không vùi đầu vào lòng anh, anh nhẹ nhàng vỗ về lưng cô: “Khóc gì mà khóc, cô nàng ngốc này!”

Cô thút thít: “Thang Hi Hàn, trước đây thực sự anh chưa từng yêu bao giờ?”

Anh hơi nhíu mày, có vẻ không thoải mái: “Sao vậy?”

“Lúc này anh nói hay lắm, anh rất có tài ăn nói, ý em là, anh cũng rất biết tán tỉnh con gái, đúng rồi, lãng nhãng có di truyền không?”

Anh nhắc đi nhắc lại trong đầu những lời của cô, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười: “Những lời này của em, là đang khen ngợi anh hay đang mắng mỏ

anh thế? Tuy nhiên, những lời như lảng nhãng có di truyền hay không thế này, sau này em ít nói thôi nhé, đến lúc ấy không kiềm chế được mồm miệng, nói những lời này trước mặt bố chồng em, thì anh không cứu được đâu đấy.”

Cô nép sát hơn vào lòng anh, nũng nịu: “Em rất cảm động, Thang Hi Hàn, từ nay về sau em nhất định sẽ luôn ở bên anh, nhưng mà, em vẫn còn một câu hỏi cuối cùng, cái người tên là chị Vi ấy là ai?”

“Em có làm sao không vậy? Anh đã nói một thôi một hồi như vậy rồi, sao em lại...”

Cô dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực anh, nói: “Là ai vậy?”

“Nhân vật không tên.”

“Là ai?”

“Người qua đường.”

“Là ai?”

“Viên Viên, hay là em kể cho anh nghe một câu chuyện ngôn tình mà em thích đi, anh chưa bao giờ được nghe cả.”

“Thật à, thế một lúc nữa em sẽ kể cho anh, Tiêu Nại là một nhân vật lợi hại y như anh vậy, nhưng Vi Vi nhất định sẽ thông minh và xinh đẹp hơn em..., nhưng mà chị Vi ấy là ai? Anh kể một chút, một xíu xíu thôi được không?”

“Anh đã muốn nghe ngôn tình của em rồi, sao vẫn còn nhớ đến chuyện này thế?”

“Anh không nói được thật à?”

“Đồ ngốc! Bởi vì nó không quan trọng, vì thế chẳng có gì để nói cả, nếu muốn, khi nào cho em gặp người ấy là được chứ gì?”

“Khi nào là khi nào?”

“Vào ngày cưới của chúng ta.”

Cô vẫn còn đang suy nghĩ xem đáp án này liệu có thể chấp nhận được không, anh đã ghé sát tới, chạm vào đôi môi đang chu lên của cô, đặt một nụ hôn vào đó.

“Ừ ư, anh định làm gì thế? Ừ, đừng có hôn em, bọn mình lại quên mua cái đó rồi, đừng hôn nữa, sẽ có thật đấy, như thế thì làm thế nào? Sẽ không mặc được váy cưới đâu. Ừ ư, ừ...”

Hai ngày sau Tiểu Viên về trước, Mục Mục đi đón cô, khi nghe kể về những câu chuyện hồi hộp, ly kỳ đã xảy ra trong hai ngày cô đi du lịch, Tiểu Mục đã vô cùng tò mò.

“Còn nữa không, còn nữa không?” Ánh mắt Mục Mục hấp háy, kích động vô cùng: “Sau đấy thì sao?”

Sau khi Tiểu Viên kể xong câu chuyện về cô em họ, phỉ tay một cái: “Không còn sau đấy nữa, sau đấy bọn tớ đi về, làm cho cô em họ hờ ấy đứng đó như trời trồng.”

“Wow.” Mục Mục không khỏi ngưỡng mộ. “Tuyệt quá đi mất, con rùa nhà cậu tuyệt quá đi mất, nếu là tớ, tớ sẽ gả luôn cho anh ấy rồi.”

Hai tai Tiểu Viên dần chuyển sang màu đỏ, cô tường thuật lại những việc đã xảy ra một cách chi tiết, nhưng có một chuyện quan trọng nhất này, tuyệt đối không được kể cho Mục Mục, nếu mà nói ra, chắc chắn sẽ bị cô ấy cười vào mặt cho đến tận kiếp sau mất.

Nhưng khả năng của Mục Mục quả là không tầm thường: “Không đúng, Chu Chu, cậu có vấn đề.”

“Tớ... tớ có vấn đề gì chứ? Làm gì có, cậu đừng có nghĩ linh tinh.”

“Chu choa, Chu Chu, mặt cậu đỏ rồi kìa! Tại sao tớ chưa nói gì mà mặt cậu đã đỏ thế kia? Thôi xong rồi, cậu bị hấn thịt rồi, hay là cậu làm thịt con rùa ấy rồi? Tuy xét về lẽ bình thường thì chắc là cậu không như thế, nhưng con rùa nhà cậu khiến cậu cảm động như vậy, thế là cậu đã...”

“Không cho phép cậu nói tớ thế nữa! Mục Xuân Vân, tớ sẽ tuyệt giao với cậu!”

“Thôi đi cô ạ, còn làm bộ, cậu thì có chuyện gì giấu được tớ chứ? Tớ đoán đúng rồi phải không?”

“Này, nói cho tớ biết cảm giác thế nào đi.”

“MỤC – XUÂN – VÂN!”

“Đúng rồi, lần đầu tiên có dùng bao không? Theo một thống kê đáng tin cậy, tỉ lệ lần đầu tiên mà dùng bao là một phần trăm, còn tỉ lệ thành công là mười phần trăm cơ đấy!”

Mặt Tiểu Viên đỏ bừng ngượng nghịu, giọng nhỏ hết mức có thể: “Tớ đã bảo là đi mua cái đấy rồi, anh ấy bảo không cần, nếu mà không sao thì lần sau sẽ chú ý, còn nếu Thang Viên mà đến báo cáo thì theo anh ấy thôi.”

“Cái gì? Thang Viên? Đến tên đứa bé cũng đã nghĩ xong rồi? Còn rùa nhà cậu đúng là người đàn ông tốt có một không hai trên thế giới đấy, đã khiến cô bạn thân của tớ hoàn toàn phục tùng rồi!”

“Này, tớ cũng biết là anh ấy tốt, vì thế lần này tớ thực sự muốn giảm béo.”

“Chu Chu, cậu không béo, cậu chỉ tròn trịa một chút thôi, đừng dẫn vật gì nữa, huống hồ cậu đã được bán đi rồi, sau này chẳng phải nghĩ ngợi làm gì.”

Mục Mục giơ tay ra hươ hươ trước mặt Tiểu Viên: “Này này, tớ đang bảo với cậu là không cần phải giảm béo, cậu cười tươi như được mùa thế này là làm sao? Nói mau, cậu đang nghĩ gì?”

“Không có, không có... làm gì có gì đâu.”

“Xùy xùy, con gái yêu vào đúng là thay đổi, hơi tí là mặt đỏ, chẳng trách người ta nói tình yêu làm con gái xinh đẹp hơn, chẳng cần trang điểm mặt đã xinh xắn rồi. Bọn cậu trải qua mấy ngày nóng bỏng như thế, sao con rùa nhà cậu lại thả cho cậu về thế?”

Tiểu Viên mặt lại đỏ ửng, nghĩ ngợi, đúng là không nên để cho Mục Mục phát hiện ra, sao việc gì cô ấy cũng đoán được vậy nhỉ?

Mục Mục tiếp tục bổ sung: “Con rùa nhà cậu không tòi đâu, là một con rùa tốt đấy!”

Tiểu Viên cười cười, nhớ đến con rùa có khắc hai chữ “rùa tốt” trên mặt ấy.

Tiểu Mục Mục về, bố mẹ Tiểu Viên liền tìm đến.

Hai người nhìn Tiểu Viên với ánh mắt rất kì lạ, nửa cười nửa không.

Trong bầu không khí đặc biệt như vậy, Tiểu Viên cảm giác như có gì đó không ổn: “Bố, mẹ, hôm này bố mẹ đích thân đến thăm con?”

Bố Tiểu Viên nhìn mẹ Tiểu Viên: “Khà khà, bà nói đi.”

Mẹ Tiểu Viên nhìn bố Tiểu Viên: “Khà khà, ông nói đi.”

Mẹ Tiểu Viên: “Tôi nói cái gì, theo lẽ thường tình thì nó phải tự đi báo cáo với chúng ta.”

Tiểu Viên nhìn khuôn mặt vừa đỏ vừa trắng của mẹ mình, trong lòng bối rối, bèn dùng ánh mắt cầu cứu nhìn bố mình, ý chỉ: “Cho con chút gợi ý đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Bố Tiểu Viên dùng ánh mắt đáp lại: “Con không có chuyện gì muốn nói với bố mẹ?”

Tiểu Viên trong lòng hoảng hốt, nắm chặt chiếc cúc áo, trống ngực đập thình thịch, nghĩ ngợi, mẹ cô trước nay chưa bao giờ nói với cô là có bôi thủ cung sa[1] cho cô, sao lại đến đúng lúc rồi nói mấy lời kỳ lạ thế này?

[1] Thủ cung sa là dấu hạt châu châu đỏ trên cánh tay, có nhiệm vụ giữ gìn xuân cung của người phụ nữ, nói lên người ấy vẫn còn trong trắng.

Khi Tiểu Viên bị ánh mắt nghiêm khắc của bố mẹ dọa cho đến mức chuẩn bị khai thật tất cả, thì bố Tiểu Viên thương con gái, vỗ bàn nói: “Thôi được rồi, con nói không nói cũng được, Quân Quân nói với chúng ta cũng vậy thôi, còn con, đây là sổ hộ khẩu, cầm lấy đi.”

Nói một thôi một hồi Tiểu Viên mới hiểu ra, vẻ mặt trắng trắng đỏ đỏ của mẹ cô hóa ra là do thế này, màu trắng, là hiện tượng bình thường khi say xe, đỏ ửng, là hiện tượng không bình thường khi bị chuyện cưới xin mau chóng của Tiểu Viên làm cho xúc động.

Trước khi Tiểu Viên về, Thang Hi Hàn đã gọi điện cho bố mẹ cô nói về chuyện hai người định kết hôn, nói là vài ngày nữa anh sẽ về, rồi sẽ bàn bạc cụ thể với gia đình anh xem nên tiến hành thế nào, chủ yếu là việc đi đăng ký, liệu có cần phải xem ngày không, anh cũng không hiểu lắm nên nhờ bố mẹ cô đi xem ngày giúp. Những lời nói này đương nhiên khiến bố mẹ Tiểu Viên

đang lo lắng về việc hôn nhân của cô vô cùng kích động, biết ngày cô về, sao có thể chậm trễ một giây, vội vã cầm ngay sổ hộ khẩu lên đưa cho cô!

Mẹ Tiểu Viên nhìn cô con gái giờ đã là vợ người ta, vừa cảm động vừa than thở, nói với Tiểu Viên một thôi một hồi. Bố Tiểu Viên cầm trên tay một tờ giấy, bên trong có ghi ngày giờ tốt cho việc cưới xin vào tháng sau, theo như lời họ, chọn nhiều ngày một chút sẽ linh động hơn.

Bố Tiểu Viên run run cầm tờ giấy, nói: “Thế này cũng được rồi, để xem sắp xếp công việc của hai đứa thế nào, sổ hộ khẩu cũng cầm đến rồi, hôm nào đi đăng ký thì báo một tiếng là được.”

Lúc rời đi, mẹ Tiểu Viên bảo bố Tiểu Viên đi bấm thang máy, rồi kéo Tiểu Viên ra một góc, đưa cho cô một cái túi, nhỏ giọng nói: “Kể cả sau khi đăng ký rồi, cũng không được tùy ý quá đâu nhé... Cho dù mấy cô cậu còn trẻ nên ngựa non háu đá... có những thứ, cũng khó tránh. Nhưng mà, việc cưới xin cũng không thể tiến hành trong ngày một ngày hai được, hai bên gia đình vẫn chưa gặp mặt, tiệc cưới cũng phải định ngày trước, còn bao nhiêu là việc, mẹ tính cũng phải đến tầm ngày Quốc tế Lao động hay tháng Sáu cũng được, dù sao cũng phải chuẩn bị trước mấy tháng. Việc này hai đứa phải chú ý một chút, không thể cưới mà để bụng vượt mặt được, đến lúc ấy lại khiến gia đình bên ấy coi thường, biết chưa hả?”

Tai Tiểu Viên đỏ ửng, tim đập thành thịch, nhìn chiếc túi, cầm lấy cũng không được, không cầm cũng chẳng xong. Tiễn bố mẹ trở về, cô nhìn cuốn sổ hộ khẩu đặt trên bàn và chiếc túi yêu thích của mẹ, lòng ngưỡng mộ của cô với Thang Hi Hàn như nước sông cuộn cuộn, chảy mãi không ngừng.

Ngày Thang Hi Hàn trở về, Tiểu Viên tự tay chuẩn bị một mâm cơm thịnh soạn, lúc nấu canh còn đặc biệt cho thêm vài cọng đông trùng hạ thảo mà mấy lần trước bố mẹ cô mang lên cho, tài nấu ăn tuy không cao lắm nhưng tâm trạng thì rất cao. Thang Hi Hàn trở về nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, đặc

biệt chú ý đến bát canh đen tuyền, nghiên cứu kỹ càng, cười hỏi: “Đây là món gì thế?”

Tiểu Viên nói: “Canh đại bổ đấy. Chim bồ câu, đông trùng hạ thảo, táo tàu và sắn, toàn là những thứ tốt, mẹ em mang lên đấy, nói là mùa đông ăn vào sẽ rất bổ.”

“Canh bổ một lúc nữa hãy ăn, vận động một lúc rồi sẽ bổ sung sau...”

Anh như một quả hỏa tiễn lao đến ôm lấy cô, nóng bừng. Cô cũng chỉ còn lại một chút năng lượng để đốt cháy chính mình. Khi chỉ còn lại một chút lý trí cuối cùng, cô cố gắng chỉ tay vào chiếc ngăn kéo, nói: “Anh... anh dùng cái này đi.”

Anh tỏ ra rất nghe lời, cầm lấy rồi kêu lên một tiếng, làm cho cô càng ngượng ngùng hơn. Anh nói: “Wow, nhiều thế này, chắc anh phải chăm chỉ dùng mới được.”

Ăn xong Tiểu Viên rồi mới ăn cơm. Cải chíp xào, canh trứng,... chỉ cần nhìn màu sắc là muốn ăn ngay. Nếu so sánh với khả năng nấu ăn của cô trước đây quả đúng là có tiến bộ vượt bậc. Khi anh đang ăn một cách ngon lành, Tiểu Viên ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn anh. Anh thấy cô chỉ gắp vài miếng rồi gần như không động đũa, khẽ nhíu mày: “Viên Viên, em không khỏe à? Sao không ăn gì thế?”

Từ sau khi Tiểu Viên trở về, lúc nào cô cũng nghĩ đến những câu nói về dưa hấu của Cổ Tịnh. Mặc dù bây giờ cô kiên quyết sẽ luôn ở bên cạnh anh, nhưng làm một cộng đồ mảnh dẻ chắc hẳn sẽ tự tin hơn nhiều so với làm một quả dưa hấu to tròn chứ nhỉ? Lần giảm béo này chẳng biết đã là lần thứ $n+1$ chưa, nhưng có vẻ như cô rất nghiêm túc, đã kiên trì được vài ngày rồi, bữa tối không ăn, đói thì đi ngủ. Tất nhiên khi Thang Hi Hàn hỏi, cô không dám nói với anh, cô hồ hững trả lời: “Lúc nấu ăn, món nào em cũng nếm, nếm

nhiều quá thành ra ăn cũng nhiều, lúc đợi anh về chán quá cũng ăn, nên giờ em no rồi, không ăn thêm được nữa.”

Buổi tối khi đi ngủ, Tiểu Viên muốn về phòng của mình nhưng lại bị anh kéo vào phòng. Tiểu Viên nghĩ bụng, một công việc tốn nhiều sức lực thế này một ngày phải làm mấy nghìn lần nữa đây? Ngày trước cô luôn nghĩ anh là một chàng quân tử hào hoa, chẳng ngờ, vừa mới bắt đầu đã không có kế hoạch gì thế này.

Tiểu Viên ôm chú gấu bông của mình, đóng chặt cửa, kháng cự kịch liệt: “Em ngủ một mình hai mươi mấy năm rồi, người khác ngủ bên cạnh cảm thấy không quen!”

Anh kéo tay cô, miệng nở một nụ cười ấm áp: “Nhưng không có em, anh cũng không quen!”

Tiểu Viên khẽ lắc đầu nhìn anh, ánh mắt như nghi ngờ: “Anh nói dối, ngày trước anh cũng ngủ một mình đó thôi, chẳng phải quen rồi đó sao?”

Bộ dạng nghiêm túc của anh rất thành khẩn, đôi mắt đen láy hấp háy ánh cười: “Ngày trước là ngày trước, bây giờ đã quen ôm em ngủ rồi, sao có thể giống ngày trước được chứ?”

Tiểu Viên muốn kháng cự nhưng không thể, trừng trừng nhìn anh, rồi bị anh kéo vào phòng một cách dễ dàng. Anh khẽ thì thầm bên tai cô: “Ngoan, nghe lời nào, anh hứa hôm nay chỉ ôm em ngủ thôi, sẽ không làm gì nữa đâu...”

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tình Cũ Của Mục Mục

Nửa đêm, Tiểu Viên đói quá, mơ màng mò dậy. Mọi khi, bình thường nếu buổi tối nhịn ăn, bụng cũng sẽ phải réo ít nhất hai lần, nhưng hôm nay đặc biệt hơn, có lẽ là do mấy ngày nay đã đói đến giới hạn rồi, cộng thêm việc hôm nay đã tiêu hao quá nhiều năng lượng nên bụng réo cũng bất thường hơn.

Tiểu Viên quay ngang quay ngửa, đói sắp phát khóc, cuối cùng không chịu đựng nổi, từ từ mò dậy, lại lo sẽ đánh thức Thang Hi Hàn nên không dám bật đèn, mặc thêm quần áo, rón rén rời tay dò đường tìm đến nhà bếp, mở tủ lạnh bắt đầu lục lọi. Cô lấy ra một hộp sữa, ngửa cổ tu ừng ực, vừa uống sữa vừa tiếp tục tìm kiếm, do không cẩn thận đã đánh rơi một chiếc hộp đựng thức ăn, một tiếng động vang lên, Tiểu Viên ngớ người ra, bởi âm thanh ấy chắc chắn đánh thức Thang Hi Hàn dậy.

“Viên Viên, em làm gì vậy?”

“Em... em khát quá...” Cô giơ hộp sữa lên, ngượng ngùng giải thích.

Anh nhìn cô chỉ mặc độc một bộ áo ngủ mỏng manh, run lấy bầy đứng bên cạnh chiếc tủ lạnh, khóe miệng nhợt nhạt, bất chợt muốn gắt lên. Những lời bực dọc chạy qua trái tim yêu thương, đến lúc ra đến ngoài đã biến đổi hoàn toàn, anh nhẹ nhàng hỏi: “Sao em không mặc thêm áo vào? Không lạnh à?”

Anh khẽ nhúu mày, lấy chiếc áo khoác lên người cô, đôi môi lạnh cóng của cô không còn linh hoạt nữa: “Sao anh cũng dậy thế?”

Anh khẽ thở dài trong lòng, cái cô gái ngốc này, anh nói từ tốn: “Anh đói rồi, em úp mì tôm cho anh đi.”

“Hả?” Tiểu Viên nghĩ bụng, buổi tối anh ăn nhiều thế mà giờ đã đói rồi, nhưng kể ra hôm nay anh vừa mới về, suốt chuyến đi cũng mệt mỏi rồi, lại thêm hao tổn năng lượng quá mức... chắc là cũng đói lắm.

Đã quá nửa đêm, một vầng sáng vàng ảm áp nhẹ nhàng chiếu rọi trong màn đêm, Thang Hi Hàn mặc bộ quần áo ngủ, đứng dựa vào cánh cửa phòng bếp, nhìn Tiểu Viên nấu mì tôm.

Nước trong chiếc nồi nhỏ vừa sôi, cô vội vã nhắc chiếc vung ra rồi cho bánh mì tôm vào, từng đợt hơi nước bốc lên nghi ngút, ánh mắt anh nhìn cô chăm chú qua làn hơi nước đang bao trùm lấy cô. Tiểu Viên đẩy nắm nồi lại, thổi phù phù vào ngón tay vừa bị nóng, rồi lại đưa ra xoa xoa lên tai, bất chợt nhớ ra một việc quan trọng khi úp mì tôm, quay sang hỏi Thang Hi Hàn: “Anh có muốn cho thêm trứng gà vào không?”

Anh trả lời: “Ừ, có!”

Cô chạy về phía tủ lạnh, nhìn đông trứng gà rồi hỏi tiếp: “Một quả hay hai quả?”

Anh đáp giọng chắc nịch: “Hai quả!”

Mì tôm đã làm xong, vì chỉ chuẩn bị cho một mình Thang Hi Hàn, nên cô bê cả chiếc nồi đặt lên bàn, đặt lên một đôi đũa. Tiểu Viên thở phào, gọi: “Anh ăn đi!”

Anh cầm đôi đũa lên, chuẩn bị ăn, chợt nhìn cô, hỏi: “Em không ăn cùng với anh sao?”

Quyết tâm giảm cân của Tiểu Viên đã bị suy yếu đi rất nhiều trước làn

khỏi nghi ngút bốc lên từ bát mì tôm: “Ừm... em không ăn, lát nữa uống chút nước là được rồi!”

Anh xì xụp ăn một miếng, “ừ” một tiếng, ánh mắt toát lên vẻ tán thưởng với nồi mì tôm: “Lại đây ăn cùng với anh đi, thêm một đôi đũa chứ mấy!” Nói rồi cầm đôi đũa đưa cho cô.

Tiểu Viên cầm lấy đôi đũa, ngập ngừng nói: “Hay là, thêm một đôi đũa nữa nhỉ?”

“Ừ, đúng rồi, thêm một đôi đũa nữa đi!”

Tiểu Viên ăn no uống say, cuộn tròn trong lòng anh, chìm vào giấc ngủ. Sao thêm một đôi đũa nữa ăn lại nhiều hơn là không thêm một đôi đũa nhỉ?

Nếu muốn biết một người đánh giá thế nào về người kia, chỉ cần nhìn xem họ mời người kia ăn gì.

Từ khi Mục Mục biết Thang Hi Hàn là một con rùa tốt bụng cứ đi ăn là trả tiền, nên lúc nào cũng hết lời khen ngợi, cộng thêm việc Thang Hi Hàn cũng rất quý cô gái này, nên số lần bọn họ đi ăn cùng nhau cũng không ít, mà lần nào cũng rất thịnh soạn. Vì thế, về cơ bản Mục Mục đã rất công nhận con rùa này. Nhưng hai chị em ngày trước lúc nào cũng bám rịt lấy nhau, giờ bỗng nhiên một người mãi mê chinh chiến và yêu đương, người còn lại cảm thấy cô đơn buồn chán cũng là chuyện dễ hiểu.

Tuy rằng Mục Mục ngoài miệng không nói gì, nhưng ánh mắt cô nhìn Tiểu Viên ngày càng “ai oán”, tâm trạng càng ngày càng buồn chán. Trong những ngày nghỉ tới, Tiểu Viên nhất mực từ chối lời mời của Thang Hi Hàn, kiên quyết nói rằng sẽ ở bên Mục Mục.

Cô hen Mục Mục sẽ gặp nhau trước cổng bệnh viện. Biết thừa thói quen hen hò của Mục Mục là chẳng bao giờ đúng giờ, nên người từ trước đến nay

chưa bao giờ đi muộn như Tiểu Viên cũng cố ý lùi lại mười phút so với giờ hẹn, nào ngờ cô ấy gọi điện thoại đến, ngon ngọt nói: “Làm thế nào bây giờ, tắc đường quá!”

Giọng Tiểu Viên không được vui vẻ lắm: “Không phải bao biện!”

Trong lúc chờ đợi Mục Mục, cô chán chường buồn chết, bỗng có người gọi: “Chu Tiểu Viên?” Tiểu Viên quay người lại.

Hả, Tiểu Dương?

“Trùng hợp quá.”

“Đúng thế, cô đợi bạn trai à? Là cái người hùng hổ lần trước đấy à?”

Tiểu Viên đỏ mặt: “Không phải, tôi đợi bạn. A, cô ấy đến rồi.”

Mục Mục mặt mày hăm hăm bước đến: “Sao cậu lại ở cùng người này?”

Tiểu Viên chẳng hiểu gì: “Hả, làm sao thế?” Tiểu Viên cho rằng Mục Mục hiểu nhầm người này có ý không tốt hoặc có ý trêu chọc gì, cô hạ thấp giọng giải thích: “Anh ấy chính là Dương Tiêu mà lần trước tố kể với cậu đấy, tên là Tiểu Dương.”

Tiểu Dương nhìn Mục Mục, nói: “Tiểu Xuân, đã lâu không gặp, em và Tiểu Viên là đồng nghiệp à? Trùng hợp thế.”

Tiểu Viên hết nhìn người này lại quay sang nhìn người kia, khuôn mặt Tiểu Dương bình thản, có chút thích thú. Gương mặt Mục Mục biến đổi liên tục.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Mục Mục mím chặt môi, kéo Tiểu Viên rồi nói: “Chúng mình đi thôi, tớ

không quen người này.”

Tiểu Dương đứng một bên nhìn cô: “Tiểu Xuân, em không quen anh ư? Không thể nào, anh làm em tức giận khi nào vậy, sao lại không thèm để ý đến anh?” Rồi anh quay sang nhìn Tiểu Viên: “Cô và Tiểu Xuân là đồng nghiệp à?”

Tiểu Viên vội vã gật đầu, Mọc Mọc kéo giật cô lại: “Anh ta hỏi gì cậu cũng trả lời, cậu có phải là trẻ con không thế?”

Tiểu Viên kéo tay lại: “Tớ cũng quen anh ấy, sao có thể không để ý được? Anh ấy là gì với cậu? Hai người quen nhau à?”

Mọc Mọc vờ vờ mái tóc một cách hận thù: “Cái thế giới này điên hết rồi, tớ cũng điên rồi, chúng ta mau đi thôi!”

Tiểu Dương gọi với theo từ phía sau: “Tiểu Xuân, em chạy nhanh thế làm gì? Chậm thôi, cẩn thận ngã đấy!”

Mặt Mọc Mọc đỏ gay, ánh mắt hình viên đạn, cho dù cửa hàng bách hóa có giảm giá đến chín mươi phần trăm, Tiểu Viên cũng chưa bao giờ thấy Mọc Mọc như vậy. Thật chẳng hiểu hai người này ra làm sao! Thế là chẳng mua sắm gì nữa, khuôn mặt đờ đờ sát khí của Mọc Mọc không phải là chuyện thường gặp, Tiểu Viên có vô tâm vô tính thì cũng nhận ra rằng chuyện này rất nghiêm trọng. Cô không dám nói gì, lẻo đẻo bước theo sau Mọc Mọc, chợt Mọc Mọc huýt sáo: “Phiền quá đi mất, đi uống rượu!”

Hai người bước vào một quán karaoke, bắt đầu gọi đồ uống. Bất chợt Mọc Mọc lên tiếng: “Anh ta chính là mối tình đầu của tớ, cái người mà tớ đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, yêu đơn phương. Bà chị này khó khăn lắm mới chữa cho vết thương gần lành rồi, sao anh ta còn lù lù xuất hiện! Cậu nói xem, tớ có mà luyện thành Dịch cân kinh cũng không làm được. Nào, uống

đi!”

Nói xong, cô ngửa cổ dốc đánh ực hết sạch chai bia, nhìn đĩa bạc trên bàn, lắc lắc đầu, nói: “Mỗi bia đâu phải đĩa lạc này, mà là sự cô đơn, sự đau khổ của chị đây!” Mặt Tiểu Viên đã bắt đầu đỏ, cô cầm chai bia đặt lên mặt cho đỡ nóng. Thế này thì còn uống gì nữa chứ?! Mực Mực đau đớn nhắm mắt lại, cô ôm chai bia mà than thở, cả hai đều thuộc dạng không biết uống.

Tình yêu làm con người ta đau khổ. Lúc hai người vừa quen nhau, Tiểu Viên có được chứng kiến một lần Mực Mực thất tình. Bao nhiêu năm đã qua, Mực Mực đã không còn nhắc đến con người ấy nữa, vậy mà vết thương lòng vẫn chẳng thể nào nguôi ngoai!

Tuy rằng Mực Mực nhắm mắt, nhưng khóe mắt bắt đầu xuất hiện những giọt nước long lanh, Tiểu Viên ôm lấy cô, nói đầy nghĩa khí: “Nào thì uống!”

Uống hết Budweiser đến Carlsberg, hai người đến menu rượu cũng chẳng thèm nhìn đã gọi, có vẻ đã say khướt rồi. Lúc cậu phục vụ mang rượu lên còn hỏi: “Lạc đã hết rồi, các chị có cần thêm hạt điều không?”

Mực Mực hét lớn: “Chỉ ngoài bọn đàn ông là không cần, còn lại mang hết lên đây cho chị!” Tiểu Viên lơ mơ hưởng ứng theo.

Thang Hi Hàn gọi điện cho cô, cô bắt máy, nói không thành tiếng. Tiếng nhạc ồn ào trong phòng hát, tiếng hò hét của Mực Mực, cộng thêm giọng điệu tức tối của Thang Hi Hàn, như một chú mèo con hiếu động đang chơi trò đuổi bóng trong đầu cô, ù ù cạc cạc. Nói đi nói lại, vẫn chưa nói được rõ ràng, điện thoại đang nói nửa chừng cũng không nói nữa, Tiểu Viên đưa luôn chiếc điện thoại cho cậu nhân viên phục vụ.

Thang Hi Hàn vừa tức tối vừa sốt ruột, nghe qua đã biết hai người này chắc chắn là uống say rồi, đến địa chỉ cũng chưa kịp hỏi, cũng chẳng biết đã

uống những gì, cuối cùng địa chỉ cũng là do cậu nhân viên phục vụ nói cho biết. Cậu ta vừa đọc địa chỉ nhà hàng xong, Thang Hi Hàn liền cúp máy, lập tức lái xe đi. Cậu nhân viên phục vụ cầm chiếc điện thoại, nói về không hài lòng: “Sao lại mất lịch sự thế chứ, đến cảm ơn cũng chẳng biết nói!”

Vừa định đưa trả Tiểu Viên thì chuông điện thoại lại reo lên, anh ta lại nghe máy, rồi nhắc lại một lần nữa nội dung như vừa nói với Thang Hi Hàn. Cái gì mà hai cô gái mượn rượu tiêu sầu, cái gì mà lòng dạ con người bây giờ không như trước nữa, một nửa là từ những gì anh ta quan sát được, một nửa là từ những gì anh ta cảm nhận được, cuối cùng sau khi đọc xong địa chỉ, đầu dây bên kia lập tức chuyển thành tràng âm thanh tút tút, cậu nhân viên phục vụ vô cùng tức tối, đưa điện thoại trả cho Tiểu Viên: “Sao bạn bè cô toàn những người mất lịch sự thế hả?”

Thang Hi Hàn đến nơi, vừa lúc chạm mặt Lý Phổ, mặt sầm lại. Lý Phổ vừa nhìn thấy anh đã giơ tay: “Người anh em, đừng nghĩ linh tinh nhé! Người mà tôi và cậu đón không phải là một đâu!”

Trước ánh mắt lạnh lùng của Thang Hi Hàn, Lý Phổ toát mồ hôi. Đương nhiên, trước đó không lâu anh ta muốn theo đuổi Tiểu Viên, bị anh nhìn với ánh mắt thù địch cũng là chuyện bình thường. Nhưng, vẫn cần một lời giải thích: “Tôi gọi điện cho Mục Mục, điện thoại của cô ấy tắt máy, tôi chỉ hỏi Tiểu Viên có biết Mục Mục đang ở đâu không, không ngờ có một cậu phục vụ nói với tôi rằng hai người họ đang uống rượu, đọc địa chỉ rồi bảo tôi đến đón.”

Hai người mỗi người ôm một người đi ra, Thang Hi Hàn nhìn Lý Phổ: “Anh đưa cô ấy về nhà thật chứ?”

Lý Phổ cười đau khổ, trong lòng nghĩ, đối với bạn thân của bạn gái mà anh còn đối xử tốt như thế, quả là người tốt. Anh ta gật đầu lia lịa: “Đây không phải là lần đầu tiên tôi bắt gặp cô ấy uống say đâu, anh yên tâm!”

Ngược lại với Tiểu Viên ngoan ngoãn không làm gì, Mực Mực vùng vẫy không ngừng trong vòng tay Lý Phổ, rồi liên tục đập đập vào người anh ta: “Ôm cao lên, ôm cao lên, khó chịu quá!”

Nhìn Lý Phổ mồ hôi nhễ nhại, Thang Hi Hàn cảm thấy cái cô gái Mực Mực này uống say rồi mà vẫn còn ghê gớm như thế, nên yên tâm giao Mực Mực cho Lý Phổ, còn chưa biết ai làm thịt ai!

Anh ôm Tiểu Viên lên xe rồi lái xe đi. Mực Mực bám vào cửa xe không chịu lên, còn làu bàu với Lý Phổ: “Maybach, Maybach, không phải Maybach tôi không lên, dựa vào cái gì chứ, dựa vào cái gì anh lái Maybach đi đón người khác, còn lái Volkswagen đi đón tôi, anh bắt nạt người quá đáng!”

Lý Phổ cười méo xệch: “Đã say thế này rồi mà vẫn còn phân biệt được Maybach với Volkswagen, cô đúng là nhân tài đấy!”

Lý Phổ chẳng có kinh nghiệm gì trong việc đối phó với phụ nữ, chứ đừng nói đến phụ nữ say rượu, huống hồ cái con người này uống say còn ghê gớm hơn cả những người phụ nữ bình thường khác. Xe của Thang Hi Hàn đi khuất, còn anh vẫn đang loay hoay với cô. Anh bắt đầu bực bội, sao mà dễ dàng kiêu gì cũng không được. Những người đi qua bãi đỗ xe không dừng lại nhìn thì cũng khúc khích cười, anh đã hết cách rồi, nếu mềm không được thì ta rắn vậy.

Anh hắng giọng, cao giọng nói, cộng thêm một khuôn mặt đáng sợ, nói: “Mực Xuân Vân!” Cô gái thật ngưỡng ngẩng lên, lườm anh một cái. Anh dùng âm thanh “tàn khốc” nhất có thể để uy hiếp: “Em mà không lên xe, anh để mặc em ở đây một mình mà điên đấy. Anh đi đây, không quan tâm em nữa.”

Cô gái mở to mắt, ngơ ngác nhìn anh, không la cũng chẳng hét nữa.

Lý Phổ trong lòng đặc ý, có vẻ có tác dụng rồi, nhưng... miệng cô càng lúc càng cong lên, khóe mắt bắt đầu long lanh. Bất ngờ, cô òa khóc, Lý Phổ ngớ ra, mắt sạch dưng khí.

“Bà nội ơi, cháu sai rồi, cháu sai rồi đã được chưa? Bà nói đi, rốt cuộc bà muốn gì, chỉ cần bà nói, cháu nhất định sẽ làm, được chưa? Chúng ta đừng ở đây cho mất mặt thêm nữa có được không?”

“Tôi đang muốn mất đây, liên quan quái gì đến anh!”

“Được, được, mất thì mất, chúng ta tìm chỗ nào đấy không có người rồi mất có được không?”

Lý Phổ hì hục mãi cuối cùng cũng đưa được Mục Mục đến một quán cà phê ở phía đối diện. Lý Phổ mồ hôi nhễ nhại, còn Mục Mục say mềm không biết trời trăng gì, hai người ngồi xuống, thu hút sự chú ý của người phục vụ. Lý Phổ hỏi: “Uống gì già rượu?” Cô phục vụ đáp: “Nước mật ong.”

Lý Phổ nói: “Cho một cốc, à mà không, cho một bình lớn đi.”

Ánh đèn lung linh, không khí tuyệt vời, thêm vào tiếng nhạc du dương, Mục Mục ôm cốc nước mật ong, vừa uống vừa trù ẻo Tiểu Dương, trách móc con người từ đầu đến cuối không hề biết đến tình cảm của cô. Lý Phổ ngồi im lặng nghe cô làu bàu, thỉnh thoảng giúp cô rót thêm nước mật ong, rồi còn nói với người phục vụ, cho thêm nhiều mật ong một chút.

Lý Phổ nói: “Lần trước anh thất tình, em cho anh mượn mấy cuốn sách, rồi mấy đĩa nhạc, hôm nay định hẹn gặp để trả em, đến giờ hẹn, mãi chẳng thấy em đến, gọi điện thoại thì em tắt máy, anh định hỏi Tiểu Viên xem có biết chuyện gì không, kết quả là... đến đây đón em.”

Mục Mục bất chợt ngượng ngùng cúi mặt. Lần trước Lý Phổ lái Maybach đi cầu thân, bị từ chối, anh ngần ngại đứng trước mặt cô, nhìn bộ dạng sầu

não, đau khổ của anh, cô dường như quay ngược thời gian gặp lại con người của chính mình ngày trước.

Đưa anh đi xem một bộ phim để cổ vũ tinh thần, rồi lại đưa anh đi đến trạm nuôi dưỡng những động vật đi lạc mà thỉnh thoảng cô hay đến, cuối cùng lén đưa anh trở về bệnh viện cô làm, đến khu dành cho trẻ sơ sinh, ngắm nhìn những sinh linh bé nhỏ vừa chào đời.

Nhìn nụ cười thường trực trên khuôn mặt anh, trong đầu cô chợt lóe lên ý nghĩ không mấy lương thiện. Sao nhanh như vậy đã hết đau lòng rồi, nếu biết sớm chỉ số IQ tình yêu của anh ta thấp đến thế này, khả năng tự lành vết thương tốt như vậy, cô đã chẳng phải lãng phí cả một ngày vì anh ta.

Sau lần ấy, Lý Phổ có điện thoại đến nhờ tư vấn, tay bị rách một miếng có cần phải khâu không?... Còn cô thì sao, trong bữa tiệc cưới của một người họ hàng rất thích khoe khoang ở xa, cô đã nhờ anh lái chiếc Maybach đưa cô đi, khiến cô được một bữa lên mặt với đời... Tình nghĩa cách mạng đã được xây dựng như vậy đấy.

Khó khăn lắm hôm nay mới có một người ngồi bên cạnh, những nỗi niềm chất chứa trong lòng bao nhiêu năm nay, những chuyện đã sắp mọc meo hết cả, được Mục Mục lôi ra kể cho bằng hết. Cuối cùng tổng kết lại, nói: “Nói nhiều như vậy, thật ra, em có thể trở thành một người thất tình lạc quan để cho anh sùng bái như thế này, bởi vì em là người đi trước. Em và anh không giống nhau, vô duyên vô cớ đi thích một người, nhưng anh ít nhất còn dám thổ lộ với người ta, bị từ chối, anh lại bắt đầu lại từ đầu. Còn em, em đúng là một đứa yếu đuối, vô dụng, thích một người mà chẳng dám nói, cứ giấu kín trong lòng. Vì thế, hôm nay cũng chẳng đáng là gì cả, gặp lại anh ta, sau đây, bản thân đã bị chính mình khinh bỉ, coi thường.”

Lý Phổ im lặng nghe cô nói hết rồi nói: “Em có số điện thoại của anh ta không? Có biết anh ta ở chỗ nào không?”

“Làm gì?”

Anh vẫn tay gọi người phục vụ lại tính tiền: “Bây giờ anh sẽ đưa em đi tìm anh ta, rồi em sẽ nói với anh ta rằng, em thích anh ta.”

Mục Mục há hốc mồm: “Anh bị điên à?”

“Không đi à?”

“Tại sao em phải đi chứ?”

“Không thích anh ta à?”

“Đó là chuyện của tám năm trước rồi, được chưa?”

“Thế mà hôm nay em còn đau khổ vì tình, mượn rượu giải sầu?”

“Em... em uống chỉ vì em nhớ lại cái thời thanh xuân buồn bã ấy của mình, chỉ là em nhớ lại chuyện cũ, chứ ai bảo em đau khổ vì tình?” Mục Mục vươn cổ lên cãi lại.

“Ồ, thế là em không thích anh ta nữa rồi?” Lý Phổ khẽ cười hỏi lại.

“Không thích nữa.” Mục Mục trả lời gọn lỏn.

Lý Phổ ngồi xuống, nói: “Nếu đã không thích anh ta rồi, thế... có thể thích anh không?”

Đang cầm cốc nước mật ong uống, Mục Mục nghe được những lời này, “phì” một tiếng, phun tất cả nước trong miệng lên người Lý Phổ.

Lý Phổ cầm chiếc khăn tay lau áo, Mục Mục ngại ngùng nói: “Em xin lỗi, bộ quần áo này đắt không? Giặt khô là hơi hết bao nhiêu tiền em sẽ trả, nếu phải mua bộ mới cũng được.”

“Kể từ lần trước em mắng anh có tiền không tiêu là đồ ngu, tất cả quần áo của anh đều đặt may từ Ý.”

“Khụ khụ...” Đôi mắt Mực Mực như mờ đi. “Thế... bộ này thì sao?”

“Không đắt, chỉ vài nghìn thôi.” Anh khẽ cười.

“Ồ”. Trái tim Mực Mực rỏ máu, một bộ quần áo vài nghìn tệ mà không đắt ư? Em trả tiền giặt khô là hơi được rồi, không bắt em phải đền đấy chứ? Bộ quần áo đắt như vậy, giặt khô là hơi chắc cũng chẳng rẻ gì. Anh ấy có bắt mình đền không nhỉ? Đúng là đen đủi, ai bảo anh ấy lại biết dọa người thế chứ, cũng không thể trách mình được!

“Vài nghìn... euro.”

Vô số con hạc bay qua, khiến đầu óc cô như sắp nổ tung, toàn bộ số tóc trên đầu Mực Mực như rụng sạch, hóa đá ngay tại hiện trường. Tường thuật trực tiếp: A khóc lóc khẩn cầu: “Em không có tiền, em đền em cho anh được không?” B cười đắc ý: “Rất hợp ý anh.”

“Chúng ta qua lại nhé, yêu anh chắc cũng không quá xấu đúng không?”

Sao lại quay trở lại thế, lúc này chẳng phải là đùa hay sao?

“Lúc này không phải anh nói đùa à?” Mực Mực nghi ngờ hỏi lại.

“Thật như là hạt trân châu ấy!”

“Tối hôm nay em uống say, hai tiếng trước đầu óc không được minh mẫn, hai mươi phút trước còn nôn mửa xanh mướt vàng, cái này... Bây giờ anh lại nói với em... qua lại... Cái con người này, anh đúng thật là, chẳng trách anh theo đuổi Tiểu Viên, sao anh có thể...”

“Em có thể suy nghĩ về nó không?”

Mục Mục cúi đầu, uống nước ừng ực, không có biểu hiện gì.

“Em nghĩ đi, anh đợi em.”

Nửa tiếng sau, Mục Mục ngẩng lên, nghiêm túc hỏi anh: “Anh định qua lại để tiến đến hôn nhân?”

“Tất nhiên! Không muốn kết hôn mà qua lại chẳng phải lưu manh à?”

“Anh là người có tiền?”

“Cũng có thể coi là vậy.”

“Học lực thế nào?”

“Học lực của anh không cao lắm, tốt nghiệp đại học được không?”

“Trước khi kết hôn có ký cam kết chứ?”

“Gia đình anh không có lệ này, của anh cũng là của vợ anh.”

“Quân tử nhất ngôn.”

Lần này đến lượt Lý Phổ ngơ ngác, nhanh thế đã đồng ý rồi sao? Không phải lừa anh đấy chứ? Anh cẩn thận hỏi dò: “Thật à? Em không đùa đấy chứ?”

Mục Mục tức tối nói: “Em có mà bị đập đầu vào cửa thì mới đùa. Anh nhiều tiền như vậy, lại không bắt em phải ký cam kết trước khi kết hôn, nếu hôn nhân của chúng ta tốt đẹp thì em chính là cô bé lọ lem gặp chàng hoàng tử, còn nếu không tốt đẹp, em cũng được một khoản phí kha khá, đến lúc đó em sẽ mua mấy căn nhà, cho thuê dần. Còn bản thân em ư? Chẳng có việc gì thì đi ngao du thiên hạ cho biết đây biết đó. Ôi những ngày tháng ấy, chắc

hắn sẽ vô cùng hạnh phúc...”

Mục Mục cười sung sướng, mơ màng đắm chìm trong giấc mơ của mình.

Lý Phổ miệng méo xệch: “Tại sao anh lại thấy, em nghĩ về ly hôn còn nhiều hơn là kết hôn vậy...?”

Sáng hôm sau, Tiểu Viên phải đi làm, tỉnh giấc, đầu đau như búa bổ, trông thấy Thang Hi Hàn, chỉ dám lí nhí: “Để đến tối xử lý em được không? Em sắp muộn giờ làm rồi.”

Thang Hi Hàn gật đầu: “Hết giờ làm anh đón em.” Tiểu Viên trong lòng như nhỏ máu, trên mặt lại tỏ vẻ vui sướng vô hạn, chào tạm biệt anh.

Đến bệnh viện gặp Mục Mục, Tiểu Viên nói với vẻ xót xa: “Cậu uống say như thế mà chẳng có ai lo cho. Còn cứ cũng bị cậu hại, hôm nay đi làm về không biết sẽ bị anh ấy xử lý thế nào đây?”

Mục Mục cười dịu dàng một cách bất thường.

Tiểu Viên hỏi tiếp: “Nghe Thang Hi Hàn nói, hôm qua Lý Phổ đến đón cậu, thế là thế nào đấy?”

“Ừ, đúng vậy... nói chung là sau này tớ và anh ấy sẽ qua lại với nhau một thời gian.”

Tiểu Viên “ờ” một tiếng, tiếp tục công việc của mình, rồi ngay sau đó, lại một tiếng kêu “á” vang lên, hai tay bám lấy vai Mục Mục lắc qua lắc lại: “Lúc này cậu nói gì, cậu nói lại xem, nói lại xem nào?”

Mục Mục luôn miệng kêu đau: “Cậu đừng lắc tớ nữa, tớ và anh ấy yêu nhau rồi, thật đấy.”

Tiểu Viên chớp chớp mắt, ôm chặt lấy Mục Mục: “Tốt quá rồi!” Mục

Mục gỡ tay cô ra: “Đừng có ôm chặt thế, cổ tớ sắp lìa ra rồi đây này.”

“Nhưng mà”, Tiểu Viên lẩm nhẩm. “Cái người mà từ nhỏ cậu đã thích, lúc nào cũng thích ấy chẳng phải Tiểu Dương sao? Chẳng phải anh ấy về rồi sao? Chẳng phải hôm qua cậu mới gặp anh ấy sao?”

“Đồ ngốc, người ngày bé thích cũng chỉ là người ngày bé thích, người lúc nào cũng chìm đắm trong quá khứ không thể thoát ra được là người có vấn đề về tâm lý, là đồ điên tình.”

“Ừ, cũng phải.” Tiểu Viên chợt nhớ ra điều gì đó.

“Chu Chu, trên thế giới này chẳng có nhiều thanh mai trúc mã như vậy đâu, chỉ có bỏ lỡ và đánh mất thôi, tớ và anh ấy thuộc loại sau. Tớ mong muốn trở thành thanh mai của anh ấy, nhưng rõ ràng anh ấy không phải trúc mã của tớ, thế thì còn biết làm thế nào? Chúng ta vẫn phải bước tiếp thôi, đừng cảm tiến về phía trước.”

Tiểu Viên im lặng. Đúng thế, không phải ai cũng may mắn như hai người họ, vào đúng lúc cô không ngờ tới, thần tình yêu đã giúp cô có được Thang Hi Hàn, thứ tình yêu như thế, đẹp đến nỗi khiến người khác phải ước mong.

“Chu Chu, cậu may mắn thật đấy, nhưng phải biết giữ gìn đấy nhé!” Mục Mục tha thiết nói.

Thang Hi Hàn đến đón Tiểu Viên tan làm, Diệp Thụ Thần đi cùng anh, anh nhìn Diệp Thụ Thần vẻ cảm thông “Vẫn chưa tóm gọn được cô em bán bánh à?”

Diệp Thụ Thần ngại ngùng nói: “Đó là một vụ đặc biệt...”

Lý Phổ lái chiếc Maybach đỗ vào bên cạnh, Diệp Thụ Thần nhếch mày: “Này, cái thẳng này sao lại đến nữa thế? Sao dai như đĩa vậy? Lần trước đã

nói với hân đó là vợ bạn mình rồi mà.”

Nói đoạn định đi ra dạy cho Lý Phổ một bài học, Thang Hi Hàn kéo anh lại: “Đừng đi, người mà hân và tớ đón không giống nhau.”

Mục Mục và Lý Phổ sánh vai bước đi.

Thang Hi Hàn đón được Tiểu Viên, hai người định đi mua thức ăn, anh nói với Diệp Thụ Thần: “Hay là cậu về nhà trước đi, một lúc nữa bọn tớ về rồi cùng ăn cơm?”

Diệp Thụ Thần lắc lắc đầu: “Tớ có việc, bọn cậu cứ đi đi.”

Thang Hi Hàn khoác tay Tiểu Viên rời đi, một mình Diệp Thụ Thần đứng bên chiếc Land Rover nghe Bắc bán cầu cô đơn mà lòng chua xót. Anh rút điện thoại ra soạn một tin nhắn rồi gửi đi: “Đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, em còn thế nữa, anh đi cửa Lâm Chí Linh đấy!”

“Chuyện Mục Mục và Lý Phổ, anh có biết không? Anh có tin không?” Tiểu Viên không giấu được chuyện gì, đem chuyện Mục Mục và Lý Phổ yêu nhau kể tỉ mỉ, sinh động cho Thang Hi Hàn. Ai đó đang bận bịu trong bếp, vốn đã quá quen với việc bị cô làm phiền, bình thường khi Tiểu Viên bắt đầu ca bài ca bất tận trước mặt anh thế này, anh chỉ cần cách vài phút lại “ừ” một tiếng là ổn thỏa.

Bởi vì cô thực sự ồn ào quá, tin giá than và điện sắp thay đổi nói trên thời sự cũng phải vào báo cáo, tận mắt chứng kiến một việc cảm động cũng đi vào kể lể, mẹ cô gọi điện đến nói rau củ dạo này ăn rất ngon, bảo cô ăn nhiều, cô cũng phải vào bình luận, lại còn thêm hôm nào trong giờ làm có tiem cho đứa trẻ nào đấy, nó khóc đến nổi mũi phì phò bong bóng, còn có kỷ lục bong bóng giữ được hai phút không vỡ, lại còn chú mèo con tăng dưỡi đã quen với cô rồi, mỗi lần gặp cô đều chạy đến kêu meo meo đòi cô cho ăn...

Anh không phải người giỏi tập trung vào hai việc, nhưng được cô rèn luyện cũng lâu rồi, vừa có thể chuyên tâm làm việc, vừa có thể nghe được đại khái những gì cô kể lể. Công việc xong xuôi, cô quay sang nhìn anh, hai tay đặt trên bàn sách của anh, báo cáo tỉ mỉ, dường như đã hoàn toàn quên việc phạm lỗi tối qua, hôm nay phải xem xét lại chuyện.

Nhìn bộ dạng hào hứng của Tiểu Viên, Thang Hi Hàn nghĩ, ừ, chắc em đã quên sạch chuyện hôm qua mắc lỗi rồi, chứ đừng nói đến việc lần sau sẽ sửa. Đến việc mình phạm lỗi còn quên nhanh như thế, thì anh còn biết xử lý em thế nào mới có thể khiến em ghi nhớ đây?

Sau khi phác ra kế hoạch cụ thể, Thang Hi Hàn đứng nghe, không biểu hiện gì, một tay đặt hồ lên bàn sách, nhip nhàng gõ, đôi mắt sâu của anh như ẩn chứa điều bí mật gì.

Khổ thân Tiểu Viên, không hề phát hiện ra sự bất thường của anh, cứ mãi miết thao thao bất tuyệt.

Tiểu Viên uống một ngụm nước rồi đặc ý nói: “Thế nào? Có hay không? Nói xong rồi, khát nước gần chết, em đi uống sữa chua đây.”

“Viên Viên...” Giọng nói trầm sâu, ngữ khí rõ ràng.

Tại sao chỉ là một cái tên bình thường, mà khi anh gọi lại khiến cô mê mẩn đến vậy? Thời gian gần đây, Chu Tiểu Viên vô cùng mẩn cảm với ngữ điệu xưng hô này của anh, như bây giờ mới là mấy giờ chứ? Và lại, chẳng phải anh đang bận sao? Mình cũng còn mấy tập phim thần tượng đang xem dở nữa...

Tiểu Viên cố tỏ ra bình thản, ngắt lời: “Em đi uống sữa chua, anh có uống không?”

Ánh mắt anh khiến cô không thể từ chối, khóe miệng khẽ nhếch lên, tỏ ý

không quan tâm lắm đến thái độ của cô: “Viên Viên.” Anh dịu dàng gọi.
“Qua bên này nào.”

“Hả? Dạ, có việc gì thế?” Cô đành ngoan ngoãn bước tới.

Anh không nói gì, lông mày nhếch cao, khuôn mặt không tỏ vẻ gì, giờ tay về phía cô. Tiểu Viên cũng đưa tay ra theo bản năng, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, anh tiện đà kéo một cái, Tiểu Viên đã bị anh kéo lại. Anh xoay chiếc ghế một vòng để cách xa bàn sách, chân duỗi ra, tay kéo lại, nhẹ nhàng ôm chặt Tiểu Viên vào lòng, động tác nhanh gọn mà dứt khoát. Tiểu Viên kêu lên, nhưng đã ngồi gọn trên chân anh.

Nhưng lúc này đã đến đêm đông, cũng chẳng phải trong bóng tối, hai người tựa sát vào nhau tạo nên tư thế như thế này, mặt cô ngay lập tức đỏ bừng, chẳng hiểu sao anh lại nghĩ ra cách này, nũng nịu định đi ra thì đã bị anh khóa chặt trong lòng, không cửa quây được.

Khuôn mặt cô đỏ lựng, khẽ đẩy anh ra: “Đừng mà... bây giờ... đừng mà...” Giọng nói trầm ấm đầy yêu thương của anh vừa ôn tồn vừa xa xăm, mỗi âm tiết phát ra đều chứa đầy ma lực, hóa giải sự phản kháng của cô: “Đừng làm ồn nữa...”

Hơi thở ấm áp như mơn trớn trán cô, từng vòng, từng vòng một, bao bọc lấy dòng suy nghĩ đứt quãng của cô. Đôi môi mềm mại từ tốn chạm vào má cô, từng chút, từng chút một, khóa chặt trái tim đang run rẩy của cô.

“Em... em...” Giọng cô yếu ớt, chiếc lưỡi của anh gần như đã chiếm lĩnh lấy cô, khiến cô không thể phát ra bất cứ lời nào, từ từ tận hưởng, âm thanh phát ra từ đôi môi hai người lúc này chẳng còn âm điệu gì nữa, chỉ còn tiếng thở nhẹ nhàng của cô.

Trong lúc đầu óc mụ mị, cô yếu ớt ôm lấy anh, đôi tay mềm oặt ôm lấy

đầu anh để tránh trượt xuống dưới, cô cố gắng áp sát vào người anh, những cơn sóng nóng bỏng ào ạt xô bờ, đưa hai người đến chốn bình an...

Cuối cùng cũng hạ cánh bình an. Ý nghĩ đầu tiên của Tiểu Viên là cô vô cùng không có lập trường, ý chí thật quá tồi, vừa bị anh mê hoặc đã mù mịt, lại còn ở tư thế ấy, còn ở chỗ như thế nữa! Trời ơi, cô ngượng ngùng, nước mắt giàn giụa!

Tiểu Viên vội lấy một bộ quần áo che trước ngực rồi định thoát ra, anh khẽ cười, ngăn lại: “Không được động đây!”

Đã ấy ấy xong rồi, sao còn không được động đây? Cô quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào anh, lí nhí trách móc: “Sao vẫn không được động đây?”

“Có việc muốn nói với em.”

“Anh mau nói đi.”

“Có thích không? Ấn tượng sâu sắc không?”

Tiểu Viên bịt chặt miệng anh: “Đáng ghét...”

“Từ lần sau không được phép uống rượu nữa, không được phép say nữa, không được phép khi không có anh ở bên mà thoải mái uống say đến không biết trời trăng là gì như thế nữa, nhớ chưa hả?”

“Nhớ rồi, nhớ rồi!”

“Nếu mà không nhớ được, anh sẽ sử dụng những biện pháp khác để làm cho trí nhớ em tốt lên đấy!”

Tiểu Viên lấy tay che mặt, thầm nghĩ, đúng là đồ đen tối, mỗi lần đắc tội với anh, bản thân đều chẳng biết gì, kết quả là phải chịu phạt như thế này đây, nhưng mà, sự trừng phạt này thật ngọt ngào quá...

Ừm, không thể để anh biết việc này được, cô là con búp bê ngoan ngoãn, không thể để nó xảy ra bên ngoài chiếc giường một lần nữa.

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Không Đọc Bản Gốc

Khi Thang Hi Hàn thông báo cho gia đình việc chuẩn bị kết hôn, việc gặp mặt của hai gia đình đã được sắp xếp vào đầu năm sau. Tiểu Viên có nói chuyện qua điện thoại với bố mẹ anh, họ có vẻ cũng là những con người dễ chịu, nhưng trong một lần nói chuyện điện thoại gần đây, mẹ Thang Hi Hàn nói với cô, cháu gái của bà, em họ của Thang Hi Hàn, cũng chính là cô em họ hờ khiến cho Tiểu Viên đau đầu không thôi – Cổ Tịnh sẽ đến nhà họ chơi vài ngày.

Tiểu Viên đặt điện thoại xuống, ngồi trên sofa ôm gối than vãn: “Em không thích con bé ấy, không thích, không thích! Thang Hi Hàn, anh biến thành siêu nhân diệt nó hộ em đi, được không? Em khó chịu quá!”

Thang Hi Hàn xua tay nói: “Anh cũng không thích nó. Như thế, em đã bớt buồn chút nào chưa?”

“Ừ, một chút...”

“Thiệt thòi cho em rồi, nhưng dù sao thì cũng là họ hàng thân thích, chúng mình chịu khó chút nhé, dù sao em cũng là chị dâu, rộng lượng một chút đi.”

Hôm Cổ Tịnh đến, Thang Hi Hàn nói với Tiểu Viên xin nghỉ làm một ngày để cùng đi đón cô. Tiểu Viên có vẻ không vui, cảm thấy cũng chẳng phải là nhân vật quan trọng gì, có cần phải long trọng thế không? Thang Hi Hàn chỉ nói một câu đã khiến cô mặt mày hớn hở cùng đi. Anh nói: “Đừng có mà để quân địch có cơ hội gặp riêng anh chứ, chúng mình phải cùng nhau xuất hiện từ đầu tới cuối.”

Bãi đỗ xe chật kín, bọn họ lượn lờ vài vòng, khi gặp được Cổ Tịnh, cô ta xách chiếc túi đứng ở đó đợi từ trước, nét mặt có vẻ không vui, nhìn thấy hai người, tháo chiếc kính râm che gần nửa khuôn mặt xuống, hậm hực nói: “Em đứng ở đây một lúc lâu rồi, tia tử ngoại ở ngoài này nhiều, nếu hai người đến muộn một chút thì bảo em, em còn biết ngồi trong kia.”

Tiểu Viên hồ hởi nói: “Lúc em xuống máy bay gọi điện cho anh chị, anh chị đến rồi, nhưng bãi đỗ xe đông quá. Hành lý của em đâu, để bọn chị cầm giúp.”

Cổ Tịnh cắn môi, khóe miệng khẽ cười: “Cần gì thì mua nấy thôi, bây giờ còn ai rồi hời mang nhiều đồ như vậy làm gì.”

Thang Hi Hàn cau mày, Tiểu Viên bấu bấu góc áo anh, ý rằng anh không cần nói nhiều, rồi lại nói với Cổ Tịnh: “Thế chúng ta về thôi.”

Trên đường tới bãi đỗ xe, Thang Hi Hàn không nói gì, Cổ Tịnh có nói chuyện với anh vài lần, anh chỉ ậm ừ trả lời. Cổ Tịnh tức tối với anh, còn Tiểu Viên thì càng mặt mày xăm xì.

Đối với Tiểu Viên mà nói, đây đúng là một ngày đi chơi chán đến cực độ.

Tiểu Viên cầm điện thoại nhắn tin, điện thoại của Thanh Hi Hàn rung lên, nhìn thấy người nhắn là Tiểu Viên, anh liếc nhìn cô, khẽ cười.

“Không cần phải tức, cười nhiều lên. Nhắn nhin! Anh nói với em thế còn gì.”

“Ừm, là anh nói, nhưng không nhắn nhin được.”

“Không nhắn nhin được thì nhắn lại từ đầu, em không muốn mẹ anh không thích em...”

“Không sao đâu, em còn có anh mà.”

Hai người họ âm thầm nhìn nhau khẽ cười, tiếng báo tin nhẩn tít tít luân phiên rung lên, Cổ Tịnh hình như cũng nhận ra, sắc mặt càng trở nên xám xịt, nhìn hai con người đi đằng sau, coi cô như vật cản đường, như không khí, còn mình thì thân mật, rồi lên tiếng: “Không chơi nữa, về thôi.”

Xe tới trạm đỗ xăng, Cổ Tịnh nói: “Em khát quá.” Tiểu Viên nhìn thấy cách đó không xa có một cửa hàng bách hóa, nói: “Để chị đi mua.”

Trên xe chỉ còn lại Thang Hi Hàn và cô, cô hỏi: “Sắp kết hôn rồi à?”

“Ừ.” Thang Hi Hàn đáp.

“Anh không thấy là hơi nhanh sao? Anh quen chị ta được mấy ngày chứ?”

“Không đâu, bọn anh rất tốt. Tịnh Tịnh, cảm ơn em đã hỏi han.”

Khuôn mặt Cổ Tịnh hơi ửng đỏ: “Tại sao chứ? Từ nhỏ em đã thích anh, anh cũng biết mà, em có điểm gì không bằng chị ta chứ, thậm chí em còn quen anh trước chị ta...” Giọng cô hơi đứt quãng.

Trong một giây, Thang Hi Hàn im lặng. Khi anh vừa bước vào đại gia đình này, cô và những người thân của cô đã cho anh hơi ấm của tình thương và sự chào đón. Cô luôn đối với anh rất tốt. Điều này, anh hoàn toàn hiểu.

“Tịnh Tịnh, tình yêu không thể dùng lý lẽ để nói được, càng không có phân biệt sớm và muộn. Vả lại, nếu nói sớm hay muộn, thì anh quen cô ấy trước khi quen em, trước cả khi anh biết tình yêu là gì. Anh quen cô ấy hai mươi mấy năm rồi, tình cảm của bọn anh không vội vàng chút nào.”

Cô ngẩng lên, đôi mắt đỏ hoe, ánh mắt như đang có ngọn lửa cháy bùng bùng: “Không thích em cũng có cần phải tìm mấy cái cớ ngớ ngẩn đấy

không? Chẳng phải là ông cụ nhà anh lên cơn lăm cầm tùm cho anh sao? Anh đã hỏi qua ý kiến của chú dì chưa? Anh có biết thái độ mọi người thế nào không? Anh có biết là đến hiệu trưởng Tiêu cũng ngạc nhiên khi thấy anh đi cùng chị ta không? Anh không quan tâm, không có nghĩa là những khoảng cách ấy không tồn tại. Anh không nhìn thấy, cũng không thể thay đổi được sự thật rằng chị ta chẳng là cái gì cả, không giống chúng ta, chị ta chỉ là một đứa thuộc tầng lớp hạ đẳng.”

Tiểu Viên đứng chôn chân ngoài cửa xe, nghe từ đầu tới cuối những lời vừa rồi.

Thang Hi Hàn bước xuống xe đẩy cô vào, giúp cô thắt dây an toàn, khẽ cười rồi vỗ nhẹ vào má cô, chỉ vào chai nước trên tay cô, nói: “Em cứ giữ lấy mà uống.”

Anh vào xe, nắm lấy bàn tay đang run bần bật của Tiểu Viên, lạnh lùng nói với Cổ Tịnh: “Đi xuống.”

Cổ Tịnh nghiêng răng bước xuống xe, đóng sầm cửa xe lại. Thanh Hi Hàn mặt lạnh tanh, cho xe nổ máy, phóng vụt đi.

Về đến nhà, Thang Hi Hàn khẽ ôm cô vào lòng, Tiểu Viên nũng nịu nói: “Thang Hi Hàn.”

Thang Hi Hàn có chút căng thẳng, sợ rằng từ miệng cô lại phát ra mấy chữ như từ bỏ, rồi không tin tưởng anh. Từng dây thần kinh trong người như căng lên: “Hả?”

Cô vùi mặt vào ngực anh nói: “Em mệt rồi.”

Hả, tại sao lại vẫn là câu này? Thang Hi Hàn bối rối trả lời: “Em lại mệt mỗi vì tình cảm của chúng ta à? Chẳng phải đã nói rồi sao, cho dù có chuyện gì đi nữa, cũng không được từ bỏ anh, không từ bỏ tình cảm của chúng ta một

cách tùy tiện, không phải sao?”

Tiểu Viên dùng ngón tay chọc vào người anh: “Anh nói cái gì thế? Em nói, hôm nay đi cả ngày, rất mệt, em muốn tắm rồi đi ngủ.”

Nói xong, cô quay người bước đi. Thang Hi Hàn túm lấy cô: “Em dám trêu anh à?”

Tiểu Viên vênh mặt cười với anh: “Anh cũng phải tự tin về em chứ, phải không? Em có phải thiếu năng đâu?”

“Em ngốc như thế, đương nhiên anh phải lo rồi.”

“Thang Hi Hàn.”

“Hả?”

“Anh bảo Cổ Tịnh có đi kể tội với mẹ anh không? Có nghĩ cách báo thù không? Còn nữa, liệu có thuê người đánh em không?”

“Nó đâu phải là xã hội đen, đồ thiếu năng.”

Tiểu Viên cho rằng những điều cô lo lắng cũng không phải là không có lý do, suốt mấy ngày thấp thỏm, chỉ sau khi Thang Hi Hàn nói với cô rằng Cổ Tịnh đã về rồi, cô mới từ từ bình tâm trở lại.

Mục Mục hẹn Tiểu Viên đi mua sắm. Sau khi tan làm, Tiểu Viên đứng ở cổng bệnh viện chờ Mục Mục, bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng thướt tha, quen thuộc bước tới. Có thể là ai? Cổ Tịnh!

Tim Tiểu Viên bắt đầu đập loạn xạ, con người này chẳng phải đã về rồi ư, sao bây giờ lại xuất hiện thế này? Ngẫm nghĩ lại, chỗ này đông người thế này, chắc cô ta không đến nổi đánh ghen ở đây đâu nhỉ? Cô lo lắng nhìn tay người đang đi đến, vẫn may, ngoài chiếc túi hàng hiệu ra thì không còn vật gì

khả nghi, nhưng còn trong túi thì sao?

Tim đập rộn ràng, vẻ mặt thoáng thay đổi, đối phương rõ ràng đã nhìn thấy cô, nhanh chóng bước đến trước mặt, lạnh lùng hỏi: “Bọn tôi có việc tìm chị, có thời gian nói chuyện một lúc không?”

Tiểu Viên cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, nhưng nụ cười thì hơi méo.

Cố Tịnh đi cùng một cô gái khác, khuôn mặt thanh tú, sáng sủa. Cô gái đứng cạnh Cố Tịnh, có vẻ như muốn nói gì rồi lại thôi. Nghe thấy câu trả lời ôn hòa của Tiểu Viên và ngữ khí lạnh lùng của Cố Tịnh, người này hơi chau mày, giọng nhỏ nhẹ, nói: “Tịnh Tịnh, nói rõ với người ta...”

Lúc này Tiểu Viên mới để ý, hóa ra cô Cố Tịnh này còn mang theo một người nữa, chẳng trách khí thế mạnh mẽ thế, hóa ra không phải một mình cô ta chiến đấu!

Cố Tịnh tức tối di chân trên đất: “Ôi trời, chị Vi à, sao chị còn nói vậy làm gì? Để người khác bắt nạt đến thế này rồi...”

Tiểu Viên lặng người, bọn họ đang bày trò gì thế này? Chẳng phải trước kia cô ta thích Thang Hi Hàn sao? Sao bây giờ lại giống như đang giúp mỹ nhân kia nói điều phải trái? Cô gái kia chính là chị Vi? Tiểu Viên nhìn cô gái kia chăm chăm, không cao, không thấp, không béo, không gầy, giữa mùa đông mà ăn mặc vẫn thon thả và sang trọng.

Người đến là khách, không phải khách thì cũng không thể để người ta tức giận, Tiểu Viên mặt mày tươi cười, lịch sự nói: “Nếu đã tìm tôi có việc, thì ngồi xuống rồi nói.”

Quán cà phê Di Di ở ngay cạnh bệnh viện, thôi cũng chẳng đến chỗ khác làm gì. Trà xanh vừa được đưa lên, Cố Tịnh đã mở lời trước, đi thẳng vào vấn đề: “Chị có biết chị ấy là ai không? Thang Hi Hàn đã bao giờ nói với chị

chưa?”

“Chị Vi” ngồi bên cạnh có vẻ hơi ngại ngùng, khẽ csún môi, rõ ràng là không thoải mái. Tiểu Viên khẽ lắc đầu: “Anh ấy không nói gì với chị, em có gì muốn nói với chị thì cứ nói thẳng đi.”

Nghe những lời này của Tiểu Viên, “chị Vi” ngay lập tức biến thành quả cà tím héo, lông mày sụp xuống.

Cố Tịnh nhấp một ngụm trà: “Đây là chị Vi, người từ nhỏ đã lớn lên cùng Thanh Hi Hàn, từ nhỏ đã được chúng tôi mệnh danh là đôi kim đồng ngọc nữ, hai người họ là bạn học từ hồi cấp hai, cấp ba rồi đại học, tình cảm rất tốt đẹp, nếu như không phải là chị, không phải là chị...”

Tiểu Viên nhìn khí thế của cô ta, chẳng hiểu đầu đuôi gì. Đúng là rất có tinh thần trượng nghĩa, giữa đường thấy việc bất bình chẳng tha, chỉ có điều, thời gian trước chính cô ta là người yêu đơn phương, sao bây giờ lại biến thành “anh hùng cứu mỹ nhân” rồi?

Tiểu Viên cảm thấy không biết nói gì, cô có thể nói gì được đây? Cái người tên “chị Vi” kia rõ ràng là một người con gái dịu dàng, đã ngồi một lúc lâu, nếu theo lý mà nói thì hôm nay cô ấy mới là người nói ở đây. Cố Tịnh chỉ ngồi bên trợ giúp, thế nhưng tại sao cô ấy chỉ ngượng ngùng ngồi đó, không nói năng gì?

Một người con gái xinh đẹp như thế này, tính cách cũng không kênh kiệu, vênh váo như Cố Tịnh, nếu quả thật Thanh Hi Hàn đã từng thích cô ấy thì cũng là chuyện quá bình thường, nghĩ đến đây, trong lòng cô có chút bối rối. Cô nghĩ ngợi, những lời Thanh Hi Hàn nói hôm ấy mơ màng bay trở về, anh nói: “Đừng có mỗi lần có người nói này nói nọ, phản ứng đầu tiên của em là phủ định chính bản thân mình, và phủ định cả anh. Em không thể cho anh một thứ tình yêu như vậy, như vậy không đáng, đúng không nào?”

Cô nhớ rằng mình đã đồng ý với anh, nhớ rằng mình đã hứa sẽ luôn luôn ở bên anh. Nhưng nói là một chuyện, để thực hiện được thì cần phải cố gắng rất nhiều. Cô khẽ nhắc chiếc cốc lên, nhấp một ngụm nhỏ, rồi trả lời một cách bình tĩnh: “Thế thì sao? Vấn đề trọng tâm mà hai người muốn nói với tôi là...”

Cố Tịnh đẩy đẩy người tên là “chị Vi”, nhưng cô ấy chỉ nhìn Cố Tịnh một cách ngại ngùng, miệng mở ra định nói gì đó nhưng lại không mở lời được. Cố Tịnh thấy cô ấy không nói gì, đành tiếp tục: “Tình cảm của bọn họ đã rất lâu bền, Thang Hi Hàn bây giờ ăn phải bùa mê thuốc lú, bị mờ lộn làm cho mụ mị rồi, khoảng cách giữa hai người quá lớn, bản thân chị cũng biết, nếu đi tiếp nữa chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. Vì thế, tôi khuyên chị tốt nhất hãy rời xa Thang Hi Hàn càng sớm càng tốt.”

Trên tay cô cầm cốc trà xanh, khẽ lắc nhẹ, từng lá trà xanh nồn nà bơi lội trong nước, nhẹ nhàng đưa lên miệng nhấp một ngụm, mùi hương của trà bay khắp không gian, vị trà như đọng lại mãi trong khoang miệng. Mùi vị này, những người thích sẽ từ từ tận hưởng, đợi cho vị của trà dần tan đi, một chút ngọt ngào sẽ ngưng lại nơi đầu lưỡi. Trước kia, Tiểu Viên không hiểu, cũng không uống loại thức uống này, còn Thanh Hi Hàn lại rất thích, ở nhà anh thường pha một cốc trà, Tiểu Viên thường trêu anh rằng, rùa biển sao không uống cà phê mà lại thích uống trà, không giống rùa, mà giống ba ba.

Hôm nay uống trà, tuy trước mặt là một nhân vật khiến cô khó lòng ứng phó, nhưng khi uống xong một ngụm, cô nhớ đến anh, nhớ đến câu trêu đùa của hai người về món trà, bất chợt cô khẽ cười. Trước nụ cười đầy bất ngờ của Tiểu Viên, Cố Tịnh chỉ còn biết cười một cách yếu ớt, cổ vươn dài, ngồi thẳng dậy, vừa định mở lời thì điện thoại của Tiểu Viên vang lên. Mục Mục tới cổng bệnh viện không thấy Tiểu Viên đâu, gãi gông một hồi trong điện thoại, nhưng khi cô biết Tiểu Viên đang ở cùng người thân thích của Thang Hi Hàn, cơn giận liền lắng xuống, chỉ nói một câu “tớ đến ngay” rồi cúp máy.

Tiểu Viên chỉ mỉm cười không có biểu hiện gì, Cổ Tịnh rõ ràng là tức không chịu nổi, giật lấy chiếc túi hàng hiệu của cô ta đặt lên trên bàn. Tiểu Viên có chút lo lắng, định đánh ghen thật à? Chẳng ngờ dụng cụ đánh ghen lại là một tờ giấy mỏng manh.

Loại giấy này, Tiểu Viên không thể quen thuộc hơn, cả ngày đều nhìn thấy nó, là cái gì chứ? Hóa ra là một tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện!

Cổ Tịnh chẳng nhanh chẳng chậm đẩy tờ giấy xét nghiệm qua: “Chị Vi đã có thai rồi!”

“Chị Vi” lúc này cảm thấy rất không thoải mái, khẽ cử động trên ghế. Tiểu Viên nhìn cô ấy một cái rồi quay sang liếc nhìn tờ giấy xét nghiệm, nhấp một ngụm trà: “Ồ.”

Đôi lông mày rậm của Cổ Tịnh dướn cao, giọng khiêu khích: “Chị ồ một tiếng là xong à?”

Tiểu Viên nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc: “VẬY thì...chúc mừng nhé!”

Giọng Cổ Tịnh cao thêm mấy độ: “Này, chị ấy có thai rồi, là con của Thang Hi Hàn, chị ồ một tiếng thôi sao? Chị là lợn đấy à?”

Lông mày Tiểu Viên khẽ nhú lại: “Tôi và cô ấy không quen biết, em nói với tôi cô ấy có thai rồi, ngoài chúc mừng ra tôi còn biết nói gì nữa đây? Còn việc có phải là con của Thang Hi Hàn hay không, thì Cổ Tịnh này, cô có xem phim Đài Loan bao giờ không?”

“Chị Vi” mở to đôi mắt long lanh, trừng trừng nhìn Tiểu Viên, Cổ Tịnh lấy làm lạ: “Có, làm sao?”

“Thế còn phim Hàn Quốc?” Tiểu Viên tiếp tục hỏi.

Cố Tịnh lúc này chẳng hiểu gì, lúng túng nói: “Cũng có, chị đang muốn nói gì?”

Tiểu Viên tỏ ra trầm ngâm: “Cô chắc hẳn không xem bản gốc!”

Cố Tịnh hình như đã hoàn toàn cứng họng: “Chị nói gì thế? Cái gì mà bản gốc? Đây, chúng tôi đang nói chuyện nghiêm túc với chị đấy!”

“Kế hoạch vợ vẫn thế này, nếu quả thật tôi tin thì tôi không mang họ Chu, mà là họ Trư!” Tiểu Viên khẽ thở dài: “Những vở kịch như thế này, chỉ có trong phim Đài Loan, Hàn Quốc người ta mới tin. Nếu em xem bản gốc, nếu có tác giả nào dám cho một nhân vật nữ chính ngu ngốc thế này vào truyện mà không bị độc giả dìm cho chết mới là lạ!”

Cố Tịnh nghiêng chặt răng: “Chị hơi tự tin quá rồi đấy nhỉ? Làm sao chị có thể biết được là không thể có?”

“Chị Vi” ngồi bên cạnh lúc này mặt đã đỏ như gấc chín, mặt cúi gằm không nói một lời, đôi mắt đẹp lúc này dường như đã ngấn nước. Tiểu Viên đứng dậy, vẫy tay gọi Mục Mục, rồi nói tiếp với hai người: “Thực ra tôi chẳng tự tin điều gì cả, nhưng, tôi tin Thang Hi Hàn!”

Mục Mục bước đến nhìn thấy Cố Tịnh và “chị Vi”, lông nhím đã xù lên, khuôn mặt gằm gù, Tiểu Viên túm tay cô kéo ra ngoài, Mục Mục nói: “Chuyện gì thế này?”

Tiểu Viên mím môi, cười nói: “Hai kẻ ngốc không xem bản gốc!”

Con người là một loài động vật kỳ lạ, đôi khi những cảm xúc giấu kín trong lòng quá lâu, cũng giống như chăn ga gối đệm trong tủ quần áo vào mùa mưa phùn, rất dễ sản sinh nấm mốc, sẽ từng chút, từng chút xuất hiện những đốm vàng. Nhưng chỉ cần bạn thường xuyên hong chúng dưới ánh mặt trời, chỉ cần bỏ công sức một buổi sáng thôi, chúng sẽ khiến bạn đến trong

giấc giấc mơ cũng cảm nhận được mùi thơm của nắng.

Chào tạm biệt Mục Mục, Tiểu Viên trở về nhà, trong lòng có chút cảm giác bất an. Không phải bởi vì những lời nói của Cổ Tịnh và cái người tên “chị Vi” kia bất an, mà sự nghi ngờ và lo sợ của cô đối với Thang Hi Hàn hôm nay đã bị hai người kia khiến cô phải đối diện với nó. Vào thời khắc ấy, cô mang tình yêu của mình, lòng tin của mình thể hiện ra hết khiến người khác phải giật mình, nói đúng ra không chỉ những người đối diện, quan trọng nhất là chính bản thân cô.

Thứ cảm xúc phấn khích, kỳ lạ ấy như xiết lấy cô, cô bất chợt có một ý nghĩ rằng, lúc này cô chỉ muốn chạy ngay đến trước mặt anh, giống như một đứa trẻ cầm trên tay bảng thành tích học tập xuất sắc, việc nó muốn làm nhất là chạy về khoe với bố mẹ.

Điện thoại của anh gọi đến , cô vội vã nói: “Bao giờ anh về thế, em có việc muốn nói với anh.”

Anh bị sự vội vã của cô làm giật mình, rồi rất nhanh chóng trả lời, giọng vui vẻ: “Nhanh thôi, anh đang trên xe rồi, em đã nấu cơm chưa?”

Nấu rồi thì phải, hình như là nấu rồi, cô vừa về đã nấu luôn rồi, cô đã là một cô vợ đảm đang hoàn toàn đạt tiêu chuẩn rồi, đây là lời anh nói, cô gật đầu trả lời: “Nấu rồi.”

“Hôm nay đói quá, sắp về đến nhà rồi, anh sẽ vừa ăn vừa nghe em kể.”

“Vâng.” Tiểu Viên cúp điện thoại rồi lao ngay vào bếp, cơm thì nấu rồi, nhưng thức ăn thì sao...

Thang Hi Hàn vừa bước vào nhà đã ngửi thấy một mùi khét nồng, trong lòng như có gì đó vừa rơi đánh bịch, cái cô gái này chắc lại xào rau cháy rồi, xào cháy không quan trọng, nhưng chẳng biết cô ấy có làm bị thương mình

không nữa.

Anh sốt ruột bước vào phòng bếp, nhìn thấy cô mắt đỏ ngầu quỳ trên đất lau chùi. Anh nhanh chóng kéo cô đứng dậy, cầm tay cô xem xét kỹ lưỡng: “Tay có bị bỏng chỗ nào không? Sao thế này? Mắt đỏ hết rồi đây này.”

Giọng cô lí nhí: “Không sao... Lúc đầu em định xào rau, nấu cả canh nữa, sau đó em nhớ ra là định cho thêm tôm vào rau, liền đi tìm tôm nhưng chẳng tìm thấy đâu, quay lại thì rau đã khét rồi, em vội vàng nhấc xuống thì làm đổ luôn nồi canh...”

Anh nói hôm nay anh rất đói, muốn về nhà ăn cơm. Cô thì sao, rau thì cháy, canh thì đổ mất, chỉ còn lại mỗi nồi cơm, ăn gì bây giờ? Cô bỗng cảm thấy rất ấm ức, khó khăn lắm, muốn cùng anh nói chuyện, muốn thể hiện tốt một chút, bây giờ thì tâm trạng mất sạch cả rồi. Cô mang họ Chu, điều này có gì sai à? Tại sao cô lúc nào cũng ngốc như heo thế này?

Anh nhìn thấy bộ dạng như sắp khóc của cô, dịu giọng an ủi: “Đồ ngốc, chuyện này có gì mà phải khóc chứ? Chẳng phải vẫn còn cơm sao, chúng ta lấy đồ đông lạnh làm thức ăn, cũng thế mà. Em đi lấy đi, để anh sắp mâm.”

Anh mở nồi cơm điện ra. Sặc! Nước và gạo!

Tiểu Viên thấy anh cứng đờ người, ngó đầu qua nhìn, trời ơi, hóa ra là nồi cơm chưa cắm điện.

Cô không phải mang họ Chu nữa, mà là họ Trư rồi! Cô thầm tự xỉ vả chính mình, mắt ngấn lệ, cái phòng bếp này hôm nay đúng là bắt nạt người quá đáng!

Cô òa lên khóc. (>.

Thang Hi Hàn nhìn cô, ngẩn người ra, bị cô làm cho chết lặng một lúc,

anh cười bất lực rồi đưa tay kéo cô vào lòng: “Khóc cái gì chứ? Không ăn cơm nữa, chúng ta đi ăn bánh bao!”

Tiểu Viên thút thít: “Em xin lỗi, anh chờ em một lúc, em đi thay đồ rồi mình đi...”

“Không phải ra ngoài... chúng mình về phòng ăn bánh bao...”

...

Mặc dù bị cái phòng bếp làm cho khóc nức nở, nhưng rất nhanh sau đó, Tiểu Viên đã báo cáo lại toàn bộ cho Thang Hi Hàn về chuyện Cổ Tịnh và “chị Vi”. Thang Hi Hàn hết lời khen ngợi hành động của cô, mặc dù khi mới bắt đầu cô nói chậm rãi, thần sắc cố tỏ ra nghiêm trọng, anh không ngăn được để lộ ra vài sự bối rối.

Nhưng sau đấy, anh ôm cô vào lòng rồi nói: “Viên Viên, em thật tốt, đã tin tưởng anh như vậy.”

Tiểu Viên được anh tặng bốc lên tận mây xanh, nhưng cuối cùng vẫn trả lời một cách thành thật: “Thật ra, lúc đấy tim em cũng đập thành thịch ấy.”

Tiểu Viên được chị y tá trưởng gọi ra, nói là có người tìm gặp. Tiểu Viên đứng ở cửa phòng trực của y tá nhìn ngang nhìn dọc, chẳng thấy có ai quen. Ai mà đùa thế này chứ, đang định xoay người quay vào, một người phụ nữ trẻ tuổi gọi tên cô: “Chu Tiểu Viên?”

Người này dáng vẻ cao ráo, làn da trắng trẻo, bộ quần áo màu đen thướt tha theo dáng người cô, càng tôn lên vẻ thanh tú, giọng nói ngọt ngào, nhỏ nhẹ, vô cùng thân thiết.

“Chị là...” Tiểu Viên ngờ ngợ hỏi.

“Chào cô, thế này, tôi là Tiêu Nhiễm Vi, chắc trước đây Cổ Tịnh có nhắc tới tôi. Cô ấy gọi tôi là chị Vi, tôi và cô ấy cũng như Thang Hi Hàn đều là bạn bè.”

Tiểu Viên “ồ” một tiếng, rồi chẳng biết nói gì nữa. Ngẫm nghĩ lại, không phải chứ, chị Vi mà ngày hôm ấy cô gặp tuy cũng rất xinh đẹp, nhưng chắc hẳn không phải cùng một người với cô gái đang đứng trước mặt cô đây. Một lúc sau, Tiểu Viên nghi hoặc nhìn cô, dò hỏi: “Tôi có gặp chị Vi rồi, nhưng...”

Tiêu Nhiễm Vi nói: “Người mà lần trước cô gặp không phải tôi, là Cổ Tịnh giấu tôi tìm người thay thế, đây cũng chính là nguyên nhân tôi đến đây ngày hôm nay, nếu cô có thời gian, chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện được không?”

Tiểu Viên nhìn đồng hồ rồi nói: “Đợi tôi một tiếng nữa nhé, sau khi tan làm chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện.”

Cùng một nơi, cùng một cái tên, chẳng cần biết ai là thật, ai là giả, đều chẳng có việc gì phải tìm đến cô, dù sao cũng đều là những người không thể cùng chung tiếng nói. Tiểu Viên nghĩ, Thang Hi Hàn đúng là một con rùa quý hiếm, muốn rước về nhà cũng không dễ dàng gì.

Tiêu Nhiễm Vi ngồi trong quán cà phê một tiếng đồng hồ chờ Tiểu Viên tan làm. Đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy cô ấy, lần trước khi Thang Hi Hàn đi công tác ở thành phố B, Cổ Tịnh từng gọi cô đến, từ xa cô nhìn hai người bọn họ, cô gái nhỏ này, nhìn rất bình thường, không có gì đặc biệt. Lúc ấy, cô dựa vào người anh, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn anh, lúc nói chuyện với anh, thỉnh thoảng lại làm những hành động của một đứa trẻ. Cổ Tịnh nói, cô ấy là người mà nếu có rơi vào một đám người thì chẳng thể nào tìm ra được.

Cô cũng cảm thấy thế. Cô gái này chắc chắn không phải là một nhân vật nổi trội gì. Nhưng, cái cô Chu Tiểu Viên này, điểm đáng quý của cô là có thể làm Thang Hi Hàn thay đổi. Thời gian cô ở bên cạnh anh lâu như vậy, chẳng phải là không cố gắng, không nỗ lực, nhìn thấy những hình ảnh này, biết rằng tình yêu của mình đã đi đến hồi kết, không khỏi có cảm giác cô đơn và ghen tị.

Khi Cổ Tịnh bảo cô cùng đi dạy cho cô gái này một bài học, cô không đồng ý. Yêu mà không được đáp lại, đó là một nỗi khổ không thể nói thành lời. Có thể đau khổ vì tình yêu, nhưng vì tình yêu mà làm những chuyện thấp hèn, những chuyện như vậy, sao cô có thể làm được chứ?!

Mấy ngày trước, Cổ Tịnh khóc lóc trở về, mẹ của Thang Hi Hàn là dì Lý đã mắng cô một trận nên thân, nói rằng cô làm ăn bậy bạ.

Cô đi gặp Cổ Tịnh, tình cờ gặp dì Lý đang đi công tác, gia đình họ và gia đình họ Thang là bạn thân giao, dì Lý rất yêu quý cô. Khi ra ngoài ăn cơm, dì Lý nhìn cô rồi than thở: “Con bé Tịnh Tịnh này là cháu họ của dì, nhưng nếu để nó đi đến với thằng Hàn, dì sợ sẽ thiệt thòi cho Tiểu Hàn nhà dì ấy chứ, nó trẻ con và kiêu ngạo quá, không hợp với tính cách của thằng Hàn. Nhưng cháu, dì rất quý cháu, cũng đã từng nhiều lần nói chuyện với hiệu trưởng Tiêu, nếu hai gia đình ta trở thành thông gia thì thật tốt biết mấy.”

Mùi cô bỗng cay cay, cố gắng kìm chế, cố nở một nụ cười, nói: “Cháu và Thang Hi Hàn là bạn tốt, sau này cũng sẽ là bạn tốt, còn những việc khác phải dựa vào số phận thôi ạ...”

Khuôn mặt bà mẹ lộ rõ vẻ tiếc nuối: “Đúng thế, dì biết phải tùy theo duyên số, vì thế, nó đã quyết rồi, dì và bố nó là người lớn cũng chẳng thể nói gì hơn, chỉ là trong lòng cảm thấy tiếc. Có điều, thật ra dì có chút nghi hoặc, thằng Hàn từ nhỏ tính tình đã lạnh lùng, chẳng bao giờ thân mật với ai, thế mà cô gái này, ông cụ vừa mới giới thiệu nó đã chịu đi gặp, thật kỳ lạ, sau

đấy lại còn nhanh chóng muốn kết hôn, lại càng khó tin hơn. Lẽ nào, đây chính là duyên phận?”

Sau khi Cổ Tịnh khóc lóc kể cho cô nghe về chuyện tìm người đóng giả cô, cô rất tức giận, nếu việc này để Thang Hi Hàn biết, anh nghĩ cô thực sự làm chuyện này thì phải làm sao?

Cổ Tịnh vô cùng tức tối kể với cô, Thang Hi Hàn gọi điện đến nói với cô ấy rằng, sao cô có thể làm chuyện ấy được? Việc này đã vượt ra khỏi sự nhẫn nại của anh, nếu cô không tôn trọng người con gái kia, thì đừng có đến tham dự hôn lễ của anh. Cổ Tịnh tức giận nói, cho dù anh có mời, cô cũng chưa chắc đã đến.

Tiêu Nhiễm Vi âm thầm đợi mấy ngày, cô nghĩ rằng, ít nhất Thang Hi Hàn cũng sẽ gọi điện cho cô để hỏi rõ sự việc, nhưng đợi mãi đợi mãi, cuối cùng chẳng có gì. Trái tim bỗng lạnh giá, có lẽ đối với Thang Hi Hàn, Cổ Tịnh là một cô em họ vô lý, nhưng ít ra thì họ cũng là họ hàng thân thích, còn cô chỉ là một người chẳng máu mủ gì, có lẽ, đến việc bị hỏi cũng chẳng đủ tư cách.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng thấy vẫn phải đi gặp, phải trực tiếp nói chuyện với người con gái ấy.

Cô sắp sang Singapore làm việc, có lẽ đến hôn lễ của hai người họ, cô đã không còn ở trong nước nữa, nhưng ít ra cũng phải để cho người cô từng yêu biết rằng, cô không phải là người có mặt trong chuyện kia, đối với họ cũng chẳng có gì khác biệt, nhưng đối với cô, đó là một việc nhất định phải làm.

Tiểu Viên nói chuyện với cô rất lâu, cô không kiêu ngạo và lớn tiếng như Cổ Tịnh, mà có cảm giác rất gần gũi. Tiêu Nhiễm Vi từng là bạn học lâu năm của Thang Hi Hàn, cô kể cho Tiểu Viên nghe rất nhiều về chuyện giữa bọn họ hồi sống ở trường học, Tiểu Viên cũng kể cho cô nghe về sự tích hồi còn

nhỏ giữa cô và Thang Hi Hàn.

Tiêu Nhiễm Vi có chút bất ngờ: “Thì ra hai người từ nhỏ đã quen biết nhau rồi?”

Tiểu Viên cười cười: “Đúng vậy.”

Tiểu Viên cảm thấy Tiêu Nhiễm Vi là một người nhẹ nhàng, dễ chịu, là con gái của hiệu trưởng Tiêu, con người này cũng rất ôn hòa, có vẻ đúng là người một nhà. Tiêu Nhiễm Vi cũng rất tốt, không hề có ý đối địch với Tiểu Viên, cô nhắc lại rằng những gì Cổ Tịnh nói không phải lập trường của cô, cô cũng không hề biết Cổ Tịnh sẽ tìm một người đóng giả mình để làm cho Tiểu Viên tức giận.

Cuộc nói chuyện rất vui vẻ, lúc chào tạm biệt ra về, Tiêu Nhiễm Vi nắm tay Tiểu Viên, nói: “Có lẽ khi hai người kết hôn chị đang ở nước ngoài rồi, nên chúc hai người hạnh phúc trước, chị tin rằng bọn em sẽ rất hạnh phúc. Em không biết đâu, quen Thang Hi Hàn lâu như vậy rồi, chưa bao giờ chị thấy Thang Hi Hàn đặc biệt chú ý đến một người con gái nào, vừa gặp em, nhanh như vậy đã muốn kết hôn, chị nghĩ rằng đây chính là tác động của hồi bé. Những thứ mà hồi ấy chúng ta tin tưởng sẽ biến thành những điều vô cùng sâu sắc, nhưng điều ấy, chính là em, không ai khác ngoài em...”

Tiểu Viên chào tạm biệt cô, trong lòng cảm thấy là lạ, có một cảm giác rằng, những lời này khiến người ta không thoải mái. Nghĩ mãi nghĩ mãi, cũng hiểu ra ý nghĩa của những từ ấy, bất chợt có chút lo sợ.

Về đến nhà, cô véo má Thang Hi Hàn, nghiêm túc hỏi: “Nếu em không phải tên là Chu Tiểu Viên, liệu anh có đến xem mặt với em không? Nếu anh không biết em là Chu Tiểu Viên, ví dụ, chỉ là ví dụ, anh đi khám bệnh, nhìn thấy em, anh có thích em không?”

Thang Hi Hàn nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ: “Làm sao thế, sao tự nhiên lại hỏi thế?”

Tiểu Viên xị mặt đi ra nhưng trong lòng thì rõ như ban ngày, đáp án của những câu hỏi kia, anh không nói cô cũng hiểu. Vì cô là Chu Tiểu Viên nên anh mới yêu cô. Đúng vậy, nếu không phải là duyên phận của hai người trước kia, giữa cả biển người đông đúc như thế này, anh dựa vào cái gì để tìm thấy cô chứ?

Cứ như thế, dường như có một chiếc gai nhỏ đã cắm vào tim Tiểu Viên, chẳng nhìn thấy được, chẳng lấy ra được, nhưng đôi lúc vẫn nhói lên, để cho Tiểu Viên biết được rằng nó vẫn đang tồn tại.

Mấy hôm sau, khu vực miền Tây xảy ra động đất, bệnh viện của Tiểu Viên cũng tổ chức một đoàn y tế đi cứu trợ, Tiểu Viên cũng tham gia, thời gian đi rất gấp. khi đã trên đường đi, Tiểu Viên mới gọi điện báo cho Thang Hi Hàn. Anh lo lắng nói: “Chú ý an toàn đấy!”

Tiểu Viên nghĩ, ừm, phải chú ý an toàn chứ! Không có anh ở bên, cô nhất định phải tự lo cho bản thân.

Công việc chính là liều thuốc tinh thần hữu hiệu nhất, công việc bận rộn khiến cô không còn thời gian để suy nghĩ lung tung nữa. Tối đến mệt phờ nằm trên giường, những gì cô nhớ tới chỉ là những điều tốt của Thang Hi Hàn đối với cô.

Những suy nghĩ và nhớ nhung mà cô tích lũy bao ngày qua, chỉ đợi đến khi tình yêu thoát khỏi chiếc kén hóa thành bướm bướm, thế nhưng, bỗng có chuyện xảy ra.

Buổi tối ngày thứ mười ở khu vực bị nạn, Tiểu Viên vừa trở về khu ở tạm để nghỉ ngơi, bỗng nhiên một cơn dư chấn dữ dội ập đến, nhà cửa, mặt đất,

mọi thứ như bị hất tung lên, cô chưa kịp kêu lên một tiếng nào, mọi thứ đã chìm vào bóng tối mờ mịt.

Khi Thang Hi Hàn lòng như lửa đốt đến nơi xảy ra tai nạn thì đã là buổi chiều ngày hôm sau. Đội cứu hộ vẫn không ngừng đào bới, anh không thể đứng một chỗ mà không làm gì, cũng vào đào cùng. Đến khi trời tối, có một đội cứu hộ quốc tế cũng tham gia cứu người, người chỉ huy biết họ là người thân, nói giọng an ủi: “Nếu các cơn dư chấn không quá dày, thì còn nhiều hy vọng.”

Đây là sự đấu tranh về mặt thời gian, cũng là sự đấu tranh giữa niềm tin và tuyệt vọng. Tiểu Viên bị vùi dưới một khoảng không thể lay chuyển được, tay chân không thể duỗi ra. Điện thoại bị văng ra một chỗ cách đó không xa, cô không với tới, nhưng tiếng chuông điện thoại yếu ớt truyền tới, nói với cô rằng, không được phép từ bỏ. cô biết đó là anh, mỗi ngày họ đều tận dụng quãng thời gian không nhiều vào cuối ngày để nói chuyện cùng nhau, anh nhất định sẽ sớm đến bên cô, mọi lần đều như vậy.

Tuy là một y tá, công việc hằng ngày phải tiếp xúc với sự mất mát, nhưng mấy ngày ở đây cô đã chứng kiến quá nhiều sự mất mát đến bất lực. Sinh mệnh thật quá nhỏ bé, chúng ta có thể nắm chắc được bao nhiêu chứ, nếu đã vậy, tại sao không thể mở rộng lòng mình, sống thật tốt mỗi ngày?

Cô hỏi anh: “Thang Hi Hàn, nếu chúng ta không phải thanh mai trúc mã, anh có yêu em không?” Thang Hi Hàn trả lời: “Nếu anh biết rằng có một ngày mình sẽ yêu em như vậy, anh nhất định không để cho thanh mai là em rồi xa trúc mã là anh.”

Tình yêu ngọt ngào nhất, sự gặp mặt vững chắc nhất.

Nếu đó không phải là em, anh sẽ không tin vào định mệnh của chúng ta, sẽ không tin tưởng tất cả về em. Khi anh gặp lại em một lần nữa, anh muốn

nói với em rằng, từ nay về sau, trong những năm tháng còn lại của cuộc đời, anh nhất định sẽ không rời xa em.

Buổi sáng ngày thứ ba.

Cô buồn ngủ quá, giống như lúc nào cũng tỉnh, mà cũng giống như lúc nào cũng ngủ li bì. Một tia sáng yếu ớt rọi vào, tảng đá cuối cùng đã được rời đi, một nhân viên trong đội cứu hộ quốc tế bé Tiểu Viên ra, dùng tiếng Anh động viên cô. Tiểu Viên nghe thấy những âm thanh chẳng đâu vào đâu, miễn cưỡng nở một nụ cười với người nhân viên cứu hộ, giọng yếu ớt: “Động đất gì mà lớn vậy...làm cho mình sang tận nước ngoài rồi sao?”

Có tiếng hò reo bên dưới, tiếng cười của sự đoàn tụ.

Thang Hi Hàn ôm lấy cô: “Em chẳng đi đâu cả, ở ngay bên anh này.”

Thần trí bắt đầu hồi tỉnh, cô khóc rồi ôm chặt lấy anh: “Thang Hi Hàn, em không muốn chết, em còn chưa gả cho anh mà, chúng mình còn phải sinh Thang Viên nữa.”

Thang Hi Hàn vừa an ủi vỗ về, vừa ghé sát vào tai cô thì thầm: “Anh biết rồi, ngoan nào, đừng hét nữa... Bao nhiêu ống kính đang hướng về chúng ta kìa, người dân cả nước đều nghe thấy hết đấy.”

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lưu Manh Hợp Pháp

Thang Hi Hàn và Tiểu Viên thống nhất ba tháng sau sẽ đi chụp ảnh cưới.

Tại sao phải ba tháng sau? Vì cô ấy đã thề sẽ giảm béo! Bởi dù sao cũng phải để cô có những bức ảnh cưới tuyệt đẹp trong một thân hình hoàn hảo nhất chứ?

Mục Mục thấy khí thế của cô thì nói cô bị điên tình. Thang Hi Hàn khuyên cô nếu không có kết quả gì thì nên vận động nhiều sẽ tốt hơn. Trong lời nói của ai đó thật ra là có ý khác, nhưng Tiểu Viên chỉ hiểu được nghĩa bề mặt của những lời nói ấy. Vận động! Thế là rùm beng lên đòi mua máy chạy bộ. Lúc ở siêu thị, khi nhìn thấy chiếc máy chạy bộ, mắt Tiểu Viên sáng như đèn pha ô tô, giống y như ánh mắt cô hồi nhỏ nhìn chăm chăm vào chiếc bánh bao của Thang Hi Hàn.

Thang Hi Hàn thấy cô có vẻ thực sự muốn mua, hỏi: “Em thực sự muốn chạy à?”

Cô gật đầu lia lịa khẳng định lại.

Cô chăm chỉ luyện tập được một tuần, sang đến tuần thứ hai, cô chỉ cần nhìn thấy máy chạy bộ là đầu óc cô choáng váng, đi đến gần là mặt chuyển sang trắng bệch. Thang Hi Hàn nhìn thấy khuôn mặt cô, nói: “Viên Viên, thôi đừng chạy nữa, tuần này em đến ngày đấy, đừng có hoạt động mạnh quá!” Và thế là cô thoải mái tận hưởng cảm giác nghỉ ngơi, đến khi “ngày ấy” đã qua chẳng biết từ bao giờ, cô vẫn tiếp tục... nghỉ ngơi.

Cứ như thế, dần dần Tiểu Viên không còn chạy nữa, Thang Hi Hàn vào thế chỗ, anh nói vận động một chút ngủ rất ngon. Ngày trước khi còn đi học anh thường tập thể thao, bây giờ đã có điều kiện rồi, anh chạy liền hai vòng. Nhìn cơ thể rắn chắc, cân đối của anh chạy trên máy chạy bộ, từng giọt mồ hôi tứa ra khắp người, lông mày Tiểu Viên nhíu chặt lại, môi trề ra. Cô không chạy nữa, anh lại chạy, thế này chẳng phải khoảng cách sẽ ngày càng lớn sao? Giết cô đi cho xong!

Để cho thân hình cô dâu và chú rể trong những bức ảnh cưới không có quá nhiều sự khác biệt, Tiểu Viên đã đồng ý với ai đó, dùng một hình thức vận động khác thay thế cho việc chạy bộ --!

Một người phụ nữ đang yêu, ai chẳng muốn mình là bông hoa đẹp nhất trong một rừng hoa, được người khác phát hiện, nguyện cho người ta hái...

Nửa đêm canh ba, Tiểu Viên đói quá tỉnh dậy, tức tối mò tay dưới gối, giảm cân vốn dĩ là một việc rất khó khăn, lại còn suốt ngày phải làm cái việc hao tổn sức lực kia, đúng là đã rách còn nát. Cô mò mẫm một lúc, chợt thấy dưới gối như có thứ gì đó, lật lên nhìn, thì ra là bánh quy!

Tiểu Viên hầu như chẳng nghĩ ngợi gì ăn luôn, một là vì quá đói, hai là vì anh dùng cách sáng tạo thế này để giấu bánh quy cho cô, sao cô có thể từ chối được chứ?

Về vấn đề cô rốt cuộc béo hay không béo, Thang Hi Hàn đã từng thảo luận nghiêm túc với cô. Theo như lời anh nói, mỗi người có một cách nhìn khác nhau về vấn đề này, vật tham chiếu không giống nhau, kết quả thu được hiển nhiên cũng không giống nhau.

Tiểu Viên nghĩ đến thân hình mảnh mai của Cổ Tịnh, rồi lại nghĩ đến dáng vẻ thon thả của Tiêu Nhiễm Vi, còn mình thì lại tròn trịa thế này... Thang Hi Hàn nói: “Viên Viên, những thứ này, nhìn thì đẹp thật, nhưng thực

chất là không khoa học chút nào, nếu mà gây quá sẽ làm đau người đấy.”

Về vấn đề vì sao gây quá lại làm đau người, cô ngẫm nghĩ hết một ngày mới hiểu ra, buổi tối về nhà, cô gắt gỏng với Thang Hi Hàn: “Nói mau, nói mau, ai làm đau anh hả?”

Thang Hi Hàn bị cô hỏi dồn, á khẩu, một lúc sau mới phản ứng lại được: “Cái này là anh tự nghĩ ra, chẳng phải là đang khuyên em hay sao, làm người tốt mà cũng phải dè dặt sao?”

Một hôm, Tiểu Viên được nghỉ, ở nhà quét dọn nhà cửa, Thang Hi Hàn gọi điện về: “Cầm theo sổ hộ khẩu và chứng minh thư xuống dưới đi em.”

Tiểu Viên ngần ra một lúc, nhưng rất nhanh sau đó đã hiểu ý của anh, vừa có chút sung sướng vừa có chút không cam lòng, hình như con người này vẫn chưa chính thức cầu hôn cô thì phải.

Cô xuống lầu, nhìn thấy anh đang nhón nhờ ngồi ở chiếc ghế dài đợi cô, nhìn thấy cô, anh lên tiếng gọi: “Đã mang đủ hết chưa?”

Cô cố tình đi thật chậm ra chỗ anh, hỏi: “Bảo em mang mấy thứ ấy xuống làm gì?”

Thang Hi Hàn cười, làm vẻ mặt trầm ngâm: “Làm... em!”

Ai đó đã thất bại chịu trận, ngượng ngùng giấu khuôn mặt đỏ ửng vào ngực anh, tức tối, giọng nói tuy nhỏ nhưng vẫn còn muốn đối đáp: “Anh là đồ lưu manh...”

“Nhưng anh chuẩn bị lưu manh em một cách hợp pháp!”

“Anh vẫn còn chưa cầu hôn, em cũng chưa đồng ý...”

“Đợi lấy giấy đăng ký xong, ngày nào anh cũng sẽ cầu hôn em.”

“Nhưng...”

“Viên Viên phải nghe lời anh mới cưới em.”

Tiểu Viên ngoan ngoãn ngậm miệng, rất lâu sau đó, cô vẫn chưa biết, cuộc hôn nhân này, rốt cuộc là ai cầu hôn ai...

Bố cáo khắp thiên hạ, Chu Tiểu Viên cô sắp cưới chồng! Phản ứng của mọi người là chẳng có gì bất ngờ, các đồng nghiệp nói: “Bọn mình đã đợi rất lâu rồi.” Đám bạn bè nói: “Sao bây giờ mới đi đăng ký, bọn mình cứ nghĩ cậu định mời đi uống rượu mừng cơ.” Tiểu Viên túm lấy Mục Mục, trách móc: “Tại sao mọi người chẳng có chút bất ngờ nào thế?”

Mục Mục nói: “Không phải mọi người không bất ngờ mà nhân dân cả nước cũng chẳng bất ngờ đâu.”

“Tại sao?” Tiểu Viên bực bội hỏi.

Thế này thì tức quá, tức quá đi mất thôi, chẳng làm cho ai bất ngờ, cô chẳng có chút cảm giác thành công nào cả!

Mục Mục bóp trán: “Bởi vì, cậu đã nói rằng ngoài Thang Hi Hàn thì sẽ không gả cho ai trước toàn thể nhân dân cả nước rồi, vì thế mọi người đều biết thôi.”

Tiểu Viên cúi đầu: “Sao tớ có thể làm một chuyện đáng xấu hổ như vậy chứ?”

Mục Mục an ủi: “Nhưng cậu làm những việc đáng xấu hổ cũng không phải một, hai lần, nên nghĩ thoáng chút đi, đưa cuốn sổ đỏ đỏ đấy tớ xem nào.”

Tiểu Viên rút ra một cuốn sổ nhỏ màu đỏ, Mục Mục nghiêm túc nói: “Chu

Chu, tớ chính thức ghen tị và ngưỡng mộ cậu rồi đấy!”

Tiểu Viên lay lay cô: “Cậu thích đăng ký cũng được thôi.” Hai cô bạn thân cười phá lên.

Cô dùng kinh nghiệm của người đi trước cảnh báo Mục Mục , đừng bao giờ chọn ngày để đi đăng ký kết hôn, bởi vì những ngày đẹp, người đi đăng ký cực kỳ đông, đông đến mức khiến bạn xây xẩm mặt mày, chẳng muốn kết hôn nữa!

Tiểu Viên trầm ngâm nhớ lại: “Ngày hôm ấy, cảnh tượng ở nơi đăng ký kết hôn đúng là quá khủng khiếp. Một hàng dài người đứng xếp hàng không nói làm gì, vừa bước vào đến cửa thì thấy chiếc bàn bên trái làm thủ tục kết hôn, chiếc bàn bên phải làm thủ tục ly hôn. Người xếp hàng làm thủ tục kết hôn quá dài, mãi mà không đến lượt mình, lúc ấy cậu sẽ đứng ở đó và chứng kiến người ta làm thủ tục ly hôn. Ngày hôm ấy tớ nhìn thấy một đôi vợ chồng ra đến cửa rồi còn đấm đá nhau, đúng là một bài học nhớ đời, cả một hàng dài người trông thấy mà á khẩu hết.”

Tình hình thực tế khi ấy còn hấp dẫn hơn nhiều so với những gì cô kể. Thấy đôi vợ chồng ấy đấm đá nhau, cô kéo tay Thang Hi Hàn, nói: “Sau này anh có đánh em không?”

Thang Hi Hàn cứ tưởng cô đang đùa, nhìn thấy lông mày cô chau lại, điệu bộ nghiêm túc, nói nhỏ: “Em mà nghe lời thì anh sẽ không đánh.”

Tiểu Viên có chút lo lắng: “Tiêu chuẩn là gì? Làm sao có thể biết là nghe lời hay không?”

Những người xếp hàng trước và sau họ chẳng hẹn mà gặp, cùng lúc quay lại nhìn hai người rồi cười. Cô ngốc nghếch nhìn anh nên chẳng để ý gì, nhưng anh thì đã nhìn thấy, cười nói: “Bây giờ không nói gì, tức là nghe lời.”

Đôi vợ chồng nọ vừa đi vừa dấm đá rồi mắng mỏ nhau, người nam nói người nữ không làm tròn bổn phận của người vợ, người nữ nói người nam có bồ bịch bên ngoài, ... cuối cùng ồn ào một lúc rồi đi mất. Cả hang dài người bàn tán xôn xao. Tiểu Viên nắm vạt áo anh, ngẩng lên hỏi: “Nếu em đi theo người khác, anh có đánh em không?”

Thang Hi Hàn xoa xoa đầu cô: “Không, anh sẽ giết chết đứa làm em đi mất.”

Tiểu Viên cười mãn nguyện. Dù sao thì đợi chờ cũng rất nhàm chán, Thang Hi Hàn hỏi lại: “Thế nếu anh có người khác, em có đánh anh không?”

Tiểu Viên tỏ vẻ đang suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu chắc nịch: “Không.” Thang Hi Hàn kinh ngạc nhìn cô: “Rộng lượng thế ư?”

Tiểu Viên hạ thấp giọng, khẳng định: “Em sẽ nghiền nát anh ra.”

Hai đôi vợ chồng phía trước và sau, bốn người cùng lúc phì cười.

“Tiểu Viên ngày mai gả cho người ta rồi, có phần khích không?” Mục Mục ngồi trên chiếc phản, nhìn thẳng vào Tiểu Viên cười, hỏi: “Có còn háo hức chờ đợi đêm tân hôn không?”

Chu Tiểu Viên lườm cô bạn mồm miệng độc địa một cái, tay cầm một quả trứng muối, đập đập xuống đất vài cái: “Tất nhiên là háo hức rồi, nhưng mà cũng không sao, chắc vẫn như thế mà.”

“Đó có phải là giây phút háo hức nhất trong cuộc đời con người không nhỉ?” Mục Mục nhét lọt một quả trứng muối vào miệng.

“Chẳng phải đã nói rồi sao, phải bóc xong rồi mới được ăn.” Tiểu Viên nói xong cũng nhét tọt một quả vào miệng. “Theo tớ thấy, kết hôn đúng là háo hức lắm, nhưng cũng không bằng việc được đi du xuân hồi nhỏ, hồi ấy,

thực sự là háo hức vô cùng.”

Cô dâu mới bắt đầu chìm vào kỷ ức tươi đẹp của thời thơ ấu. Mục Mục nhìn cô, lắc đầu, một cô nàng ngốc nghếch, vô tâm, vô tính, chẳng phân biệt được được xuân hạ thu đông chính là đây!

Trước hôn cưới một tuần, Tiểu Viên về nhà theo yêu cầu của mẹ. Theo tục lệ thì cô phải xuất phát từ nhà mẹ đẻ, chứ không được dán chữ “song hỷ” ngay tại căn hộ nhỏ của hai người.

Trước hôn cưới một ngày, Mục Mục hôm sau phải làm phù dâu nên đương nhiên sẽ ở lại với Tiểu Viên.

Mục Mục nhìn chữ “song hỷ” lớn dán ở trong phòng, nói: “Đúng là đại hỷ, nếu không thì tớ vẫn có cảm giác không tin lắm khi cậu chuẩn bị kết hôn, bây giờ thì có tí chút rồi.”

Tiểu Viên cầu cô một cái: “Lúc đi mua đồ cưới với tớ, cậu chẳng nói là đã cảm thấy rất rõ rồi sao?”

Mục Mục nghĩ ngợi một lúc: “Việc sung sướng nhất của người con gái đó là cùng người chị em sắp kết hôn của cô ta đi mua đồ cưới. Oa! Có thể tiêu tiền một cách thoải mái, tha hồ mà vứt hóa đơn, cái gì cần thì mua, cái gì không cần cũng mua, đồ rẻ tiền không mua, đồ đắt tiền mua liền hai cái. Tiêu tiền, shopping đó gọi là hào sảng! Không phải tiêu tiền của mình mà vẫn cảm nhận được sự sung sướng khi tiêu tiền.”

Cô hào hứng nói, mãi mới phát hiện ra Tiểu Viên đang tức tối lườm cô, cô cười hỉ hả: “Thôi đừng làm bộ nữa, dù sao cũng là con rùa nhà cậu trả tiền. Anh ấy nhiều tiền như vậy, cậu giúp anh ấy tiêu bớt, thúc đẩy thị trường, tăng trưởng GDP.”

trong lòng quá sung sướng và háo hức vì sắp làm cô dâu, Tiểu Viên giả bộ

tức tối chưa được hai phút, không nhịn được liền phì cười: “Cậu cứ chờ đấy, sẽ có một ngày tớ cũng dùng tên của cậu để tiêu tiền của Lý Phổ, giúp đất nước thúc đẩy thị trường.”

Mục Mục vỗ vỗ tay: “Cũng bóc xong gần hết rồi đấy, chúng mình ăn đi.” Hai người bọn họ nhìn một đĩa toàn trứng muối, bất chợt cùng cười phát lên.

Mục Mục nói rằng, con trai trước khi kết hôn đều gặp mặt những bạn bè thân thiết để tổ chức bữa tiệc chia tay cuộc sống độc thân gì đó. Cô nhìn Tiểu Viên hỏi han: “Này, cậu có việc gì vô cùng muốn làm trước khi kết hôn không?”

Tiểu Viên ngớ người: “Chẳng có gì cả! Có việc gì mà sau khi kết hôn không làm được à?”

Mục Mục bóp bóp trán: “Thế này nhé, cậu có việc gì vô cùng muốn làm, vô cùng muốn ấy, hay thích ăn gì đó cũng được? Ước mơ của cậu là gì?”

Cái này hơi khó à nha! Bây giờ cuộc sống đầy đủ, chẳng thiếu thốn thứ gì. Tiểu Viên bỗng nói: “Trứng muối. Tớ đã từng ước, có thể ăn thật nhiều, thật nhiều trứng muối, không ăn lòng trắng, chỉ ăn lòng đỏ thôi.”

Mục Mục lắc đầu: “Cậu cũng gồm nhỉ, sắp cưới một tên giàu sụ rồi, còn thèm mấy quả trứng muối!”

Nhưng nói là vậy, Mục Mục vẫn kéo cô xuống cửa hàng tạp hóa Lan Tiểu, mua hết sạch số trứng muối, rồi nói: “Là chị em tốt bao nhiêu năm như vậy, tớ sẽ giúp cậu cưới mà không nuôi tiếc điều gì cả!”

Tiểu Viên cảm động đến nổi mắt nhòa đi. Hai người xách mấy chục quả trứng muối, lén lút trốn trong phòng Tiểu Viên ăn. Tiểu Viên nói: “Tuyệt đối không được để cho mẹ tớ phát hiện ra, bà ấy mà biết thì bọn mình không ăn được đâu.”

Hai người ngồi trên giường, cùng ăn trứng muối, Mục Mục nói: “Chu Tiểu Viên, đoạn đường đời còn lại của cậu, có phải là quá viên mãn rồi không?”

Tiểu Viên rất hạnh phúc, nói: “Đúng thế.” Lúc này cũng chẳng nên tranh luận làm gì nữa. “Anh chàng Lý Phổ của cậu cũng là một người đáng tin cậy, yên tâm đi.”

Mục Mục nhớ đến Lý Phổ, cười ngọt ngào, nói: “Cái tên ngốc ấy chẳng có ưu điểm gì, chỉ được cái hài hước.”

Tiểu Viên khẽ cúi đầu, làm sao mà không phát hiện ra chứ, lần nào anh ta xuất hiện mà không làm người khác ngạc nhiên? Cô gật đầu đồng ý.

Mục Mục tiếp tục nói: “Cậu cũng thấy thế đúng không? Đâu chính là điểm mà anh ấy mạnh hơn con rùa nhà cậu, tên Thang Hi Hàn nhà cậu một sách quá, chẳng hài hước gì cả.”

Nghe thấy chú rùa bị nêu nhược điểm, Tiểu Viên lập tức xù lông: “Thang Hi Hàn cũng hài hước lắm.”

“Anh ta chán ngắt à!” Mục Mục lắc đầu không tin. “Là cậu thôi, nếu là tớ, có giỏi nữa tớ cũng chẳng cần, chán chết đi được.”

“Không phải thế.” Mặt Tiểu Viên nghiêm nghị.

“Sao lại không phải? Cậu thử kể một bằng chứng về sự hài hước của anh ấy cho tớ nghe xem.”

Thang Hi Hàn không phải là không hài hước, mà là hài hước một cách tao nhã hơn người.

Tiểu Viên ngẫm nghĩ rồi nói: “Có một lần anh ấy đi đón tớ vào buổi tối,

gặp phải một cô em đang đưa khách. Con bé đó định làm quen với anh ấy, nói, anh đẹp trai ơi, muốn ăn điểm tâm đêm không? Anh ấy nói, tôi không có tiền. Con bé đó không nản lòng, tiếp tục nói, em có tiền mà, chúng mình cùng đi nhé. Anh trả lời, không được, em còn phải về nhà làm bài tập.”

“Phì” một tiếng, nước trà trong miệng Mục Mục bắn hết ra ngoài. Tiểu Viên vừa rút tờ giấy ăn đưa cho cô vừa hỏi: “Con rùa nhà tớ hài hước chứ?”

Mục Mục tức tối nhìn tờ giấy ăn rồi nói: “Con rùa nhà cậu vừa giỏi giang vừa tốt bụng lại còn hài hước, không phải là rùa biển mà phải là rùa thần! Những việc tốt đều bị cậu chiếm hết rồi, cậu có định cho người ta sống nữa không đây?”

Sau khi Chu Tiểu Viên nghiện điên cuồng văn học trên mạng thì chẳng thèm ngó ngang gì đến mấy bộ phim thần tượng trên ti vi nữa. Một tuần vừa rồi Tiểu Viên ở nhà, phải đau đớn sống cuộc sống không có mạng không nói làm gì, mẹ cô còn bắt cô cùng ngồi xem phim truyền hình, cô nhăn nhó đau khổ, mẹ cô tức tối lên lớp: “Lúc bé con chẳng thích lắm là gì?” Tiểu Viên vừa ôm đầu vừa trả lời: “Bà chị này cũng phải lớn lên chứ!”

Tiểu Viên tự xưng là “bà chị này” không phải là muốn vượt mặt mẹ, nhưng những từ ngữ thịnh hành trên mạng này, mẹ Tiểu Viên sao có thể hiểu được chứ, và thế là cô đã vô cùng bất hạnh bị mẹ cho ngay một cái dép, cuối cùng bị ép buộc ngồi cùng bà xem phim Keo hai mặt[1]. Xem mãi rồi cũng thấy mê, thấy bà mẹ trong phim dạy dỗ cô con gái làm thế nào để tìm được chàng rể tốt, con gái cãi lại nói: “Ngày trước mẹ tìm bố con đâu có những tiêu chuẩn này.” Bà mẹ trong ti vi trừng mắt nhìn cô con gái: “Hồi mẹ gả cho bố con, ở cái thời ấy, đó cũng là tiêu chuẩn cao nhất rồi. Năm đó, ông ấy công việc ổn định, còn được phân nhà, vả lại không có mẹ nữa.” Ông bố ngồi bên cạnh từ đầu đến cuối không nói gì, nghe đến câu này vội vàng nói: “Này này, tại sao không có mẹ lại là một ưu điểm thế?”

[1]: Tên một bộ phim truyền hình của Trung Quốc.

Tiểu Viên dựa vào mẹ, ngửa cổ cười khùng khục, nói: “Không có mẹ có thật là một ưu điểm không ạ?” Mẹ cô nhìn cô con gái vô tâm vô tính này, đúng là khiến cho người khác phải lo lắng. Đứa con gái thế này, bảo nhỏ thì cũng không nhỏ nữa, nhưng so với cái thời của ông bà ngày ấy, rõ ràng là một cô nhóc không hơn. Có cô con gái thế này mà gả cho người ta thì sao có thể yên lòng được chứ?

Không có mẹ có nghĩa là không có mẹ chồng, trên đời này có cô con dâu nào không lo lắng về mối quan hệ với mẹ chồng chứ? Nhưng với cô nàng vô tâm vô tính như Tiểu Viên thì đương nhiên không lo lắng chuyện này. Lúc bàn bạc việc kết hôn của hai người, hai bên gia đình gặp nhau ăn một bữa cơm, trong bữa cơm ngập tràn tiếng cười, vô cùng náo nhiệt, người nói nhiều nhất chính là ông của Thang Hi Hàn. Tiểu Viên là do ông giới thiệu, tất nhiên ông vô cùng hài lòng và thích thú. Sau bữa cơm, mẹ Tiểu Viên lo lắng nói với bố Tiểu Viên: “Tôi thấy mẹ Quân Quân có vẻ không hài lòng về Tiểu Viên nhà mình lắm, chẳng nói năng gì cả.” Bố Tiểu Viên có vẻ cũng hơi lo, nhưng bên ngoài vẫn an ủi nói: “Tính cách mỗi người mỗi khác, vả lại, về sau cũng có ở cùng một nhà đâu, bà lo lắng làm gì!”

Hôm sau, mẹ Tiểu Viên trong lòng lo lắng, nhìn Tiểu Viên tươi cười hơn hở, nói với cô: “Con bé này, đúng là chẳng biết lo lắng gì cả, Quân Quân có hai người mẹ, con sẽ có hai bà mẹ chồng, thế mà còn cười được hả? Nghĩ xem làm thế nào để trở thành cô vợ tốt đi, để cho người tôn trọng mình, đối tốt với mình, để cho chúng tôi yên tâm.”

Bị mẹ mắng cho một trận, Tiểu Viên rõ ràng là không phục. Lúc kể lại cho Thang Hi Hàn, vẻ mặt chẳng hề có chút nào đã nghe lời mẹ, nói: “Anh bảo, làm con dâu tất nhiên sẽ có mẹ chồng, đây cũng chẳng phải việc gì to tát lắm, vả lại cũng có sống cùng một nhà đâu, có gì mà phải lo lắng chứ, phải không?”

Người mà cô gái ngốc nghếch này hỏi là chồng của chính cô, chồng cô sẽ nói với cô rằng mẹ mình vô cùng đáng sợ ư? Tất nhiên là không.

Thang Hi Hàn cười rạng rỡ, nói: “Em không phải bận tâm, mẹ anh dễ tính lắm, em thấy đấy, bà ấy tốt với anh thế cơ mà.” Thế là Tiểu Viên càng thêm sự tự tin.

Sự tự tin này kéo dài đến tận hôm cô cưới. Cũng giống như mọi đám cưới khác, sự náo nhiệt vui vẻ chỉ là điểm xuyết, còn hỗn loạn mới là màn chính. Tiểu Viên và Mục Mục đứng bên cửa sổ nhìn chiếc xe đón dâu tiến vào khu nhà, Mục Mục hoa chân múa tay: “Một lúc nữa tớ chưa mở cửa, cậu không được phép đi ra, nhớ chưa?”

Thang Hi Hàn đem theo một đám người lên gõ cửa, người thân của gia đình Tiểu Viên nhiều, anh chị em họ cũng nhiều, một đám người lớn mở cửa rồi đòi chú rể phát lì xì, hết người này đến người khác, Tiểu Viên cười như nắc nẻ, nghĩ bụng, đây chẳng phải là tiền của mình sao?

Khó khăn lắm mới nhìn thấy Thang Hi Hàn, mẹ Tiểu Viên khóc ngay tại trận, mắt Tiểu Viên cũng đỏ hoe, làm cho Thang Hi Hàn và Diệp Dụ Thần sợ chết khiếp, bốn mắt nhìn nhau mà không biết phải làm sao.

Tiểu Viên chạy đến bên cạnh anh, thút thít nói: “Đây là phong tục, phải khóc một chút.”

Một đám người cuối cùng cũng đến được khách sạn. Đúng lúc chỗ này chật như nêm, có một người xuất hiện, là bà mẹ chồng thứ hai của Tiểu Viên. Thang Hi Hàn đã từng nói với cô, anh và bà ấy thỉnh thoảng cũng có liên lạc, nhưng không gặp nhau nhiều. Không ngờ, hôm nay, mẹ ruột Thang Hi Hàn lại trực tiếp đến tìm Tiểu Viên, giới thiệu thân phận rồi chúc mừng vài câu.

Thật ra, bà cũng là người thấu tình đạt lý, biết rằng vào lúc này, bố mẹ

Thang Hi Hàn nhất định sẽ ở đây nên cũng không muốn ở lại lâu. Nhưng ngày cưới của con trai ruột, đến chúc mừng cũng không phải việc gì quá đáng.

Hai người cũng chỉ nói với nhau vài câu, đến tham dự dù sao cũng là tấm lòng của người ta, bà còn nhất định đưa lì xì, Tiểu Viên hiểu rằng lúc này không phải lúc từ chối nên đã nhận lấy, chưa đầy năm phút sau, bà ấy đã rời đi.

Nhưng cảnh tượng này đã lọt vào tầm mắt của người mẹ chồng chính thức ngày hôm nay, và cô đã nhận thức được rằng những lời của mẹ cô về mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu quả là những kiến thức tinh túy được đúc kết lại. Những bà mẹ chồng trên thế gian này đều xứng đáng để cho tất cả các cô con dâu phải đề cao cảnh giác, sẵn sàng chiến đấu.

Khi tiến về phía Tiểu Viên với khí thế hùng hục, bà khẽ nhú mày, đến chậm chạp như Tiểu Viên cũng có thể cảm nhận được gió bắc thổi qua. Mẹ chồng cô chưa nói gì, Tiểu Viên đã lên tiếng trước: “Con...” Mẹ chồng thì đúng là mẹ chồng rồi, nhưng không thể gọi thẳng là mẹ chồng được, thế thì gọi là gì? Tất nhiên là mẹ! Tiểu Viên vừa định nói câu “con chào mẹ” nhưng nhớ ra, bất chợt đổi thành “mẹ”, kết quả thâm, cô vừa nói gì thế? Cô nói là “con mẹ”!

Con người bà mẹ chồng như sắp rụng xuống đất: “Tôi còn chưa nói gì mà cô đã gọi tôi là con mẹ rồi?”

Một đám cưới hoàn hảo cuối cùng xuất hiện một sự cố nho nhỏ, mẹ chồng cô bất ngờ lên cơn cao huyết áp, choáng váng nên đã rời đi trước.

Trong phòng nghỉ, Tiểu Viên âm ức nói với Mục Mục, Mục Mục thở dài: “Bảo bối à, việc này phải xem xét cả hai mặt, cậu nên nghĩ là, hai bà mẹ chồng, cậu nên nghĩ rằng ít nhất cũng có một bà rất hài lòng về cậu.”

Cô vừa dứt lời, Tiểu Viên càng ý thức hơn về tính nghiêm trọng của vấn đề, càng cúi gằm mặt.

Mục Mục khẽ vỗ vỗ vào mặt cô: “Bây giờ không thịnh hành xuyên không đâu, từ giờ phút này trở đi, cậu đã hồi sinh!”

Sau đám cưới, Thang Hi Hàn cho cô biết, thực ra đánh giá của mẹ anh về cô cũng không đến nỗi nào. Tiểu Viên không tin, nằng nặc đòi anh trần thuật lại toàn bộ sự việc. Thang Hi Hàn bị cô làm phiền cuối cùng đành phải kể: “Mẹ anh nói, cô con dâu này có chút vô tâm, nhưng con dâu vô tâm cũng có cái tốt của con dâu vô tâm.”

Tiểu Viên nhăm đi nhăm lại một lúc lâu rồi hỏi: “Đây cũng gọi là khen à?”

Anh cười rồi hôn cô: “Sao lại không chứ?!”

“Tại sao em lại béo nữa rồi...” Chu Tiểu Viên đau đớn thét lên, nằm vật ra giường, hức hức lên vài tiếng.

Cô vùi đầu vào chăn, đập thành thịch một lúc lâu, nhấc đầu lên, chiếc cân điện tử đập ngay vào mắt cô, những con số như đang cười toe toét với cô. Trọng lượng tăng thêm đã đủ đau đớn rồi, cái cân điện tử đáng chết này lại còn chuẩn đến đơn vị nhỏ nhất, điều càng làm cô đau đớn hơn đó là con số cuối cùng ấy lù lù hiện lên một con số “chín”.

Khi siêu thị giảm giá, đi đâu cũng là chín, hoa quả bán hạ giá đều ghi là hai phẩy chín chín, rồi ba phẩy chín chín. Nhưng cô là Chu Tiểu Viên, đâu phải hoa quả, mặc dù cô đã gả cho người ta rồi...

Cô đứng dậy đá một cái, chiếc cân bắn vào gầm giường. Tất cả đều là lỗi của cô, đi siêu thị, thấy người ta bán hạ giá liền đòi mua. Chiếc cân điện tử này đã dạy cho cô một bài học, đừng bao giờ mua những thứ không có ích

hoặc những thứ có liên quan đến cân nặng của cô nữa.

Sau khi mua chiếc cân này, đã lâu rồi cô chưa đụng đến, cứ im lìm nằm gọn gàng dưới gầm giường. Hôm nay Thang Hi Hàn bất chợt nhìn thấy, cao hứng đứng lên cân thử, rồi cười gọi cô lại: “Viên Viên, từ lúc mua về, anh chưa thấy em dùng nó bao giờ.”

Chế độ ăn uống của Tiểu Viên dạo gần đây hoàn toàn thuộc về hình thức mở cửa, vì thế cô “ừ” một cách yếu ớt rồi đi ra ngoài luôn. Thang Hi Hàn đi đến bên cô, tươi cười nói: “Anh không nhìn đâu, em tự đứng lên đi, lần trước em nhất định đòi mua, mua về rồi lại chẳng thấy em dùng, phí phạm quá.”

Mặt cô đỏ bừng, không thềm để ý đến anh, anh nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô, lại rất vui vẻ, nói với theo sau: “Anh hứa là không đứng bên cạnh nhìn đâu, em cứ từ từ mà cân...”

Tiểu Viên hét lên tức tối: “Anh còn nói nữa, ngày mai em tuyệt thực!”

Kế sách này của cô, tuy rằng đã cũ, nhưng trăm trận trăm thắng. Khi lần đầu tiên cô đi xem mặt với Thang Hi Hàn, đã từng tiến hành một đợt giảm cân vô cùng tàn khốc, sự kiện ấy trong ký ức của cô sau này, trở thành một sự kiện đáng tự hào, bao gồm cả chi tiết cô ngất xỉu.

Thang Hi Hàn đương nhiên không nỡ để cho cô chỉ vì vài cân mà ngất xỉu, và thế là uy lực của cái câu cô muốn tuyệt thực này cũng giống như khẩu hiệu về việc khống chế giá nhà đất tăng quá cao của Ủy ban phát triển và cải cách vậy. Nghe cô nói hết câu, Thang Hi Hàn khẽ xoa đầu cô, vỗ về: “Đồ ngốc, anh đùa em đấy, dù em béo thế nào anh cũng thích.”

Sau khi Thang Hi Hàn bước vào phòng sách, Tiểu Viên lén vào phòng ngủ, lấy hết dũng khí đứng lên cân thử, mẹ ơi, trọng lượng cơ thể cô cứ như giá xăng thế này, giảm thì chẳng bao nhiêu, mà tăng thì như vũ bão. Cái đợt

đám cưới, quả thực là cô đã giảm được vài cân.

Chính vì vài cân này, đám cưới thật khổ sở, lại còn bị hai bà mẹ luân phiên nói, cô mới nghĩ đến việc phải giảm áp lực cho bản thân. Chưa “giải phóng” được bao lâu, cô đã tăng vù vù rồi...

Trọng lượng tăng vọt, tâm trạng không vui, ai đó nằm ườn trên sofa xem ti vi, liên tục chuyển kênh, không ngừng ừ ừ...

Thang Hi Hàn gọi Viên Viên mấy lần từ trong phòng sách nhưng không có ai trả lời, bước ra ngoài nhìn, Chu Tiểu Viên đã ôm chiếc gối ngủ từ bao giờ. Ti vi vẫn bật, âm lượng ầm ầm, không biết làm thế nào cô có thể ngủ được. Thang Hi Hàn cười lắc đầu, liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, tám giờ! Cô ấy có thể ngủ say lúc tám giờ!

Ôm cô từ ngoài phòng khách đặt lên giường, Tiểu Viên cuộn tròn trong lòng anh, từ từ mò mẫm, tìm cho mình một tư thế thoải mái, tiếp tục ngủ say sưa. Thang Hi Hàn nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cô cuộn tròn như một con sâu. Thang Hi Hàn lắc đầu than thở: “Mới có tám giờ thôi, nói ngủ là ngủ được ngay.” Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, khóe miệng anh bất chợt nhếch lên, ánh mắt nhìn cô cũng ẩn chứa một thứ tình yêu nồng nàn.

Ai đó tám giờ đã ngủ say, đến mười hai giờ thức dậy tìm nước uống, mơ màng màng mò mẫm bước xuống đất đi ra ngoài, lần thứ một trăm linh một va vào chân giường.

“Aaa...!” Cô hét lên, mồm méo xệch ngồi phịch xuống.

Thang Hi Hàn lập tức nhảy xuống giường đỡ cô dậy, giọng bất lực: “Sao không bật đèn rồi hãy dậy, bao nhiêu lần rồi, sao em lại ngốc thế hả?”

Cô bĩu môi, ầm ức nói: “Chẳng phải sợ đánh thức anh sao...”

Anh thở dài: “Muốn uống nước hả, anh để trên đầu giường đấy, trong chai giữ ấm, nói với em bao nhiêu lần rồi hả?”

Cô loạng choạng ngồi lên phía đầu giường, “ồ” một tiếng rồi cầm cốc lên. Xa xa đâu đó, một tiếng mèo kêu vọng lại, cô chăm chú lắng nghe, quay đầu nói với Thang Hi Hàn: “Anh có nghe thấy không? Đó là Tiểu Bạch, Tiểu Hoàng và Tiểu Hoa.”

Khu nhà họ sống có vài chú mèo đi hoang, những gia đình trong khu nhà cùng nhau chăm sóc chúng, mỗi ngày đều có một người mang thức ăn đến một chỗ cố định cho bọn mèo. Tiểu Viên cũng là một trong số những người ấy, cô rất thân thiết với lũ mèo hoang.

Thang Hi Hàn cười nói: “Uống xong rồi thì đi ngủ sớm đi, bọn nó họp đâu có mời em tham gia, em nghe cái gì chứ?”

Tiểu Viên ghé sát vào anh, ngồi lên đùi anh, rồi trèo lên người anh như một chú gấu trúc. Sự nhiệt tình đầy bất ngờ, khiến cho anh ngẩn ra một giây, một cảm giác quen thuộc lan tỏa khắp cơ thể, nhưng...

Anh cố gắng tỏ ra sáng suốt: “Làm sao thế?”

Tiểu Viên ép sát vào lòng anh: “Thang Hi Hàn, nhà mình thêm một thành viên nữa được không?”

Đâu đó hình như vừa có tiếng sấm nổ! Thang Hi Hàn đã bị cô ném vào nôi rồi.

Dạo gần đây cô thích ăn thích ngủ, anh chỉ nghĩ là tâm trạng cô tốt, hành động tối hôm nay, cũng có thể coi là một triệu chứng khác chẳng, anh quyết định ngày mai phải cho cô đi khám. Bỗng nhiên cô hỏi anh có thêm một thành viên nữa được không?

Lẽ nào cô đã biết trước rồi?

Anh mím môi cười, nhiệt tình nói: “Được chứ, nhiệt liệt hoan nghênh! Có cần anh phải viết thư mời không?”

Cô vô cùng sung sướng: “Thư mời thì không cần đâu, anh đồng ý là được rồi. Bụng Tiểu Hoa dạo này to rồi, em nghe mấy cô nói, nó sắp đẻ rồi, em muốn nuôi một con mèo. Nếu anh đồng ý, đợi bao giờ nó đẻ, em sẽ bắt một con xinh nhất về nuôi.”

Tất cả như tối sầm! --!

Nhận được một câu trả lời hài lòng, cô lập tức nhảy xuống khỏi người anh, lại còn vỗ vỗ vào trán anh nói: “Anh cũng ngủ sớm đi nhé.”

Cô lúc lắc đầu rồi nằm xuống. Anh bất lực hoàn toàn, ai bảo anh cưới một cô vợ thế này chứ, đợi đến ngày mai anh đưa cô đi kiểm tra, nếu mà có thật, thì đừng nói đến nuôi mèo, đến anh cũng chẳng cần cô nuôi nữa. Nếu mà có thật, cũng không được cho cô chơi máy tính nhiều nữa...

Anh từ từ thiếp đi cùng với bao nhiêu dòng suy nghĩ. Anh có thói quen ôm Tiểu Viên ngủ, mò mẫm một lúc, thấy chẳng có ai. Anh giật mình tỉnh giấc, đồng hồ, bây giờ vẫn là nửa đêm mà, sao trên giường lại có một mình anh thế này?

Tiểu Viên do đi ngủ từ lúc tám giờ nên nửa đêm tỉnh giấc, quay qua quay lại trên giường vẫn không ngủ được, bỗng nhiên nhớ ra, đêm khuya tĩnh lặng có thể chơi trò nông trại một lúc, nếu may mắn, nửa đêm ít người, chính là thời điểm vàng để đi ăn cắp mấy đồ quý giá.

Đang vùi đầu vào máy tính, cô nhìn thấy bộ dạng tức giận ngút trời của Thang Hi Hàn thì biết ngay, cô thảm rồi! o(>_

Thang Hi Hàn vốn đã dị ứng với công việc chẳng quản ngày đêm này của cô, nhưng là một người đàn ông tôn trọng công việc của vợ, nên cũng chỉ có thể khuyên cô không nên làm việc, chứ không thể ép cô không làm việc nữa, anh mong cô sẽ chăm vận động, chăm nghỉ ngơi hơn. Lúc này, trong bụng cô có thể đã có Tiểu Thang Viên rồi, cô còn nửa đêm nửa hôm không ngủ, đi ăn cắp hoa quả!

“Em...!” Anh nhìn cô, ánh mắt tóe lửa, sau đó lên lớp cô một trận tươi cười.

Tiểu Viên tức tối nghe anh lên lớp. Có một số người nhìn bề ngoài tính tình nhẹ nhàng, nhưng lúc tức lên, bạn sẽ không bao giờ biết được khi nào anh ta sẽ dừng lại, Thang Hi Hàn là người thuộc loại này.

Cũng có người, nhìn bên ngoài tưởng mềm dẻo, có khả năng chịu tức giận cao, nhưng không nói không rằng có thể nổi sấm sét vào bạn, ví dụ như Tiểu Viên. Cô càng nghe càng tức tối, mắt đỏ hoe không nghe nữa, trong lòng âm ứ vô cùng. Có một chuyện nhỏ như vậy, đã nói là lần sau sẽ sửa rồi, đã nhận sai rồi, đã để cho anh uy phong lắm liệc rồi, còn cứ không biết điều, tha hồ lên mặt.

Sau hai mươi phút dạy dỗ của Thang Hi Hàn, Tiểu Viên đứng bật dậy, đẩy cửa bước ra ngoài, Thang Hi Hàn đứng như trời trồng một lúc mới đuổi theo: “Cái con người này, nửa đêm nửa hôm, em mặc bộ quần áo ngủ rồi chạy đi đâu chứ hả?”

Khi Tiểu Viên lao vào thang máy, Thang Hi Hàn vẫn còn đang suy nghĩ, nên không theo kịp bước chân cô. Và thế là một mình Tiểu Viên trong thang máy, càng cảm thấy đau lòng. Anh thấy chưa, bây giờ anh còn như thế nữa, tôi chạy đi, anh còn không thèm giữ tôi lại. Cậu nhân viên trực thang máy đang lơ mơ lúc nửa đêm, ngáp một cái rồi nhìn cô, bà chị à, bà chị làm thằng em giật thót người, ít ra thì cũng phải có ám hiệu gì đó chứ! Đến em còn bị bà chị dọa cho chết khiếp, chứ đừng nói đến anh ta.

Tiếc là những lời này của cậu nhân viên, Tiểu Viên không thể nghe thấy. Xuống đến tầng trệt mới nhìn thấy thang máy bên cạnh đang đi lên, càng đau lòng hơn. Anh xem anh đấy, chưa bao giờ ăn thịt lợn, chưa bao giờ nhìn thấy lợn chạy sao? (-_-! Chẳng phải cô chính là một con lợn đang chạy hay sao?)

Vào thời khắc này, nếu thực sự yêu em, đáng lẽ anh phải chạy thang bộ mà đuổi chứ! Ấy, sao cô không nghĩ rằng, mười chín tầng, chạy thang bộ sẽ nhanh hơn thang máy sao?

Tuy rằng trước đây cô cũng có một lần bỏ đi như thế này, nhưng lần đó chính cô cũng cảm thấy mình vô lý. Còn lần này thì khác, lần này là Thang Hi Hàn mắng cô, mắng cô, lại còn ra vẻ!

Dạo gần đây, Mục Mục có niềm vui mới đó là cung hoàng đạo, cô còn phân tích độ hợp nhau của Tiểu Viên và Thang Hi Hàn. Nghe nói những tên con trai thuộc cung Thần Nông như anh lúc nào cũng rất bí hiểm, bạn không bao giờ biết khi anh ta cười và nhìn bạn, có phải anh ta sắp cho bạn một trận hay không? Tiểu Viên đau khổ nghĩ bụng, cô ấy nói quả không sai, tên này quả thật là quá đáng ghét, cưới nhau về làm vợ anh ta, anh ta lại còn biết mắng mình!

Chu Tiểu Viên bước ra ngoài cổng, giống như nhân vật nữ chính trong một bộ phim bị kịch định trở về nhà mẹ. Nhưng nửa đêm nửa hôm trên đường, đến chuột còn chẳng có, lấy đâu ra xe taxi đứng đó đợi cô cơ chứ?

Khó khăn lắm gọi được một chiếc xe, Thang Hi Hàn cuối cùng cũng đuổi tới nơi. Hai người kéo qua kéo lại, ông anh lái xe lên tiếng: “Hai vị đều mặc quần áo ngủ thế này, muốn đi xe không vấn đề gì, xe tôi đứng chờ hai vị bao giờ bàn bạc xong rồi đi cũng không sao. Nhưng vấn đề là, hai vị có mang theo tiền không?”

Hai con người mặc quần áo ngủ đứng bên đường, chiếc taxi phóng vụt đi

mất.

Thang Hi Hàn ôm lấy cô: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, không phải anh cố tình nói em. Anh chỉ lo cho sức khỏe của em, sao em lại thế chứ? Chẳng biết đúng sai gì cả.”

Chu Tiểu Viên vẫn rất đau lòng: “Dù sao vẫn là anh mắng em, anh tức giận với em...”

Thang Hi Hàn ngẩng mặt sáu mươi độ nhìn trời thờ dài, dạy dỗ vợ cũng là cả một nghệ thuật, không phải người nào cũng có thể dạy dỗ được. Với anh, cả đời này chắc cũng chẳng có hy vọng gì.

Vỗ về an ủi, nhận hết lỗi, hứa lên hứa xuống, sau khi Thang Hi Hàn hắt hơi hai cái liên tiếp, còn Tiểu Viên thì run cầm cập rùng mình ba cái liên, hai người nhất trí cho rằng chỗ này quá lạnh, về phòng rồi tiếp tục!

Đứng trước cửa nhà, Chu Tiểu Viên nhìn Thang Hi Hàn, Thang Hi Hàn nhìn Chu Tiểu Viên.

Chu Tiểu Viên sốt ruột nói: “Mở cửa đi, anh nhìn em làm cái gì?”

Thang Hi Hàn ngẩn người nhìn cô: “Em không mang chìa khóa à?”

“Em mà mang chìa khóa lại còn phải chờ anh mở?”

Hai người mặt mũi tối sầm!

“Thang Hi Hàn”, Chu Tiểu Viên kéo kéo anh. “Phải làm sao bây giờ?”

Thang Hi Hàn tiếp tục thờ dài: “Ra phòng bảo vệ mượn tạm điện thoại, gọi người mang chìa khóa đến chứ sao.”

“Ai có chìa khóa nhà mình?” Tiểu Viên ngược đôi mắt long lanh nhìn

chàng trai của mình một cách sùng bái, đúng là không phải IQ bình thường!

“Em như thế này, nhớ lúc anh đi công tác, không thể không loại trừ trường hợp quên mang theo chìa khóa, anh đã đánh một bộ để ở văn phòng, một bộ để ở nhà mẹ em, một bộ đưa cho Diệp soái.”

“Thế bây giờ anh bảo ai mang đến cho?” Tiểu Viên có chút lo lắng, mặc dù khi này cô đang định về nhà mẹ, nhưng lúc này mà bảo bố mẹ cô đến đưa chìa khóa, biết được toàn bộ sự việc... cô có một dự cảm rằng, người bị mắng chắc chắn sẽ là cô.

Thang Hi Hàn nhìn cô: “Ngoài Diệp soái ra, còn ai khác nữa?”

Diệp soái đang say giấc nồng, hắt xì liền hai cái.

Diệp soái lái chiếc Land Rover phóng đi vun vút trên đường cao tốc không một bóng người, cứ gọi là khóc thầm. Anh em bạn bè gì chứ? Chính là đây!

Phải cãi nhau ghê gớm thế nào mới nửa đêm canh ba chạy ra ngoài rồi không về được? Sau khi Diệp Thụ Thần mơ màng nghe cuộc điện thoại của Thang Hi Hàn gọi đến, đến ngáp cũng không kịp, để nguyên mái tóc rối bù lao ra ngoài, lo lắng hai người này có khi chết cóng cũng nên.

Thế nhưng khi Diệp soái chạy xe đến khu nhà của Thang Hi Hàn, anh càng thêm khóc thầm. Hai người nhà họ đang đi dạo trong vườn hoa vừa đùa nghịch với lũ mèo, cái mà người ta thường gọi là ý thiếp tình chàng.

Diệp soái trong lòng đau đớn, cậu nói xem đây là bọn cậu đang cãi nhau à? Cãi nhau cái gì chứ, có mà hẹn hò.

Trong lúc chờ chìa khóa đến, Thang Hi Hàn và Chu Tiểu Viên cùng nhau đi gặp Tiểu Hoa, chính là mẹ của chú mèo Tiểu Viên đang định bắt về nuôi.

Gọi một hồi, tất cả lũ mèo đều chạy đến, nhưng chẳng thấy bóng dáng Tiểu Hoa đâu.

Tiểu Viên bực bội nói: “Hôm trước rõ ràng đã bàn bạc xong xuôi với nó rồi, nó cũng đã đồng ý rồi, em còn mua cho nó hai bịch thức ăn cơ. Làm sao giờ, Thang Hi Hàn? Chắc chắn là nó hối hận, đẻ ra nhưng không cho em rồi, chúng mình không có mèo nuôi rồi...”

Thang Hi Hàn cười rồi ôm lấy cô: “Thôi không sao, chúng mình không cần nó nữa, chúng mình tự sinh cũng được.”

Mặt Chu Tiểu Viên đỏ ửng, nghĩ bụng, có nên về cái nhà này không, còn phải xem...

Thang Hi Hàn nói tiếp: “Em lúc nào cũng nói ngày ấy của em không chuẩn, anh cũng chẳng để ý lắm, nhưng chẳng phải lâu rồi không thấy sao. Đợt này em hết ăn rồi lại ngủ, ngày mai mình đi khám nhé, có khi nhà mình sắp có thêm một nhân khẩu nữa đấy!”

Tiểu Viên ngớ người, ôi trời ời, sao cô lại không nghĩ tới cơ chứ, nhưng, có thật là như thế không? Cô chẳng có cảm giác gì cả, ngoài việc ăn và ngủ nhiều hơn, mọi thứ đều bình thường.

“Nếu đúng là có thêm Thang Viên rồi, em vẫn còn như thế này sao? Nửa đêm không ngủ, tỉnh dậy ăn cắp hoa quả? Viên Viên, đó chỉ là trò chơi, phải nhớ rằng, chúng ta chơi game, chứ đừng để nó chơi lại chúng ta, được chứ?”

Tiểu Viên nép sát vào lòng anh, ngượng ngùng “vâng” một tiếng. Nếu quả thật là có thêm Thang Viên nữa... Cô hạnh phúc ôm chặt lấy anh. Ấy, sao tiết trời giá rét này lại ngọt ngào đến vậy nhỉ?

THỜI GIAN HOA NỞ

Tô Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ngoại Truyện

1.

Sau khi Chu Tiểu Viên chính thức thăng chức thành Thang phu nhân, cuộc sống của Thang Hi Hàn cũng không có quá nhiều thay đổi. Mọi thứ đều như cũ, ai đó có vẻ về cơ bản là hài lòng với việc này. Tuy nhiên dạo gần đây, Tiểu Viên bị mê mẩn bởi trò ăn cắp thức ăn, chất lượng cuộc sống của ai đó giảm một cách rõ rệt, thức ăn hầu hết đều là đồ chay.

Về việc ăn chay này, lúc đầu Thang Hi Hàn cũng không để ý lắm, có một lần nhắc đến, Tiểu Viên vừa ngáp vừa trả lời: “Ăn chay có lợi cho sức khỏe.” Anh cũng chẳng nói gì thêm. Ăn chay cũng chẳng có gì, nhưng nội dung của những món chay này mặc định là những món sống, ít nhất cũng khiến người khác phải điên đầu chứ nhỉ?

Một lần Thang Hi Hàn nghi hoặc hỏi Tiểu Viên: “Tại sao ngày nào chúng ta cũng ăn rau sống vậy?”

Tiểu Viên chợt dạ đáp: “Rau sống có nghĩa là sinh tài[1], ý nghĩa hay thế còn gì?”

[1] Trong tiếng Trung, từ “rau sống” và “sinh tài” có âm đọc gần giống nhau.

Ừ, ý nghĩa hay thật, nhưng cũng không cần ngày nào cũng ăn chứ? Thang Hi Hàn đề nghị: “Nhưng tại sao nhà mình không ăn đỗ, khoai tây hay hành gì đó?”

Tiểu Viên lăm bằm một mình, cười ranh mãnh: “Đồ ngốc, đồ thì phải tách, khoai tây thì phải thái chỉ, thái hành thì cay hết cả mắt, phiền phức lắm! Chỉ có mấy thứ rau, rửa qua nước là cho luôn vào nồi được, đều là những món chế biến cực đơn giản. Ha ha ha!”

Tiểu Viên vừa ăn vừa nói: “Ngày mai ăn cải chíp nhé!”

Thang Hi Hàn nhìn đồng rau trước mặt, nở một nụ cười méo xệch, tuần này đã ăn tới bảy, tám bữa rồi!-_-!

2.

Sau khi Tiểu Viên có thai, cô càng hạnh phúc hơn, tâm nguyện được viên mãn, về cơ bản cuộc sống của cô không khác gì của lợn, ngoài ăn và ngủ, cô không cần phải làm bất cứ việc gì khác. Nhưng dù sao người cũng không phải là lợn, khi một người chẳng phải làm bất cứ việc gì thì sẽ suy nghĩ rất nhiều.

Dạo gần đây Tiểu Viên thường xuyên suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng không thể chịu nổi nên đã kể lại thành quả suy nghĩ của cô cho Thang Hi Hàn, đó là vấn đề liên quan đến tên của đứa trẻ.

Cái tên khiến Tiểu Viên dằn vặt suốt cả một đời thì đã không có hy vọng gì rồi, nên bảo bối của cô không thể đi theo vết xe đổ của mẹ nó. Nhất định cô phải đặt cho bảo bối một cái tên thật đẹp, Thang Viên chỉ có thể là tên gọi ở nhà, còn tên chính thức thì sao?

Thang Hi Hàn cười nói: “Vẫn còn chưa biết là trai hay gái, vả lại, cái tên cũng chỉ để gọi, quan trọng gì chứ!”

Thời kỳ ốm nghén của Tiểu Viên gần như không có biểu hiện gì, không nôn, không sợ thứ gì, nhưng vấn đề nặng nhất là vấn đề tâm lý, tâm trạng thì cứ gọi là thay đổi khó lường, nghe Thang Hi Hàn nói “quan trọng gì chứ”, cô

liền bốc hỏa.

Cô đau khổ nhớ lại những câu chuyện ái hận tình thù mà cô đã cùng ba chữ Chu Tiểu Viên này trải qua suốt quãng đời vừa rồi. Nhưng hơn cả, cô nhớ đến một người bạn học còn bi đát hơn cả mình. Nghe nói cậu học sinh ấy họ Ân, tên chỉ có một chữ Tuấn. Con trai mà tên Tuấn, Ân Tuấn, Anh Tuấn... thì đúng là một cái tên thật đẹp.

Có lẽ bố mẹ cậu ấy rất hãnh diện, nhưng sự hãnh diện này vào một ngày đã bị một thầy giáo có giọng địa phương đặc sệt phá tan nát. Người thầy giáo này có giọng địa phương rất nặng, khi điểm danh, đã đọc tên cậu thành Ân Hành[2]. Cả lớp ồ lên, từ đó về sau, chẳng ai còn nhớ cậu ta tên là Tuấn nữa, bọn con trai thì gọi cậu ta là Ân Hành, còn đám con gái thì không gọi tên, nhìn thấy cậu ấy chỉ cười ồ lên.

[2] Trong tiếng Trung, chữ Tuấn và chữ Hành có cách đọc gần giống nhau.

Biệt danh này của cậu ta đã truyền tới tận tai bác bảo vệ. Một lần trường tổ chức đại hội, có người đến tìm gặp cậu ta, bác bảo vệ hí hửng đứng giữa cổng trường, hô lớn: “Ân Hành, ra có người gặp.”

Cậu ấy tức giận! Thực sự tức giận rồi!

Cậu liền hét lên như ngựa hí: “Cháu tên là Ân Tuấn, Ân Tuấn, cậu, cậu, cậu, cả cậu nữa...”

Cậu ta chỉ tay khắp lượt, nói toáng lên trước tất cả mọi người: “Tất cả các cậu không được phép gọi tôi là Ân Hành nữa, đã nghe rõ chưa?”

Thật ra, tiếng gọi của bác bảo vệ cũng không lớn, chắc chắn là không lớn bằng tiếng của cậu. Lúc đầu thì cũng không có nhiều người nghe thấy, nhưng sau khi cậu ta la toáng lên thì tất thấy đều nghe thấy. Thậm chí khi đá bóng,

mấy thằng nhóc lớp dưới cũng gọi cậu ta là anh Ân Hành.

“Thật là bi đát quá, phải không anh?” Tiểu Viên nói, tỏ vẻ thông cảm.

Thang Hi Hàn cười: “Buồn cười quá!”

Cuối cùng, để làm hài lòng tính khí của cô vợ, Thang Hi Hàn đồng ý, nhất định sẽ đặt cho bảo bối một cái tên không có bất cứ nghĩa xấu nào, cộng thêm, sẽ đồng ý cho nó toàn quyền quyết định tên gọi của mình sau này.

Sau khi vấn đề đau đầu về cái tên đã được giải quyết, Tiểu Viên lại tiếp tục lo lắng về gene. Cô nhắc đến con trai của chị y tá trưởng năm nay lên lớp một, thế nhưng...

Tiểu Viên nói với Thang Hi Hàn, vẻ vô cùng lo lắng: “Anh biết không, chồng của chị y tá trưởng chỗ em là giảng viên đại học đấy!”

“Hả, rồi sao?” Thang Hi Hàn bất lực nghe cô nói.

“Nhưng con trai họ năm học đầu tiên thi cuối kỳ chỉ được có bốn mươi ba điểm thôi!”

“Lệch môn nghiêm trọng thế à? Môn nào mà được có bốn mươi ba điểm vậy?” Thang Hi Hàn cũng cảm thấy có chút hơi thối phồng, Tiểu Viên ơi, mới lớp một mà.

Tiểu Viên khẳng định lại: “Không phải là môn nào, mà là hai môn cộng lại cơ đấy.”

“Cái này...” Thang Hi Hàn không biết nói gì, không biết phải làm sao để an ủi cô.

“Tuy chị y tá trưởng không phải thiên tài gì nhưng cũng không đến nỗi học hai môn cộng lại mới được bốn mươi ba điểm chứ, theo anh cái này là do

ai? Hai vợ chồng nhà họ, đợt họp phụ huynh giữa kỳ đã thăm lắm rồi, đợt họp phụ huynh cuối năm chẳng ai muốn đi họp. Về sau, ông bố tìm thằng bé họp gia đình, nghe nói sau đợt ấy, thằng bé về nhà, năng nặc đòi tuyệt giao với bố.”

Thang Hi Hàn than thở: “Thang Viên sẽ không thế đâu...”

Tiểu Viên vẫn lo lắng: “Nhưng em ngốc thế này, đến lúc ấy... đến lúc ấy thì ai đi họp phụ huynh?”

Thang Hi Hàn ôm cô vào lòng, hôn nhẹ một cái, cười nói: “Không sao cả, bảo Diệp soái đi!”

Ở một nơi cách đó rất xa, Diệp soái hắt xì hơi liên tiếp ba cái liền.

Mục Mục

Tôi tên là Mục Xuân Vân. Đúng, không sai, Mục Xuân Vân. Xuân trong từ mùa xuân, Vân trong từ tinh vân. Những người bạn của tôi đều gọi tôi là Mục Mục, tất nhiên là dưới sự gợi ý của tôi. Đôi khi cũng có một số người trí nhớ không được tốt lắm, thỉnh thoảng vẫn ghép ba từ Mục, Xuân, Vân với thứ tự không giống nhau để xưng hô với tôi, thì xin lỗi, bản cô nương sẽ không thèm để ý đến mi một cách rất cá tính.

Người bạn thân của tôi là Chu Tiểu Viên. Vì cái tên của mình mà cô ấy bức bối trong lòng, tôi thì nghĩ chẳng việc gì phải thế. Họ Chu, tên là Chu Tiểu Viên, cũng rất hợp mà, tôi chẳng thấy có gì không hay cả. Còn về tôi, Xuân Vân, ôi trời, nghe một cái đã biết là cái tên khắp đâu đâu cũng nghe thấy, được chưa ạ? Phải nói là, cái hồi mà tôi sinh ra thì phim truyền hình Đài Loan bắt đầu nở rộ, tôi không thể hiểu nổi tại sao mẹ tôi lại đặt cho tôi cái tên quê một cục như vậy.

Trong một thời gian khá dài, mẹ tôi giấu bắt tôi. Cho đến một ngày nọ, bà

nói với tôi: “Từ nay con đừng có gắng hỏi nữa, đặc biệt là trước mặt bố con, biết chưa hả?”

Sau đó, bà lại nói với tôi, cái từ Xuân trong Xuân Vân này bắt nguồn từ Nghi Xuân, tên một thành phố ở Giang Tây. Cái thành phố ấy gần đây gặp hạn, ít nhất thì cũng thảm hơn tôi, trên mạng nói khẩu hiệu tuyên truyền của thành phố này là: Thành phố có tên gọi Mùa xuân. Ôi trời, chẳng biết có phải thật hay không nữa, nếu mà đúng là thật, thì người nghĩ ra câu này đúng là có tài đây, không lãng phí tỉ lệ chín mươi chín phần trăm bị đào thải kia. Dù sao thì thi công chức ở Trung Quốc, tỉ lệ đạt chuẩn còn khó hơn thi vào trường Không quân!

Mẹ tôi nói, thành phố Nghi Xuân này là nơi có mối tình đầu của bố tôi, người đó tên là Lâm Vân. Lúc đầu bố tôi định đặt tên là Tứ Lâm, nghe rất hay, nhưng thêm họ vào liền biến thành Mục Tứ Lâm, có nguồn gốc trong tôn giáo. May mắn là cái tên “Mục Tứ Lâm” này cuối cùng bị bố tôi cho qua, thế là tôi được đặt tên Mục Xuân Vân.

Khi nghe xong, hai con người tôi như muốn bắn ra ngoài, tôi nói: “Mẹ à, bố nghĩ mẹ chết rồi chắc?”

Mẹ trừng mắt nhìn tôi: “Nói thế này cho con hiểu nhé, từ nhỏ mẹ đã ngưỡng mộ bố con, còn bố con từ nhỏ đã chẳng có ý gì với mẹ, vì thế người chết không phải là mẹ, mà là người phụ nữ kia kìa. Chính vì thế mẹ mới sinh ra con, con và mẹ đều phải cảm ơn người ấy, nếu không thì đến con cũng chẳng có, chứ đừng nói đến việc đặt tên gì.”

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn mẹ từ một góc độ khác, mặc dù lúc bình thường tôi cũng chẳng có nhiều góc độ cho lắm. Nhưng chẳng hiểu sao lúc ấy, tôi cảm thấy bà có gì đó hơi đặc biệt. Một lúc lâu sau tôi chẳng nói được gì, mẹ tôi lại tiếp tục nói: “Ngày trước con còn bé, có nói con cũng chẳng hiểu được, bây giờ con đã biết rồi, từ nay về sau đừng có nhắc đến chuyện

này trước mặt bố con.”

Mẹ tôi nói xong liền đi đong gạo nấu cơm, còn tôi thì choáng váng như đang mơ ngủ. Mở cửa sổ ra, rất muốn hét lên thật to như trong mấy tiểu thuyết ngôn tình người ta vẫn làm, nhưng cuối cùng cũng chẳng có cái gan ấy, chỉ dám thở dài một tiếng, rồi hăng hăng giọng nói với mẹ: “Thế mẹ không ghen à?”

Mẹ tôi vừa nấu cơm vừa trả lời: “Phí lời, là con con có không ghen được không? Nhưng mà ghen hay không là do mình tự chọn lựa, chọn xong rồi thì không nghĩ ngợi gì nữa, nếu cần thì cần, nếu không cần thì thôi, dù sao thì ông ấy cũng chẳng lừa dối mẹ, là mẹ cam tâm tình nguyện. Cuộc sống vợ chồng cũng như ăn một bữa cơm vậy.” Bà nhắc chiếc nồi lên, rồi ví von. “Hỏi có ăn cơm không, ăn thì bảo là ăn, không ăn thì bảo là không ăn, nhưng đừng có trả lời là tùy. Nếu mà cứ tùy, thì cơm chưa chắc đã được ăn, mà hậu quả không biết sẽ thế nào.”

Đó là lần nói chuyện “thâm sâu” duy nhất với mẹ trong cuộc đời tôi. Nhưng lúc ấy tôi cảm thấy rằng, mẹ tôi là một người phụ nữ rất cừ, những lời bà nói cứ vọng mãi trong đầu tôi.

Nhưng tôi lại đem những lời nói ấy để phí hoài những năm tháng thanh xuân của mình, để tuột mất lần rung động đầu đời... Là ai nói có đôi lúc rung rinh? Là ai nói kéo kéo tay áo, không đưa tôi đi?... Tóm lại, tôi vật vờ sống đến ngày hôm nay, người mà tôi yêu nhất ấy chẳng biết giờ này anh ta đang ở đâu, còn cái tên tiếp theo, sao mãi chẳng thấy xuất hiện.

Nói một câu đang thịnh hành bây giờ, đó là, tôi cô đơn quá, bết bát quá, mà chẳng biết chạy đi đâu...

Xuân đi xuân lại đến, còn hăn thì vẫn chẳng biết ở nơi nào, chẳng thèm trở về. Haizz! Còn biết làm gì nữa đây, bất hạnh lớn nhất của đời người

chẳng phải là nhìn thấy một chiếc siêu xe mà chẳng thể nào ngồi lên đó được sao?

Tôi không hề bi quan, tuyệt đối không! Đã bao lần tôi giương cao ngọn buồn hy vọng, nhưng, trời ạ, tại sao người khác thì cứ lướt qua tôi, còn tôi lại cứ ngồi đó mà giương buồn? Điều bi kịch nhất đó là, mẹ ơi, không có gió thì căng buồn cái nổi gì?

Muốn biết thêm chi tiết mời đọc “Đại ký sự hẹn hò của đại mỹ nhân ai nhìn cũng yêu: Mực Xuân Vân”.

Trang thứ ba mươi tám – trời đẹp lòng không đẹp, lần hẹn hò thứ ba mươi tám đã thất bại. Nguyên nhân thất bại, tên này chính là tên đã hẹn hò với tôi trong lần thứ hai mươi. Hửn còn chẳng thèm nhớ đến mình! Làm bộ, còn bốn cô nương thì vẫn nhớ hửn! Chi tiết nguyên nhân thất bại mời xem trang thứ hai mươi.

Trang thứ hai mươi – địa điểm gặp mặt là ở IKEA. Rút ra hai chiếc thẻ hội viên, bảo tôi và hửn chung một cốc cà phê chưa là gì, đã thế trong cốc cà phê cho liền năm viên đường, tám viên sữa bò. Mẹ ơi, không sợ bị tiểu đường à?

Cuốn “Đại ký sự” này chính là những cuộc hẹn hò mấy năm qua của tôi. Hầu hết đều khá ngắn ngủi, có duy nhất một lần khá dài, cũng là do hiểu lầm. Tôi lật đến trang thứ ba mươi ba.

Chàng trai số ba mươi ba là nghiên cứu sinh ngành nghệ thuật trong trường của chú họ tôi. Thật lòng mà nói, lần đầu tiên gặp mặt, tôi chẳng có ấn tượng gì với anh ta. Chẳng biết anh ta có phải là nhà nghệ thuật hay không? Không phải tôi ngại ngần chẳng dám nhìn, mà bởi vì, chú họ hỏa tốc thông báo với cô tôi, cô tôi lại hỏa tốc thông báo cho tôi. Chưa hiểu rõ đầu cua tai nheo ra sao, lại tưởng chú tôi đau ốm gì, đến kính áp tròng cũng chẳng kịp

đeo đã vội lao đi.

Vì vậy, chàng trai số ba mươi ba, vào lần đầu tiên gặp mặt, tôi vốn không nhìn rõ anh ta. Trong phòng làm việc của thầy giáo, hai chúng tôi như hai sinh viên tăng ca, nói được vài câu, trao đổi số điện thoại rồi đường ai nấy đi. Sau đấy, chú họ tôi hỏi: “Thấy thế nào?”, tôi quả thực chẳng lôi ra được tật xấu nào của hắn ta. Thời gian gặp mặt ngắn quá, đã thế tôi còn không đeo kính áp tròng.

Tôi chỉ biết ậm ừ cho qua chuyện: “Cũng được ạ.” Kết quả, đối phương cũng chẳng từ chối tôi, thế là bỗng nhiên bắt đầu qua lại một cách rất chi là trời ơi đất hời. Khoảng một tuần gọi một cú điện thoại, quen nhau được hơn một tháng gặp mặt một lần đi ăn tối, lại còn đi chung với lũ bạn của anh ta. Tôi cảm thấy có gì đó kì kì, chẳng giống tình yêu chút nào, nhưng anh ta cũng không phải loại người gây phản cảm, nên cũng làm một người bạn chẳng mấy mặn mà.

Về sau, tôi đi giao lưu học tập mất một thời gian, khoảng hơn nửa tháng gì đấy, điện thoại thì tắt. Lúc về nhìn thấy tin nhắn của hắn, mới nhớ ra là quên không nói cho người ta. Định bụng gọi điện thoại giải thích với người ta một câu cho phải phép. Chẳng ngờ, vừa gọi đến, người ta cho ngay một câu: “Ai vậy nhỉ?”

Ôi trời! Chắc là cũng chẳng coi mình ra gì, nhưng ngại không dám nói ra, chắc là đợi mình rút trước. Vừa không có tin tức gì, cái tên khốn này đã xóa ngay số mình trong danh bạ.

Tôi tức tối, trong điện thoại mắng cho tên khốn ấy một trận nhớ đời. Có gì thì nói thẳng ra chẳng phải là xong sao, có cần phải thế không?

Sau đợt ấy, chẳng ai dám giới thiệu cho tôi nữa. Chú họ cũng chẳng giới thiệu cho tôi tên nghiên cứu sinh nào trong trường nữa. Ở đấy, danh tiếng của

tôi cũng nổi như cồn, thậm chí khi tôi có việc đến tìm chú họ, thì tất cả mọi người trong trường đều nhìn tôi với ánh mắt chẳng có gì là thiện chí. Thôi, dù sao tôi cũng chẳng ham hố gì mấy tên đầu to mắt cận ấy.

Cái gì mà nghiên cứu sinh? Tôi đây đến ống dẫn nước với ống thoát nước của hồi tiểu học còn chưa hiểu hết, bảo tôi yêu một tên nghiên cứu sinh làm gì, tôi không tìm được ngôn ngữ chung! Tiết toán hồi cấp hai, thầy giáo cứ thao thao bất tuyệt trên bục giảng, tôi thì ngồi dưới đọc Tình nhân của Papaver.

Tan giờ học, học sinh trực nhật lau bảng không kỹ, tôi nhìn lên mấy thứ ở trên bảng mà ngẩn cả người, ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi đứa cùng bàn: “Trong tiết toán, sao thầy giáo lại vẽ một dấu cảm thán ở trên bảng thế kia?”

Đứa cùng bàn nhìn tôi mặt méo xệch, cười sặc sụa, nó nói đấy là giai thừa! Nếu tôi không nhớ nhầm, thì chắc nó nói đấy là giai thừa thì phải..

Thế này mà tôi cười một tên đang học nghiên cứu sinh thì tôi biết nói gì với anh ta? Vì thế, tôi chẳng muốn nghĩ thêm nữa. Vào cái tuổi này, có thể khiến một người giới thiệu đập tắt ý định muốn giới thiệu không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Tôi với Chu Chu là bạn học, rồi thành đồng nghiệp, cùng sống một nhà, cùng dùng một nhãn hiệu băng vệ sinh... Chúng tôi rất rất giống nhau nhưng chỉ có một điểm không giống, cô ấy thì vô tâm vô tính, còn tôi thì đã kinh qua nhiều rồi. Cái năm anh ấy ra đi, tôi ôm Tiểu Viên khóc đến chết đi sống lại, còn cô ấy bị tôi làm cho sợ chết khiếp.

Đúng thế! Đã từng! Đã từng có nghĩa là qua rồi, có chuyện gì không thể qua được cơ chứ? Bây giờ, cái hình bóng ấy đã nhạt nhòa trong tôi. Tôi tự nói với mình rằng, chỉ cần cố gắng thêm một chút, kiên trì thêm một chút, thì chắc chắn sẽ thắng lợi.

Vào lần thứ ba mươi tám, tôi nghĩ đến lần thứ năm mươi thì tôi có thể quên sạch rồi.

Quả thật, hện hò là một cách chữa lành vết thương rất hiệu quả. Khi hện hò sẽ có rất nhiều điều thú vị, nhiều con người thú vị đang chờ đợi bạn, hầu hết đều là tuyệt phẩm, nhưng nếu bạn muốn tìm một tên bình thường, khó lắm!

Hện hò ấy mà, tôi biết cũng chẳng có nhiều hy vọng lắm. Dù họ có tốt thế nào thì cũng có thể bất ngờ làm cho bạn cười ngặt nghẽo như chú Triệu Bản Sơn[1] vậy.

[1] Triệu Bản Sơn là một danh hài nổi tiếng của Trung Quốc.

Nói về cái lần đó nào! Tên mang số hiệu ba mươi bảy, nghe nói là công nhân viên chức trong ngành công an, là con út trong nhà, bên trên toàn là các chị gái, các anh rể đều là quan to, bố mẹ đều là cán bộ cấp cao. Tôi mừng thầm, đây lẽ nào là cán bộ cấp cao mà mọi người vẫn thường nói ư?

Gặp nhau ở quán KFC, tôi đã thấy trong lòng lạnh toát. Có cán bộ cấp cao nào mà lại vào quán KFC không? Nếu nhân vật nam chính trong truyện ngôn tình mà mời nhân vật nữ chính đi ăn KFC thì liệu Chu Chu có đến nổi điên đảo thế không?

Thở dài! Thảm hơn là tên đang ngồi đằng trước, tôi không nhìn được mắt anh ta. Không phải là vấn đề nhỏ, nhỏ li ti thì không nói làm gì, đằng này, mắt anh ta cứ nhắm suốt. Thực sự tôi rất muốn hỏi anh ta, anh cứ nhắm mắt như vậy sao nhìn thấy tôi được chứ? Thế này thì còn hện hò cái gì? Lẽ nào, người ta không thèm nhìn mình?

Trong lòng đang muốn đứng dậy đi về, đại ca cán bộ chợt nói chuyện, anh ta nói anh là người yêu thích văn học, rồi hỏi tôi: “Cô có biết tản văn không?

Tôi thích tản văn lắm đấy!” Tôi tối sầm mặt, anh ta nói tiếp: “Hồi còn học đại học tôi có viết mấy bài, cô muốn nghe không? Tôi đọc cho cô nghe thử nhé!” Anh ta bắt đầu đọc: “Tiếng còi tàu dần vang tới, tôi sắp phải rời xa vòng tay mẹ hiền, bước vào con đường đi tìm kiến thức, a...a...”

Tôi cố gắng nghe cái đoạn nối “a...a...” của anh ta rồi không chịu thêm được nữa. Chỗ đó là KFC, chứ không phải là Helsinki[2] nhé. Anh cứ a a như vậy, mọi người sẽ nghe thấy hết! Bao nhiêu người đi qua đi lại, anh là một tên con trai mà cứ a a trước mặt một đứa con gái, thì còn ra cái thể thống gì hả?

[2] Thủ đô của Phần Lan. Ở đây, Mục Mục đang nói đến KFC lại liên tưởng đến Helsinki là do hiện tượng đồng âm trong ngôn ngữ.

Sau khi tôi về, mẹ tôi gọi điện thoại mắng mỏ, nói là hẹn hò không thành nhưng cũng phải giữ cho người ta chút thể diện. Cứ thế này, lần sau còn ai dám giới thiệu cho nữa? Tôi cũng đang điên đây, cái loại người ấy mà còn bày đặt cán bộ cấp cao, cho rằng tôi là đứa không có kiến thức phải không? Cho rằng tôi là đứa không biết thế nào là cán bộ cấp cao phải không? Hẳn vốn không phải là một tên bình thường.

Tôi ném điện thoại, mẹ cũng ném điện thoại. Mẹ nói: “Trong mắt cô, người ta đều không bình thường hết. Cô đã bao giờ nghĩ rằng, trong mắt người ta, cô có bình thường không?”

Tôi nằm khóc thầm, vào những lúc thế này, tôi vô cùng căm hận một người, tại sao lại xuất hiện trong cuộc đời tôi? Tại sao lại để tôi gặp anh, quen anh, yêu anh, nhưng cuối cùng lại không có được anh? Chu Chu thích đọc truyện ngôn tình, nói: “Nếu trên thế gian có một người như vậy, thì những người khác sẽ trở thành mờ nhạt.”

Cái tên hèn nhát này, anh cứ trốn đi, chính vì cái tên hèn nhát như anh mà

tôi muốn mờ nhạt cũng chẳng có cách nào để mờ nhạt đây! Trong tiếng khóc nước nở, tôi nghĩ bụng, trên con đường hện hò gian khổ mà tôi đang bước đi, rốt cuộc là cách anh càng ngày càng xa, hay càng ngày càng gần đây...

Tôi là Mục Xuân Vân, tôi vẫn cứ bước tiếp trên con đường hện hò. Mặc dù khổ sở đến chẳng muốn sống, mặc dù chẳng còn cách nào khác, nhưng tôi vẫn cố gắng hết mình.

Tôi mặc lên người một chiếc áo khoác kiểu Hàn Quốc, đeo thêm kính áp tròng, chuẩn bị xuất phát. Hôm nay là đám cưới của Chim sẻ nhỏ, chị em tốt lấy chồng, phù dâu tôi không thể đến muộn. Vả lại, Chim sẻ nhỏ nói, hôm nay sẽ giới thiệu cho tôi người anh họ của chồng cô ấy. Nghe nói là con ông cháu cha gì đấy.

Tôi chẳng thèm quan tâm anh ta ra làm sao, dù sao thì tên số ba mươi chín cũng đã xuất hiện. Ai biết được anh ta có phải là thiên mệnh vương tử mà tôi đang chờ đợi không cơ chứ?

Cuộc sống không phải là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, nhưng nếu dùng trái tim khi đọc tiểu thuyết ngôn tình để nhìn cuộc sống, chẳng phải sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều không?

Trong sách viết: “Khi Thượng Đế đóng một cánh cửa lại, Người sẽ giúp bạn mở một cánh cửa khác ở đâu đó.” Cánh cửa của tôi ới, chờ tôi nhé!

Lý Phổ

Lý Phổ cảm thấy mình thật đen đui, con gà con mình muốn bảo vệ bị con chim ưng già cắp đi mất đã không nói làm gì rồi, cái cô vợ của thằng em họ lại còn nói thêm, thân thể của con sư tử châu Phi hung tợn kia rất đáng thương, phải sống nhờ cậy vào người khác. Đã say như thế rồi, chắc chắn là không thể đưa cô ấy về nhà, bảo anh đưa cô về phòng rồi ngồi đó trông vai

giờ, đợi cô tỉnh rượu rồi hãy về. Bây giờ anh bị ép buộc phải đi bảo vệ con sư tử hung dữ nọ.

Anh day day trán, tuy rằng bây giờ cô ta đang không biết trời trăng gì, nhưng chỉ cần nhìn lướt qua thôi anh cũng đã sợ chết khiếp rồi. Không thể ở chung một phòng với con người này được, cô ta có quá nhiều “tà khí”, mặc dù chẳng nói năng gì nhưng anh cũng thấy không khí trở nên ngột ngạt. Gọi cậu tài xế Tiểu Hùng lên, bảo cậu ta ở lại đó, trông chừng cô ta cẩn thận, đợi bao giờ cô ta tỉnh lại thì báo cho anh.

Anh bước ra ngoài hít thở không khí, chuẩn bị xuống dưới nhà hút thuốc, chợt nhớ ra điều gì đó liền quay lại, gõ gõ cửa rồi nói thêm: “Tiểu Hùng, người ta là con gái, chỉ trông chừng là được rồi, chú ý một chút, nếu có gì cần giúp đỡ thì gọi mấy nhân viên khác vào giúp. Thế nhé, giống như là lái xe ấy, phải giữ khoảng cách!”

Nói xong anh đi xuống nhà. Cặp vợ chồng mới cưới đang tiễn khách, anh đứng vào một góc hút thuốc. Chim sẻ nhỏ nhìn thấy anh liền chạy đến bên cạnh, chí cha chí chách nói: “Anh họ à, sao anh lại xuống đây thế? Mục Mục đâu?”

“Ờ, cô ấy ngủ rồi...”

“Hai người không nói chuyện à? Cô ấy nói gì với anh thế?”

“Ờ, cô ấy chỉ nói với anh có một câu, bảo anh vật cái đầu của cô ấy xuống giúp...”

“Phù... Cái con bé Mục Mục này! À! Đúng rồi, anh họ, anh thấy cô ấy thế nào? Như em đã nói với anh đấy, cô ấy là bạn học của em, rất tốt tính. Em định để cho hai người gặp mặt hôm nay, sau đấy thì... he he!”

“Cái này... Em vất vả rồi, nhưng mà...” Lý Phổ toát mồ hôi. Trước đó

anh đã từ chối sự nhiệt tình này của cô em dâu, nhưng khổ nỗi cô gái này bản tính ngốc nghếch, anh đồn rằng cô ấy đang giả bộ ngại ngùng.

Có người gọi cô, Chim sẻ nhỏ liền vỗ vỗ vào vai anh, nói: “Em ra đây một lúc, anh hút thuốc xong thì cũng lên nhé, nói chuyện hăn hoi, cái cô Mục Mục này tâm tính tốt lắm, tác phong cũng lạnh lợi.”

Lý Phổ nhìn theo bóng dáng Chim sẻ nhỏ, có chút nghi hoặc, nói đúng ra, hai cô gái là bạn học này đúng là có những nét tương đồng, dù gì thì cũng từ một thầy mà ra.

Điện thoại của Tiểu Hùng gọi đến, anh bắt máy, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Hùng: “Ông chủ, cái cô gái đó... tỉnh rồi... Bây giờ đang nổi máu điên, anh mau lên đi.”

“Cách cô ấy xa một chút.” Đầu máy bên kia vọng lại tiếng âm ỉ. Giọng của Tiểu Hùng vô cùng kinh hãi, Lý Phổ cũng sợ, chưa bước được mấy bước, miệng lại lắp bắp: “Cô ấy là con gái, chú cứ trốn đi là được, đừng làm cô ấy đau.”

“Không phải, anh mau lên cứu em với. Cô ấy bảo em “xử” cô ấy đi.” Tiểu Hùng nói trong nước mắt.

“Khục... khục!” Lý Phổ suýt sặc, cố nhin cười, nói: “Đừng để ý đến cô ấy là được mà. Cô ấy say nên nói linh tinh, cậu đừng để ý.”

“Không để ý không được. Cô ấy nói, nếu em không “xử” cô ấy, cô ấy sẽ “xử” em!” Tiểu Hùng đau khổ nói. “Đuổi em chạy khắp phòng rồi đây này. Trời ơi!”

Ký ức về một thời tươi đẹp đã qua

Khi tôi mười mấy tuổi, sự tiếp xúc với văn chương cũng chỉ dừng lại ở

những câu chữ tâm sự viết trong cuốn nhật ký của một cô bé yêu thích văn chương hay mơ mộng. Cho đến một ngày tự mình quay đầu lại, mới phát hiện ra rằng thời thiếu nữ đã chỉ còn là dĩ vãng, còn sở thích nhỏ bé ngày trước đã bị chôn vùi rất lâu rồi, giờ chỉ còn như những hạt bụi.

Và thế là, tôi đã ấp ủ kế hoạch để hoàn thành giấc mơ của mình, bắt đầu những ngày tháng viết lách tại Tấn Giang. Khi đặt dấu chấm cuối cùng cho Thanh mai, tôi đã có được hai cuốn sách ở Tấn Giang. Cảm giác sung sướng lúc ấy không thể dùng lời để diễn tả. Sau khi có thông báo rằng Thanh mai có thể được xuất bản, từ tập bản thảo trở thành một cuốn sách, để tôi có thể cầm trên tay mình, tôi đã nghĩ, đây thực sự là một điều kỳ diệu!

Mỗi người con gái đều cần có một đôi giày thật đẹp, bởi sẽ có một ngày, đôi giày ấy sẽ dắt họ đến với người mà họ yêu nhất. Cuộc sống luôn luôn ẩn chứa những điều không thể đoán trước được, mỗi ngày trôi qua, sẽ đều có những điều kỳ diệu xảy ra.

Cuốn sách nhỏ bạn đang cầm trên tay kể về một cô gái bình thường, có chút gì đó ngốc nghếch, số phận đã đưa cô gặp lại trúc mã của ngày ấu thơ. Nhưng cô lại chẳng nhớ gì về trúc mã của ngày ấy...

Khi tình yêu đến gõ cửa, một Thang Hi Hàn lạnh lùng đã bắt đầu dùng trái tim mình để cảm nhận. Một Tiểu Viên vô tâm vô tính đã bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc. Họ học cách sống cùng nhau, học cách để yêu nhau... Điều căn bản của một cuộc sống bình thường đó là, cho dù một người có ưu tú, giỏi giang đến đâu thì vẫn có những khuyết điểm, cho dù một người có suy nghĩ đơn giản thế nào thì cũng có những ước mơ và hy vọng cháy bỏng. Trong khuông nhạc của trái tim, có thể không phải là một bản nhạc du dương, kiều diễm, nhưng họ nguyện hát cho người kia nghe khúc tình ca ngọt ngào ấy.

Như trong một đoạn văn tình yêu cảm động nào đó đã viết: Cuộc đời này, anh nguyện trở thành một chú chuột cùng em chia gió sẻ bão trong một ngày

mùa đông lạnh giá, cùng yêu nhau một cách ngốc nghếch, cùng nhau đi qua chiều dài của tháng năm. Anh muốn ở bên em mãi mãi, chỉ muốn ở bên em, cho dù là những ngày bão đông hay mưa tuyết lạnh căm vẫn có thể chui vào lồng rơm, ôm chặt lấy và cắn vào tai em.

Tôi nghĩ, đây chính là thứ tình yêu mà tôi muốn diễn đạt, bình dị, giản đơn mà chân thật, ngọt ngào...

Thanh mai không phải là một cốc rượu nặng chát, có lẽ nó là một tách trà nhẹ nhẹ...

Nếu bạn có thể cầm cuốn sách này trên tay, lật mở từng trang, khoe miệng sẽ khẽ nở một nụ cười...

Nếu vào một buổi chiều lười nhác, nó có thể cùng bạn lặng lẽ trải qua những phút giây đọc sách thoải mái, vô ưu...

Khi bạn đặt nó xuống, mắt nhìn về xa xăm, thầm nhớ đến một người luôn thường trực trong tâm trí. Khi bạn gập nó lại, có thể cảm nhận được sự ấm áp, sự ngọt ngào, và cùng với tôi, cảm ơn những ký ức đẹp đẽ về một thời đã qua...

Thì đó chính là điều tôi mong muốn, và cùng là mục đích xuyên suốt của tôi khi viết cuốn sách này.

Tô Lạc